

Hoàn Thị Thỉnh Nhĩ Ngạ Trứ Ba

Contents

Hoàn Thị Thỉnh Nhĩ Ngạ Trứ Ba	4
1. Chương 1	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	42
27. Chương 27	43
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50
32. Chương 32	51
33. Chương 33	53
34. Chương 34	54
35. Chương 35	56
36. Chương 36	57
37. Chương 37	59
38. Chương 38	60
39. Chương 39	62
40. Chương 40	63
41. Chương 41	64

42. Chương 42	67
43. Chương 43	68
44. Chương 44	69
45. Chương 45	71
46. Chương 46	72
47. Chương 47	75
48. Chương 48	76
49. Chương 49	78
50. Chương 50	79
51. Chương 51	81
52. Chương 52	82
53. Chương 53	84
54. Chương 54	85
55. Chương 55	87
56. Chương 56	89
57. Chương 57	90
58. Chương 58	92
59. Chương 59	93
60. Chương 60	94
61. Chương 61	96
62. Chương 62	98
63. Chương 63	99
64. Chương 64	101
65. Chương 65	102
66. Chương 66	104
67. Chương 67	105
68. Chương 68	106
69. Chương 69	108
70. Chương 70	109
71. Chương 71	112
72. Chương 72	113
73. Chương 73	114
74. Chương 74	116
75. Chương 75	117
76. Chương 76	118
77. Chương 77	120
78. Chương 78	121
79. Chương 79	123
80. Chương 80	124
81. Chương 81	125
82. Chương 82	127
83. Chương 83	128
84. Chương 84	130
85. Chương 85	131
86. Chương 86	132
87. Chương 87	133
88. Chương 88	134
89. Chương 89	136
90. Chương 90	137
91. Chương 91	139
92. Chương 92	140
93. Chương 93	141
94. Chương 94	143
95. Chương 95	144

96. Chương 96	145
97. Chương 97	147
98. Chương 98	148
99. Chương 99	149
100. Chương 100	150
101. Chương 101	151
102. Chương 102	153
103. Chương 103	154
104. Chương 104	155
105. Chương 105	156
106. Chương 106	157
107. Chương 107	159
108. Chương 108	160
109. Chương 109	161
110. Chương 110	162
111. Chương 111	163
112. Chương 112	164
113. Chương 113	165
114. Chương 114	166
115. Chương 115	168
116. Chương 116	169
117. Chương 117	170
118. Chương 118	171
119. Chương 119	173
120. Chương 120	174
121. Chương 121	175
122. Chương 122	176
123. Chương 123	178
124. Chương 124	179
125. Chương 125	180
126. Chương 126	181
127. Chương 127	182
128. Chương 128	183
129. Chương 129	185
130. Chương 130	186
131. Chương 131	187
132. Chương 132	189
133. Chương 133	191
134. Chương 134	192
135. Chương 135	194
136. Chương 136	195
137. Chương 137	197
138. Chương 138	198
139. Chương 139	200
140. Chương 140	201
141. Chương 141	203
142. Chương 142	204
143. Chương 143	206
144. Chương 144	207
145. Chương 145	208
146. Chương 146	210
147. Chương 147	211
148. Chương 148	212
149. Chương 149	213

150. Chương 150	214
151. Chương 151	216
152. Chương 152	217
153. Chương 153	218
154. Chương 154	219
155. Chương 155	221
156. Chương 156	222
157. Chương 157	223
158. Chương 158	224
159. Chương 159	226
160. Chương 160	227
161. Chương 161	228
162. Chương 162	229
163. Chương 163	231
164. Chương 164	232
165. Chương 165	233
166. Chương 166: Phiên Ngoại : Oanh Ca Phiên Lòng	234

Hoàn Thị Thỉnh Nhĩ Ngạ Trứ Ba

Giới thiệu

Editor: Tiểu Tiểu Thể loại: Cổ trang, giang hồ, cung đình, nhất thụ nhất công, mỹ công, cường công, hài, HE. Triệu Trường Hữu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-thi-thinh-nhi-nga-tru-ba>

1. Chương 1

Phượng Hoàng sơn

Trên sơn đạo, hơn mười tên hắc y nhân chặn ở giữa đường.

Người nọ cầm đầu, hơn hai mươi tuổi. Mặc ngoại bào sa tanh sắc thiển thanh, cầm ti trường sam. Bên hông đeo không ít sức vật ngân tử liếc mắt một cái có thể nhìn ra giá trị không nhỏ, một bộ dáng công tử nhà giàu, càng mang thêm khí chất khoa đệ tử. Hé ra khuôn mặt tuấn tú suốt khí bức người, không biết có thể mê đảo bao nhiêu thiên kim danh môn. Chính là lại cố tình lộ ra cái mỉm cười xấu xa hai chữ hình dung đến.

Người này đúng là Nhị công tử Vô Cực sơn trang Triệu Trường Hữu, có tiếng là đồ háo sắc Vô Cực sơn trang cũng không dùng nữ hầu, đều là bởi vì người này. Muốn Nhị công tử này, hạ thiếu nữ đầu khấu, từ phụ nhân trưởng thành bốn mươi năm tuổi, chỉ cần có điểm tư sắc liền đều sẽ không bỏ qua.

“Tiểu Tiểu muội muội, đã lâu không gặp a! Vi huynh chính là nhớ người rất nhiều a!”

Thanh niên mở miệng chính là một bộ dáng mặt dày, lại không hề cảm thấy thẹn ý, thậm chí giống như hỉ nhạ mà ha ha trêu đùa. Một chiếc bạch nha lộ ra bên ngoài, sáng chói cũng đủ gọi là ám khí, bởi vì ở đây mặt trời chói chang đang là thời khắc đêm trăng làm đau ánh mắt.

“Phi, Triệu Trường Hữu, ai là muội muội của người!”

“A nha nha, Tiểu Tiểu muội muội, không cần ngưỡng chừng nha, ta và ca người cùng tuổi, cho nên người đương nhiên là muội muội của ta. Khó bảo người gọi ta một tiếng tướng công?”

“Người!”

Thượng tại khuê trung Khương Tiểu Tiểu nghe được ô ngôn uế ngữ của Triệu Trường Hữu, gò má không khỏi khí đỏ, hô hấp lực hiển dồn dập lên. Một đôi mắt đẹp như thu thủy nén giận cảnh giác mà trừng Triệu Trường Hữu. Tại trước đó bởi vì vừa mới tranh giành kia, khiến cho bộ ngực sữa nhanh chóng phập phồng, mái tóc như sương mù hơi loạn, ngược lại vì nàng trời sinh kiều mỵ lệ tư lại tăng thêm vài phần ý nhị khác. Không khỏi làm cho Triệu Trường Hữu nhìn tới ngây ngốc, tràn ra nụ cười vô sỉ:

“Hảo muội muội, mau mau cùng ta về nhà đi, đã bãi đường chuyện của ta liền như chuyện của người!”

Khương Tiểu Tiểu nghe xong lời này, khinh thường mà lãnh xuy một tiếng:

“Hừ, Triệu Trường Hữu, cha ta đã sớm cự tuyệt đề thân của người, ta chính là gả cho đầu heo cũng sẽ không gả cho người!”

“Tiểu Tiểu muội muội, lời này nói sao a, chẳng lẽ bằng ta Vô Cực sơn trang Nhị công tử danh hào, gả cho ta người còn ỷ khuất sao?”

Vẫy cây quạt vẽ mấy đoá Bạch Liên trong tay, Triệu Trường Hữu ra vẻ tao nhã phẩy phẩy, tay phải nâng lên những sợi tóc tán loạn ở trước ngực. Tuy rằng động tác biến thái đến làm người ta buồn nôn, chính là lại làm cho y vô cùng tự nhiên, làm cho người ta sẽ không cảm thấy phản cảm. Khả suất rất tuần tú, chính là đáng tiếc mỹ nhân trước mắt không thể nào hiểu được độc đáo của y, một chút cũng không mua màn của y.

“Triệu Trường Hữu, người thế nào không đi tìm người hỏi thăm chút, chính là ngu ngốc cũng biết, đại danh ngài có thể nói là không người không biết, không người không hiểu a. Người ỷ vào mặt mũi Triệu Bá Bá, nữ nhân người muốn, chỉ cần có ba phần tư sắc, nghe thấy tên của người thì liền chạy đi. Tháng bảy năm trước, người tại Hàng Châu tìm Phượng Lâu mặt dày mày dạn muốn đùa giỡn Phượng ca cô nương, kết quả bị Triệu bá bá gặp được, trước mặt mọi người tóm về. Nghe nói Triệu bá bá cho người ăn một trận gia pháp ước chừng có một tháng không xuống dưới giường, thế nào bỗng nhiên roi da kia sảo thịt người ăn rất ngon, còn muốn ở đây ném thử sao?”

Bị người vạch trần da mặt Triệu Trường Hữu, vẫn là có chút tự cảm thấy đỏ mặt lên, trên mặt đã không nhìn được, không khỏi thẹn quá thành giận một phen thu cây quạt, dùng chiết phiên phần hận một lóng tay Khương Tiểu Tiểu:

“Khương Tiểu Tiểu, người cảm mến cho ta, ta muốn thú người, đó là cất nhắc người, người đừng rệu mòi không uống lại muốn rệu phạt. Bốn thiếu gia bỏ qua cất nhắc người chút, nói tốt đây chính là nhìn trúng người, nói không tốt nghe, ta ngay tại đây cùng người thành sự, người có năng lực đem ta như thế nào!”

“Triệu Trường Hữu, người có thể không biết xấu hổ, Triệu bá bá trang chủ Vô Cực sơn trang này còn muốn mặt đi!”

“Dem cha ta ra ta cũng không sợ, hôm nay ta nhất định phải ném thử tư vị của kim kiếm phủ Đại tiểu thư như thế nào!”

Nói xong Triệu Trường Hữu hé ra tuần nhan đã khí thành màu gan, tay phải giương lên liền ý bảo mười mấy hắc y nhân phía sau tiến lên đem Khương Tiểu Tiểu này mang đi. Khương Tiểu Tiểu kia nghĩ đến y thật đúng là dám ở quang thiên hoa nhật làm ra loại chuyện gièm pha này, kiều nhan không khỏi phút chốc biến tái nhợt, nũng nịu nói:

“Triệu Trường Hữu, người không sợ nhà ta không thấy ta trở về, đi tìm ta sao?”

Dường như đã liệu trước, Triệu Trường Hữu nghe xong thế nhưng không có chút ý tứ sợ hãi, mà là bên môi giương lên nụ cười quỷ dị, mâu trung *** quang đại thịnh, giống như bình thường mỹ nhân đã tới trong lòng rồi.

“Nhà người? Ca ca người Khương Vô Tà hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, nào còn tâm tư cùng thời gian đến lo người có trở về nhà được hay không. Tìm người? Hắn trước bảo trụ mệnh rồi nói sau!”

“Người nói cái gì?”

Vừa nghe thấy ca ca mình e rằng có kiếp nạn, Khương Tiểu Tiểu không khỏi tự loạn trận cước, cũng bất chấp thiệt giả, liền bật thốt lên hỏi.

Triệu Trường Hữu dùng chiết phiên kinh xao bàn tay, mỉm cười nói:

“Ta vừa mới nhận được tin tức, ca ca ngươi coi trọng tứ hộ pháp Kham Dư giáo Minh Thư, bị cha ngươi nhốt tại trong tông miếu, mà Minh Thư thỉnh Kham Dư giáo giáo chủ Lí Hư Dữ xông vào cứu người, Kim kiếm phủ chỉ sợ sớm loạn thành cái nồi, nơi đó còn có thời gian quản người sống chết!”

Khương Tiểu Tiểu nghe y cười cổ quái, mắt phượng vừa chuyển, không cần Kim kiếm phủ Đại tiểu thư, lập tức hiểu được nguyên do trong đó, khôi phục vững vàng bộ dáng thiên kim, dò xét tìm tòi y.

“Triệu Trường Hữu, ta vừa mới rời nhà đi còn chưa đến ba ngày, ta thế nào không biết việc này đi? Chỉ sợ là hỗn đản nào đó bịa đặt đi!”

“Ách...”

Triệu Trường Hữu vừa mới rời cười rất mãnh liệt, đột nhiên thấy Khương Tiểu Tiểu hiểu được, bản thân lửa nằng không khỏi làm cho hấn sắc nước miếng, ở trước mặt mọi người mất đáng vẻ, đã đánh mất sĩ diện, sắc mặt liền biến thành dữ tợn.

Kỳ thật y cũng chẳng trách Khương Tiểu Tiểu, Vô Cực sơn trang cùng Kim kiếm phủ ở trên giang hồ đều là đại gia hữu danh hữu vọng, danh xưng ra ngoài cả chính đạo. Mà Kham Dư giáo thì là tà ma ngoại đạo trong miệng bọn người chính đạo, cũng chính là ma giáo đi. Kham Dư giáo giáo chủ Lí Hư Dữ cùng vô công biến hoá kỳ lạ, thái độ làm người cổ quái, làm việc chỉ luận yêu thích không để ý tình lý đúng sai, đã là ma giáo trong hành sự đều có mang vài phần lệ khí. Nhưng từ trước đến nay khinh thường dùng võ công luận anh hùng, càng miễn bàn chủ động khiêu khích việc lúc này.

Là người đều biết nói sự tình, chính là đến phiên vị thiếu gia này trên đầu có chút hồ đồ, dùng ngón chân mà nghĩ cũng không thể dùng Kham Dư giáo giáo chủ Lí Hư Dữ đến khiêu chiến Khương Vô Tà. Y thậm nghĩ đến Kham Dư giáo tới cửa đá quán, lại không nghĩ đến tính tình Lí Hư Dữ, cho nên sau nửa câu lộ ra nội tình.

Nhưng hấn nói Khương Vô Tà bị nhốt tại trong tông miếu, Minh Thư xông vào cứu người cũng là chuyện thật, chính là biến cố nổi bật của Kim kiếm phủ, còn chưa kịp thông tri đến Phượng Hoàng sơn bái phỏng khuê trung hảo hữu Đại tiểu thư Khương Tiểu Tiểu thôi.

“Nói nhảm hừ, ngươi tới Vô Cực sơn trang cũng có nhất thời nửa khắc, ngươi sao biết Kim kiếm phủ hiện tại không có thu được Lí Hư Dữ bái thiếp!”

Mắt thấy âm mưu của mình bất thành, Triệu Trường Hữu cười lạnh ba tiếng, bắt đầu chân chân giả giả, hư hư thật thật lên, nhưng là không gạt bỏ vệt chết mạnh miệng, thế nào cũng không chịu thừa nhận mình mưu kế mình đắc ý bị người vạch trần.

“Vạn nhất Lí Hư Dữ kia ăn no không có chuyện gì, chính là nghĩ muốn hội hội ca ca ngươi thiên thủ kiếm đâu!”

“Ngươi, ngươi,..., Triệu bá bá một đời thanh minh, công chính không a, sao liền sinh ra đứa con như ngươi vậy!”

Khương Tiểu Tiểu nhìn y như thế làm rối loạn, không khỏi tức giận đến kiêu nhan ửng đỏ, nổi giận mắng.

“Ha ha, Tiểu Tiểu, bất kể Lí Hư Dữ kia ăn no cái gì không có chuyện tham dự, ngươi nếu thật muốn biết đứa con sinh thế nào, đi đến trong lòng ca ca, bảo ta một tiếng hảo ca ca, ta sẽ dạy cho ngươi a!”

Da mặt đã muốn tới có thể dùng binh khí gì đều cắt không ra hàn tà kẹp Triệu Trường Hữu, vươn chiết phiên liền lỗ mũi hướng cầm Khương Tiểu Tiểu thì, chiết phiên lại bị cái gì đó chột loé ở giữa cắt ngang, thuận theo tiếng gió thì thấy, một thụ hiệp lục du du (xanh mượt), khảm tại trong đất, hiển nhiên là vừa mới tháo xuống.

Triệu Trường Hữu trên mặt lập tức thấy mồ hôi lạnh, tuy rằng mình võ công không tốt, nhưng là xem ra cắt ngang chiết phiên người nọ võ công nhất định là nhất đẳng lợi hại. Ngại với hiện trường nhân số quá nhiều, nếu không thì mình sớm không cần hình tượng trước lưu nói sau. Không, không được, chết cũng không thể ở trước mặt mỹ nhân chiết mặt mũi. Chính là y đã quên, ở trước mặt Khương Tiểu Tiểu đừng nói là mặt mũi, y thông gia đều đã sớm không có.

“Tư cập chí thử, Triệu Trường Hữu ý vào hơn mười hắc y nhân phía sau, ưỡn ngực cao giọng quát:

“Ai, đại trượng phu quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, người lặn ra đây cho bổn thiếu gia!”

Vừa dứt lời, chợt nghe trên cây truyền đến một tiếng cười khê, trong thanh lãng mang theo diêm lệ, người nghe lỗ tai thẳng ngửa.

“Lí Hưu Dữ, người kia ăn no rồi không có chuyện gì làm đây!”

2. Chương 2

Mọi người không khỏi thất kinh!

Lý Hưu Dữ!

Tề xoát xoát ngẩng đầu nhìn hướng người trên cây kia.

Một thân bạch y trắng tuyết, một người tuấn nhan như ngọc.

Tư tư vắn vắn từ trên cây kia nhẹ nhàng bay xuống.

Thanh niên hiện tại có mỹ mạo mềm mại đáng yêu, giống như lấy bút lông vẽ lên tế mi, hơn nữa mũi cao thẳng và thần hình (nét môi) hơi lộ vẻ bạc tình, đều để lại ấn tượng lương bạc. Thế nhưng đồng mẫu kia dài nhỏ nháy mắt, trong nháy mắt liền đem tất cả đều hóa thành một vẻ đẹp yêu diễm. Cặp đồng tử thấp nhuần kia như nước óng ánh hòa tan nổi lên phong vận đã diễm yêu mị, có thể nói là yêu diễm đến mỹ lệ! Có thể nói là tinh xảo cực kỳ. Hơn nữa cái tên này cả người tràn ngập mị lực, phảng phất hương trong không khí toả ra vị đạo ***, càng làm kẻ khác không cam lòng chính là vóc dáng cao gầy, phủ chính là áo khoác tối thượng đẳng chất vải làm thành đường viền thuần trắng, cổ tay áo may đầy đồng sắc thêu hoa tinh xảo. Chỉ cần một cây ngọc trâm khác đầu liền so với Triệu Trường Hữu thất lung kiện tất cả sức vật tất cả đều còn muốn nhiều bạc hơn nữa.

Phương pháp diễm dã, nhần thần thanh sảng (nhẹ nhàng khoan khoái), dung mạo đoan lệ (đoan chính thanh nhã), lại có mỹ thanh tràn ngập lực mê hoặc. Cho dù là Triệu Trường Hữu tự phụ kỹ thuật không gì sánh được từ trên người cái tên này cũng chọn không ra chút khuyết điểm nào. Khiến Triệu Trường Hữu từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có cảm giác bị đánh bại.

Ở đây mọi người đều vì mỹ mạo của hắn mê hoặc, trở nên ngu si đi.

Thẳng đến Khương Tiểu Tiểu trước hết phản ứng lại, lắp bắp mở miệng hỏi nói:

“Người, người thực sự là, thực sự là, Lí Hưu Dữ?”

Vì cái gì hỏi như thế?

Bởi vì ở đây không có một người nào gặp qua Lí Hưu Dữ!

Có Khương Tiểu Tiểu đánh bạo, hơn nữa phía sau còn theo nhiều người như thế, sợ cái gì! Bằng không để cho người khác nghĩ chính mình ngay cả một nữ nhân đều không bằng, chẳng phải là rất không có mặt mũi. Bị người trước mắt này tự xưng là Lí Hưu Dữ, Triệu Trường Hữu bị dọa té ngã trên mặt đất, vội vã đi lên. Hắn đã nói làm chuyện xấu lâu như thế, đều bình an vô sự, sao có thể liền chỉ cần lần này gặp phải quý, cái gì Lí Hưu Dữ nhàn xác sự gì chạy đến chỗ mồm vào, ăn no chóng đỡ sao?

Cổ ý khụ khụ, lại thành sắc mặt bộ dạng một công tử phong lưu, đến cũng nhìn ra có điểm thần sắc đứng đắn.

“Công tử muốn anh hùng cứu mỹ nhân?”

Triệu Trường Hữu làm bộ dáng khinh thường chẳng đáng mở miệng, một bộ dáng khẩu khí bất thiện, người nọ ngược lại giả như không có thấy chuyện tình trước mắt, không có trả lời vấn đề của Khương Tiểu Tiểu, mà là phản vấn Triệu Trường Hữu:

“Lẽ nào các hạ cũng là?”

Nghe người nọ vừa hỏi cái này, Triệu Trường Hữu sắc mặt tức thì tối lại, quản hấn cái gì Lí Hưu Dữ, hưởng hồ ai biết thật hay giả, vạn nhất đúng phiên tử trên giang hồ mạo danh thế thân nhặt tiện nghi đi!

Hừ, hay thực sự, tưởng ta Nhị công tử Vô Cực sơn trang, hấn cũng muốn mua vài phần mặt mũi cho ta, có năng lực đem ta thành dạng như thế nào?

Nghe tới đây, Triệu Trường Hữu lập tức tối đây đảm lượng, trong miệng cũng liền thống khoái lên.

“Nói nhảm, không phải. Nói rõ, ta là cướp sắc, người vẫn là lương khoái ở kia ngốc đi, ít quản nhân sự của bản công tử, đừng ăn no rồi không có chuyện gì làm!”

Triệu Trường Hữu đã để lộ nguyên hình, một điểm đều không khách khí. Người nọ cũng chỉ là mỉm cười, làm cho không ai có thể sánh bằng mỹ mạo khinh địch tại trong không khí lộ ra tới.

“Hảo hảo, tại hạ vừa mới dùng quá cơm, vừa lúc không có chuyện gì làm!”

“Người, người, hảo hảo hảo ..., người đã đều nói như vậy rồi, xem ra ta sẽ không cần hảo tâm rồi! Tới nha, còn chưa động thủ thỉnh Tiểu Tiểu tiểu thư hồi phủ, ăn no đến nỗi này không có việc gì, liền hảo giáo huấn hấn một chút, cho hấn biết quản nhân sự của bản công tử phải trả giá hảo rồi!”

Triệu Trường Hữu vung chiết phiên lên, chỉ thấy phía sau hấn hơn mười hắc y nhân thân hình khê động, liền có làm huấn luyện nhất tề lên đến trước mặt người nọ, không để cho hấn bắt lộn cái gì cơ hội phản kháng, đã triển khai công kích rồi. Chỉ thấy bị hơn mười tên hắc y nhân bao vây quanh, người nọ hoàn toàn không có một chút ý sợ hãi, liền ngay cả nắm tay đã tới rồi trước mắt cũng không chút nào để ở trong lòng, tuấn mỹ trên mặt hiện lên một tia trêu tức, thân hình khê động, liền chẳng thấy hình bóng. Tái một hồi thần kì, hấn không biết dùng biện pháp gì đã đứng ở phía sau, nhẹ nhàng khoát tay lên khó tử của Triệu Trường Hữu liền rút xuống, dọa Triệu Trường Hữu hét to một tiếng:

“Người, người...”

Gắt gao trào trụ khó tử rút đến phân nửa, Triệu Trường Hữu lúc này chật vật không chịu nổi, vừa nghe đến Tiểu Tiểu thủ hạ nhện không được buồn cười ra tiếng, sau đó, Triệu Trường Hữu sắc mặt nhất thời do hắng giọng trướng thành màu gan heo. Từ nhỏ ngoại trừ lão cha nghiêm khắc, không có chịu quá bất luận cái gì ủy khuất của thanh niên, một đôi mắt sáng ngời đã chậm rãi đỏ lên, ẩn ẩn có thể thấy vụ thủy bạc bạc, làm cho Lí Hưu Dữ vẫn nhìn chăm chú hấn m, không khỏi trong lòng khê động, đau nhức lên, thế nhưng đau đón lại tiêu thất quá nhanh, trong lúc nhất thời lại đã quên rốt cuộc là cảm giác gì.

Nhìn viên mắt đỏ trước mắt, lập tức sẽ thuộc về thổ đích Triệu Trường Hữu, Lí Hưu Dữ tà tà cười, nhàn nhạt nói rằng:

“Người giống nữ tử thích khóc như vậy, không bằng tại hạ sẽ thành toàn người đi!”

3. Chương 3

Nụ cười này, phong hoa tuyệt đại(hào hoa phong nhã), kinh vi thiên nhân.

Không khỏi làm cho mọi người nhìn đến mê đi, đợi cho hoàn toàn hiểu được thì, nơi đó còn có bóng dáng Lí Hưu Dữ cùng Nhị công tử nhà mình, nghĩ muốn là bị Lí Hưu Dữ cướp đi, gia tướng liên quan võ nghệ cao cường nhất thời đều mất choáng váng, mạo danh kỳ diệu đánh mất công tử, trang chủ cùng Đại công tử nơi đó tạm thời không đề cập tới, đơn trang trong nhóm tiểu thư kia có thể muốn mạng nhỏ của mình.

Nói là thân là Nhị công tử Triệu Trường Hữu, kỳ thật là con trai độc nhất của trang chủ Triệu Cực.

Hiện tại Đại công tử chính là đứa con của muội muội Triệu Cực cùng muội phu qua đời lưu lại.

Vốn Triệu Cực chỉ có bốn nữ nhi, là không có con trai Nhưng ở lúc nữ nhi ít nhất năm tuổi, ai từng nghĩ lại có một bảo bối Triệu Trường Hữu như vậy. Triệu Cực là người nghiêm túc cứng nhắc, cảm tình cũng không lộ ra ngoài, cả đời sự tích oai hùng nhiều đếm không xuể, vết đen lớn nhất là sinh hạ một nghiệt tử.

Đối Triệu Trường Hữu người thừa kế này, Triệu Cực cũng liền nghiêm khắc chút.

Bốn tỷ tỷ của Triệu Trường Hữu, lại bởi vì đệ đệ là nam tử duy nhất của Triệu gia, tính lên ít nhất cũng lớn tuổi hơn y, cho tới bây giờ đều là làm cho Triệu Trường Hữu. Cố tình tướng mạo hỗn thể ma vương từ nhỏ là nhất đẳng chộc người, cho nên đối y lại tương đối sủng nịch, ngay cả mặt cũng chưa từng đỏ qua với Trường Hữu.

Cứ thế với Triệu Nhị công tử của chúng ta một mình ngốc cho rằng, thiên hạ nữ tử đều là tốt với y, y mới thấy nữ tử đã muốn bám lấy, dưỡng thành tính cách y hôm nay, bốn tỷ tỷ là không tránh khỏi can hệ.

Chúng gia tướng đều đỏ mắt chờ mong nhìn một khắc trước Kim kiếm phủ Đại tiểu thư Khương Tiểu Tiểu còn bị thiếu gia nhà mình đùa giỡn, chỉ thấy Khương gia Đại tiểu thư tức giận dậm một chân:

“Còn đứng đó làm gì chứ, còn không mau đuổi theo, đuổi không kịp, xem các người tỷ tỷ nhà người ta không lột da các người!”

Lúc này gia tướng liên quan mới phản ứng lại, đề khí đuổi theo.

“Thật sự là cực ngốc mà, chủ tử như thế nào dưỡng ra nô tài như thế đó!”

Hướng bóng dáng biến mất, Khương Tiểu Tiểu không thể nề hà cười mắng.

“Tiểu thư, chúng ta nên làm sao a!”

Một nha hoàn hồng y phía sau, nâng lên khuôn mặt vẫn còn sợ hãi, rụt rè hỏi hướng chủ tử nhà mình.

“Làm gì chứ, còn có thể làm gì chứ, về nhà!”

Khương Tiểu Tiểu vừa định xoay người bước đi, rồi lại dừng lại.

“Không đúng, không đi Vô Cực sơn trang một chuyến không được.”

“A, còn muốn đi Vô Cực sơn trang!”

Tiểu nha hoàn tiểu Mê lập tức mất hứng.

“Tiểu thư, Triệu sắc lang kia, khi dễ người như thế, người còn muốn quản y sống chết a!”

“Người bối rối cái gì!”

Khương Tiểu Tiểu mắt đẹp trừng:

“Bốn thiên kim tiểu thư kia nhà y, nếu biết việc này do ta dựng lên, định không cho ta sống yên ổn, đến lúc đó ngay cả tỷ muội cũng không làm.”

Khả nghi nghi lại lại tưởng tượng:

“Các nàng biết đệ đệ bị người cướp, đúng là nổi nóng, ta nếu hiện tại đi, không phải hướng hổ lửa nhảy vào.”

“Ai, vẫn là về nhà đi.”

Nghe thấy tiểu thư nhà mình thay đổi chủ ý quyết định về nhà, tiểu Mê chỉnh khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng lên.

“Không được, hay là muốn đi...”

“...”

Cuối cùng, tiểu Mê thật sự chịu không nổi Khương Tiểu Tiểu do dự, nhịn không được há mồm hỏi:

“Tiểu thư, chúng ta rốt cuộc có trở về nhà hay không a!”

“Quay về cái gì, đi Vô Cực sơn trang!”

“Vâng!”

Tiểu Mê bị tiểu thư tâm tình khó chịu nổi lên, biết biết miệng, ủy khuất đáp.

“Rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là ta, còn muốn ta đi báo tin. Ôi chao, thật sự là nợ Triệu Trường Hữu y! Đợi y trở về, ta nhất định để Triệu thúc thúc hảo hảo đánh y chút!!”

Khương Tiểu Tiểu oán hận nói.

4. Chương 4

Nói thật, Nhị công tử của Vô Cực sơn trang Triệu Trường Hữu là bị bụng đói miễn cưỡng mà tỉnh lại.

Bởi vì, ở nơi không ra gì Lí Hưu Dữ mới hướng y vươn tay thì, y cũng thực mất mặt mình mà hôn mê bất tỉnh.

Trong mùi hương khí quen thuộc, Triệu Nhị công tử của chúng ta, ba ba mở to mắt, đầu tiên là thấy đỉnh lều rách ám vàng, rồi mới là trong lỗ hồng nóc nhà lộ ra sắc trời đã tối.

Mơ mơ hồ hồ, bằng vào bản năng nhìn về chỗ mùi thực vật kia thổi tới.....

“A....”

Triệu Trường Hữu lớn tiếng kêu lên, là ma đầu kia bắt mình.

Chỉ thấy người nọ canh giữ bên cạnh lửa trại, hé ra gương mặt giống như ngọc ánh lên màu đỏ của lửa, lại óng ánh sáng long lanh. Một đôi mắt phượng dài nhỏ hơi chuyển chút, ba quang lưu ly. Ngay cả ở chỗ cũ nát như vậy, cũng nhờ hắc tồn tại mà trở nên hoa lệ hơn.

Triệu gia công tử không khỏi nhìn đến ngây người...

Lúc Trường Hữu hoàn hồn thì, một đôi nhuyễn giày gấm ánh vào mi mắt y, một bàn tay trắng nõn trong suốt, nâng cằm y lên, người nọ cau tẽ mi giống như lấy bút lông phác lên, không hề giận nói:

“Nghe nói Vô Cực trang chủ anh hùng cái thế, thế nào sinh ra đứa con xuân như thế!”

“Người, người...”

Triệu Trường Hữu lúc này mới nhớ tới là người trước mắt bắt mình đi, lắp bắp uy hiếp nói:

“Người, người, mau, mau, thả ta, bằng không...”

“Bằng không như thế nào?!”

Lí Hưu Dữ nhẹ nhàng cười.

“Ta, ta, ca ca, cùng cha ta, là, là sẽ không bỏ qua người!”

Lúc Triệu Trường Hữu nói đến cha mình, có thể nói thanh âm so với ca ca nhỏ chút, y dù ngu cũng biết, y nếu thật sự trở về được, cha y không đánh y nửa năm bị bẽ mặt trên giường, cũng là y ngày thường tích đức làm việc thiện, cho nên không dám nêu tên cha y ra uy người.

“Ha ha, ca ca người?!”

Giống như bình thường không có nghe thấy y nói qua Triệu Cực, Lí Hưu Dữ ngồi ở đối diện Triệu Trường Hữu, đầu hơi hơi nghiêng, phong tình vạn chủng hỏi.

“Không sai, ca ca ta!”

Nói đến ca ca mình, Triệu Nhị công tử vừa mới thân mình còn rất run rẩy lập tức cứng lên.

“Vô Cực đạo của ca ca ta chính là rất lợi hại, ta khuyên ngươi lập tức thả ta ra, bằng không nếu ca biết, là ngươi bắt ta, chính là sẽ không dễ dàng buông tha ngươi! Nhất định cho ngươi khó coi.”

Xem ra Lí Hưu Dữ nói Triệu Nhị công tử này xuân, đều có điểm quá để lại mặt mũi, Triệu Nhị công tử của chúng ta một chút cũng không hiểu được tình cảnh hiện tại của mình.

Nhưng dường như cũng không thể trách y, nghĩ xem y trừ bỏ ăn uống chính là chơi đùa, nếu không liên thích cướp cô nương xinh đẹp của nhà người ta, một chút bản lãnh thật sự cũng không có, chỉ đối Lí Hưu Dữ cao thủ trong cao thủ như vậy, còn có thể có suy nghĩ muốn dọa dừng khí của Lí Hưu Dữ, cũng dùng danh hào Triệu Cực của cha y.

Lí Hưu Dữ cũng không sinh khí, chính là chậm rãi trả lời.

“Nga, ca ca ngươi lợi hại như thế!”

“Kia là, ca ca ta có thể cùng ngươi người ăn no không có việc gì, chỗ mồm vào bất đồng!”

Thật đúng là nghĩ đến Lí Hưu Dữ đã có chút nhận định Triệu Nhị công tử, không khỏi đắc ý lên.

Ha ha.....

Xem đi, đem ca ca ta nói ra, đã bắt đầu hối hận bắt ta, hừ, bổn thiếu gia nhất định cho ngươi phong phong quang quang (vừa nhanh vừa vẻ vang) đem ta đưa về.

Ồi chào đáng tiếc khuôn mặt kinh vi thiên nhân này, nếu là nữ tử nên hảo bao nhiêu.

Lí Hưu Dữ nhìn Triệu nhị công tử một bộ dạng ngu xuẩn, không biết y lại nghĩ chút sự tình xấu xa gì, đành phải cố ý xem nhẹ biểu tình ngu ngốc kia.

“Ngươi không nói, ta còn thực đã quên, tại hạ vừa vặn dùng qua cơm, không có chuyện để làm, cho nên.....”

Triệu Trường Hữu hoảng sợ nhìn Lí Hưu Dữ khóe miệng hơi lộ vẻ bạc tình một chút một chút chậm rãi truyền đi, ý cười dần dần hiện lên gương mặt xinh đẹp kia, đó là cái tươi cười làm cho người ta tim đập nhanh hơn.

Chính mình cũng rất rõ ràng nghe thấy răng nanh va chạm với nhau, phát ra tiếng cười khanh khách giòn vang, toàn thân không thể động.

Chỉ có thể nhìn hai tay thon dài kia đuổi hướng cổ áo đã muốn mở của mình.....

5. Chương 5

Không thể không nói thật một lần, lúc này đây, Triệu gia nhị công tử suất khí bức người của chúng ta, lần thứ hai rất không chịu thua kém rồi thập phần may mắn ngắt đi, ngay tại lúc Lí Hưu Dữ đã muốn bị Triệu Trường Hữu định nghĩa vì phi thường khủng bố, lúc đem tay hướng y, làm cho chính y thành công tránh cho có lẽ là đau khổ không phải của y.

Chờ y lần hai hai mắt mê mang mở thì, ánh dương vừa hiện lên, nóng nóng phơi nắng ở trên thân người, lại đủ làm đau đớn ánh mắt người. Không chú ý khóe mắt mình một mảnh trắng mù mịt gì đó, (không bài trừ có thể là dữ mắt (nhân thí í, cái này thì ai cũng biết nhỉ)) trước mắt trên cửa thành rộng mở, rõ ràng khắc nét chữ hữu lực mà quen thuộc.

Xem ra đây rõ ràng là sơn trang nhà mình dưới chân Lạc thành.

Theo bản năng giật giật tay chân, Triệu Trường Hữu hoảng sợ phát hiện, tay chân mình đều tê dại, động cũng không thể động liền giống như không phải tay chân bình thường của mình, chẳng lẽ đây là thứ mà tỷ tỷ từng cùng mình đề cập qua, quỷ áp giường trong truyền thuyết?

Chẳng lẽ chính mình còn đang ở trong mộng chưa tỉnh?

Gia hỏa quá mức xinh đẹp kia, cũng là thần tiên trong mộng, là giả sao?

Chính là, vì cái gì đám người từ cửa thành đi ra đang dần dần hướng mình xúm lại, ánh mắt bọn họ nhìn mình vì cái gì nóng bỏng như thế.

Đây là, ác mộng sao??

A, ai tới nói cho ta biết nha.....

Dùng sức động vài cái, hai tay vẫn đặt ở phía sau dường như động đến một thứ gì đó, ra sức túm, a, có thể động, cảm trong tay gì đó quơ được trước mắt, đây thường?!

Triệu nhị công tử thế mới biết, nguyên lai hai tay là vừa mới bị người trói sau lưng đi!

Quay lại thấy đã bị đám người đem mình vây chặt như nêm cối, nhúc nhúc, Triệu nhị công tử vẫn đều là da mặt rất dày, cũng bị nhiều người như vậy nhìn mặt có chút hơi hơi ngượng ngùng!

Biết mình cũng rất anh tuấn rồi, khả bình thường sao không thấy trong đám người này có cô nương xinh đẹp nào, dùng loại ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn mình? Các nàng nhìn mình bình thường đều là trốn so với thổ còn nhanh hơn, liền giống như vì mấy trăm lượng bạc tiền thưởng bắt đầu thi chạy a!

Chẳng lẽ là, sau khi gặp nạn, bản thân chật vật nhưng lại ngoài ý muốn vô căn cứ tăng thêm một loại đẹp tự nhiên?

Nhưng, quang mang trong mắt nữ tử này quá nóng rực đi!

Tình cảm quyết liệt này biểu hiện cũng quá rõ ràng, không thấy đáng vẻ nữ nhân gia nên có.

Mặt đỏ ửng hiếm có dần dần hiện lên trên mặt Triệu gia công tử của chúng ta thì, đám người bị người thô lỗ tách ra, vài tên bộ khoái mặc hồng y cực nhanh chạy vào.

“Đã xảy ra...”

Đến gần trước mắt, lại chỉ hô lên nửa tiếng, những lời còn lại toàn bộ ế trong cổ họng không có nửa sau, tất cả đều há to miệng, ngây ngốc sững sờ ở nơi đó!

Thuận theo ánh mắt bọn họ, Triệu Trường Hữu nhìn về phía trên người mình bị người liếc có chút không được tự nhiên....

Chất vải là nhất đẳng nhất hảo, mới, thập phần sạch sẽ, nhưng cũng không phải mầu chốt.

Nhuễn giày thêu đỏ, bị chân to của mình căng ra rách một nửa, dường như bộ dáng thập phần khổ sở. Quần bách điệp gấm la, viền dệt hoa văn nổi màu trắng, đem kích thước lưng áo coi như cường tráng ngạnh ngạnh thu vào. Hướng lên trên, xương vai dày rộng trên tiểu áo bạch nhung ngắn nhỏ, cũng là hình thức tiêu thụ tốt nhất lưu hành bây giờ, nhưng bởi vì ngạnh chen vào thân hình nam tử, biến dạng tới không nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Cúi đầu, sờ sờ tóc bị nhéo đau đớn, ảnh ngược trên mặt đất nhìn bóng dáng kinh hoàng cư nhiên là một người bộ dáng lãng lờ.

Khi chậm rãi nâng mặt lên thì, chống lại ánh mắt tinh lực, thuận theo ánh mắt vừa rồi Triệu nhị công tử của chúng ta còn cho rằng là tràn ngập “tình yêu”, Triệu Trường Hữu cứng ngắc gờ tay phải lên, chậm rãi xoa gò má mình.

Một chút một chút, trên tay có gì đó dần dần rõ ràng lên.

Ngón trở dính cảm giác nị (nhảy), mang màu đỏ đỏ, tiên diễm tới trình độ nhất định, đủ để đem tầm nhìn mỗi một góc độ toàn bộ đều nhiễm đỏ, tán sắc đỏ thắm diễm nị phát ra hương khí đậm đặc.

Là son!

Đây là ý niệm duy nhất cũng là cuối cùng vừa mới xuất hiện tự do trong đầu Triệu nhị công tử!

6. Chương 6

Vô Cực sơn trang.

Bầu không khí nghiêm túc ở giữa chính sảnh, nam tử chấp tay mà đứng.

Một thân hắc sam, mặc lục sắc thanh văn ngoại quái, đem nam nhân vẽ nên vẽ bề ngoài uy nghiêm trang trọng. Ở cùng Triệu Trường Hữu tương tự chính là trên mặt, so với Triệu Trường Hữu kia đánh đá xấu xa có gì đó nghiêm túc hơn, thực rõ ràng khuôn mặt này càng thêm thích hợp hơn với nam nhân này.

Mà trên những sợi tóc mai ban ban kia sớm đã có một chút vết tích hoa râu, khóe miệng kiên nghị cũng che giấu không được năm tháng lưu lại chứng cứ. Nhưng huyết Thái Dương hơi hờ ra của nam tử lại báo cho người ta biết rằng nam tử không thể so với người thường, một thân công lực thâm hậu sẽ không thể để người ta khinh thường.

Người này chính là Vô Cực sơn trang chủ Triệu Cực.

Nghiêng vị trí đằng sau đối Triệu Cực, một phụ nhân mặc cẩm y anh anh khóc nức nở, bên cạnh mấy niên khinh nữ tử nhẹ giọng an ủi nàng.

Phụ nhân kia nghĩ đến khóc đã một thời gian dài, lúc này chỉ là lấy tú quyên trong tay phủ đi nước mắt từ trong khóe mắt đại tích đại tích thuận thế rơi xuống, bởi vì liên quan đến ghen ghét, khí lực rõ ràng hư nhược rất nhiều rồi.

Phụ nhân này là mẫu thân của Triệu Trường Hữu rồi.

Từ trong miệng Khương Tiểu Tiểu kia biết được, bảo bối nhi tử của mình bị người bắt đi, thì suýt nữa ngất đi, vẫn khóc đến bây giờ, dù sao nhị công tử không lâu kia là tâm can của mình, ở không ra gì, cũng là nhi tử của mình.

Nhìn hai mắt sưng đỏ kia, thì minh bạch tâm tư thương cảm thiên hạ phụ mẫu rồi!

Mấy người nữ tử bên cạnh nàng kia, là bốn tỷ tỷ của Triệu Trường Hữu, Khương tiểu thư miễn cưỡng cất bước sau cũng lặng lẽ lau lệ theo, cũng không dám tượng mẫu thân khóc như vậy, rất sợ gọi ra chỗ thương tổn của nàng.

Mà Triệu Cực đứng ở giữa phòng thấy tình cảnh như vậy, nhưng cũng lo lắng vạn phần, chỉ là không chịu dễ dàng biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Đối Trường Hữu nghiêm khắc như thế nào, kia cũng là lão phụ một mảnh hảo tâm ý vọng tử thành long, không hội biểu đạt cảm tình thế nhưng bảo bối kia lại cố tình không có tiến bộ, vừa mới mới vừa ở Hàng Châu nhân việc Phụng ca bị mình giáo huấn một chút, hiện tại không ngờ nhân kim kiếm phủ tiểu thư, không biết làm sao chọc Lí Hưu Dữ.

Lí Hưu Dữ kia lại là người như thế nào, chỉ hy vọng Trường Hữu khả dĩ bình an trở về, chính mình này suốt đời liền không còn sở cầu gì nữa.

Dù sao cũng là ái nhi mình yêu thương nhất, đối y sủng nịch chính mình không ít hơn bất luận kẻ nào.

Tâm sự nặng nề làm cho người vẫn đều lấy kiên cường thể hiện, danh chấn giang hồ Vô Cực trang chủ Triệu Cực lại tăng thêm vài tuổi, giống như đại nạn, cả người thoát nhìn tiêu tụy đi rất nhiều, thần tình có chút mờ mịt, khả phụ nhân cùng nữ nhi lúc này kia còn có thể có nhìn ra tới tâm tư đâu?

Thời gian ở giữa bầu không khí trầm trọng như vậy chậm rãi trôi qua, khiến người không thể có năng lực hô hấp.

Thẳng đến thân ảnh thiển thanh sắc xuất hiện ở cửa...

Nam tử thanh sam nho y, trên đầu đội mũ, phát hệ(kết nút) thúy ngọc, khuôn mặt như ngọc tao nhã, khả trong biểu tình lãnh tĩnh đậm mạc lại lộ ra một tia cấp bách.

“Đệ đệ thế nào rồi?”

Triệu Cực vừa thấy hấn, vốn thấy vẻ mặt đã lão, nhưng lại lập tức sáng lên, phảng phất cả người giống như sống lại.

“Thanh Khâu...”

Còn chờ Triệu Cực nói xong, Triệu phụ nhân vẫn khóc nỉ non liền phi thân một cái, thẳng tắp tiến về phía trong lòng Triệu Thanh Khâu.

“Thanh Khâu, ngươi cuối cùng đã trở về!”

“Thanh Khâu, mau đi cứu cứu Trường Hữu a!”

Nhân việc Khương Vô Tà cùng Minh Thư mà đi kim kiếm phủ, vừa biết được đệ đệ gặp chuyện không may, Triệu Thanh Khâu mới vội vàng trở về gấp, một phen giúp đỡ mẫu thân kích động không ngớt, trấn an nói:

“Nương, Trường Hữu không có việc gì!”

“Thanh Khâu, Trường Hữu nếu như có một ngày tam trường lưỡng đoan, vì nương cũng sẽ không sống...”

Có lẽ là quá kích động, Triệu phu nhân không có bộ dáng vừa khóc không thành tiếng, nhưng lời nói cuối cùng đã không còn thanh âm rồi.

“Nương, Trường Hữu vô quái hồ ngoạn kém chút, không có việc gì!”

“Thanh Khâu...”

Nhẹ nhàng chụp lấy Triệu phu nhân nhả nhận thanh niên, con mắt dài nhỏ thanh như suối nước, dung nhan đoan trang ngay thẳng thoát nhìn tràn ngập ôn hòa.

Đối phụ nhân trước mắt khóc rống, thanh niên cũng thập phần hiếu thuận. Vốn chỉ cần chính là cứu mẫu không có quan hệ huyết thống gì, chính là lại như thân sinh bình thường đối đãi.

Năm đó chính mình mới tới Vô Cực sơn trang, ác mộng máu tanh cả đêm cả đêm đều dây dưa, là Triệu phu nhân từng chút từng chút bồi hống.

Ở trong mắt vợ chồng Triệu Cực, cũng không phải là thân sinh Triệu Thanh Khâu hay trưởng tử Triệu gia.

Đem Triệu phu nhân trấn an đưa đến cái ghế dựa ngồi xuống, Triệu Thanh Khâu ngẩng đầu nhìn hướng Triệu Cực vẫn tùy ý phu nhân khóc nháo, mình bạch hấn lúc này ngực cũng loạn cả lên, không phải Triệu Cực luôn luôn nghiêm túc chăm chú thể nào hội không rên một tiếng.

“Cha, ta nghĩ nên nắm chắc thời gian tìm nơi đệ đệ hạ lạc, mới hảo hành sự!”

“Ta sớm phái hạ nhân đi!”

“Ta ở kim kiếm phủ thì, Khương bá bá cũng nói phải giúp vợ! Thế nhưng, chỉ là không biết, Lí Hưu Dữ kia ý đồ vì cái gì, không biết hấn là hướng việc Vô Tà hay chỉ là gặp gỡ riêng!”

“Ta cũng không hiểu ý muốn hấn vì cái gì, nếu nói hấn là vì Minh Thư xuất đầu, vì sao tìm tới Triệu gia ta, tìm tới Trường Hữu!”

“Cha, ta nghĩ việc này sợ rằng tịnh không đơn giản!”

“Ai, nghiệt tử này...”

Triệu Cực ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng...

Lại bị tiếng người ầm ỹ quấy rầy...

7. Chương 7

Nhớ đến Triệu Cực anh hùng cái thế, khả lại có thể nào nghĩ đến một đời anh minh, nhưng lại hội hủy ở trong tay đứa con của mình, mất mặt mũi là chuyện nhỏ, vạn nhất nếu liên lụy cho những người liên quan ở Vô Cực sơn trang, tổ tiên chịu khổ chịu khó gây dựng gia nghiệp một khi hủy đi, Triệu Cực liền thật sự thẹn với liệt tổ liệt tông Triệu gia! Trăm năm sau lại có mặt mũi nào đi gặp mọi người dưới cửa tuyến kia.

Một tiếng thở dài, hồn hậu cương thuần, thoát ra từ ngực, nhưng lại không khỏi có chút bi thương.

Mắt thấy gió thu飒飒 đã muốn lật tập quyển ở trong phòng ra, lại bị cước bộ hỗn độn bên ngoài đánh vỡ.

Về mặt khấn trương của người hầu, hoang mang rối loạn giường giường vọt tiến vào, hoàn toàn không còn cấp bậc lễ nghĩa.

“Trang, trang, trang chủ....”

“Chuyện gì....”

Triệu Thanh Khâu quay đầu lại thay Triệu Cực đang lâm vào trạng thái bi thán hỏi.

“Nhị, nhị, công tử...”

“Trường Hữu y xảy ra chuyện gì!”

Mọi người trong phòng con mắt sáng lên, Triệu Thanh Khâu cách mọi người gần nhất một phen cầm áo hắt lớn tiếng quát.

“Y, y....”

Không biết là bị Triệu Thanh Khâu biểu tình vẫn đều là tao nhả nay lại bất đồng dĩ vãng đột nhiên dọa đến, hay là áo bị túm gắt gao mà suyễn khí, người hầu kia ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không nên lời.

“Người nói mau...”

Triệu phu nhân theo sát tiến lên, một tay đem người hầu kia từ trong tay Thanh Khâu kéo ra.

Người hầu nơm nớp lo sợ nhìn một vòng những người có mặt, thô suyễn nói:

“Nhị, công tử, y,, đưa, Đã trở lại!”

“Người, người nói cái gì?”

Triệu phu nhân hoàn toàn không thể tin được lỗ tai của mình, hạ ý tứ nhìn về phía Triệu Thanh Khâu ngay tại bên cạnh nàng, mà Triệu Thanh Khâu tiến lên đỡ lấy dĩ nhiên cực kỳ hoảng, Triệu phu nhân lại cũng rung theo, dùng thân thể của chính mình duy trì đỡ nàng.

Triệu Cực bên cạnh vẫn lặng yên không nói khê cau mày, mở miệng nói:

“Nói rõ ràng một chút!”

Người hầu lúc này mới thấy rõ sắc mặt lão gia nhà mình, chưa từng gặp qua sắc mặt khó coi như thế.

Nuốt nuốt nước miếng trào ra, thật cẩn thận trả lời:

“Trang chủ, Nhị công tử bị người đưa trở về, đã ở trong sân rồi!”

Rõ ràng Triệu phu nhân đã lung lay muốn ngã, nghe lời nói ấy, thân mình cứng đờ, liền mạng đẩy ra Triệu Thanh Khâu đang đỡ lấy mình, rõ ràng không có lực đạo gì đáng nói, thế nhưng lớn đến liền ngay cả Triệu Thanh Khâu tập võ cũng không giữ được nàng.

“Trường Hữu!”

Triệu phu nhân cực kỳ thê thảm rên rỉ một tiếng, liền hướng phía ngoài phòng phóng đi.

Những người khác cũng không chịu khống chế theo đi ra ngoài.

Trong viện, được người nâng tới trên tháp trúc, nằm ngang một người, Triệu phu nhân chạy tới vừa thấy, không phải Trường Hữu lại là ai.

“Trường Hữu....”

Thê lương bị ai nhẹ gọi một tiếng, Triệu phu nhân khóc ngã vào trên người Triệu gia nhị công tử.

Bốn vị tiểu thư phi thân theo, gặp mẫu thân như vậy, liền biết sự tình không tốt, nước mắt lập tức rơi xuống, vây quanh mẫu thân, liền cũng không nói lời nào.

Vốn là Triệu Thanh Khâu theo sát Triệu phu nhân đi ra, lúc này mới đứng ở trong viện, ngây ngốc thất thần, không có phản ứng gì, giống như mất đi trí nhớ, giống như mất đi linh hồn, im lặng giống như một pho tượng.

Duy nhất chưa cùng đi ra, Triệu Cực một mình ở lại trong phòng, lại đem thanh âm thê lương bị ai nhẹ gọi kia rành mạch, rõ ràng.

Chậm rãi nhắm mắt lại, khi mạnh mẽ mở ra thì, lệ đã tràn hốc mắt rồi.

Trong viện Lí bộ đầu đem Triệu Trường Hữu trở về, kinh ngạc nhìn trần thế trước mắt, nhìn gốc ở đâu, dám quên mình đã nói đến rồi.

Thẳng đến nhẹ nhàng một tiếng vang lên, Triệu phu nhân ghé vào trên người Triệu Trường Hữu khóc kinh thiên động địa đột nhiên ngừng tiếng khóc, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Chậm rãi, chậm rãi Triệu phu nhân quay người lại, lấy khăn tay cọ cọ mắt, ghen ngào nói:

“Trường, Trường, Hữu, dường như, dường như không có chết....”

8. Chương 8

Một trận gió lạnh quỉ dị thổi qua, thổi trúng sau lưng làm cả người phát lạnh, từ trên làn da người quang lóa, từng nốt, từng nốt, da gà nhỏ nhỏ đua nhau nổi lên, một nốt tiếp một nốt tất cả đều hiện ra.

Triệu Thanh Khâu với tình hình hiện tại, cũng rối loạn tay chân, bình thường khôn khéo đầu óc có khả năng trống rỗng, cũng không biết là thân bị thương quá độ hay là thực sự khác cái gì, rõ ràng muốn làm rõ tình huống không rõ ràng lắm, nơi đó còn có cái ý tưởng gì.

Bốn vị tiểu thư vừa mới còn đang khóc rống, đều dừng tiếng khóc lại, giống như ngưng trệ hô hấp, há to miệng mở rộng, không có chút hình tượng nào đứng ngốc ở nơi đó, đều không có phát hiện bản thân trên trán đã toát mồ hôi lạnh, đã muốn mơ hồ có dấu hiệu son phấn.(chỗ này chắc là chảy hết cả lớp trang điểm rồi)

Thân thể cứng ngắc tới mức hóa thạch rồi, thẳng đến thấy mẫu thân bên người mình, thân thể một chút một chút chậm rãi ngồi xuống, mới hiểu được, cuối cùng có phản ứng.

“A ...”

So với tiếng khóc vừa mới quát to còn thê lương bi ai, từ giữa yết hầu bốn vị tiểu thư, chính tề lao ra, quanh quẩn ở trên không trung cả tòa sơn trang, kinh khởi vô số chim chóc ở ngoài rừng cây nhỏ của sơn trang.

Một tiếng kêu kinh diễm tứ phương, Triệu gia nhị công tử của chúng ta anh tuấn phong lưu cuối cùng khoan thai tỉnh táo lại, có chút choáng váng đầu ngồi thẳng còn đang ẩn ẩn đau nhức thân mình, sau khi mở mắt, mê mê hốt hốt nhìn về mọi người trước mắt.

Thật lâu mới mở miệng cẩn thận hỏi:

“Các người, đây là...”

Triệu nhị công tử có thể là đã lâu không có dính qua nước, cho nên không tự giác sờ yết hầu, cổ họng nhiều ít có chút khàn khàn, nhưng còn chưa đến nỗi khó nghe.

“Người...”

Nghe nói đột biến Triệu Cực trong lòng đại loạn sớm phi thân tiến lên, tuy rằng ý nghĩ hỗn loạn, nhưng hẳn có thể nói xem như miễn cưỡng được xưng là người duy nhất tỉnh táo ở đây.

Một trận lặng yên khôn kể, hồi lâu...

Hiển nhiên đích thực tay phải đã tức giận cực độ run rẩy, thẳng tắp vươn ngón trỏ, chỉ vào chóp mũi Triệu gia nhị công tử vừa mới thức tỉnh, đường đường Triệu Cực trang chủ Vô Cực sơn trang dám bị Triệu Trường Hữu một thân trang phục suýt nữa tức giận quay lưng đi.

Nguyên lai Lí bộ đầu nhìn thấy Triệu Trường Hữu thì, đang gặp phải y suy yếu hôn mê bất tỉnh, mà Lí bộ đầu sợ y có cái vạn nhất, liền vội vàng đem Trường Hữu nâng về, chưa kịp đem quần áo trên người Trường Hữu thay cho, cho nên Trường Hữu vẫn là bộ dạng bị Lí Hưu Dữ phần nữ trang kia, Triệu Cực nghiêm túc bảo thủ nơi đó gặp qua cái giả dạng chẳng ra gì như thế, khó trách sẽ có phản ứng như vậy.

“Người, người...”

Khí cấp công tâm, Triệu Cực thực khí thể lại loạn cả lên, khí huyết toàn thân sôi trào, không tự giác toàn bộ tập trung tới trên tay phải.

“Người, người, ta đánh chết nghịch tử người!”

Thằng đến khi ngón trở trên chóp mũi Triệu Trường Hữu mãnh thu lại, biến ngón tay thành chưởng, cao giọng lên bắt đầu chưởng pháp liền muốn hướng về phía đứa con thân sinh mình hạ xuống, lập tức dọa Triệu Trường Hữu vừa mới thanh tỉnh lại quên trốn tránh, cứng ngắc ở nơi đó.

Ngay cả Triệu phu nhân ở bên cạnh người Triệu Trường Hữu cũng bị tượng phu mình thành linh xuất chưởng thể trấn ở đó, phân không rõ sự tình xảy ra.

Mà Triệu Thanh Khâu không xa phía sau Triệu Cực, muốn phi thân tiến lên, khả nơi đó tới kịp ngăn cản tuyệt học mà Triệu Cực thành danh, với chưởng sét đánh mau lẹ, mọi người ở đây cao giọng hét chói tai, một người lại duỗi tay đem chưởng lực đang dương ra ngăn cản lại....

Rõ ràng thâm nhập chưởng tay chân bị người ở trước mắt làm cứng ngắc dừng lại, Triệu Cực nhìn người nọ đem tay phải mình một chút một chút chậm rãi nâng lên, thuận theo lực đạo kia, Triệu Cực nhìn về phía người nọ.

Chỉ nghe người nọ nghiêm mặt nói....

9. Chương 9

Người nọ đem Triệu Cực thâm nhập tất cả chân khí ở tay cứng rắn đem chưởng ngăn cản xuống, một chút một chút chậm rãi nâng đầu Triệu Trường Hữu ra xa, chống lại cặp mắt khiếp sợ kia.

Người nọ thần sắc không vui chính ngôn nói:

“Trang chủ đại nhân, chỉ cần có ta Lí Duy sống một ngày, sẽ không thể cho phép hung án ở trước mắt ta phát sinh!”

Triệu Cực nhìn Lí bộ đầu trẻ tuổi nghiêm túc, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, ngược tay đẩy, gỡ tay Lí bộ đầu bắt tay phải, đứng ở tại chỗ, nhưng không khỏi chấn động trong lòng.

Thầm nghĩ nói:

Người này tuổi trẻ đã có công lực này từ trước đến nay tăng thêm thời gian, chắc chắn có thành tựu! Nhìn hấn ánh mắt đoạn trang ngay thẳng, cả người cương chính, có lẽ là phúc của chính đạo, nếu không tất thành họa lớn!

Không thể không nói Triệu Cực là một nhân vật, ở trước mắt bao người, bị hậu bối ngăn cản một chưởng, cũng không gấp nửa điểm hờn giận, ngược lại nghĩ cũng là giang hồ đạo nghĩa, làm cho người ta không thể không bội phục độ lượng người của hấn.

“Đa tạ Lí bộ đầu.”

Triệu Cực hít sâu một ngụm không khí, đem chân khí hỗn loạn một lần nữa đổ vào đan điền, đối Lí Duy nhẹ nhàng ôm quyền, tỏ vẻ chính mình xin lỗi.

Lí bộ đầu tuy còn trẻ tuổi, nhưng kinh qua giang hồ cũng không ít, hấn biết người ta đường đường trang chủ đã cấp mình mặt mũi, cũng không nhiều lời thêm cái gì, đành phải ôm quyền cười làm lạnh nói:

“Triệu trang chủ trình nhượng!”

Rồi mới đối Triệu phu nhân vừa mới một tay đạo diễn ra đại ô long này cũng ôm quyền nói:

“Phu nhân, nếu nhị công tử bình an vô sự, kia Lý mã cũng an tâm, như vậy cáo từ!”

“Lí bộ đầu xin dừng bước!”

Triệu Thanh Khâu vẫn không nói gì lại lên tiếng lưu lại Lí Duy định xoay người rời đi.

“Cả nhà chúng ta còn chưa cảm tạ ân cứu mạng của Lí bộ đầu, sao lại bước đi như vậy!”

“Này,”

Lí Dục nhất thời khó xử, mọi người đều nói thành như vậy, chính mình nếu cố ý muốn đi, tự lộ ra chính mình quá keo kiệt, chính là nhìn sắc mặt Triệu Cực, đến cũng không tính là hảo a!

Triệu Thanh Khâu giống như đoán được ý tưởng bình thường của hắn, mỉm cười, công tử tao nhả dĩ vãng kia lại hiện ra trước mặt chúng tỳ nữ, làm vô số người thở dài.

“Ta biết Lí bộ đầu nhất định là công sự quần thân, không hảo quấy rầy, nhưng ta Triệu Thanh Khâu đại lễ này, cũng là người vô luận không có gì cũng muốn chịu! Đại ân đại đức của người, Triệu gia ta không nghĩ tới báo, ngày khác nếu có lúc dùng đến Triệu gia ta chắc chắn máu chảy đầu rơi, tử nhi hậu dĩ (lấy cái chết để báo đáp)! ”

Triệu Thanh Khâu y cước (y phục + bước chân) vừa động, tà áo tung bay, tựa như chỉ hồ điệp khinh thiên (đậm sắc, nhạt màu), nhìn thấy lòng người cũng dùng đưa lên.

Mắt thấy Triệu Thanh Khâu đối Lí Dục hạ đại lễ, chỉ thấy Lí Dục thân hình nhoáng lên một cái, nhưng lại trong nháy mắt đến trước mặt Triệu Thanh Khâu, một phen đỡ lấy thân mình sắp sửa hạ xuống kia.

“Triệu huynh, người đây là ý gì, đại lễ như thế này không phải muốn tổn thọ ta sao?”

“Không, Lí huynh, lễ này là ta thay cha ta làm, cha lúc đó ghi nhớ người, cho nên từ ta đến đi!”

Triệu Thanh Khâu vẻ mặt khẩn thiết nhìn Lí Dục ngăn cản hắn, khóe mắt dư quang lại nhìn về phía Triệu Cực không nói lời nào, thấy hắn hơi hơi gật gật đầu, Triệu Thanh Khâu đã hạ thân mình, lại hạ thêm vài phần.

“Thi lễ này chính là ta tạ quá Lí huynh vừa mới một chưởng kia, hôm nay nếu không có người, chỉ sợ đệ đệ kia của ta không còn!”

“Quyết không thể, ta chỉ tận hết bốn phận của ta, thế nào nhận đại lễ của người cùng trang chủ như thế!”

Lí Dục tăng thêm khí lực đỡ lấy Triệu Thanh Khâu, đưa hắn nâng lên, khả nghĩ đến kia, bốn vị tiểu thư phía sau Triệu Thanh Khâu lại cùng nhau tiến đến, sắp thành một hàng chữ nhất, đối mình là cúi một cái.

Đại tiểu thư Triệu Tiểu Triêu nâng thân lên, mắt phượng vừa chuyển, lời nói:

“Tiểu Triêu thay mẫu thân tạ quá Lí đại nhân ân nhân cứu mạng!”

“Này.....”

Dù sao cũng là nam nữ có chút khác biệt, Lí Dục cũng không hảo ngăn trở, chỉ có thể trơ mắt chịu đựng.

Rồi bốn người tiểu thư lại là cúi một cái, nhị tiểu thư Triệu Tiểu Niên nói:

“Chúng tỷ muội lại tạ quá Lí đại nhân ân cứu mạng!”

Tiểu Niên giương mắt nhìn Lí Dục, lại rất nhanh hạ thấp người, đem vài thứ đồ tơ tằm chắn lại.

Đó là những thứ không liên quan hiện tại.

Mà nhìn nữa Lí Dục, ánh mắt vừa chuyển nhìn chung quanh một vòng, nhìn một nhà đại gia tử này, thấy mình thực sự có chút choáng váng đầu, không khỏi hiện ra N hắc tuyến đến, nếu mỗi người này đều đi lên đối mình cúi đầu, phỏng chừng mình thực trở thành Bồ Tát, chính là để bọn họ cúi, kia muốn năm nào tháng nào mới có thể xong a! Thật sự là giết người không thấy máu a!

Tự mãi đến lúc này, thừa dịp Tiểu Niên nói vừa dứt lời không ai lên tiếp, không để ý trên đầu mồ hôi lạnh, Lí Dục lập tức trả lời:

“Lí mẫu thụ chi hữu quý, thụ chi hữu quý, tại hạ cáo từ!”

Cơ hội tiễn khách cũng không cấp nhân gia, xoay người liêu khởi y cước bỏ chạy, thí diên thí diên, giống như bị mười vạn cừu nhân ở sau truy đuổi, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Vài bộ khoái đi cùng hắn, bởi vì Triệu phu nhân phía trước đại ô long còn có gia nhân không có thần kinh, cũng không cấm xấu hổ, thâm mắng Lí Dục tiểu nhân này, thế nhưng chính mình chạy trước. Đành phải ở trong ánh mặt tha thiết của chúng nhân Triệu gia, hướng đối phương làm cái thi lễ xoay người bước đi,

ngay cả sớm nghĩ muốn hảo tiền thưởng cũng không quên lấy, liền giống như đạo tặc trước kia bị bọn họ đuổi theo, một mực chặt vật chạy trốn....

10. Chương 10

Mọi người khó hiểu nhìn bộ khoái này một mực chạy trốn, nghĩ muốn nổ cái đầu cũng không hiểu rốt cục là vì cái gì, khả sự tình còn không có đơn giản như thế liền chấm dứt.

Triệu Cực cũng không hiểu được Lí Duy vì sao đột nhiên rời đi, rõ ràng là thực sự có ý mời ở lại a, nhìn Triệu Thanh Khâu đối diện, hần cũng không rõ lắc đầu, Triệu Cực cúi đầu lại nghĩ, không có chỗ nào chậm trễ a.

Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo ngẫm lại, nhưng hiện tại....

Triệu Cực giận trừng mắt, lại một lần nữa đem tất cả tức giận tụ lại, với Triệu Trường Hữu còn đang ngồi ở chỗ kia không hiểu được tình huống, lạnh lùng nói:

“Người còn muốn dọa người đến lúc nào!”

Triệu Trường Hữu xưa nay sợ nhất cha y, dọa đến mức ngay lập tức từ trên tháp kia nhảy lên, mới hiện ra vài phần bản lĩnh vô lâm thế gia.

“Còn không đi đem một thân quần áo làm nhục gia phong kia đổi lại!”

Vừa dứt lời, Triệu Trường Hữu với tốc độ chưa bao giờ có, nhanh bước chân bỏ chạy, cũng không quay đầu nhìn lại mẫu thân cùng ca ca tỷ tỷ.

Đến cũng khó cho Nhị công tử của chúng ta, tú hài sa tanh còn đi ở trên chân to của mình không nói, la quần bách điệp, áo nhỏ bạch nhung thấp bé, cũng đều trở ngại hành động của y, khả dĩ làm bước đi của y tập tễnh, còn chưa tính đến hai cẩu thương thi trên đường kia đi.

Thật vất vả cuối cùng về tới phòng mình, một đầu chui vào giường gấm, Triệu nhị công tử của chúng ta trừ bỏ bị cha y đánh đến rơi lệ, lập tức bão tố nổi lên.

Khuyến nha khiết bạch (răng nanh trắng noãn a, đừng hiểu thành răng chó) cắn chặt chăn sạch sẽ, lớp vải lót mới tinh bị son phấn trên mặt hần chưa có rửa sạch làm nhem nhuốc. Triệu nhị công tử phẫn hận thầm mắng:

“Gia hỏa ẻo lả kia, thế nhưng hại ta bị người giễu cợt, bị cha mắng, đừng cho ta gặp lại hần, bằng không nhất định phải làm cho hần đẹp mặt! Ta đem khuôn mặt nữ nhân kia của hần hóa trang thành tì nữ, để hần mặc y phục tiểu đán (vai đào trên sân khấu), còn muốn cái loại lộ lộ này! Muốn cho mọi người đều cười nhạo chết hần!”

Nhị công tử của chúng ta có thể nói đầy bụng ủy khuất, thật sự là buồn bực a!

Triệu phu nhân nhìn người mình theo đuôi tới trong mắt, vắng lặng đến không nói nên lời, Triệu phu nhân ngồi vào bên giường, một bên lau lệ, một bên an ủi nói:

“Nhi a, người có thể trở về là tốt rồi, người cũng biết người mấy ngày nay gặp chuyện không may, vì nương có bao nhiêu lo lắng không?”

Nàng ở đó biết nhị công tử hiện tại bụng xấu đầy mình, đang cân nhắc làm sao rửa hận báo thù đây, chỉ đem đứa con mình bởi vì bị phụ thân giáo huấn đầy mình mà ủy khuất đi.

Triệu phu nhân nói xong cũng không thấy người mở miệng, chính là bởi người ngồi ở trên giường yên lặng lưu lệ.

Triệu Thanh Khâu đẩy ra rèm cửa tiến vào thì, vừa lúc nhìn thấy một màn này, hơi hơi lắc lắc đầu, đầu tiên là đi đến trước mặt mẫu thân nhẹ lời an ủi, thật vất vả mới đem nàng dỗ nín, mới nhìn hướng Hồn Thế Ma Vương kia của nhà mình đang ở trên giường.

Than nhẹ một tiếng, Triệu Thanh Khâu mở miệng hỏi:

“Trường Hữu trên người có thể có chỗ bị thương! Lí Hưu Dữ kia có từng làm khó dễ người!”

Triệu Thanh Khâu thấy y không được tự nhiên động động thân mình, cũng không chịu mở miệng, thực sự sợ y bị thương tới bộ vị yếu hại, đã nghĩ vén bộ nữ trang còn đang trên người y nhìn xem.

Ai ngờ, hần không vén còn may, hần vén một cái này, dẫn đến địa lôi của Triệu nhị công tử của chúng ta, Triệu Trường Hữu mạnh mẽ từ trên giường nhảy dựng lên, hô lớn:

“Ta, ta, có thể chịu cái gì thương tổn, ta không đem gia khóa biến thái kia đánh thành tàn phế, hần sẽ đốt cao thơm!”

Nhìn Triệu Trường Hữu đột nhiên cao cao nhảy dựng lên, Triệu phu nhân cùng Triệu Thanh Khâu bị cả người bị y dọa ở tại chỗ nói không nên lời, Triệu Trường Hữu cũng bởi vì phản ứng thất thần của bọn họ, trên mặt có cái gì sao? Sao lại có bộ dáng thấy quý vậy, đảo ngược thân người lại, từ trong đầu giường tối lấy ra ngăn kính bình thường y dùng để trang điểm, không đợi hần chiếu chiếu lên mặt mình.

Tiếng kêu bị ai thê lương thăm thiết lại một lần nữa vang vọng toàn bộ Vô Cực sơn trang!

11. Chương 11

Nữ tì đưa nước vào hoảng sợ buông hai tay! Đích một tiếng, chậu đồng hòa lẫn giọng nữ vang lên tận mây xanh rơi xuống trên nền đá cẩm thạch, thực vô tình xuất hiện hai lỗ, chính là còn có tiếng vang so với này càng thêm kích thích hơn từ trong phòng truyền ra, làm cho cái phòng vững chắc run lên ba lần.

Bởi vì quá kích động, làm cho Triệu Trường Hữu không thể khống chế la hoảng lên, rõ ràng bảy thước nam nhi, chính là ai lại sẽ nghĩ đến trong thân hình vĩ ngạn kia có thể xuất ra thanh âm so với nữ nhân còn muốn cao hơn ba phần.

Hoa kiếm nhìn trong gương có thể so với mộng khỉ, Triệu Trường Hữu người vô liêm sỉ như thế, cũng lần đầu tiên sâu sắc cảm giác được, uống thể vi nhân, cái gì cảm giác thẹn, cái gì xấu hổ vô cùng, hần cuối cùng lãnh hội đến hàm nghĩa thâm ảo thần bí trong đó.

Vốn chính là chóng mặt trước khi bị bôi son, có lẽ là bởi vì không ai quá mức để ý duyên cớ, thẳng đến vừa rồi mới thôi bảo tồn hảo hảo, mà hiện tại sớm bị Triệu nhị công tử, cọ đến bốn phía, khiến cho cả gương mặt anh tuấn bất phạm một mặt rối tinh rối mù.

Đáng thương Triệu Trường Hữu bình thường tự phụ phong lưu phóng khoáng, việc tự hủy hình tượng như thế, còn không bằng lấy dao trực tiếp giết hần có vẻ nhân tính chút!

Nhưng tiếng kêu này lại đột nhiên nhanh chóng lặng yên xuống, bởi vì cửa phòng xuất hiện một người, sững sờ làm cho Triệu Trường Hữu không hề thanh âm dọa đến một tung ảnh!

Vẫn lo lắng Triệu Trường Hữu, Triệu Cực không an tâm tới, vốn là đi theo sau tỳ nữ kia, tránh ở sau cửa muốn tự mình nhìn đến đứa con bình an vô sự, không nghĩ tới sẽ nhìn đến đứa con một màn như thế, trong thân thể vừa mới phân bình ổn tức giận, ở trong cơ thể lại đảo đảo, một lần nữa tăng lên, thế nhưng không thể đình chỉ.

“Nghịch, nghịch tử ...”

Hai chữ lặp lại, ngay tại lúc miệng Triệu Cực hết lời lặp lại.

Mắt thấy Triệu Cực thần sắc không đúng, Triệu Thanh Khâu một phen túm lấy vật bằng bông gì đó bên cạnh, hung hăng lau hai má đệ đệ.

“Còn sững sờ làm gì, còn không mau đi lấy nước đến!”

Triệu Thanh Khâu không có đối hạ nhân mắt lạnh trái ngược qua, lần đầu tiên mặt lạnh với tỳ nữ đứng ở cửa lớn tiếng quát.

Có thể nhìn ra lực đạo hạ thủ, ở trên mặt Triệu Trường Hữu lau đi vài đạo hồng ấn tử, nếu như bình thường, Triệu gia nhị công tử của chúng ta đã sớm trở mặt, chính là nhìn Triệu Cực ở cửa sắc mặt xanh mét, Trường Hữu liều mạng nhẫn nại, dần dần, trong ánh mắt mở to có mấy phần ủy khuất, chậm rãi, đỏ mắt.

Triệu Thanh Khâu đối diện hắn, xem thập phần cẩn thận, không khỏi trong lòng một trận đau đớn nổi lên, lực đạo trong tay cũng nhẹ đi, lơ đãng miết trên cái cổ trơn bóng của Triệu Trường Hữu.

“Phù ta đưa cho ngươi đâu?”

Triệu Thanh Khâu không thoải mái nên đột nhiên hỏi.

Bùa hộ mệnh dùng trù đoạn hồng sắc làm thành, mẹ ruột Triệu Thanh Khâu vào lúc hắn sinh ra thì đi miếu cầu, cũng là di vật duy nhất nàng lưu cho Thanh Khâu, Trường Hữu bảy tuổi năm ấy vận xui bị bệnh đậu mùa, thiếu chút nữa thì chết, Triệu Thanh Khâu bị cách ly trộm đi nhìn hắn, đem bảo bối phù tặng cho hắn.

Phù kia từ nay về sau ngay tại trên người Triệu Trường Hữu, chưa từng rời người.

Triệu Trường Hữu nghe hắn hỏi như thế, mới giật mình nhớ tới, ở trên người mình sờ sờ soát soát, tìm nửa ngày cũng không tìm ra, càng làm cho hốc mắt vài phần đỏ thêm, ủy khuất trả lời:

“Không, không thấy!”

Nói xong trong mắt lệ quang sớm lóe ra nhưng lại rất hợp thời hợp thể rơi xuống.

Buông vật trong tay ra, Triệu Thanh Khâu thở dài một hơi, sờ sờ đỉnh đầu Triệu Trường Hữu.

“Coi như hết!”

“Ta ...”

Triệu Thanh Khâu cố ý không chịu trả lời hắn, mà là quay đầu nói với Triệu Cực:

“Cha, đệ đệ vừa trở về, nghĩ đến cũng bị không ít khổ, vẫn là tha hắn đi!”

.....

12. Chương 12

Vừa nghe ca ca thay mình mở miệng cầu tình, Triệu Trường Hữu nhãn tình sáng lên, vừa mới một bộ dáng thực ủy khuất đỉnh điểm đảo qua, lập tức đắc ý theo phụ họa:

“Chính là, chính là ...”

Vốn chính mình cực kỳ coi trọng Triệu Thanh Khâu biện hộ cho, Triệu Cực có tâm thật muốn bỏ qua cho hắn lần này, vừa nghe không khỏi nắm chặt hai đấm, chính mình tuổi tác đã cao, một ngày nào đó sẽ buông tay ly thế, đến lúc đó, đứa nhỏ này phải làm sao, nhìn hắn một thân nữ trang, một bộ dáng nhát gan không nên thân. Không nói đến hắn đem Triệu gia làm mất mặt, đã nói hắn ngoạn liệt thành tánh, tương lai ca ca có thể hộ hắn, chính là có thể hộ cả đời sao?

Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a ...

Nắm chặt hai đấm, làm cho các đốt ngón tay phình ra màu trắng, Triệu Cực sắc mặt xanh mét, mọi người ngay cả đại khí cũng không dám suyễn, thật cẩn thận ngắm hắn, chỉ có Triệu Thanh Khâu có thể nhìn thẳng hắn, chờ đợi hắn trả lời.

Khó khăn làm sao lặng yên bao phủ ở toàn bộ phòng, ánh mặt trời tán ở mọi ngõ ngách, đem tất cả địa phương đều chiếu hết sức rõ ràng, liền ngay cả quỹ đạo tro bụi khinh vũ cũng xem đến không thể nghỉ ngơi.

Mỗi người đều biết rằng, Triệu gia gia pháp xưa nay nghiêm khắc, này nếu nhất định phạt, Nhị công tử không biết có thể chịu được qua.

Dù sao Triệu Trường Hữu ở đây ngoạn liệt như thế nào, cũng là đệ đệ Triệu Thanh Khâu yêu thương nhất, đứa nhỏ Triệu phu nhân tối sủng nịch, chủ tử bọn hạ nhân tối vui mừng.

Cũng là tiểu nhi tử Triệu Cực tối không yên lòng.

Tất cả mọi người ngừng thở, lặng lặng chờ đợi.

Hồi lâu, Triệu Cực chậm rãi mở miệng:

“Có thể tha người lúc này, bắt quá ...”

“Nếu không để người ném chút giáo huấn, cho người biết trên đời này còn có quy củ trong lời nói, nuth vậy ...”

Triệu Cực cúi đầu xuống lại nâng lên, nhìn nhìn Triệu Thanh Khâu vẫn nhìn chòng chọc hắn, dường như trốn tránh xoay thân mình, nghĩ muốn đi ra cửa.

Trăm năm trôi qua, phụ thân cùng mẫu thân cũng không còn, ai có thể hộ người cả đời đi, đứa con của ta a

“Lão gia, không cần a ...”

Triệu phu nhân xuất thân thư hoạn nhân gia, cùng Triệu Cực là tư định chung thân, cho nên Triệu Cực vẫn luôn đối Triệu phu nhân vì hắn mà rời khỏi gia đình có loại cảm giác chịu tội, chưa bao giờ như vậy rõ ràng bỏ qua tiếng kêu của Triệu phu nhân, khả hôm nay lại lần đầu tiên phá lệ.

Triệu phu nhân nhìn ra hắn là quyết tâm, muốn thỉnh xuất gia pháp, vội vàng bỏ những người khác lại đuổi theo.

“Lão gia ...”

Mà Triệu Trường Hữu hoảng sợ chỉ có thể trở mắt nhìn hắn đi ra ngoài, cũng không dám mở miệng phản bác, đành phải đem hy vọng cuối cùng ký thác ở trên người Triệu Thanh Khâu trước mặt mình.

Triệu Thanh Khâu mặt mày nhăn nhủ giống như đang tự hỏi gì đó, cảm giác được ánh mắt cầu xin của Triệu Trường Hữu, lại bất lực lắc lắc đầu.

Trường Hữu a Trường Hữu, cha có ý nghĩ bản thân của hắn, bất luận như thế nào, luôn ở đây vì người a! Chỉ hy vọng người có thể hiểu được một mảnh lương khổ dụng tâm kia.

Nhìn đệ đệ tội nghiệp, lại đành phải cắn cắn ngân nha cũng đuổi theo Triệu phu nhân.

Triệu Trường Hữu tuyệt vọng ngã ngồi ở trên giường, một tháng trước đón đòan hiểm, hắn chính là đến nay trí nhớ còn mới, quyết không quên!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Ở dưới loại sự tình này, chính hắn cũng không biết có thể hay không cố gắng qua, một lần kia nếu Triệu Thanh Khâu không liều mạng hộ hắn, dám thay hắn trúng hơn mười roi, hiện tại chính mình chỉ sợ sớm không ở nhân thế rồi!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Cuối cùng biết tính nghiêm trọng của sự tình, Triệu Trường Hữu hoàn toàn bối rối lên, liền ngay cả khi gặp ma đầu Lí Hưu Dữ kia thì, cũng không có khủng hoảng quá, chỉ ra đáy lòng hiện tại của Triệu Trường Hữu, chưa bao giờ cảm thụ qua sợ hãi, thối quết qua toàn thân.

Từ trên lưng bỗng nhiên rùng cả mình, toàn thân lạnh lẽo. Chân chính lần đầu tiên đã biết cái gì tên là sợ hãi!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Chỉ sợ từ ngày sinh ra đến giờ, Triệu Trường Hữu cũng không có thật sự nghiêm túc hỏi qua như thế, thật sự thực còn nghiêm túc ở đây tự hỏi vấn đề này, đem tất cả não tể bao đều hoạt động

13. Chương 13

Làm sao đây, làm sao đây! Làm sao đây, làm sao đây! Làm sao đây, làm sao đây! Làm sao đây, làm sao đây ...

Một thanh âm từ đáy lòng nổi lên, chậm rãi hiện lên, ở trong đầu, từng chút từng chút rõ ràng lên.

Trốn đi ...

Trốn đi ...

Cuối cùng Triệu Trường Hữu từ giữa bối rối thanh tỉnh lại, mạnh mẽ đứng dậy, hai tay gắt gao nắm thành nắm tay, giống như hạ quyết định giương cao quyết tâm lên.

Tiềm lực vừa đột nhiên phát ra, linh hoạt hiếm thấy, rất nhanh tháo hết nữ trang ở trên người mình, vứt bỏ ở chân giường, luôn luôn đều là người khác vì mình chuẩn bị hảo hết thấy sự tình, hiện tại cũng khai tiền lệ, lần đầu động thủ tìm kiếm ra thứ mình muốn, không thể không nói Triệu nhị công tử của chúng ta, vẫn là có chút đầu óc! Tối thiểu hần biết, muốn đem thứ đáng giá gì đó theo trên người, cho nên khi hần thu thập hảo thì, cả gian phòng vệ sinh sạch sẽ, liền giống như bị cường đạo cướp đoạt xong, một đồng hồ độn, này vẫn là còn dễ nghe.

Triệu Trường Hữu lưng mang gánh nặng siêu lớn, lưu luyến nhìn bốn phía, lại có chút không muốn, chính là tưởng tượng đến mộ tiên kia cùng thân thể mình ma sát sau lưu lại đau đớn, vượt quá sức chịu đựng của con người, thanh âm vọng lại, hần sẽ không run sợ nữa, sự tình khủng bố như vậy, hần cũng không muốn ném lần thứ hai!

Chính là đi ra ngoài ẩn náu, chỉ có thể như vậy mới an ủi tâm linh tổn thương của mình, Triệu Trường Hữu nơm nớp lo sợ mở cửa phòng ra, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh, phát hiện không biết gì cái nguyên nhân gì, một bóng người cũng không thấy.

Tái nói sao cũng là con cháu xuất thân võ lâm thế gia, ở lúc chơi xấu như thế này, bản lĩnh võ thuật cơ bản, vẫn phải có.

Chạy đến ranh giới dân cư thưa thớt mấy lần, cũng đã có thể thấy chỗ hẻo lánh ở mặt sau sơn trang, đầu hồi cao hai người!

Nhẹ nhàng nhảy ...

Không lên được!

Hít thật sâu một hơi, nhún người một lần nữa ...

Vẫn là không lên được!

Nhị công tử đã sớm đổ mồ hôi, không để ý hình tượng miết miết khóe miệng, sớm biết rằng không lấy vài thứ như thế, đừng nhìn Triệu nhị công tử võ học rất vô dụng, khả năng khác cùng hần dòng dõi thư hương mẫu thân khả học không ít phong nhã gì đó, đối phú gia đệ tử chính là học mười phần mười, cho nên đồ gì đều có, bình hoa thủy tinh, trà oản thanh từ (bát trà sứ men xanh), ngoạn vật ngọc chế (đồ chơi bằng ngọc), tranh chữ danh gia, còn có hơn mười kiện y phục sạch, chính yếu chính là còn có mấy trăm hai ngàn phiếu cùng bạc vụn.

Suy đi nghĩ lại, vẫn không thể bỏ xuống mà không cần được.

Chuyện đùa đi, nếu không có những thứ này, tái bên ngoài đừng nói ẩn núp một trận, chính là một ngày, cũng không được a. Sau một ngày, hần chuẩn có thể ngoạn ngoạn chính mình trở về.

Tuy rằng thính thoảng nhân gian khó khăn, không có tiền sẽ khổ sở, hần chính là biết a!

Lại nắm chặt gánh đồ mang theo, đem vật áo vắt ở trên đai lưng, hai tay để ở đan điền, cố gắng tìm tòi trong trí nhớ còn lại chiêu thức vận khí.

Nửa ngày, sau khi đem những thứ có thể nghĩ đến, mới chiếu miêu họa hổ (rập khuôn) nhắm mắt làm một lần, cuối cùng lại một lần nữa mở mắt.

Khí trấn đan điền, đột nhiên nâng lên, lần đầu tung ra, cả người nhẹ nhàng nhảy ...

Ở trên không đi, đó là không có khả năng ...

Triệu Trường Hữu cuối cùng có thể quơ được bờ tường, dưới chân hết sức đập mặt tường, cố gắng muốn khởi động nửa người trên, tuy rằng tư thế nhìn không phải đẹp, nhưng là dù sao cũng treo ở trên tường,

trải qua một đoạn thời gian cố gắng, cuối cùng từng chút từng chút, có thể đem nửa người trên lộ ra, rồi mới chậm rãi, có thể thấy cảnh vật ngoài tường!

Sau đó, một đôi thanh đoạn nhuyễn ngoa (giày mềm bằng gấm) chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn, cổ sức ngẩng đầu hướng phía trước nhìn.

Kia trên tường, một người cầm y ngọc dung, khuôn mặt cuồng quyền mang theo diễm lệ.

Phong hoa tuyệt đại, kinh vi thiên nhân.

14. Chương 14

Nguyên lai trên đời này còn có người xinh đẹp như thế, ngốc qua (dựa chuột ngốc) Triệu Trường Hữu không khỏi nhìn đến mức si mê.

Chỉ thấy nhân ảnh kia, nhàn nhạt cười, xem thường nói:

“Từ đó từ biệt ở cửa thành, người còn nhớ rõ ta?!”

Triệu Trường Hữu cả đời cũng không quyền tươi cười, cả đời đều nhớ kỹ tiếng nói, dọa hấn mạnh tinh táo lại!

“Người, người, người là Lí Hư Dữ!”

“Không sai, đúng là tại hạ!”

“Người tới làm cái gì?”

Hoàn toàn quên chính mình còn đang nửa trên nửa dưới không lên được đang ở trên tường, cũng hoàn toàn quên mình vẫn là thân mang tội đang chạy trốn, Triệu Trường Hữu hô to lên.

Lí Hư Dữ không nhìn Trường Hữu trong mắt đầy hoảng sợ, dáng người thon dài hơi hơi hạ về phía trước, khi thân thể tới gần trước mặt Triệu Trường Hữu, khiến cho hắn có thể dễ dàng thấy rõ, trên người hắn dùng hàng thêu mẫu đơn ngân tuyến.

Lí Hư Dữ bạc lương thần (môi mỏng + lạnh) rung động, đôi mắt đen như đêm tối hơi hơi nhướng đuôi lên, lời nói:

“Đương nhiên ăn no không có việc làm, tới tìm người a!”

“Người ...”

Còn chưa chờ Triệu Trường Hữu nói xong, một đôi hài nhuyễn ngoa liền hướng mặt Triệu Trường Hữu thẳng dõn đến, kia còn chưa nói ra nửa câu sau, vẫn cứ ở trong yết hầu Triệu Trường Hữu chuyển qua chuyển lại, đổi thành tiếng kêu bén nhọn thảm thiết, vọt ra ngoài.

Tao nhã thu hồi chân trái, người nọ đứng trên tường, đôi tiếng kêu của Triệu Trường Hữu rất là vừa lòng, thân nhẹ hạ xuống, trong nháy mắt liền rơi xuống còn chưa có đứng lên được.

“Người, người ...”

Triệu Trường Hữu đi trên mặt đất, dùng sức nhu bộ vị trước của mình, trong lúc nhất thời nhưng lại đau nói không ra lời. Bị thảm chấn động rớt xuống, những thứ ở trên người dĩ nhiên biến thành những mảnh vụn, bỏ gánh đồ ra muốn mở miệng, Triệu Trường Hữu tức giận không ra phương hướng, chỉ thẳng chớp mũi Lí Hư Dữ mắng to nói:

“Người này tiểu nhân dê tiện!”

“Ta nếu là tiểu nhân, sẽ không đến trả lại cái này cho người!”

Ngón tay thon dài trắng nõn đưa đến trước mặt mình chính là túi gấm hồng sắc làm từ lụa ra, đúng là phù Trường Hữu đánh rơi!

Nguyên lai, vốn cho Triệu Trường Hữu đổi nữ trang xong, đưa hấn để ở cửa thành, Lí Hưu Dữ trêu đùa xong hấn liền tính rời đi, trong lúc vô tình thấy bùa hộ mệnh kia ở trên quần áo, thấy có hồng trù niên đầu cùng tơ hồng mới tinh, liền đã sáng tỏ.

Này tất là vật mang theo lâu dài, hấn là sự tình vừa mới đi, chính là lại không tự chủ được tiêu sái đến nơi này!

Đến nỗi vì cái gì, ngay cả chính hấn cũng không biết!

Chính là đợi cho hấn tìm được Triệu Trường Hữu thì, liền thấy người đang trong phòng không biết đang tìm kiếm chút gì đó, yên lặng đi theo phía sau tên ngu ngốc này, chính là người ta ngay cả phát hiện đều không có phát hiện. Ở đây nói sao cũng là Nhị thiếu gia của Vô Cực sơn trang, làm sao lại có loại ngu ngốc này tồn tại chứ?

Không nói đến chính mình đi, liền ngay cả bọn hạ nhân vụng trộm tránh đi hấn, ý đồ rõ ràng như vậy hấn cũng dường như không phát hiện ra, Lí Hưu Dữ không thể không hoài nghi Vô Cực sơn trang này có phải hay không thật sự chỉ có hư danh!

Lúc này, người nào đó kia Triệu ngu ngốc trong miệng, đã đứng lên, không có tỳ nha hình tượng.

“Người, người còn không mau chút đưa ta! Tiểu đầu!”

Lí Hưu Dữ nghe hấn nói lời ấy khẽ nhú mày.

“Người còn nghĩ muốn những thứ này của người sao?”

“Hừ, ta nói cho người, đây là địa bàn nhà ta, không cho phép ma đầu người giương oai!”

“Nga!”

Lí Hưu Dữ nghĩ lực rõ ràng hảo hơn Triệu Trường Hữu, sớm nghe thấy tiếng bước chân âm ỉ hướng nơi này đến, lại vẫn không thêm để ý.

“Chờ ca ca cùng phụ thân ta tới rồi, người liền khóc cầu xin tha thứ đi!”

Triệu Trường Hữu một bộ dáng tiểu nhân đắc ý vênh vào, không uống lãng phí khuôn mặt tuần tú kia!

Lí Hưu Dữ mang tiểu ý yêu diễm, cặp mắt hoa đào kia cười chế nhạo xem Triệu Trường Hữu trước mắt, khước sắc nhất liễm, tóc mai hơi hơi hướng về phía trước, cả người lập tức trở nên bất đồng, tràn ngập cảm giác lợi hại.

“Kia cũng không chắc đi!”

.....

15. Chương 15

Lý Hưu Dữ nhìn người, thần nhiên doanh tiểu, cũng không định mở miệng nói một câu, thế nhưng Triệu Trường Hữu khả thập phần hài lòng, tự tin tràn đầy, dường như chính mình là đại công thần, dĩ nhiên không nhớ rõ mình còn đang trong lúc chạy trốn, thỉ diên thỉ diên hé miệng cười một tiếng đắc ý.

“Nói cho người, ca ca ta Triệu Thanh Khâu chính là đương kim võ lâm cao thủ trong cao thủ hiện nay, thế nào, sợ rồi sao?”

“Trường Hữu...”

Bởi vì Triệu Thanh Khâu nghe tiếng kêu thảm thiết ở độ cao phân bối của hấn mà hỏi tới, rất xa liền nhìn Triệu Trường Hữu cùng một người đang đứng song song, chính trái tim đều nhảy lên, nhưng lại không khỏi lớn giọng gọi ra tên Trường Hữu.

“Ca...”

Triệu Trường Hữu lúc này cái lỗ tai linh hoạt dường như không phải của mình, lập tức quay đầu lại trả lời.

Mắt thấy khuôn mặt tươi cười kia chói mắt, thật to nổi rõ ở trước mặt mình, lại từng chút từng chút thay đổi quay đầu lại, xán lạn đối người, Lí Hưu Dữ lại đột nhiên phát hiện đây là một việc không thể dễ dàng tha thứ.

Thân thể ở một lần vì lý trí bản thân, trước khi ý thức của mình hành động lên, trở mắt nhìn tay phải của mình cực nhanh duỗi tới, gắt gao bắt lấy vật thể tỏa ra ấm áp, mà chờ khi mình lấy lại tinh thần thì mới phát hiện, nơi phát ra nhiệt độ kia lại là cánh tay của Triệu Trường Hữu.

Triệu Trường Hữu đột nhiên bị người túm trụ, bởi vì tình trạng thành linh xảy ra bị dọa đến bảy hồn mất tám, tám phách mất bảy, cuối cùng còn lại một cái còn ở đây, nhưng bởi vì phản ứng quá kịch liệt chân đều nhuyễn rồi, tê ở nơi nào rồi.

Kính khủng nhìn Lí Hưu Dữ gắt gao nắm lấy mình, Triệu Trường Hữu ngay cả nói cũng không, môi tím xanh sức lực hơi run run, một âm tiết cũng không phát ra được.

Triệu Thanh Khâu phía sau hắn thấy một màn như vậy, tâm thiếu chút nữa không bật ra, đầu ngón chân mạnh dùng một chút lực, ở cự ly thật xa phi thân nhảy tới, tập trung mười phần nội lực tạo thành chưởng, vừa ra tay chính là tuyệt học phích lịch chưởng, thẳng bức mạch môn của Lí Hưu Dữ.

Lý Hưu Dữ suýt nữa không tránh thoát được một kích trí mạng kia, lại bị nhân gia một chưởng làm cho cuối cùng khôi phục lý trí buông lỏng ra cánh tay bất thường, thối lui về phía sau.

Triệu Thanh Khâu nhất mã đương tiên (đầu tàu gương mẫu), lưu lại Triệu Trường Hữu bên cạnh, đưa hắn bảo hộ ở phía sau, rất sợ ra điều gì sơ suất.

Triệu Thanh Khâu vừa mới đứng vững, liền tinh tế quan sát nam nhân đẹp đến quá phạm đối diện.

Mắt phượng hoa đào bởi vì quan hệ một mí, dễ dàng làm cho người ấn tượng sâu sắc, mũi rất thẳng, môi bạc lương. Da trắng nõn đến mức vô pháp tưởng tượng là một người hơn hai mươi tuổi nam tử trưởng thành nên có, vóc người thon dài, bị cấm y mẫu đơn trên người dùng ngân tuyến thêu lên cao quý không gì sánh được, tản mát ra khí chất cao nhã.

Thế nhưng công lực vừa đảo kia hiển lộ ra trong chớp mắt không nhìn ra, được giấu giấu hỏ trong thân thể, hoàn toàn không cảm nhận được, người này nhất định cường thủ sợ là ngay cả mình cũng không thể đấu lại.

Tư cập chí thử, Triệu Thanh Khâu lấy cảnh giới toàn thân lên.

Mà Lí Hưu Dữ đối diện hắn, lại không làm gì hết.

Hay là bởi vì dung mạo kinh người, đại thể lần đầu tiên nhìn thấy Lí Hưu Dữ, rất ít người có thể bảo trì trạng thái thanh tĩnh, mà Triệu Thanh Khâu cũng là một trong số không nhiều lắm kia, Lí Hưu Dữ biểu tình thản nhiên tựa hồ có một chút hương vị nhất kiến như cố.

Hai người ai cũng không có mở miệng, tiến hành không gian lặng yên giữa các cao thủ.

Thật vất vả sống lại Triệu Trường Hữu cũng mặc kệ này đó, còn đang kêu gào hô:

“Ma đầu, ca ca ta tới, còn không mau mau thúc thủ chịu trói, đem bùa hộ mệnh trả lại cho ta!”

“Người nói thập ma!?”

Lí Hưu Dữ khẽ nhú mày đã thấy bóng dáng mất hứng.

“Trường Hữu!”

Triệu Thanh Khâu sợ hắn xuất thủ bị thương Trường Hữu phía sau, vội vàng lớn tiếng quát bảo Trường Hữu dừng lại, đưa hắn che dấu về phía sau.

Đối Lí Hưu Dữ hơi hơi ôm quyền, lễ phép nói:

“Xin hỏi các hạ làm sao xưng hô?”

“Tại hạ Lí Hưu Dữ!”

Nghe một tiếng nói thản nhiên kia, Triệu Thanh Khâu kinh hãi ở nơi nào.

16. Chương 16

Triệu Thanh Khâu kinh hãi.

Nam tử trẻ tuổi trước mắt, bất quá khoảng chừng hai mươi tuổi, cùng mình tuổi tác tương xứng, thế nào lại là Lí Hưu Dữ từ lâu danh mãn giang hồ.

Khả công lực vừa mới kia nhưng cũng nói rõ rồi, người này chính là có phải Lí Hưu Dữ hay không, cũng quyết không phải một nhân vật đơn giản.

Thế là, tiến lên một bước tiếp theo hỏi:

“Chính là giáo chủ Lí Hưu Dữ của Kham Dư giáo!”

“Chính là tại hạ!”

Một trận gió nhẹ mơn trớn, y cư (vạt áo) phiêu phiêu, vân đạm phong thanh, không ứng với sự tồn tại bình thường của nam nhân, không cho là đúng đáp lại.

Triệu Thanh Khâu lặng lẽ nắm chặt tay trái, không có bất luận cái gì sợ hãi nói thẳng:

“Vô cực sơn trang cùng Kham Dư giáo vốn không giao tình, chẳng hay giáo chủ đại nhân hôm nay đến tận đây có gì phải làm sao!”

Lí Hưu Dữ ở nơi đó hội nghe không ra ý tại ngôn ngoại của hắn, biểu tình nhàn nhạt như trước nhất phó trả lời:

“Chỉ là tới trả một kiện đồ mà thôi!”

Ngón tay dài nhỏ đích xác lấy đồ kia ra, nhẹ nhàng buông lỏng, hồng sắc cảm liền lộ ra, cho dù đã lâu cũng có thể nhìn ra đường may cẩn thận này, ở dưới ngón tay trắng nõn làn da gần như trong suốt làm nổi bật, chính là có một phen phong vận khác.

Vừa thấy vật kia, Triệu Trường Hữu bật người hô to gọi nhỏ đứng lên.

“Người ma đầu này còn không mau đem đồ trả lại cho ta!”

“Người đây là thái độ đối đãi ân nhân sao?”

“Ân nhân cái gì, rõ ràng chính là người len lén lấy đi!”

Một đạo ánh mắt lợi hại hiện lên, thẳng tắp mà lại nóng rực bắn về phía Triệu Trường Hữu, dọa hắn lập tức ngậm miệng lại, lập tức trốn phía sau lưng Triệu Thanh Khâu.

Triệu Thanh Khâu nhìn vật gì đó lay động trong tay Lí Hưu Dữ, trong ***g ngực sinh ra vài phân tức giận, bảo bối nhiều năm như vậy, dĩ nhiên xuất hiện ở trong tay một người ngoại nhân, trong lòng làm sao sống khá giả được.

“Trường Hữu không được vô lễ.”

Phân nửa oán khí bởi vì lớn tiếng quát lớn, xem như phát ra trên người đệ đệ nhất gan sợ phiền phức đằng sau, khả phân nửa khác lại hoàn không chỗ phát tiết, chỉ có thể không có câu giận, trực tiếp sáng khoái chống lại Lí Hưu Dữ.

“Theo tại hạ thấy, các hạ không phải chỉ tới hoàn lại đồ vật đơn giản như vậy đi!”

“Các hạ hôm nay tới đây, có thể là vì việc của Vô Tà cùng Minh Thư?”

Lí Hưu Dữ hờ ra mi đầu xinh đẹp, ánh mắt vừa chuyển, ngực đã có tính toán.

“Người nói đúng thì là đúng, nói không đúng thì là không đúng!”

Kỳ thực lại nói tiếp Lí Hưu Dữ vừa tìm hiểu bạn trở về, nửa đường lại gặp gỡ Khương tiểu tiểu không may bị Triệu Trường Hữu đùa giỡn, vốn là không muốn quản, chỉ là bởi vì nghe được hắn nâng ra danh hào bản thân, mới nhịn không được ra tay, hắn nơi nào biết việc Vô Tà cùng Minh Thư. Nếu như Triệu Thanh Khâu không nói, hắn vẫn còn không biết còn có việc này đi!

Thế nhưng Lí giáo chủ cố tình cao ngạo không thích sự tình không trong tầm nắm của bản thân, cũng chỉ hảo làm ra ái muội như thế, làm cho người ta không thể không có thái độ hoài nghi.

“Ta biết, hắn khẳng định là ăn no rồi không có chuyện gì, cố ý tìm tra tới!”

Vừa trốn ở sau lưng người ta, Triệu Trường Hữu còn không chịu thông minh hơn một chút xen mồm nói.

“Trường Hữu!”

Bị ca ca nhà mình vừa quát, vừa trốn về chỗ cũ, thế nhưng trong miệng vẫn đều đều lầm bầm thì thầm không chịu dừng lại.

“Rõ ràng chính là hắn trêu đùa ta cho ta mặc nữ trang trước, hại ta bị người toàn thành chê cười, cha tức giận muốn thỉnh xuất gia pháp giáo huấn ta không nói, lại đoạt bùa hộ mệnh của ta, còn không trả lại cho ta! Chẳng lẽ làm ra chuyện xấu sợ người ta giảng phải không!”

Mắt thấy đôi môi hồng sắc kia vừa mở lại đóng lại, lông mày Lí Hưu Dữ, càng tụ càng to càng cao (?), ngực đột nhiên nổi lên một trận phiền toái không hiểu, một chút tích lũy lại, hình thành một tảng lớn nhất cực lớn vô pháp tiêu trừ tối tăm, nhưng làm sao cũng không tìm thấy chỗ trống phát tiết, cũng sắp đạt tới nồng nổi không dễ dàng tha thứ, chỉ cảm thấy nhất định phải làm chút gì đó mới tốt!

Muốn làm chút gì đó mới tốt, làm chút gì đó mới tốt ...

17. Chương 17

Nhất định phải làm chút gì mới tốt!

Mới nghĩ tới đây, người đã nhảy dựng lên, đại trương thủ chưởng hướng đến Triệu Trường Hữu còn đang dài dòng không yên đánh tới.

Rõ ràng giáo chủ Kham Dư giáo nổi tiếng hay bình tĩnh, gặp phải Triệu ngu ngốc này một lần, liền bắt đầu biến thành không giống bản thân Lí Hưu Dữ nữa rồi.

Rõ ràng chính là ý nghĩ thực thanh tỉnh, cũng có thể thực tự nhiên phân tích ra, làm như thế nhất định là sự tình sai lầm, thế nhưng thân thể lại luôn luôn đi trước một bước.

Rõ ràng chính là sự tình rất đơn giản, vì cái gì chính mình nhất định phải làm phức tạp như thế, một cái túi gấm tùy thân, tùy tiện thủ hạ kia đưa tới không tốt sao? Vì sao nhất định phải tự mình chạy tới.

Rõ ràng chính là ...

Rõ ràng nhiều lắm, chính là nhiều lắm, còn không rõ chính mình rốt cuộc là đang làm cái gì!

Vừa mới ... Đó chính là ý chí không nên có.

Đó là cái gì đó đã muốn lệch khỏi quỹ đạo trung tâm, chệch khỏi đường ray

Luôn luôn biết bản thân muốn chính là cái gì, nên làm cái gì Lí Hưu Dữ cũng hoàn toàn mê man lên rồi.

Khuôn mặt đẹp như trước kia không có lấy một biểu tình dư thừa, động tác trên tay cũng không có chút nào dừng lại.

Tập kích Triệu Trường Hữu sau muốn làm cái gì, bản thân chỉ sợ cũng không rõ ràng lắm.

Đã nhìn ra Lí Hưu Dữ ý đồ muốn đối đệ đệ động thủ, Triệu Thanh Khâu đứng trước người Triệu Trường Hữu nơi đó sẽ làm hắn dễ dàng đắc thủ như vậy.

Quán thượng chân khí, tay phải phát tay muốn chụp gần tới mạch môn Lí Hư Dữ, tức tốc hất thay đổi phương hướng sử lực, đảo tay trái bắt lấy Triệu Trường Hữu phía sau còn chưa phản ứng, mượn gắng sức nói muốn đưa hất đưa đi.

Khả Lí Hư Dữ mỉm cười, thân hình chợt lóe, hư thoảng qua Triệu Thanh Khâu, xoay người đi ra phía sau Triệu Trường Hữu, duỗi tay đã bắt trụ bờ vai của hắn.

Cảm thấy có người đụng tới mình, Triệu Trường Hữu hướng phía sau bản năng quay đầu lại, hé ra khuôn mặt diễm lệ mang theo ý cuồng, liền đứng ở cách mình một chỗ cực kỳ vi diệu, ngay cả hô hấp tựa hồ đều có thể cảm giác đến rõ ràng, rồi mới mang theo cảm giác mát tay liền xoa hai má của Triệu Trường Hữu.

Ba!

Âm hưởng cực kỳ vang dội, quanh quẩn ở trong óc Trường Hữu, vô ý thức lấy tay che hai má, còn không có phản ứng ra đó là cái gì.

Ba!

Lại là một tiếng, thanh âm càng thêm thanh triệt điếc tai, lại ở trên hai má của mình.

Lơ là thần kinh bắt đầu phục hồi như cũ, máu chậm rãi tích lại, ý nghĩ đau nhức cuối cùng hiện lên, chỗ trống trong đại não Triệu Trường Hữu cũng bị nhét đầy ý thức rồi.

Cái tát, tuyệt đối là cái tát.

Ma đầu kia thể nhưng lại đánh mình hai cái tát.

Hồng ngân rõ rệt liền khắc ở hai bên mặt Triệu Trường Hữu, Lí Hư Dữ xem thư thái đi rất nhiều, phiền toái vừa mới xuất hiện đã tan hết, tâm tình tốt lên rồi.

Khả nhìn ở trong mắt Triệu Thanh Khâu cũng không phải một hồi sự như vậy.

Vô duyên vô cớ, ở trước mặt mình, yêu đệ nhà mình bị người đánh hai cái tát, không nói đến vấn đề mặt mũi, chính là trên má phải Trường Hữu dấu vết cái tát rõ ràng như vậy, nhìn rồi chính mình đau lòng không thôi.

Không có ung dung trong dĩ vãng, không có lãnh tĩnh trong dĩ vãng, Triệu Thanh Khâu trong mắt phần nộ nhiều hơn.

“Lí Hư Dữ, ngươi khinh người quá đáng!”

Chưởng vừa vung lên, thẳng bức tới mệnh môn Lí Hư Dữ, một chưởng này dùng mười thành nội lực, đánh qua, nếu như thực sự đánh tới, không chết cũng cùng đã chết không khác nhau lắm.

Chính là nếu bị người thật sự có thể đánh tới dễ dàng như vậy, Lí Hư Dữ cũng không phải Lí Hư Dữ nữa.

Hiện lên chưởng pháp của Triệu Thanh Khâu, Lí Hư Dữ xoay người lại, chưởng ngang vào ngực, nhanh chóng mà đánh ra một chưởng, đánh về phía sườn thất lưng của Triệu Thanh Khâu, thân hình Triệu Thanh Khâu hướng phía sau co rụt lại, hơi ẩn ẩn đi, lật tay hóa chưởng thành quyền, đánh một đòn mạnh vào bả vai Lí Hư Dữ, thân mình Lí Hư Dữ hơi lui một chút, duỗi tay chụp vào cổ tay Triệu Thanh Khâu

18. Chương 18

Hai người động tác rất nhanh, tuy rằng so sánh chính là chiêu thức thượng công lực, nhưng từng trận chưởng phong thổi qua, lực độ cường kích này cũng không khó coi xuất mỗi một chưởng đều thêm phần chân khí không nhỏ.

Triệu Trường Hữu xem mà tâm kinh đảm hàn, hắn ở đó hiểu được những điều này, chỉ là sợ ca ca chịu thiệt nhiều, trên miệng tuy rằng không tuân phục, thể nhưng ngực cũng minh bạch, xem tuổi Lí Hư Dữ còn trẻ nhưng ở giang hồ có thể có đại danh hào như thế, làm cho người ta không thể không nhượng ba phần, tất là có bản lĩnh hơn người.

Nhưng chính mình lại không thể giúp bất luận cái gì, chỉ có thể đứng ở nơi đó giương mắt nhìn lo lắng, mắt thấy hai người đấu cùng một chỗ.

“Dừng tay...”

Một tiếng quát chói tai thấp kém mười phần, một người phi thân xông vào, vung chưởng, dám dụng công lực tách hai người còn đang kịch liệt đánh nhau.

Lí Hưu Dữ cùng Triệu Thanh Khâu đồng thời nhảy về phía sau, nhảy khỏi chỗ vừa đứng, rơi ở một chỗ xa khoảng một trượng.

Triệu Thanh Khâu tập trung nhìn vào, đối người hô một tiếng:

“Cha!”

Người đến chính là trang chủ Vô Cực sơn trang Triệu Cực.

Triệu Cực như trước kia thân mặc lục sắc thanh văn ngoại quả, thẳng đứng giữa đông đảo gia tướng vây chặt giữa sân, đối Lí Hưu Dữ ôm quyền, thần tình nghiêm túc nói rằng:

“Ta là Vô Cực sơn trang Triệu Cực, xin hỏi đại danh các hạ!?”

“Tại hạ Kham Dư giáo Lí Hưu Dữ!”

Triệu Cực đem tay phải chấp về phía sau, đứng thẳng người, cười nói:

“Nguyên lai là giáo chủ đại giá quang lâm, hài tử của ta ít trải đời, đắc tội chỗ nào mong rằng giáo chủ bao dung!”

“Triệu trang chủ khách khí rồi!”

Lí Hưu Dữ nhẹ nhàng lui về phía sau, ngẩng đầu, ảm đạm cười! Khả mi mắt hơi buông xuống, che khuất rực rỡ trong đôi mắt âm tình bất định.

“Tại hạ cũng có chỗ sai!”

Quay đầu, nâng lên đôi lông mi thật dài, nhìn Triệu Thanh Khâu, tầm nhìn lại quay lại, đối Triệu Cực đang chấp tay, nói rằng:

“Đắc tội đã nhiều, tại hạ cáo từ!”

Một điểm cũng không phù hợp phong cách bình thường của Lí Hưu Dữ, Lí Hưu Dữ dĩ vãng hăng hái quyết sẽ không đơn giản lùi bước dừng tay như vậy, chính là chỉ có mình hắn biết rõ ràng, giờ này khắc này chính mình cả người đều đang dao động.

Vừa mới nhớ lại hai cái tát kia, đụng chạm đến làn da nhẵn nhụi, vẫn lưu lại ở lòng bàn tay, ý chí trước kia lệch khỏi quỹ đạo trung tâm, chệch đường ray còn đang chấn động tâm hồn. Cho tới bây giờ Lí Hưu Dữ cũng chưa trải qua dao động gì đó.

Loại thời điểm này chính mình đã không có tâm tình ngày trước trên đường đi gặp cường địch nữa rồi.

“Không tiến!”

Triệu Cực cũng không ngăn cản, mà là lui về sau một bước, làm ra tư thế tiễn khách, dự định để Lí Hưu Dữ đơn giản chạy như vậy, không muốn cùng hắn xung đột chính diện.

Lí Hưu Dữ đang muốn nhảy dựng lên, lại bị người lớn tiếng lưu lại.

“Chậm đã!”

Lí Hưu Dữ dừng lại thân hình, thuận theo thanh âm nhìn qua, cũng là Triệu Thanh Khâu.

“Lí giáo chủ, không phải nói tới còn đồ muốn trả sao? Sao vậy, đồ chưa trả đã muốn đi phải không!”

Triệu Thanh Khâu đã không thấy bộ dáng vừa rồi, lại khôi phục thành người công tử tao nhã kia, chỉ là trong giọng nói mang theo cay độc.

“Đúng, người còn không mau đem bùa hộ mệnh của ta trả lại cho ta! Chẳng lẽ người còn muốn lưu lại!”

Từ khi Triệu Cực xuất hiện, Triệu Trường Hữu đang cố gắng trốn ở một góc, cũng cuối cùng lộ đầu mở miệng kêu gào.

Lí Hưu Dữ đang muốn mở miệng muốn nói chút gì đó, nhưng cảm thấy hai đạo ánh mắt hung ác thẳng chính mình mà đến, giống như muốn thiêu ra hai cái lỗ trên thân thể của mình.

Bản năng nhìn qua, thể nhưng trừ bỏ biểu tình chờ đợi của bọn gia đình, cái gì cũng không tìm được, bản thân đa tâm rồi sao?

“Người còn nhìn, mau trả lại cho ta!”

Triệu nhị công tử cũng không xem trường hợp cùng địa điểm, dường như đã quên chính mình thân mang tội, hiện tại đang lúc chạy trốn, mà cha hắn cha còn đã tới hiện trường rồi, chỉ là đơn thuần cho rằng, nếu Lí Hưu Dữ trước mở miệng muốn đi, chính là sợ cha hắn Triệu Cực, như vậy hiện tại không cạy thể một chút, còn phải chờ tới lần sau sao?

“Đưa ta!”

Thanh niên lại tiến thêm một bước từ trong góc nhảy ra, đã hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời.

Góc cạnh bắt mắt ở dưới ánh mặt trời phác lên gương mặt đoan chính của thanh niên, liền ngay cả đồng tử màu trà cũng rõ ràng có thể thấy được, hẳn nếu là không cười, có thể nói được coi là biểu tình cương nghị có thể thấy được đủ khí thế, khả hết lần này tới lần khác một bộ dáng xấu xa phá hủy cảm giác của cả người.

Nhưng...

Trong nháy mắt, trong tâm nhìn vẫn đang toàn bộ bị sự chói mắt của thanh niên kia nhồi vào, thể gian vạn sự vạn vật đều lui lại.

Lí Hưu Dữ vượt qua lý trí nhẹ nhàng quay đầu đi lảng tránh ánh mắt nhìn thẳng của thanh niên, bất quá lúc này đây rất mau liền quay đầu lại, bình tĩnh nhìn hắn, lộ ra dáng tươi cười phong hoa tuyết nguyệt kia, nhẹ nhàng giờ tay lên

19. Chương 19

Lí Hưu Dữ nhẹ nhàng quay đầu đi lảng tránh ánh mắt nhìn thẳng của thanh niên, bất quá lúc này đây cũng rất mau liền quay đầu, xa xa vọng định hắn, lộ ra tiểu dung phong hoa tuyết nguyệt kia, nhẹ nhàng giơ tay lên, lúc ấy liền dọa Triệu Trường Hữu a quát to một tiếng, nhảy nhảy ra rất xa.

Xem mọi người có mặt không khỏi mở lớn miệng, cho tới bây giờ chưa thấy qua nhị công tử có võ học thượng thiên phú như thế a, chỉ có nghĩ đến nhị công tử sẽ đùa giỡn dân nữ, khi áp nhược tiểu (ức hiếp người nhỏ bé, yếu đuối), xem ra nhị công tử nguyên lai là chân nhân bất lộ tướng a, bình thường bộ dáng cả lơ phất phơ rất có khả năng đều là giả bộ đến mê hoặc người, chỉ có ở thời điểm mấu chốt, mới có thể hiện lộ ra một mặt hơn người của hắn.

Nhìn xem, cú nhảy này, kinh công này, nội lực này, không có mười năm tám năm căn bản, nhảy không được xa như thế.

Này đó là tiềm năng vô tận của nhân loại, nó có thể từ căn bản đi lên thay đổi thứ gì đó của một người a ...

Trêu tức nhìn Triệu Trường Hữu bộ dáng nhát gan, cố ý giờ tay lên, phui phui tro bụi không tồn tại trên tay áo, vừa lòng nhìn đến Triệu Trường Hữu mặt đỏ lên, rồi mới đưa ra túi gấm vẫn toàn ở trong tay ra, giờ ngón tay giữa lên đối hắn, nhẹ nhàng lắc lắc, ý bảo gia hỏa vẫn tránh ở phía sau người khác kia đi ra lấy nó.

Triệu Trường Hữu lúc này chính là thật sự ăn phải nợ, trí tuệ lên, để lại tiểu tâm nhãn, hắn biết vào lúc tiếp cận gia hỏa xinh đẹp như nữ nhân kia, chịu thiệt khẳng định vẫn là chính mình, cho nên thập phần kiên định hướng phía sau lui về, chết cũng không chịu đi ra, đi đem gì đó của mình cầm lại.

Lí Hưu Dữ lại hoàn toàn không thêm để ý, vừa lắc lắc, nhìn Triệu Trường Hữu lại một lần nữa vừa cẩn thận nghiêm túc hướng phía sau lùi hai bước, mới vừa rồi thu hồi cái gì đó trong tay, trong ánh mắt lóe ra quang mang hàm xúc ý tứ gì đó không rõ, khẽ hỏi:

“Người, từ bỏ sao?”

“Người, người ...”

Triệu Trường Hữu vốn định nói người này tiểu nhân dê tiện, người cầm gần như vậy ta sao dám qua, người rõ ràng chính là đang trêu chọc ta, chính là vừa mới tưởng tượng đến hai cái tát vang dội kia, đến bây giờ trên mặt vẫn là nóng rát đau đớn, ở đây vừa thấy bốn phía đều là người, chính mình khả rất cuộc không bỏ lại người kia, liền ngay lập tức đem lời trong miệng nói ra nuốt trở lại, chỉ có lập lại vài âm tiết bắn ra.

Biết đệ đệ cùng Lí Hưu Dữ biết, Triệu Thanh Khâu vốn là không nhìn trước đây, giờ phút này cũng là thật liền kiềm chế không được, nhưng lại ngại với Triệu Cực ở đây, chỉ có thể đi ra phía trước, duỗi tay ra nói tiếp:

“Vấn thỉnh Lí giáo chủ đem đồ vật giao cho ta đi!”

Lí Hưu Dữ cũng không nhìn hắn, một đôi mắt lóe sáng như trước nhìn thẳng Triệu Trường Hữu, nhìn Triệu Trường Hữu toàn thân cứng ngắc, động cũng không dám động, dọa hai chân run run, đã có xúc động muốn nhuyển đi.

Mà Triệu Thanh Khâu cũng duỗi tay giằng có ở tại chỗ.

Nửa ngày, Lí Hưu Dữ từ đôi môi lương bạc nhẹ nhàng than nhẹ ra một hơi, giương tay lên, chỉ thấy một đồ vật vững vàng rơi ở trên bàn tay Triệu Thanh Khâu.

Túi gấm màu đỏ cổ cổ kia.

Vào lúc ngẩng đầu thì, người nọ góc áo tung bay giống như hồ điệp khinh vũ giữa không trung, sớm biến mất không thấy ...

Độc lưu lại duy nhất, một phần kinh diễm kia ...

Vô Cực sơn trang, Triệu gia ấy à?! ...

Vẫn không có lời nào Triệu Cực, ở lúc Lí Hưu Dữ kinh diễm biến mất không thấy sau thì, mới chậm rãi quay đầu lại, cúi đầu, nhìn Triệu Trường Hữu phía trước gánh nặng rải rác trên mặt đất, Triệu Cực chậm rãi nói:

“Triệu Trường Hữu, người có biết sai chưa?”

Triệu Trường Hữu lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, tình cảnh của mình hiện tại rốt cục có bao nhiêu bi thảm!

Lí Hưu Dữ, ta và người lương tử kết đại rồi!

20. Chương 20

Lí Hưu Dữ, ta và người bất cộng đại thiên (giống như câu không đội trời chung)...

“Triệu Trường Hữu, người cũng biết sai!”

Đột nhiên xoay người lại Triệu Cực đối tiểu nhi tử còn đứng ngốc ở nơi nào lớn tiếng quát.

Dọa Triệu Trường Hữu chân mềm nhũn, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Trường, Trường Hữu biết sai rồi!”

Ngoan ngoãn cúi đầu, Triệu nhị công tử nơm nớp lo sợ hồi đáp.

“Người khả sai ở chỗ nào?!”

“Sai, sai ở ...”

Triệu Trường Hữu giống như cầu cứu hướng Triệu Thanh Khâu bên cạnh, lại bị Triệu Thanh Khâu nhẹ nhàng né tránh ra.

“Người đùa giỡn Khương gia tiểu thư trước, sau đến lại làm nhục cửa nhà chúng ta, hiện tại thế nhưng mang tội tư đào, thể diện Triệu gia ta đều bị người làm mất hết!”

“Ta, ta ...”

Nhìn sắc mặt Triệu Cực càng nói càng trầm, Triệu Trường Hữu chi chi ô ô cũng không dám phản bác.

“Triệu Trường Hữu, hôm nay ta nếu không trừng trị người, từ nay về sau ta Vô Cực sơn trang phải như thế nào lập uy, lại như thế nào làm sao sống yên trên giang hồ!”

“Người tới a!”

“Đưa hấn tới từ đường, gia pháp phục dịch!”

“A ..., ca ca!”

Triệu Trường Hữu một phen túm trụ góc áo Triệu Thanh Khâu, hai mắt đầm lệ lưng tròn kêu Triệu Thanh Khâu.

“Ca, người mau cùng cha cầu tình, ta đây cũng không dám nữa, không cần đánh ta a ...”

“ ... ”

Triệu Thanh Khâu lại nắm chặt nắm tay, khiến cho các đốt ngón tay nổi lên màu trắng bệch.

Triệu Trường Hữu lúc này mới phát hiện, chuyện tới bây giờ, đã không ai có thể che chở hấn.

“Cha, ta, ta đây cũng không dám nữa, tạm tha ta lần này đi!”

“Các người còn đứng gốc đó làm gì!”

“Triệu Cực rống to một tiếng, mọi người chung quanh mới tỉnh lại, chạy lên, nhắc tiểu chủ tử còn đang cúi đầu, tha tha lạp lạp (kéo) buộc phải đi.

“Cha, cha ...”

Triệu Cực vung ống tay áo một cái đuối kịp tiến đến, liền vào từ đường, đem Triệu Thanh Khâu lo lẩn đi theo phía sau hấn nhất ở bên ngoài.

Triệu Thanh Khâu vừa thấy hấn ở bên trong bị khóa vào, thực sự cấp bách rồi, quay đầu lại phân phó hạ nhân, mau đi đem phu nhân mời đến, chính mình liều mạng đập cửa.

“Cha, đệ đệ còn nhỏ, người tạm tha hấn lần này đi!Cha ...”

Trong từ đường Triệu Cực lại giống như bình thường không có nghe tới, thỉnh ra không biết bao nhiêu đại gia pháp truyền lại, đối Triệu Trường Hữu gắt gao bị cột vào trên ghế dài, cắn chặt môi, hung hăng đánh lên.

“A, cha, Trường Hữu biết sai rồi!”

“A, cha, người, người, a, tha ta lần này đi! A ...”

“A ...”

Giống như tiếng giết heo kêu thảm thiết, lúc này là thật đánh tới trên người.

Dần dần tiếng kêu một chút một chút nhỏ đi, cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng đồ vật đánh vào thân thể người phát ra tiếng ba ba.

“Cha, không cần đánh, không cần đánh a!”

Triệu Thanh Khâu ở ngoài cửa nghe tiếng kêu Triệu Trường Hữu, tim như bị đao cắt, không tự giác dùng lực trong tay, thể nhưng lại đập nát cửa phòng.

“Trường Hữu!?”

Triệu phu nhân cùng bốn vị tiểu thư vừa mới tới, theo sát phía sau xông vào.

Trên ghế dài, bị người buộc chặt nằm ngang úp sấp một người, cả người đầy máu, không phải Triệu Trường Hữu thì là ai!

“Trường Hữu!”

Triệu Thanh Khâu chặn đứng Triệu Cực trong cơn cực thịnh nộ còn muốn hướng phía dưới đánh gia pháp, bốn vị tiểu thư nhất tề quỳ gối bên chân Triệu Cực, Triệu phu nhân gắt gao bảo vệ Triệu Trường Hữu đau đến mức đã muốn ngất đi rồi.

“Người, nếu như là, muốn đánh tiếp, liền liền ngay cả chúng ta cũng đánh hết đi!”

Triệu phu nhân lấp bắp, khóc đến không còn bộ dáng.

“Người ở nơi nào giáo huấn nhi tử, người đây là nghĩ muốn ngay cả nương chúng ta vài người cùng nhau đều bức tử! Trường Hữu nếu có xảy ra điều xấu gì, ta cũng không muốn sống!”

“Cha, không thể đánh đánh xuống nữa! Đệ đệ ...”

“Cha ...”

“Các người..., ai ...”

Ba một tiếng, gia pháp trong tay Triệu Cực thật mạnh rơi xuống trên mặt đất, kích khởi bụi đất tràn ngập không gian ...

21. Chương 21

Đó là tiểu nhi tử trong tâm khảm mình yêu thương a!

Từng bản tử hạ đánh hạ vào thân mình hắn kia, liền giống như đánh vào tâm mình vậy, chính mình lại thể nào không đau lòng.

Nhìn vết máu loang lổ thân mình, yếu đuối vô lực buông cánh tay xuống, khinh thiên hô hấp không theo quy luật, Triệu Cực không khỏi buông lỏng tay, gia pháp trong tay thật mạnh rơi xuống đất, kích khởi đầy bụi trên mặt đất.

Triệu Thanh Khâu vừa thấy Triệu Cực thái độ rõ ràng mềm đi, vội cởi bỏ dây thừng trói chặt trên người Triệu Trường Hữu, gọi người đưa hắn nâng trở về trong phòng.

Triệu phu nhân cùng bốn vị tiểu thư khóc suốt mười đi theo ra ngoài, liền ngay cả Triệu Cực vẫn đứng ở nơi đó cũng không tự chủ được đi theo.

Tới phòng Triệu Trường Hữu rồi, Triệu phu nhân cố thủ ở trước giường hắn, một bên lau lệ một bên lo lắng chờ đợi đại phu đến.

Không bao lâu sau, quần gia dẫn người đại phu cấp bách tới rồi.

Đại phu ngay cả hơi thở cũng chưa ổn định lại, đầu tiên là lật xem chỗ đau Triệu nhị công tử bị cha hắn đánh thương, lại ngồi xuống, sờ trên cổ tay Trường Hữu, bắt đầu chẩn mạch.

Cuối cùng Hồ đại phu đã trung niên, cuối cùng đem hơi thở vẫn chưa đều lại, thở hỗn hển đi lên, nắn vuốt sơn dương hồ (chòm râu dê núi =)), buông cổ tay Trường Hữu ra, đối Triệu phu nhân bên cạnh làm cái lễ nói:

“Nhị công tử thương chính là bị thương ngoài da, cũng không trở ngại gì, chỉ cần tu dưỡng vài ngày sẽ khỏi hẳn.

“Kia vì sao đệ đệ ta còn chưa thanh tỉnh!”

Triệu Thanh Khâu tái một bên lo lắng mở miệng hỏi:

“Mạch tượng nhị công tử không ổn định, cũng là quá độ kinh hách, huyết khí dâng lên, hoảng hốt sợ hãi gây nên, nếu là muốn dụng tâm hảo hảo thêm vào đó điều trị mới không trở thành bệnh căn!”

“Kia hẳn khi nào mới có thể tỉnh lại!”

“Xem thương thể của Nhị công tử tối nay có lẽ sẽ sốt cao, ta khai mấy thang thuốc ra mồ hôi, cho Nhị công tử ăn vào, công tử ra hết mồ hôi liền tự nhiên tỉnh lại!”

“Làm phiền đại phu rồi!”

Triệu Thanh Khâu tiến bước đại phu, đem thang thuốc đi sắc hảo rồi cho Triệu Trường Hữu uống hết, quay đầu lại khuyên nhủ mẫu thân, khuyên nhủ bốn vị tiểu thư, thật vất vả đem các nàng dỗ đi, giường mắt lên nhìn thì, sắc trời đã sớm tối đen, đã muốn gây sức ép suốt một ngày rồi.

Cuối cùng không đành ngồi ở bên giường Triệu Trường Hữu, dùng sức nhéo nhéo thối bộ (cẳng chân) của mình, chỗ tiểu thối vừa tê vừa trướng, mới nhớ đến, chính mình từ Kim kiếm phủ vội vàng gấp trở về, thẳng đến hiện tại ngay cả nước miếng cũng chưa nuốt xuống.

Dựa vào mộc lan (lan can gỗ) bên giường, thuận tay thuận thuận tóc mái Trường Hữu rơi xuống, vì hấn dịch dịch góc chăn một lần, Triệu Thanh Khâu ở đây cũng cố gắng không được ngồi ở chỗ kia ngủ.

Nửa đêm, Triệu Trường Hữu vẫn hôn mê, mí mắt vẫn nhắm chặt, con mắt hơi hơi chuyển động, dần dần cả người Triệu Trường Hữu nóng lên, động tác bất an lên, thần trí trong mộng không rõ, toàn bộ đều là người xinh đẹp không giống nam nhân kia, lấy gia pháp tổ truyền của nhà mình, liều mạng truy mình chạy, thế nào cũng không bỏ lại được.

Ngay tại lúc Triệu nhị công tử bị ác mộng tra tấn, Triệu Thanh Khâu từ trước đến nay dựa vào mà nằm đột nhiên mạnh mẽ to mắt, nhẹ giọng hét lên một tiếng:

“Người nào ...”

Nhân ảnh trên cửa sổ nhoáng lên một cái, không cần thận chăm chú nhìn, tuyệt đối không nhìn ra được, Triệu Thanh Khâu vừa định phi thân đuổi theo, lại bị một tiếng kêu kinh thiên động địa thê lương ngăn lại.

22. Chương 22

Ác mộng bên trong Triệu Trường Hữu bị Lí Hưu Dữ dây dưa không tha, đột nhiên té ngã mà làm cho ma đầu kia dễ dàng đuổi theo mình.

Kia ngón tay tẻ bạch từng chút từng chút hướng áo mình, làn da bên ngoài trần trụi, bởi vì chạm phải hàn ý mà nổi da gà.

Nam nhân nhe răng cười, gia pháp trong tay cũng đã sớm biến thành nữ trang yêu diễm, đối với đầu mình chụp xuống ...

Trong lúc ngủ mơ hoảng sợ Triệu Trường Hữu muốn xoay người tránh đi, khả hẳn nào biết rằng trong hiện thực mình nằm úp sấp, cho nên thân thể cũng theo diện rộng bay bổng lên, hoàn toàn thoát ly giường ngủ, làm cho chỗ bị thương thật thật khắp nơi ở cùng mặt đất tiến hành thật mạnh thân mật tiếp xúc.

Trong nháy mắt, không thể dễ dàng tha thứ ý đau kịch liệt cuộn sạch toàn thân, cho dù đem ***g ngược nhờ không khí cũng không thể bình ổn.

“A ...”

Chính là như vậy mà Triệu Trường Hữu tỉnh lại, giãy dụa mở ra ánh mắt đã muốn chảy hết nước, mơ hồ hướng bốn phía nhìn giống như không biết phát sinh cái gì, lại buông mí mắt xuống.

“Trường Hữu ...”

Triệu Thanh Khâu vội vàng xoay người nâng người đệ đệ ngay cả nằm mơ đều không hay ho gì dậy.

“Trường Hữu, không có việc gì đi!”

“Trường Hữu..”

Nhẹ nhàng gọi tên đệ đệ, phát hiện đệ đệ lại mơ hồ qua, vừa mới chính là vô ý rên rỉ, đành phải duỗi tay đem quỹ xui xẻo trên mặt đất này ôm lại trên giường an trí hảo, thăm dò độ nóng trên cái trán của hắn, đã muốn bắt đầu nóng lên, xem ra một đêm này đừng nghĩ đến ngủ.

Triệu Thanh Khâu nhẹ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, người kia chính là ai đây?

Một tháng sau, Vô Cực sơn trang.

Tháng sáu Lạc thành bởi vì ở phương bắc, sớm đã có nhiệt ý niêm nị (khí nóng chán ghét), gió nam áp áp ngẫu nhiên thổi qua cũng pha lẫn theo thử khí (khí nóng).

Triệu Thanh Khâu từ bên ngoài vừa mới trở về, cởi xuống áo khoác ngoài xanh đen cùng cương ngựa giao cho gã sai vặt vẫn chờ ở bên cạnh, duỗi tay tiếp nhân khăn ướp lạnh lau mồ hôi, lau lau mồ hôi ở trên trán, trở lại hỏi: “

“Trường Hữu hiện tại ở chỗ nào?”

“Nhị công tử ở trong đình cùng bốn vị tiểu thư chơi cờ!”

Một gã sai vặt áo xanh lạnh lợi đáp.

“Nương đâu?”

“Phụ nhân cũng ở đó, phụ nhân nói hôm nay ăn cơm ở đó, đều chờ người về ăn cơm đó! “

“Nga, kia cha, hắn hiện tại ở chỗ nào!”

“Lão gia dường như đang muốn qua đó!”

“Kia hãy đi ăn cơm trước đi!”

Xuyên qua hành lang gấp khúc ngoằn ngoèo u thông, thật xa nghe thấy thanh âm thanh thúy vui cười của nữ tử, Triệu Thanh Khâu hơi hơi lộ ra ý cười, lắc đầu, dự đoán được nhất định là Trường Hữu lại làm việc gì buồn cười, bằng không mấy vị tỷ tỷ đoan trang sẽ không cười thành cái dạng này.

Còn chưa đi tới tiểu kiều bên bờ hồ, từ trong đình tinh xảo giữa hồ bay cấp cấp trùng trùng bay ra một người, thẳng tới Triệu Thanh Khâu.

“Người sao giờ mới trở về, ta đều chờ người nửa ngày!”

Người còn chưa tới, thanh âm của thanh niên lam y đã tới.

Triệu Thanh Khâu sủng nịch tiếp được người tới, trong mắt đều là ôn nhu không giấu được.

“Thương thế của người thế nào rồi?”

“Trước khi người đi không phải đã tốt rồi sao!”

Thanh niên mặc thủy lam sắc sa tanh ngoại bào, che lại bạch sắc cẩm ti nội bào. Cầm trong tay quạt mở ra khép lại, một bộ dáng tiêu chuẩn phú gia công tử, càng mang theo khí chất hoàn khoa đệ tử. Hé ra khuôn mặt tuấn tú suất khí bức người, tiểu dung đào dạt sáng lạn, răng nanh trắng nõn sáng chói làm không mở mắt ra được.

“Nói cũng phải, Trường Hữu nhà chúng ta khôi phục sức khỏe chính là hạng nhất, phóng nhân toàn bộ võ lâm cũng là khó tìm địch thủ!”

“Người ...”

Thanh niên lam y nhất thời chán nản, lại nói bất quá hắn, đành phải đổi quay người lại bước đi, mà phía sau Triệu Thanh Khâu cười trộm đi theo hắn cũng là bộ dáng vui vẻ người khác chưa gặp qua.

Trong đình, vài nhóm nữ tử nổi danh ngồi ở trước bàn, trên bàn bát tiên còn bày ra ván cờ chưa xong, vừa thấy Triệu Thanh Khâu gần tới, một hoàng y nữ tử liền đứng dậy, cười nói:

“Thanh Khâu người trở về đúng lúc, người mau tới bình luận, có người thua cờ gỡ trò!”

“Nói ai gỡ trò, ta kia có, rõ ràng chính là người không đúng!”

Triệu Trường Hữu bị người vạch trần con bài chưa lật, toàn bộ mặt đều đỏ lên, giống như gan lợn vừa mới nấu chín.

“Là ai không đúng a!”

Một nam âm tử mĩ từ ngoài đình tiến vào

23. Chương 23

Triệu Cực từ ngoài đình chậm rãi đi vào, hoàng y nữ tử giành trước một bước nói với hắn:

“Còn không phải Trường Hữu, chơi cờ còn muốn đi lại!”

“Nga!”

“Triệu Cực đi đến trước bàn, nhìn ván cờ trên bàn một chút, sau khi suy nghĩ một chút, khẽ cười cười, cầm lấy quân trắng của Trường Hữu, hạ ở một góc nhỏ.

Toàn bộ ván cờ lập tức có thay đổi, đã muốn chuyển bại thành thắng.

Tam tiểu thư Triệu Tiểu Tịch đập một cước, cũng không cao hứng nói:

“Cha không giúp hắn, ta liền thắng, con chim trong phòng hắn cũng là của ta! Lúc này được, tiểu ngọc tây qua kia ta sẽ không có!”

“Người a, có thể lừa bịp một chút người kia không chịu thua kém đệ đệ!”

Triệu Cực khoanh tay cười nói.

“Hừ ...”

Triệu Tiểu Tịch xoay người sang chỗ khác, tỏ vẻ mình thật bất mãn, mà Triệu Trường Hữu cũng là cực kỳ cao hứng, mười hai câu kia nói kia thật là tâm đầu nhục của mình, mà khối phi thúy tiểu ngọc tây qua cũng là mình từ sớm trước kia thì thêm muốn lâu rồi, thứ kia đông ẩm hạ lạnh, hiện tại sau khi có, buổi tối ôm vào trong ngực, chính là bảo bối cực kỳ hảo tới hảo, cho nên khó tránh khỏi trong lúc nhất thời đắc ý.

“Còn không biết chịu thua cước, đem vật để thưởng thức kia cho ta!”

Triệu Tiểu Tịch mắt hạnh trợn lên, không phục nói:

“Nếu không phải cha cố ý giúp người, người lại như thế nào thắng ta đi!”

“Ta đây cũng mặc kệ, chính là ta thắng!”

“Người”

Triệu Tiểu Tịch gặp phải đệ đệ hỗn cầu kia nói không thông, xoay người nói với Triệu Cực.

“Cha đền cho ta cái gì đi!”

Triệu Cực nhìn Triệu Trường Hữu mặt mày hớn hở, cố ý trầm mặt xuống, nhượng mảy.

“Trường Hữu, người đường đường nam tử, lại cùng với nữ nhân tranh dài nói ngắn, khả còn có chút phong phạm quân tử!”

Triệu Trường Hữu hiển nhiên đối với giáo huấn một tháng trước còn khắc rất sâu, vừa thấy Triệu Cực sắc mặt không tốt, lập tức bị dọa không dám ở đây đề cập cái gì tây qua (dưa hấu) bắc qua (bí đỏ), khổ sở hé ra khuôn mặt tuần tú, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất rồi đi.

Mọi người thấy hắn một bộ dáng sợ hãi rụt rè thì cười khẽ một chút.

Triệu Thanh Khâu nhìn nhị công tử nhà mình trên mặt đã không nhận được, tùy ý muốn lên giọng, đành phải nhận ý cười, đứng ra làm hòa giải.

“Được rồi, được rồi, hôm khác ta gặp lại mua đèn cho ngươi là được! Ta đã đói bụng rồi, vẫn là trước ăn cơm đi!”

Lục tục bày ra những cái đĩa đầy cả một bàn, người một nhà ngồi vây quanh lại, giữa bữa Triệu Cực mở miệng hỏi hướng Triệu Thanh Khâu:

“Ngươi đi Kim Kiếm phủ, sự tình xử lý ra sao?”

Triệu Thanh Khâu trước bài trí xong đồ ăn, mới buông chiếc đũa trả lời:

“Khương bá bá quyết định đem hôn sự của Vô Tà cùng Tư gia tiểu thư định vào ngày mười đầu tháng, tính toán cũng vài ngày tới rồi!”

“Vô Tà bằng lòng chịu thú Tư gia tiểu thư rồi!”

“Hắn?! Bị nương hắn lấy cái chết bức tới cùng, chỉ sợ không cưới cũng không được!”

Trong nụ cười của Triệu Thanh Khâu, nhìn thế nào cũng đều thấy có chút ý tứ hàm xúc vui sướng khi người gặp họa.

“Kia dù sao cũng phải, Minh Thư kia dù sao cũng là người trong ma đạo, Kim Kiếm phủ bọn họ ở trong võ lâm lại là có tiếng, Khương bá bá ngươi làm sao để Vô Tà thú Minh Thư.”

Triệu Cực trầm ngâm một lát, tiếp tục nói:

“Thanh Khâu, vậy ngươi phải khẩn trương chuẩn bị hạ lễ rồi!”

“Ta đã để quản sự đi Lạc Thành mua sắm rồi, chỉ là cả nhà chúng ta đều phải tới Khương gia hạ lễ!”

“Đây là đương nhiên, Khương bá bá ngươi cùng chúng ta gia sổ đại thế giao, ngươi cùng Vô Tà lại là giao tình bát bái (đã kết giao), nhất định là phải đi!”

Triệu Cực lại quay đầu lại nói với đại tiểu thư Triệu Tiểu Triêu:

“Ngươi đi viết một phong thư, để Tử Triêu mang theo Vô Ca cũng chuyển đường cùng tới Kim Kiếm phủ!”

Đại tiểu thư Triệu Tiểu Triêu bốn năm trước xuất các (đã kết hôn), Phương Tử Triêu là vị hôn phu của Triệu Tiểu Triêu, mà Vô Ca trong miệng Triệu Cực, thì là đại hài tử ba tuổi của bọn họ, Triệu Tiểu Hưởng lần này là hồi hương gia tới thăm người thân.

“Đã biết, cha!”

Triệu Tiểu Triêu Tiểu Triêu đã là nhân mẫu, trên mặt lộ ra tươi cười bảo dưỡng thích đáng, nhắc tới đứa con nghịch ngợm của nàng, một thiên kim luôn luôn trang nghiêm liền biến thành cái dạng này.

Triệu Cực từ giữa bàn kẹp một miếng kê thúy cốt (sườn gà), duỗi tới trước mặt Triệu Trường Hữu thích nhất, đợi nửa ngày mới phát hiện, đứa con ngu ngốc kia của hắn vẫn chưa lên tiếng, miệng mở lớn, sớm không biết đi vào cõi thần tiên nào rồi.

Kim Kiếm phủ a ...

Tiểu Tiểu muội muội, chúng ta rất nhanh liền lại muốn gặp mặt rồi ...

24. Chương 24

Kim Kiếm phủ trải qua nhiều thời đại, ở trong chốn võ lâm đã lâu lại nổi danh, toàn bộ tảng đá cấu thành trong phủ cũng bị hồng sắc bao phủ đầy trời bao quanh, tiếng mọi người huyền huyền nháo nháo ở trong phủ qua lại không ngắt, vui sướng trên mặt đều tràn trề đi ra, chỉ có một người sắc mặt vẫn là trắng bệch xanh mét.

Khương Vô Tà liền mang theo vẻ mặt như vậy cùng những người khác, chờ ở cửa chính.

Rất xa một chiếc xe ngựa đỏ thắm từng chút từng chút tiếp cận, chẳng mấy chốc liền đến gần.

Xe còn chưa dừng ổn lại, liềm tử trúc chất (mành trúc) đã bị người rất nhanh mở ra, trực tiếp liền chui ra một người.

Ngoại bào thủy lam sắc sa chất, khoác ngoài nội bào gấm vóc cùng màu, làm cho tú công tinh mỹ câu hoa ẩn ẩn hiện lên. Thắt lưng ngọc sức theo động tác nhảy xuống của thanh niên mà leng keng rung động, vừa vụn rơi xuống đất, đã đem phiến quạt triển khai, cô liên danh gia thủ hội bùng bùng mở ra (một cảnh sen do danh gia vẽ), công tử nhà giàu tiêu chuẩn, mang theo khí chất hoàn khoa đệ tử.

Đối với người đứng đầu Khương Dương liền chính là khom người một cái, lộ ra loại chiêu bài tươi cười.

“Tiểu chất Trường Hữu kiến quá Khương bá phụ!”

Nhẹ nhàng xoay người qua với một phụ nhân nhỏ nhắn, lại là khom người một cái.

“Kiến quá Khương bá mẫu!”

Rồi mới hé ra khuôn mặt tuần tú suất khí bức người, đối với Khương Tiểu Tiểu lộ ra một dáng cười cực độ sáng lạn, còn có ánh mắt sáng chói đều không mở ra được nha xỉ khiết bạch (răng nanh trắng noãn, cứ như là sói gặp cừu í, tiếc đây không phải là sói a, hắc hắc).

“Tiểu Tiểu muội muội, biệt lai vô dạng a (đã lâu không gặp)!”

Khương Tiểu Tiểu nâng cằm lên, hừ một tiếng trốn qua.

Triệu gia nhị công tử có thể so với tiểu cường (một chú ... gián ạ), lại không chút nào để ý, vẫn như cũ làm theo ý mình nói:

“Từ lúc từ biệt ở núi Phượng Hoàng, ta đối muội muội chính là thập phần tưởng niệm a! Không biết muội muội có thể sáng tỏ tâm tư của ngu huynh?!”

Khương Tiểu Tiểu thật sự nghe không qua, châm chọc nói:

“Không biết ca ca bị Lí Hưu Dữ thỉnh đi làm khách, cảm giác như thế nào!?”

“Người ...”

Triệu nhị công tử bị người vừa mới khởi đầu đã cho một cước, chỉnh khuôn mặt xoát một chút liền biến sắc, có thể cùng so với Khương Vô Tà.

Từ hồng sắc biến thanh sắc nối tiếp nhau thay đổi, Triệu gia nhị công tử lại thay thay đổi đổi, cuối cùng của cuối cùng khôi phục bình thường, cầm trong tay cây quạt phụ họa, khép ở tay trái, Triệu Trường Hữu vui cười nói:

“Tiểu Tiểu muội muội, chính là lo cho ta?!”

“Người ...”

Lúc này đến phiên Khương Tiểu Tiểu không nói gì, xem ra Triệu công tử trình độ trơ tráo đã đạt tới cảnh giới nhất định, mạnh tới làm cho người ta không còn lời nào để nói.

Không nói đến ám đào (sóng ngầm) mãnh liệt giữa bọn họ, đám người Triệu Cực cùng theo Triệu Trường Hữu tiếp phía sau, cùng người nhà Khương gia hàn huyên sau đó, Triệu Cực để người ta đem mười hòm hạ lễ mang vào Khương phủ, đoàn người vừa nói vừa cười tiến vào nội sảnh, chỉ chờ giờ lành buổi tối.

Mà hôm nay nhân vật chính sắc mặt như trước đó là trắng bệch xanh mét ...

Minh Thư

Minh Thư!

Minh, Thư ...

Khương Vô Tà trong đầu, trong thân thể, thậm chí tất cả các tế bào đều đang không ngừng lặp lại cái tên này.

Hắn nhìn không thấy mình một thân hỉ bào đồ thẩm, hắn nghe không được bên ngoài chiêm trống rung trời, hắn cũng không cảm nhận được hết thảy chung quanh.

Chính là, không ngừng lặp lại, cái tên khắc cốt minh tâm này.

Minh Thư ...

Đờ dãn đi theo lực đạo đang dất mình, khom xuống hai đầu gối, cúi thấp thân, có cái gì ngạnh ngạnh tiếp xúc trán mình, mang theo thống ý (cảm giác đau), rồi mới, lực đạo kia lại kéo mình đứng thẳng dậy, duỗi thẳng hai chân, quay người lại.

Lại một lần nữa lặp lại, khom hai đầu gối xuống, cúi thấp người, cái gì đó ngạnh ngạnh lại tiếp xúc trán mình, làm cho thống ý phía trước lại càng thêm mãnh liệt.

Ta đang làm cái gì a!

Minh Thư, ngươi có biết, ta rốt cuộc đang làm cái gì không?!

Minh Thư!

Minh Thư ...

Có cái gì đó lạnh như băng, tập kích vào đáy lòng, che lại toàn bộ tâm linh.

Minh Thư!

Vì cái gì, ta mỗi lần lặp lại một lần, tâm ta liền muốn chia ra một lần nữa.

Minh Thư!

Thân thể sớm đã không có linh hồn đã sớm chết đi, tứ chi tựa như hoạt động múa rối bình thường, không chịu hồi tỉnh lại.

Minh Thư ...

25. Chương 25

Minh Thư!

Liên giống như như kiểu nghe thấy thanh âm của Khương Vô Tà, Triệu Thanh Khâu nhú nhú mi đầu.

Giao tình bát bái, làm cho Triệu Thanh Khâu dễ dàng từ trong biểu tình cứng ngắc của Khương Vô Tà thấy rõ, kia lại không rõ tâm tư của hắn.

Nhìn nam tử cứng ngắc dờ dãn, Triệu Thanh Khâu cũng không thể làm cái gì, chỉ có thể là đành chịu nhú chặt lông mày.

Hỉ nương dất tân nương xoay người qua, hắn là tới lúc đối bái, tân nương khom người xuống, chính là Khương Vô Tà lại như trước đứng thẳng thân mình, vẫn không nhúc nhích, dường như nghe thấy cái gì đó, thẳng tắp nhìn về phía chỗ cửa.

“Khương Vô Tà!”

Cúi đầu trầm ngâm, không có nhiều âm lượng, lại át đi tiểu ngữ bốn phương, phiêu vào nội thất, đủ để cho tất cả mọi người ở đây trong nháy mắt ngưng trệ.

Nơi đó, một tử y nữ tử nắm tay mà đứng, trên gương mặt lãnh diễm lại có một tia hận ý.

“Khương Vô Tà!”

Âm sắc thê lương bị ai quanh quẩn ở toàn bộ phủ nội, cào xé trái tim mỗi người.

“Khương Vô Tà, ngươi thật ngoan tâm!”

Giống như muốn đem hết thảy của nữ tử đều ghi tạc tại đáy lòng, Khương Vô Tà vẫn không nhúc nhích khóe miệng hơi mở, câu ra một mặt cười khe khẽ.

“Minh Thư ...”

Nhẹ hoán cái gì đó khắc cốt minh tâm (ghi lòng tạc dạ), trở mắt nhìn nàng, đáy mắt Khương Vô Tà từng chút từng chút sáng lên, lại bị từng chút từng chút đổi thành hoàn toàn tuyệt vọng.

“Minh Thư!”

“Khương Vô Tà, ven hồ thanh hồ ngày đó, những lời người nói khả có một câu chân thật?”

Nữ tử giống như nhớ lại cái gì, thanh âm chậm rãi thấp xuống, ánh mắt có chút ảm đạm, lại đột nhiên ngẩng đầu.

“Cái gì thề non hẹn biển, cái gì lâu dài, Khương Vô Tà, này đều là gạt người sao?”

“Câm mồm, người yêu nữ này thế nhưng còn dám đến đây!”

Khương Dương ở nơi cao kia, đứng dậy vỗ mạnh cái bàn, khuôn mặt âm trầm lớn tiếng quát.

Nàng kia lại là coi như Khương Dương không tồn tại, vẫn cứ nhìn Khương Vô Tà, không chịu đem ánh mắt rời đi.

“Khương Vô Tà, người khả đối ta rất tốt!”

Trong giọng nói tràn ngập thê lương cùng tuyệt vọng, làm cho người ta cảm giác liền ngay cả thân thể nữ tử đều đang phát ra rên rỉ.

“Khương Vô Tà!”

“Người tới, còn không mau đem yêu nữ này đuổi đi!”

Khương Dương bị thái độ của nữ tử hoàn toàn chọc giận, tức giận lớn tiếng mệnh lệnh gia phó tiến lên đuổi người.

“Chờ một chút!”

Khương Vô Tà vẫn đều không có mở miệng nói chuyện, cuối cùng đã mở miệng, thanh âm không lớn giữ lại động tác của đám người.

Buông mi mắt xuống, lại chậm rãi mở, tuyệt quyết nhìn về phía nữ tử trước mặt.

“Minh Thư, người đi đi ...”

Khương Vô Tà!”

Thân hình nữ tử nhẹ nhàng lung lay, rồi lại bị nàng ổn định, cúi mặt lại bị sợi tóc phiêu tán che khuất, thấy không rõ lắm biểu tình của nàng, tùy theo một tiếng cười khẽ, nữ tử ngẩng đầu lên, nâng lên cánh tay đem toái phát quay về đằng sau.

“Vô Tà, người thật ngoan tâm a!”

Chậm rãi buông tay, vô lực buông xuống bên người, bên khóe miệng hoàn toàn tuyệt vọng chảy ra một đạo tơ máu.

“Hảo, hảo, hảo!”

Minh Thư liên tiếp quát ba tiếng, biểu tình trên mặt thay đổi, khả trong mắt kia một mảnh tỉnh mạch cũng là không lừa được người.

“Người đã ra quyết định, Minh Thư ta lại như thế nào không rõ tình lý giữa người!”

“Khương đại hiệp, ta chúc người phu thê ân ái, bạch đầu đão lão. Chúc người yên ương phúc lộc, tăng kì thêm đinh (sinh nhiều con trai). Chúc người cầm sắt hợp minh, duyên đính tam sinh (duyên phận kéo dài ba kiếp)!”

“Từ nay về sau, người ta chính là người xa lạ, giống như khẩu này!”

Khẩu vốn là sinh đôi, chỉ dùng để làm tín vật định tình.

Hiện giờ lại thành ngoạn vật tuyệt tình.

Minh Thư kiên quyết xoay người mà đi, lưu lại một cái xác, Khương Vô Tà nhìn theo đến khản thiết.

Khương Vô Tà cúi người nhặt lên cái gì đó đã nứt, cầm lên mảnh vỡ thật nhỏ trên mặt.

“Minh Thư ...”

Trước mắt tối sầm, thân mình xiêu vẹo, thế nhưng bị quá khí đi.

Mọi người nhưng lại sợ hãi, Triệu Thanh Khâu nhanh tay lẹ mắt tiếp được thân thể đã nhuyển rồi kia, cùng với mọi người loạn thành một đoàn, lại xem nhẹ một người luôn luôn ở bên cạnh ...

26. Chương 26

Triệu Trường Hữu vẫn ngồi ở trong tầm tay Triệu Thanh Khâu, mắt thấy bốn phía hỗn loạn thành một đoàn, ý xấu thật lớn liền xuất hiện trong đầu, khoe miệng khe nhếch, vào lúc Triệu Thanh Khâu hướng về phía Khương Vô Tà, thoáng hướng sau lui bước, thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị, phi thân một cái liền ra khỏi nội sảnh.

Ở đây không biết làm thế nào, tốt xấu cũng luyện mười mấy năm kinh công, nghĩ đến mồ hôi cù vất vả này, có lẽ chính là vì hôm nay đi!

Bay nhanh truy tung theo bóng dáng phía trước, Triệu gia Nhị gia, trong lòng đặc ý mà nghĩ.

Nguyên lai chính mình nhiều năm sống là uống phở, cái gì Khương Tiểu Tiểu Kim Kiếm phủ, cái gì Hứa Phụng Ca Phụng lâu đầu bài, đều là bạch cấp.

Hôm nay bản thân mới biết được, nhân gian tuyệt sắc lúc này, nhìn cặp mắt kia, trời sinh liền mang theo một chữ mị, câu theo tâm can người ta. Xem cái eo nhỏ kia, chính là vì để một bàn tay nắm lấy.

Trách không được Khương Vô Tà, tầm tử nịch hoạt (sống chết giãy dụa) muốn thú người ta, đổi làm chính mình, chính là bị cha đánh chết cũng nhất định muốn yêu nữ ma giáo này, không đi quản cái gì Tư gia tiểu thư a!

Vừa vịn vết máu khoe miệng Minh Thư, nhất định là bị thương nội lực, đây chẳng phải là vì chính mình mà cung cấp cơ hội lớn sao, đúng là thời cơ cho mình thừa dịp mà vào, có lẽ tương lai không lâu chính là lúc mỹ nhân trong lòng.

Những vận xui trước kia cuối cùng trôi qua, cuối cùng lớp mây che phủ cũng tan gặp trăng sáng rồi.

Ông trời cũng đang giúp mình a!

Triệu Trường Hữu càng nghĩ càng mĩ, không khỏi có chút đề khởi chân khí đã có chút theo không kịp, cắn chặt khớp hàm, liều mạng đuổi theo.

Đảo mắt tới ven hồ sáng rõ, bốn phía lẳng lặng, chỉ có thanh âm tiếng gió êm dịu thổi lá cây sà sạt, Triệu Trường Hữu nhận ra, đây là địa phương được đám người Khương Vô Tà mang theo tới đùa Thanh hồ.

Minh Thư ở bên hồ dừng lại, đỡ lấy một gốc cây thanh liễu, nhin không được cổ họng ngọt chút, phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ để lại độn sập tanh tanh.

Chính mình thương không nhẹ.

Chính là những thứ đó đều đã không còn trọng yếu ...

Khương Vô Tà!

Vô Tà ...

Người chính là dùng hai tay quá dài đi ôm nữ tử khác ...

Vô Tà ...

Người chính là dùng ánh mắt từng nhìn chăm chú qua ta nhìn nữ tử khác ...

Tình cảm chưa bao giờ thể nghiệm qua, hiện giờ thể lương bi ai như thế mà cảm giác được ...

Khương Vô Tà, từ nay về sau thì, lương lương tương vong, về sau không có ngày gặp lại ...

Chính là ...

Khương Vô Tà, người có yêu ta không? ...

Người yêu ta không? ...

Yêu ta không? ...

Nam tử này chính mình từng yêu, liền giống như hung hăng quất xuống chỗ đau dưới đáy lòng.

“Người nào ...”

Nữ tử khóc ngã vào bên hồ, thể thể thiết thiết, nhưng không có mất đi cảnh giới.

Vô Tà sao?

Theo bóng tối đi ra một người, sườn mặt tuần mỹ suất khí bởi vì lộ ra dưới ánh trăng, làm cho thanh niên phủ thêm ngân quang nhu hòa, trên kiêu môi hơi hơi hiện ra ý cười, chính là trong tươi cười kia mang theo quá nhiều lỗ mãng, phá hủy toàn bộ cảm giác về thanh niên.

“Nhìn cô nương âm thầm rơi lệ, tại hạ thật sự đau lòng không thôi a!”

Minh Thư chậm rãi đứng lên, từng chút từng chút khôi phục thành Minh Thư ban đầu, chính là có một tia lãnh ý.

“Ta cùng với các hạ vốn không nhận thức, không biết các hạ vì sao trêu đùa ta như thế!”

Triệu Trường Hữu cảm giác tổng so với người khác trì độn hơn, hoàn toàn không có phát hiện ý nghĩa trong mắt Minh Thư, ba một tiếng bày ra chiết phiền, lộ ra tiểu dung tự nhận là tốt nhất.

“Minh Thư cô nương, tiểu tử kia vô tình vô nghĩa, thể nhưng vứt bỏ cô nương, không bằng mau mau quên hẳn đi, như vậy mới sẽ không chậm trễ niên hoa (tuổi tác) của cô nương!”

Triệu Trường Hữu ngẫm lại một chút, trộm nhìn qua một chút, thấy Minh Thư chính là đứng yên, không có ý buồn bực, lá gan lại càng lớn nói ra.

“Cô nương mạo (tướng mạo) mỹ như thế, còn sợ tìm không thấy người tốt hơn so với Khương Vô Tà sao, tới đau tiếc cô nương sao?”

Minh Thư nhẹ quay người lại, trên mặt có lạc tịch(phảng phất cô quạnh) đậm đậm, khiến cho khẩu chí (nốt ruồi) trên khóe mắt kia càng phát ra quyến rũ động lòng người, lại nhân lời nói của Triệu Trường Hữu càng thêm tuyệt vọng cùng nan kham.

Có lẽ ánh mắt Triệu nhị công tử thật sự là không phải quá hảo, da mặt cũng là quá dày, một chút cũng không quần sắc mặt Minh Thư đã trở nên trắng, vẫn là cố chấp đem lời nói cho hết.

“Minh Thư cô nương, tại hạ đối cô nương nhất kiến chung tình, có thể cho tại hạ một cơ hội hay không!”

27. Chương 27

“Minh Thư cô nương, tại hạ Triệu Trường Hữu, đối cô nương nhất kiến chung tình, có thể cấp tại hạ một cơ hội hay không!”

Minh Thư nghe xong bỗng nhiên cười ha hả, trong tiếng cười trong trẻo lại lộ ra thể lương, tức thì thần sắc nàng chợt tắt, nói,

“Ta còn tưởng là thế nào, nguyên là đồ vô sỉ!”

“Cô nương, sao có thể chửi bới tâm ý của ta với cô nương như thế!”

“Tâm ý?! Ta như thế không chịu nhận đâu!”

Nghe xong lời ấy, Triệu Trường Hữu khẽ biến sắc mặt, đem chiết phiến khép lại, hướng về phía sau.

“Ta khuyên cô nương vẫn là đáp ứng tại hạ đi!”

“Xem thương thể cô nương, có lẽ là thương nặng, cô nương có nắm chắc đánh lại tại hạ không?”

“Người nghĩ muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

Minh Thư trong lòng lạnh lùng, vừa mới ở tại Kim Kiếm phủ, chính mình quá mức bị phần, làm cho chân khí đại loạn, tổn thương kinh mạch, trong lúc nhất thời thật sự là rất khó vận nội lực.

Chính mình lúc này chính là hài đồng ngây thơ, cũng có thể đem chính mình đến mức tử địa, huống chi một nam tử chính trực tráng niên.

Nam tử trước mắt, một chút hơi thở đều không cảm thấy, nghe khẩu khí hẳn lại là tự tin như thế, chẳng lẽ thật sự là cao thủ.(nhằm rồi lắc lắc đầu)

Lúc này có lẽ là phá lệ nhìn ra Minh Thư dao động, Triệu Trường Hữu đắc ý dào dạt cười nói:

“Cô nương vẫn là theo ta đi!”

Chẳng lẽ trời muốn ta chết sao, Minh Thư tự cho đến nước này lại là bất lực, đành phải cắn chặt môi dưới, quật cường trả lời:

“Ta nếu là không theo đi!”

“Vậy đừng trách Triệu mỗ ta không khách khí rồi!”

Nói là chậm thực ra lại mau, Triệu Trường Hữu vừa dứt lời thân thủ đã hướng Minh Thư, Minh Thư rút thân lại về sau, lại thân hình không vững nhoáng lên một cái, Triệu Trường Hữu khoe miệng giương lên, phản thủ đánh về phía vai Minh Thư, Minh Thư huy chưởng chống đỡ, biết kia cũng là hư chiêu. Triệu Trường Hữu sớm hóa chưởng thành trảo, chụp vào cổ tay Minh Thư, dùng sức túm lấy.

Minh Thư vốn là liền bị nội thương, kia có thể đối khí lực nam tử chống đỡ, thuận theo phương hướng lực đạo, Minh Thư bị Triệu Trường Hữu ôm vào trong lòng ngực.

Triệu Trường Hữu gắt gao ôm lấy thân hình ấm áp mềm mại kia, trong lòng đã sớm vui đến nở hoa.

Dùng sức ngửi ngửi, ngửi thấy một chút, chân hương.

So với đầu bài thanh lâu còn muốn thơm hơn, thơm hơn cả tất cả nữ tử trước giờ mình từng ôm qua!

Thân thủ lỗ măng dán lên cái cảm tiêm tể của Minh Thư, đầy tay đều là xúc cảm nhẵn nhụi trơn mịn của nữ tử, thể nhưng có chút luyến tiếc buông tay.

Minh Thư bị hấn lộn như thế, ngay cả tử tâm đều có, ra sức mà tránh, nhưng lại thoát khai đi, xoay tay lại liền cho Triệu Trường Hữu một bạt tai.(ựa, đau nha)

Kỳ thật cũng chẳng trách Minh Thư, đối người thử xem, nếu không đem đầu hấn nín xuống cũng tính Triệu Trường Hữu lợi hại, hẳn như thế đùa giỡn người ta, người ta có thể không đánh hấn một cái tát sao? Lại nói, người nếu hảo hảo luyện công, kia lại có bị một nữ nhân nội thương né ra, còn quăng cho một cái tát sao!

Sờ hai má bốc lửa, tuy nói lực đạo không lớn, cũng là rất nan kham, Triệu Trường Hữu không khỏi thẹn quá thành giận.

“Minh Thư, người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ta khiến cho người xem chút lợi hại của công tử ta!”

Nói xong lại duỗi duỗi tay bắt Minh Thư, hai người trong lúc nhất thời liền đấu nhau.

Mắt thấy Minh Thư bị thương dần dần thể lực chống đỡ hết nổi, kia còn cố đích xác thượng công lực hòa vào nước cờ, thuần chính là trò chơi mèo bắt chuột, Triệu Trường Hữu nhe răng cười theo:

“Người vẫn là theo ta đi!”

“Triệu Trường Hữu ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha người, ta nếu sống nhất định phải đem người bầy thây vạn đoạn!”

“Ha hả, hảo muội muội, đừng nói ngươi muốn đem ta băm thây vạn đoạn, chính là giáo chủ anh minh thần võ kia của ngươi đến đây ta cũng không sợ hắn! Hắn xách giấy cho ta cũng không xứng!”

“Ngươi, thế nhưng chửi bới giáo chủ ta!”

“Hừ, hảo muội muội, giáo chủ kia của ngươi nhất định lại làm chuyện tình ăn no chóng đỡ, vẫn là theo ta đi!”

Không đề cập tới Lí Hưu Dữ kia cũng được, nhắc tới hắn, Triệu Trường Hữu liền không kiềm chế được. Nếu không phải gia hỏa kia, chính mình như thế nào bị phụ thân từng gây đánh được, cho nên trên tay càng phát ra vẻ mặt bất lưu tình.

Dùng sức một cái, chụp về phía bộ ngực Minh Thư, đến còn có vài phần khí lực, đem Minh Thư khí lực không nhiều lắm đánh ngã lên mặt đất.

Triệu Trường Hữu đứng một bên, ba một tiếng triển khai chiết phiến xoay ở giữa thắt lưng, phẩy phẩy cười lạnh nói:

“Minh Thư, hôm nay ta sẽ ném thử chút hương vị ma giáo hộ pháp này của ngươi!”

Mạnh mẽ cầm chiết phiến trong tay phối hợp, liền hướng cổ áo Minh Thư duỗi tới.

Lại bị một người chế trụ bả vai, Triệu Trường Hữu nhìn lại:

“Là ngươi...”

28. Chương 28

Triệu Trường Hữu bị người chế trụ đại huyệt ở bả vai, mở to hai mắt hoảng sợ quay đầu lại nhìn về phía đối phương.

“Là ngươi!”

“Không sai, đúng là tại hạ!”

Triệu Trường Hữu ở một lần phát huy ra tiềm lực kinh người, liều mạng tránh, cũng không có giãy khai.

“Ngươi, ngươi, lại muốn làm cái gì!”

Kiên trì làm cho bắp đùi đã run tới trình độ nhất định, miễn cưỡng vẫn đứng, Triệu Trường Hữu cật mạnh hỏi.

“Ta?! Đương nhiên ăn no rồi không có chuyện tình có thể làm! Tới làm phiền ngươi!”

Nam tử mỹ lệ môi phun ra lời nói như vậy, yêu diễm mà mỉm cười, lấy ánh mắt khiêu khích nhìn Triệu Trường Hữu, trên tay cũng tăng thêm lực đạo.

“Nha, a nha, hảo, đau quá!”

Toàn bộ vai dường như muốn bị người gỡ ra đau đớn, làm cho Triệu Trường Hữu thống khổ kêu lên, trong viên mắt rõ ràng có giọt nước.

Nam tử trong lòng chấn động, không khỏi thủ hạ lưu tình, buông lỏng ra phân nửa lực đạo.

“Lí Hưu Dữ, ta và ngươi không oán không cừu, vì sao ngươi cứ gây khó dễ cho ta!”

“Ngươi chuyện xấu làm nhiều lắm, nghiệp báo cũng sẽ rất nhanh! Ta chỉ thuận theo thiên thời mà thôi!”

“Ngươi, ngươi rất nhân sao?”

“Không sai, ngươi không phải nói ta ăn no rồi không có việc gì làm sao? Cho nên tại hạ sẽ tìm chút việc đến làm a! Vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất các hạ tìm đến tìm phiền toái của ngươi rồi!”

Nam tử hơi mở bờ môi, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn mà lại mỉa mai hoặc như ác ma.

“Người, người, nhanh lên một chút buông bản công tử ra, không phải, bản công tử muốn kêu người đẹp!”

“Nga? Tại hạ thực rất chờ mong người làm sao bảo ta đẹp!”

Hướng phía sau lui từng bước, Lí Hưu Dữ buông bàn tay phải bắt bờ vai Triệu Trường Hữu ra.

Triệu Trường Hữu vừa thấy hắn như vậy đơn giản buông mình ra, cực kỳ cấp tốc hướng sau nhảy, nói lầm bầm vài tiếng, cười thật là xấu xa.

“Cái gì giáo chủ, dù sao đại danh hào cũng là không tốt, ngày hôm nay ta chính là muốn người...”

Nói mới nửa câu mà thôi, Triệu Trường Hữu tay phải giương lên, mượn theo ánh trăng một đạo hàn quang hiện lên, chỉ hướng tới chỗ yếu hại của Lí Hưu Dữ.

Giấu diếm ám tiễn trong tay áo, sau khi từ sự tình lần trước, Triệu Thanh Khâu giao cho Triệu Trường Hữu nhượng hắn dùng để phòng thân, dùng đến chỉ dùng để thượng, thế nhưng ám tiễn kia mới đi nửa đường, chính chủ nhân đề tiện kia liền sớm thay đổi thân thể, nhảy dựng lên, hướng phương hướng Kim Kiếm phủ liền chạy như điên qua.

Lí Hưu Dữ trên mặt treo lên nụ cười lạnh như có như không quỷ dị, chỉ là triển khai ống tay áo, ám tiễn kia nói thật căn bản là không có lực đạo, cũng rất vô dụng rơi trên mặt đất, phát sinh tiếng vang thanh thúy.

Lí Hưu Dữ phi thân dựng lên, tựa đi đường vòng đào tẩu trước mặt, ngăn chặn con đường phía trước của hắn.

Con người tựa như biển rộng thâm thúy lấy ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú Triệu Trường Hữu, tiếng nói thấp trầm thẳng tiến trái tim hắn.

“Người ngay cả như thế cũng nhượng ta đẹp sao?”

Trường Hữu vừa nhắc đầu liền thấy Lí Hưu Dữ oan gia, Triệu Trường Hữu muốn xoay người chạy trốn chết, đối Lí Hưu Dữ sợ hãi, Trường Hữu chỉ sợ là từ lâu thâm nhập trong cốt tủy rồi.

Lại thấy hoa mắt, người nọ lại chắn tại trước mặt mình.

Trường Hữu tại chuyển, người nọ liền phiêu động thân hình, chắn ở đây.

Lập đi lập lại chắn vài lần, Triệu Trường Hữu đã thấy mồ hôi, thế nhưng Lí Hưu Dữ như trước kia bộ dáng khí định thần nhàn, thực sự Triệu Trường Hữu chạy bất động thở hổn hển hừ hừ run rẩy hỏi:

“Lí, Lí Hưu Dữ, người đến tốt cùng muốn làm gì đây!”

“Người nói đi?!”

Nam tử tồn tại xinh đẹp, thay đổi biểu tình âm ỉ vui đùa vừa rồi, chính diện nói:

“Trước người đùa giỡn giáo chúng của giáo ta, ám toán phía sau ta.”

“Người nói ta muốn làm cái gì!”

“Đương nhiên là muốn tìm người phiền toái!”

Lí Hưu Dữ tay trái nhẹ nhàng giương lên, lập tức dọa Triệu gia nhị công tử che lại khuôn mặt, chờ hắn buông cánh tay thì, Lí Hưu Dữ chỉ là dương dương tự đắc cánh tay mà thôi, Triệu Trường Hữu lúc này mới hiểu được, người ta rõ ràng đang đùa giỡn mình đi!

Bộ mặt của thanh niên anh tuấn bắt đầu vặn vẹo lên, cũng quên sợ, không khỏi hổn hển quát to:

“Người, người này bắt nam bắt nữ, gia hỏa ẻo lả!”

Triệu Trường Hữu đúng tính chơi xấu, yêu thích nữ sắc, thế nhưng gia giáo tốt đẹp, đương nhiên sẽ không là ngôn ngữ phổ phường, cũng liền nói không nên lời nào khó nghe, mới thốt ra một câu như thế.

Triệu Trường Hữu bên này vừa dứt lời, Lí Hưu Dữ một đôi phượng mục tể trường ba quang lưu chuyển, lại đột nhiên biến đổi, bắn ra lưỡng đạo lợi (sắc) quang.

Da thịt tuyết trắng trong suốt dần dần đỏ lên. Mắt lộ ra dị quang, thanh âm càng lộ ra nghiêm khắc, tràn đầy biểu tình phần nội!

Những lời này đối với Lí Hưu Dữ nói ra cũng không phải cấm kỵ, từ nhỏ hắn liền biết mình thiên sinh nữ tướng (giống nữ nhân), được một bộ tướng mạo hảo, cho nên luôn bị người nhắc tới, chính là sau khi đã lớn, ở giữa tính toán của cao thủ, thế nhưng gặp phải những gia hỏa có vấn đề về nhân phẩm, luôn luôn yêu thích dùng điều này đến châm chọc mình.

Khả hắn lại không quá để ý, cũng không có vì thế mà nổi giận qua, bởi vì những người đó hiện giờ cũng không còn ở nhân thế.

Mà hôm nay, những lời này, lại bị cái người ngu ngốc trước mắt nói ra, lại không biết vì sao nói như thế khó có thể chịu được.

Còn chưa chờ đợi não phản ứng lại đây, thân thể cũng đã động lên...

29. Chương 29

Đối bất luận kẻ nào đều có thể dễ dàng tha thứ sự tình...

Chính là,

Chỉ có người trước mắt này, cũng không thể...

Tuyệt đối không được...

Đó là sự tình vô luận như thế nào cũng không thể chịu đựng được...

Không thể dễ dàng tha thứ...

Chỉ có người này...

Vô luận như thế nào cũng không thể tha thứ cùng khoan nhượng...

Không thể tha thứ...

Đáy lòng chưa từng có quá phần nộ mức này, trào ra ngoài...

Trong chớp mắt, động tác nhanh tới không thể dùng mắt thường để thấy, đã tới trước mặt người nọ, tập kích lên cổ tay từng chút từng chút dụng lực để khởi, làm cho thanh niên trong tay mình hai chân dễ dàng rời khỏi mặt đất, treo ở trên cao giữa không trung.

Ngón tay tể bạch (nhỏ trắng) dần dần bóp lại, gắt gao kẹp lấy hô hấp cả người, tiếng rên rỉ nức nở không bình thường từ trong cổ họng phát ra. Huyết mạch bị chặn lại đến triệt để, làm cho bộ mặt của thanh niên anh tuấn biến thành xanh mét, toàn bộ gương mặt cũng trở nên vụn vỡ, thiếu lượng dưỡng khí lớn làm cho thân thể chết lặng, đầu cũng đau đớn lên. Trái tim giống như không chịu nổi kích liệt nhảy lên, liền muốn phá tan toàn bộ ***g ngực, rồi mới dần dần, dần dần dừng lại. Tất cả ý thức trở nên mơ hồ, thần chí cũng mờ nhạt đi.

Giờ này khắc này Triệu Trường Hữu, chưa từng có giống như hiện tại, cứ như thế tiếp cận tử vong.

Hai tay Lí Hưu Dữ vốn là dùng sức vặn, dần dần buông lỏng lực đạo, cuối cùng của cuối cùng vô lực buông ở bên hai bên người, giống như buông tha cho, không làm thêm gì vô vị giãy dụa.

Triệu Trường Hữu trước mắt đã là một mảnh vô nhai hắc ám...

Mắt thấy cặp mắt kia hoảng sợ trợn lên, chậm rãi nhắm lại, thân thể vĩ nạn trong tay cũng không giãy động, cuối cùng buông tay phải của mình ra.

Làm cho Triệu Trường Hữu cả người từ trong tay hắn, thật mạnh ngã trên mặt đất.

Nhẹ nhàng phun ra một hơi, Lí Hưu Dữ buông hạ mi mắt.

Do ánh trăng trong bóng đêm, có thể rõ ràng thấy lông mi rậm ở chỗ mí mắt hình thành bóng râm, cùng Lí Hưu Dữ màu da quá trắng nổi lên, làm cho hẳn toàn bộ bóng người mảnh khảnh chụp xuống một tầng tái nhợt trong hàn ý, lại xinh đẹp không thể nói được.

Bốn phía phiêu đảng theo không khí cơ hồ bởi vì sự tình vừa rồi mà ngưng trệ lên.

Chậm rãi nâng mi mắt lên, Lí Hưu Dữ lộ ra tươi cười yêu diễm đến khùng bố, mới nhìn hướng Minh Thư vẫn ngã ngồi ở chỗ cũ động cũng không động.

Rõ ràng là giáo chủ ở trong giáo vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Chính mình chưa được sự cho phép của giáo chủ đã tự tiện rời khỏi giáo, nếu giáo chủ biết, việc của mình cùng Vô Tà, chỉ sợ chính mình...

Bởi vì Lí Hưu Dữ đột nhiên xuất hiện, sinh ra cực độ sợ hãi, khiến cho Minh Thư vẫn cứng ở nơi nào, động cũng không động.

Toàn bộ thanh hồ đột nhiên tĩnh mịch đi...

Chính mình sẽ chết sao?!

Chính mình lại ngay cả Vô Tà cuối cùng đối mặt cũng không thấy sao?

Chính mình còn không có hỏi hẳn câu nói kia đâu!?

Vô Tà, ta nếu là thật sự không còn nữa, người sẽ vì ta thương tâm sao?

Vô Tà...

Ta có lẽ ở đây cũng không thấy được người...

Minh Thư từ lúc Lí Hưu Dữ xuất hiện liền vẫn ở một chỗ, chỉ đến hiện tại ý thức thật sự đều không có.

Khóe miệng thê thê, câu ra một chút cười khe khẽ...

30. Chương 30

“Minh Thư...”

Nam âm xỏ xuyên qua màng nhĩ, thấp trầm mà lại mang theo từ tính, đánh vỡ kết giới Minh Thư chính mình tạo ra, tựa như Tu La nhân gian.

“Người còn có gì để nói!”

Thỏa hiệp lay động nghĩ muốn đứng thẳng dậy, lại phát hiện kia sớm thành hy vọng xa vời, đành phải giống như hết hy vọng, cúi đầu.

“Ty chúc, đã sớm biết tất có ngày hôm nay!”

Nữ tử cắn ngân nha, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra biểu tình thê lương bi ai.

“Ta đã không còn lời nào để nói, nguyện theo xử trí của giáo chủ!”

“Hảo, người đã nhận tội, kia cũng không cần ta ở đây tốn nhiều võ mồm!”

Hàn ý khiến người ta một lòng thực hiện đến cùng, Lí Hưu Dữ cười khê mở miệng, chính là một lần mở miệng đã đem Minh Thư định tội xong.

Tay phải vung lên, hai bóng màu đen hiện ra cách đó không xa Lí Hưu Dữ, bị bóng mờ của ánh trăng che khuất gương mặt, cung kính đơn độc quỳ gối ở đó, chờ đợi phán quyết của chủ tử.

“Đem nàng mang về trong giáo, chờ đợi xử lý!”

Minh Thư có chút giật mình ngẩng đầu, không quá hiểu được quyết định của hẳn, cùng việc Vô Tà, tạm thời trước không nói, chỉ bằng chính mình tự tiện rời giáo, đã là tử tội a, cũng đủ để giáo chủ hiện tại ngay tại chỗ đem mình xử tử.

Chính là...

Xem nhẹ ánh mắt khó hiểu của Minh Thư, Lí Hưu Dữ ý bảo hai người quỳ gối giống như tượng đá ở đó, tiến lên mang Minh Thư đi, giống như kỳ tích Minh Thư như thể liền thoát một kiếp, mang theo đầy bụng nghi hoặc, giấy dựa đứng lên cùng bọn họ rời đi.

Mặt hồ khô phục bình tĩnh không có bất luận gợn sóng gì.

Lí Hưu Dữ đứng ở nơi đó hồi lâu, liền vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú thanh niên nằm ở nơi đó hồi lâu, dùng vẻ mặt chăm chú nhìn không ra cảm xúc gì...

Không biết rốt cuộc đang suy nghĩ chút gì...

Cuối cùng, giống như buông tha xoay người, vạt áo tung bay...

Tiêu thất không thấy...

Đêm, có chút lạnh.

Cánh đồng bát ngát không có dấu vết của ai, lặng lẽ nổi lên tiếng kêu vang của côn trùng, càng hiện ra sự yên lặng của thanh hồ lúc này.

Thế nhưng, ngay cả nửa nén hương thời gian cũng chưa đến, phân sự yên lặng này liền lại bị người đánh gãy.

Nam tử quay lại, trên mặt chỉ có thể dùng hai chữ hình dung: âm đức.

Phi thân tới bên cạnh sinh vật hư hư thực thực như tử thi.

Cúi người, lấy tay lưỡng lự hạ xuống mũi thanh niên, dò xét hơi thở của thanh niên, hô hấp thật nhỏ mà yếu ớt, nói rõ sinh mệnh trong thân thể thanh niên toát ra lực ngoan cố như thế nào, có thể so với tiểu cường(aka gián).

Nhưng đối với võ lâm cao thủ từ lâu như mình mà nói, chính là quá mức yếu ớt, chỉ dùng năm phần nội lực, là có thể vận gãy cái cổ nhìn như vững chắc kia.

Thế nhưng...

Vì cái gì, hắn còn có thể sống ở trên đời này.

Vì cái gì, chính mình như thế nổi giận, còn có thể nhượng hắn đến bây giờ vẫn sống ở trên đời này.

Vì thập ma, vào lúc cuối cùng, chính mình vẫn là không có đem hết toàn lực đưa hắn tới tử địa, mà là vô duyên vô cớ, vào lúc hắn nhắm mắt lại thì thả lỏng lực đạo giam cầm...

Vì cái gì, sẽ vào lúc cuối cùng lưu lại tính mạng của hắn...

Vì cái gì...

Bối rối khép lại mi hình hoàn mỹ.

Bởi vì tìm không được đáp án có thể cho mình tiếp thu được, Lí Hưu Dữ toàn thân bay bổng tình tự nôn nóng.

Hung hăng dùng đầu ngón chân đá một cước vào ngang người đang nằm kia, lại vẫn không thấy hắn chuyển tỉnh, Lí Hưu Dữ mi đầu càng ngày càng nhúu chặt, đã mơ hồ có thể thấy được chữ xuyên rõ ràng.

Rồi mới đá thêm mấy đá, người nọ ngoại trừ vài tiếng rên rỉ rất nhỏ đến cơ hồ nghe không thấy, liền cùng lộn chết không có gì khác nhau.

Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, Lí Hưu Dữ không rõ vì sao bản thân lại tìm tới một cái phiền toái như vậy.

Vốn khả dĩ giản đơn bỏ xuống hắn rồi đi, ai biết lại mạo danh kỳ diệu quay lại.

Sự thật vừa mới, liền đủ để chứng minh, một biện pháp giản đơn cũng không thể thực hiện được!

Mạnh mở đôi mắt phượng hẹp dài, trong phút chốc, đồng tử như thủy tinh hòa tan ướn ắt, nổi lên phong vận dã diễm yêu mị, có thể nói yêu diễm đến mỹ lệ, nhưng tức giận không cam lòng.

Không bài trừ khả năng có thể hủy thi diệt tích, nam tử lấy phương thức cực kỳ thô bạo, ôm lấy Triệu Trường Hữu trên mặt đất, dùng bước chân có thể tính là cứng ngắc rất nhanh rời đi.

31. Chương 31

“Minh Thư...”

Nam âm xỏ xuyên qua màng nhĩ, thấp trầm mà lại mang theo từ tính, đánh vỡ kết giới Minh Thư chính mình tạo ra, tựa như Tu La nhân gian.

“Người còn có gì để nói!”

Thỏa hiệp lay động nghĩ muốn đứng thẳng dậy, lại phát hiện kia sớm thành hy vọng xa vời, đành phải giống như hết hy vọng, cúi đầu.

“Ty chúc, đã sớm biết tất có ngày hôm nay!”

Nữ tử cắn ngân nha, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra biểu tình thê lương bi ai.

“Ta đã không còn lời nào để nói, nguyện theo xử trí của giáo chủ!”

“Hảo, người đã nhận tội, kia cũng không cần ta ở đây tốn nhiều vô mồm!”

Hàn ý khiến người ta một lòng thực hiện đến cùng, Lí Hưu Dữ cười khê mở miệng, chính là một lần mở miệng đã đem Minh Thư định tội xong.

Tay phải vung lên, hai bóng màu đen hiện ra cách đó không xa Lí Hưu Dữ, bị bóng mờ của ánh trăng che khuất gương mặt, cung kính đơn độc quỳ gối ở đó, chờ đợi phán quyết của chủ tử.

“Dem nàng mang về trong giáo, chờ đợi xử lý!”

Minh Thư có chút giật mình ngẩng đầu, không quá hiểu được quyết định của hắn, cùng việc Vô Tà, tạm thời trước không nói, chỉ bằng chính mình tự tiện rời giáo, đã là tử tội a, cũng đủ để giáo chủ hiện tại ngay tại chỗ đem mình xử tử.

Chính là...

Xem nhẹ ánh mắt khó hiểu của Minh Thư, Lí Hưu Dữ ý bảo hai người quỳ gối giống như tượng đá ở đó, tiến lên mang Minh Thư đi, giống như kỳ tích Minh Thư như thế liền thoát một kiếp, mang theo đầy bụng nghi hoặc, giấy dựa đứng lên cùng bọn họ rời đi.

Mặt hồ khôi phục bình tĩnh không có bất luận gợn sóng gì.

Lí Hưu Dữ đứng ở nơi đó hồi lâu, liền vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú thanh niên nằm ở nơi đó hồi lâu, dùng vẻ mặt chăm chú nhìn không ra cảm xúc gì...

Không biết rốt cuộc đang suy nghĩ chút gì...

Cuối cùng, giống như buông tha xoay người, vạt áo tung bay...

Tiêu thất không thấy...

Đêm, có chút lạnh.

Cánh đồng bát ngát không có dấu vết của ai, lặng lẽ nổi lên tiếng kêu vang của côn trùng, càng hiện ra sự yên lặng của thanh hồ lúc này.

Thế nhưng, ngay cả nửa nén hương thời gian cũng chưa đến, phen sự yên lặng này liền lại bị người đánh gãy.

Nam tử quay lại, trên mặt chỉ có thể dùng hai chữ hình dung: âm đức.

Phi thân tới bên cạnh sinh vật hư hư thực thực như tử thi.

Cúi người, lấy tay lưỡng lự hạ xuống mũi thanh niên, dò xét hơi thở của thanh niên, hô hấp thật nhỏ mà yếu ớt, nói rõ sinh mệnh trong thân thể thanh niên toát ra lực ngoan cố như thế nào, có thể so với tiểu cường(aka giận).

Nhưng đối với võ lâm cao thủ từ lâu như mình mà nói, chính là quá mức yếu ớt, chỉ dùng năm phần nội lực, là có thể vận gãy cái cổ nhìn như vững chắc kia.

Thế nhưng...

Vì cái gì, hắn còn có thể sống ở trên đời này.

Vì cái gì, chính mình như thế nổi giận, còn có thể nhượng hắn đến bây giờ vẫn sống ở trên đời này.

Vì thập ma, vào lúc cuối cùng, chính mình vẫn là không có đem hết toàn lực đưa hắn tới tử địa, mà là vô duyên vô cớ, vào lúc hắn nhắm mắt lại thì thả lỏng lực đạo giam cầm...

Vì cái gì, sẽ vào lúc cuối cùng lưu lại tính mạng của hắn...

Vì cái gì...

Bối rối khép lại mi hình hoàn mỹ.

Bởi vì tìm không được đáp án có thể cho mình tiếp thu được, Lí Hưu Dữ toàn thân bay bổng tình tự nôn nóng.

Hung hăng dùng đầu ngón chân đá một cước vào ngang người đang nằm kia, lại vẫn không thấy hắn chuyển tỉnh, Lí Hưu Dữ mi đầu càng ngày càng nhũn chặt, đã mơ hồ có thể thấy được chữ xuyên rõ ràng.

Rồi mới đá thêm mấy đá, người nọ ngoại trừ vài tiếng rên rỉ rất nhỏ đến cơ hồ nghe không thấy, liền cùng lợn chết không có gì khác nhau.

Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, Lí Hưu Dữ không rõ vì sao bản thân lại tìm tới một cái phiền toái như vậy.

Vốn khả dĩ giản đơn bỏ xuống hắn rồi đi, ai biết lại mặc danh kỳ diệu quay lại.

Sự thật vừa mới, liền đủ để chứng minh, một biện pháp giản đơn cũng không thể thực hiện được!

Mạnh mẽ đôi mắt phương hẹp dài, trong phút chốc, đồng tử như thủy tinh hòa tan uest át, nổi lên phong vận dã diễm yêu mị, có thể nói yêu diễm đến mỹ lệ, nhưng tức giận không cam lòng.

Không bài trừ khả năng có thể hủy thi diệt tích, nam tử lấy phương thức cực kỳ thô bạo, ôm lấy Triệu Trường Hưu trên mặt đất, dùng bước chân có thể tính là cứng ngắt rất nhanh rời đi.

32. Chương 32

Trên cơ bản vẫn là không thể lý giải ý tứ Lâm Diển, hơn nữa với ấn tượng của Lâm Diển với người ngu ngốc kia là trên cùng cấp bậc nhận thức, Lí Hưu Dữ cũng không ở đây nhiều lời gì!

Chỉ là gạt đầu một chút, không có biểu tình gì nói:

“Làm phiền!”

Duỗi tay lấy ra kim bạc kiểm tra, đặt ở trên bàn, rồi mới bảo tiểu nhị đứng ở nơi đó một chút, làm ra tư thế mời.

Coi người ta đã có ý tứ tiễn khách, Lâm Diển cũng không có ý tứ ở đây nán lại, chỉ có thể chậm rì từ từ rời đi.

Muốn tiểu nhị tiễn bước Lâm Diển, Lí Hưu Dữ ngủ dậy có chút buồn, duỗi tay đẩy cửa sổ ra, làm cho bóng đêm hơn nửa tiến vào.

Ngoài cửa sổ đã không còn chợ đêm huyền ảo phía trước, hết thảy đều trở về với trạng thái ban đầu, nhẹ thở dài một hơi, nhìn sao trời tối đen, Lí Hưu Dữ thế nhưng có chút thất thần.

Từ khi gặp người ngu ngốc kia, khiến mình cảm thấy sự tình hoang mang, càng ngày càng nhiều lên, không trải qua được hành động quá lớn của não cũng không chịu được khống chế.

Mỗi khi gặp gia hỏa kia thì, nôn nóng trong lòng quá ư là mãnh liệt, luôn có một loại cảm giác nói không nên lời, trong lòng quấy rầy.

Đến tốt cùng là vì cái gì chứ?

Bản thân rõ ràng hẳn là đi rồi, chính là vì cái gì lại quay đầu lại.

Liền ngay cả trong Vô Cực sơn trang, kia cũng chỉ là một cái túi gấm có thể có thể không, chính là một cái túi gấm nhiều năm mà thôi, vì sao lại muốn đích thân đi một chuyến.

Phượng Hoàng sơn, mình cũng không xen vào việc của người khác, tuy rằng là dùng danh hào của mình mà đi, chính là vì sao vừa thấy hắn khóc, thế nhưng lại đem hắn cướp đi, không có khả năng là bởi vì muốn trêu chọc hắn, lúc ấy cũng không có tâm tình như vậy a.

Cho dù Lí Hưu Dữ vô công cái thế như thế nào, cẩn thận nghiêm túc như thế nào, chính là, nghĩ muốn nát đầu cũng nghĩ không ra, nó tồn tại.

Vấn đề kia xảy ra ở trên người ngu ngốc, hay là do y đi?

Trời đã muốn sáng, thế nhưng vì thứ ngu xuẩn vô dụng như vậy, một đêm chưa ngủ.

Lí Hưu Dữ không khỏi tức giận mình.

Lắc đầu một chút, đem ý tưởng ngu xuẩn này vứt qua sau đầu, có thể nói tuyệt sắc nam tử, nhẹ quay người lại, hướng vị trí giường đi tới.

Cúi người xuống, nhìn thanh niên trên giường ngẫu nhiên khẽ nhúc nhích lại ngủ gật gao, hung hăng cho một bạt tai.

“A...”

Tính phản xạ kêu thảm thiết, truyền vào trong tai mình, đánh động màng nhĩ, tâm tình một đêm phiền muộn thế nhưng mất sạch.(Oo anh thích ngược sao)

Lí Hưu Dữ thật sâu phun ra một ngụm khí xấu trong bụng.

Thoải mái hơn rồi...

Cơ mặt vẫn căng thẳng, cũng có dấu hiệu rõ ràng thư hoãn xuống.

Mắt thấy ngu ngốc kia mê mê che nửa da mặt có chút sưng đỏ, lại một bộ dáng không hiểu cái gì, lại là một trận phiền muộn không hiểu.

Dường như một bạt tai có chút tiện nghi cho hắn!

Mà khi gương mặt kia xuất hiện năm ngón tay ủy khuất, một đôi mắt còn đang mê mang ngập nước, vốn định lại đến cho thêm một cái tát, thế nào cũng không thể động đậy, giống như cái gì đó đè nén, tất cả trầm trọng, thế nhưng không dậy nổi tinh thần.

Bị người phi thường vô nhân đạo cho một cái tát làm tỉnh giấc, Triệu Trường Hữu trong lòng cực ủy khuất.

Trên mặt vừa nóng vừa rát, càng ngày càng trở nên mãnh liệt, duỗi tay đụng lên, rõ ràng có cảm giác sưng.

Ai, ai lớn mặt như thế, không còn muốn sống chẳng!

Tức giận đầy mình, theo thần trí thanh tỉnh, cũng càng ngày càng tăng như cái trống, càng ngày càng lớn!

Còn chưa đem nhân tử xoa sạch sẽ, ngay cả người còn chưa nhìn rõ, liền bá đạo kêu to lên.

“Ai a, ai a! Ai lớn mặt như thế!”

Là ta...”

33. Chương 33

Gia khóa có đủ vận xui, che hai má sưng vù lên, đau xót chết lặng theo phiến mũi nhanh chóng đi đến khoe mắt, có thứ gì đó muốn tìm cách ra.

Gan chó lớn thật, nhất định đem hấn lột da rút gân, mới có thể giải mối hận trong lòng.

“Là ta...”

Tiếng nói trầm thấp, dường như đã từng nghe qua, rồi lại nhất thời nghĩ không ra.

Nước mắt lưng tròng đem ánh mắt nhìn về phía người nọ, cùng tầm mắt người nọ không hẹn mà gặp, không có trở ngại gì cản trở.

Dung mạo diễm lệ, bên môi luôn treo lên một nụ cười như có như không, không có chút biểu tình dư thừa nào lại đem đường cong của khuôn mặt phác lên nét hoàn mỹ.

Nam nhân xinh đẹp trước mắt này, dường như ở chỗ nào gặp qua rồi.

Là, ai, vậy?

Ai chứ?!

Từng khuôn từng khuôn mặt ở trong đầu di chuyển, không đúng, không đúng, bọn họ chỗ đó so với người trước mắt này.

Nhìn như si mê liếc một cái, quả thật là xinh đẹp.

Trên đời, làm sao có người xinh đẹp đến mức như thế chứ?!

Triệu Trường Hữu vẻ mặt còn có chút hoảng hốt đồng thời trong say mê, cũng từng chút từng chút hoàn toàn tỉnh táo lại.

Vừa vặn còn chưa hoàn toàn mở mắt ra, lúc này hoảng sợ tới không thể không mở lớn mắt ra.

“Là, là người!”

Thanh âm run rẩy tưởng như muốn bong ra, hiểu rõ sự sợ hãi đối với nam tử này, Trường Hữu chỉ sợ là sớm khắc vào đáy lòng, cả đời cũng vô pháp Hủy Diệt, giống như tan vào trong da, hóa ở trong máu, xâm nhập vào trong xương tủy.

Vừa ngẩng đầu liền thấy Lí Hưu Dữ oan gia kia, Triệu Trường Hữu giữa đầu óc mất linh quang, lại rõ ràng có một ý niệm trong đầu, cũng là ý niệm duy nhất trong đầu!

Sự thật, lại một lần nữa xác minh, tiềm năng của nhân loại là vô hạn...

Xa xa vượt qua cực hạn bật lên, cao cao bay bổng mà bay lên, liều mạng nhảy, tốc độ nhanh đến khiến Lí Hưu Dữ không kịp phản ứng, chỉ nhìn đến Triệu Trường Hữu hướng mình xông tới.

Dùng thời gian sơ sơ chậm rãi một cái chớp mắt, Lí Hưu Dữ đề khí hướng phía sau lùi lại, nghĩ đến Triệu Trường Hữu muốn trả thù hành động của mình ở bên hồ, chính là thế nào cũng thật không ngờ, mục tiêu của ngu ngốc này thế nhưng không phải mình.

Triệu Trường Hữu nhảy bật lên, tuy nói là xông tới, nhưng là bởi vì khoảng cách của y cùng Lí Hưu Dữ rất gần, cho nên nhìn như muốn đánh về phương hướng kia của y, khả trong đầu Triệu gia nhị công tử, lại chưa từng nghĩ qua việc báo thù này.

Hắn, giờ này khắc này, toàn bộ trong đầu, chỉ có một việc!

Đó chính là...

Ta nhất định phải chạy khỏi nơi này!!!!!!!!!!

Mục tiêu của Triệu Trường Hữu căn bản không phải Lí Hưu Dữ, mà là cái cửa phía sau y, tuy rằng có chút choáng váng, cho tới bây giờ vốn không có nghĩ tới, Lí Hưu Dữ kia đang chắn ở giữa đường, lấy võ công

của y, đừng nói cùng nhân gia đánh công bằng, chỉ là nhân gia Lí Hưu Dữ làm hấn sợ chín phần, chỉ sợ còn muốn kém hơn một chút.

Nhưng không phải vẫn đều có câu chân lí sao?

Người ngốc vẫn là có phúc của người ngốc!

Triệu Trường Hữu không có đầu óc muốn xông thẳng, mà Lí Hưu Dữ bởi vì hiểu lầm hấn muốn làm vài chuyện ngu xuẩn, hướng phía sau thối lui vừa vừa vụng vụng, mở ra một con đường cho Triệu nhị công tử của chúng ta.

Lấy sự nhanh nhẹn của mèo, Triệu nhị công tử đi từ từ một chút, liền nhảy lên xuống giường, xoay người đã nghĩ chạy, thậm chí muốn chạy trốn rời khỏi nam nhân bên cạnh này.

Xoay người, chính là bóng dáng thanh niên nghĩ muốn rời đi, Lí Hưu Dữ đầu óc từng chút từng chút có tảng đá lớn.

Chỉ còn lại có một loại xúc động bất ngờ.

Đột nhiên, có một loại xúc động muốn bắt lấy vạt áo của hấn, đưa y kéo trở lại bên mình...

Hiện tại, không biết vì sao, hiện tại nhất định phải bắt lấy hấn....

Hấn muốn rời đi...

Những chuyện phức tạp một đêm, lại hiện ra trong đầu, chiếm cứ toàn bộ lối suy nghĩ...

Tuyệt đối không thể...

Không thể để hấn rời đi, không thể buông ra...

Tuyệt đối không cho phép....

Không thể rời đi....

Cả đời...

34. Chương 34

Cả đời, cũng không cho phép rời đi...

Dưới loại tâm tư này, tay phải vô ý thức giương lên, vươn tay liền đem y phục thanh niên nắm lấy.

“Khụ, khụ, khụ, khụ....”

Bởi vì thậm chí tới hướng phía ngoài chạy trốn, cũng không nghĩ tới việc Lí Hưu Dữ sẽ ngăn đón mình, bị người túm chặt áo, thật sâu ghì vào trong da thịt, lập tức dùng sức quá mạnh liều mạng ho khan lên, đành phải bất đắc dĩ dừng lại.

Không đợi ho khan xong, bàn tay bắt lấy quần áo mình nhẹ tay nhấc lên, đã đem Triệu nhị công tử nhấc lên rồi, Triệu nhị công tử thấy hoa mắt, trong nháy mắt bị người ném tới trên giường.

Ở đây nói như thế nào, cũng là nam tử đã thành niên, có xu hướng quá thừa dinh dưỡng, thể trọng nhất định, quăng thật mạnh ở trên giường, quăng Triệu Trường Hữu choáng váng, đầy đầu sao quay, một đám quạ đen vừa mới sinh ra vây quanh đầu hấn oa oa kêu.

Hoàn hảo đây là phòng hảo hạng của khách *** Đồng Phúc, giường chăn cũng đủ dày, nếu không một cái quăng này còn không muốn đứt cái mạng nhỏ của Triệu nhị công tử sao.

Thật vất vả đám quạ đen huyền não kia cuối cùng cũng ly khai, Triệu Trường Hữu mới có thể khôi phục thần chí, chính là sự tình càng bi thảm hơn đã xảy ra...

Mở to mắt liền thấy gương mặt yêu diễm cực kì, hàng lông mi dày nhẹ nhàng chớp, ở nơi đuôi mắt hiện ra một bóng mờ, tùy thời phiêu đảng ra một phen phong vận.

Lí Hưu Dữ giương ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp kia đứng ở gần chỗ đó.

Khoảng cách cực kỳ diệu kỳ, khoảng cách chớp mũi có thể đụng tới chớp mũi.

“Người, người, người muốn gì chứ?”

Nhìn thẳng vào chính nam tử, lại không nói gì, trong ánh mắt có chút gì đó Trường Hữu không thể lý giải.

Chính là cứ như vậy nhìn mình, nhìn đến Trường Hữu sồn da gà, toàn thân từng tắc từng tắc đều bị y nhìn ra, không lưu chút nào.

Lần đầu tiên gặp y, ma đầu này trên đầu mặc nữ trang vào cho hấn.

Lần thứ hai gặp y, ma đầu này khùng bố muốn bóp chết mình, làm cho mình liên cứ như thế mà thiếu chút không còn mệnh, chính là lại không biết vì cái gì lại còn sống.

Lúc này thì sao?

Ma đầu này liên như thế nhìn mình, lúc này đây y lại muốn làm gì mình đây?

Chính mình cứ một lần lại một lần như thế, lại một lần nữa may mắn sống sót sao?

Hai việc lần trước đột nhiên xảy ra, khiến mình ngay cả thời gian phản ứng đều không có phát sinh, chính là, lúc này đây bất đồng, lúc này đây, ma đầu kia cho mình đủ thời gian tự hỏi.

Sẽ chết sao?

Không thể nào?

Thật sự không thể nào!!!

Ta còn chưa đem Khương Tiểu Tiểu thú tới tay đâu!!!

Ta khả không cần chết a!!!

Hấn nghĩ muốn giết chết ta như thế nào, thật khùng bố!!!

Càng nghĩ da đầu càng run lên, Triệu Trường Hữu trên cơ bản đã muốn bị chính hấn dọa đến không nhúc nhích, giống như bày ra một đồng bùn nát ngồi phịch ở trên giường không dám nhúc nhích.

Gia khóa này rốt cuộc có chỗ nào không giống, lại làm y sinh ra ý tưởng như thế.

Gắt gao chăm chăm vào hấn, trừ bỏ khéo mắt nhiều thêm vật thể bạch sắc(=) dường như tác giả rất thích cái thứ này), lại không có phát hiện gì bất đồng.

Cái gì cả đời....

Vừa mới suy nghĩ cái gì đây...

Gặp hấn, chính y bắt đầu không bình thường, vừa mới đó là cái ý tưởng ngu xuẩn gì...

Là vì gia khóa kia, chính mình cũng trở nên ngốc sao?

Lí Hưu Dữ đột nhiên thẳng đứng dậy, rời đi...

Thở ra một hơi, Lí Hưu Dữ dường như thỏa hiệp rồi.

Khôi phục thành ma giáo giáo chủ tiêu sái kia.

Nhẹ nhàng đối với Triệu Trường Hữu bị dọa ngốc ở nơi nào, mỉm cười:

“Ta đói bụng...”

“Cái, cái gì?”

Còn tưởng rằng y sẽ làm ra sự tình gì kinh thiên hăi tục, kết quả chính là một câu như thế.

Triệu Trường Hữu hận không thể một đầu đem chính hấn đâm chết luôn, sao lại là cái dạng này. Nhưng cuối cùng yên lòng, tối thiểu không cần chết, Tiểu Tiểu nơi đó cũng còn có hy vọng không phải sao!

Lí Hưu Dữ cũng mặc kệ Triệu Trường Hữu kia hối hận cái gì, một mình đắm chiêu tiêu sái đến bên cạnh bàn bát tiên, rồi quay người lại.

Lộ ra tia cười tàn nhẫn:

“Người, tốt nhất đừng ở đây nghĩ muốn trốn đi, bằng không...”

Một chén trà bạch từ(gốm) hiện ra ở trên bàn tay trắng nõn, năm ngón tay khép lại, mặt tay vừa chuyển, một trận bột phấn, thản nhiên mà rơi...

35. Chương 35

“Không có sự cho phép của ta, người, tốt nhất đừng nghĩ muốn chạy trốn khỏi đây, bằng không...”

Một chén trà gốm trắng xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn kia, năm ngón tay khép lại, mặt bàn tay vừa chuyển, một trận bột phấn trắng nhỏ, thản nhiên mà rơi...

“Còn không mau đi...”

Một ánh mắt dọa Triệu nhị công tử trượt xuống giường, cái gì cũng không dám nói theo người ta đi ra ngoài.

Cửa sổ gần lầu hai, có thể nhìn thấy hơn nửa cảnh sắc của thành, Lí Hưu Dữ dùng bạc, nhượng tiểu nhị ca sắp xếp cho hai người một chỗ ngồi yên lặng, chỉ chốc lát, điểm tâm cùng đồ ăn vặt đặc sắc liền bày ra một bàn.

Đập nhu mễ cao dính một chút, nướng thành giải nhân quả(cái này, chịu không hiểu, giải: cua, nhân quả: hạt lạc), độ ẩm lục đậu thang(canh đậu xanh) vừa phải, làm cho miệng người nổi cơn thèm ăn, hứng thú dâng lên, huống chi đã muốn một đêm đói bụng rồi!

Nuốt nuốt nước miếng đã bắt đầu tràn ra, đôi mắt chờ mong của Triệu Trường Hữu cũng không dám động thủ tiến lên.

Trộm nhìn trong mắt Lí Hưu Dữ, chính là tâm tình cực tốt.

Cố ý cầm lấy chiếc đũa, chuyên chọn gấp tiểu lungbao, từng chút từng chút rút về, chậm rãi bỏ vào trong miệng, đôi môi hơi lộ ra vẻ bạc tình nhẹ nhàng đóng vào, vừa lòng nghe được một thanh âm cầu nhàu to tiếng.

Nụ cười hiểu ý, lại kinh diễm tứ phương...

“Ăn!”

Đồng mâu dài nhỏ thoáng nhìn, mặc dù mang theo lãnh ý, nhưng cũng khiến Triệu Trường Hữu một ngụm nước miếng nuốt tới nửa đường, ế ở trong cổ họng.

“Ăn, ăn...!”

Cầm lấy chiếc đũa, thật sự là đói bụng, lang thôn hổ yết liền ăn lên, cũng bất chấp hình tượng.

Đang ăn thì, chợt nghe có người giọng lão Đại ở ngay tại trên thang gác nói chuyện, giống như sợ người khác nghe không thấy.

“Lưỡng Thế, người đến nhanh một chút, bằng không bọn họ đi mất rồi!”

Rồi mới có người đáp lại một câu, thanh âm rất nhẹ nghe không rõ.

Nam tử lớn giọng nghe xong, dường như lão Đại ý không vui.

“Ta nói thật, người sao không tin ta a, người gặp rồi sẽ biết!”

Đang nói đến, người cũng liền hiện ra ở đầu cầu thang.

Giương mắt nhìn lại, một người là Lâm Diễm hôm qua xem bệnh cho Triệu Trường Hữu, người thanh niên áo xanh lại không quen.

Lâm Điển vừa lên đến liền nhìn chung quanh, thẳng đến thấy Lí Hưu Dữ mới cao hứng kéo người bên cạnh bị kích động kia đi tới.

“Công tử!”

Làm một cái lễ với Lí Hưu Dữ, xoay người liền hỏi hướng thanh niên áo xanh:

“Như thế nào, giống chứ!”

Thanh niên áo xanh kia đầu tiên là gật đầu với Lí Hưu Dữ một cái nói:

“Tại hạ, Bạch Lưỡng Thế!”

Chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn người trước mắt, thản nhiên cười.

Liền cũng chỉ là bên môi thản nhiên cười một chút, ôn ôn, nhu nhu, làm ấm trái tim con người.

Nụ cười này, lại làm cho Lí Hưu Dữ vốn có chút không vui nhưng lại không khỏi nhất thời ngốc lãng, nhưng là chỉ là một giây, mau đến mức làm cho mọi người đều không có lưu ý đến.

“Lí Hưu Dữ!”

Lần đầu tiên gặp mặt Bạch Lưỡng Thế khiến cho người không khỏi thân cận lên, có đôi mắt như ngọc, chất chứa một tia ánh sáng trong suốt, hơi hàm chút sáng chói. Khẽ cười lên, hiển nhiên là một nam nhân ôn hòa, xác nhận là loại người cực ôn nhu.

“Lâm Điển đối nhân xử thế có chút không tốt, ta ở đây dẫn hắn tới bồi lễ!”

Thanh niên cười thực ôn nhu, mở miệng cũng không đề cập tới việc Lâm Điển vừa mới nói, thản nhiên cười cười, hóa ở bên miệng, làm cho người ta lại thêm phần hảo cảm!

“Ôi chao, người nói mau, giống chứ, căn bản là lại một thần nghĩa ma!”

Lâm Điển!”

Bạch Lưỡng Thế kêu một tiếng, lại nghe không ra ý tức giận gì, dường như chính là vẫn giống như xưng hô bình thường.

“Đã biết tội!”

Giống như trò khôi hài, Bạch Lưỡng Thế túm Lâm Điển ly khai.

36. Chương 36

Lâm Điển tính cách có chút cương trực, cũng không xem sắc mặt không hồn giận của đương sự, tiếp tục một mình lớn giọng:

“Ôi chao, người nói mau, giống chứ, căn bản là lại một thần nghĩa ma!”

“Lâm Điển!”

Vốn nơi này liền bởi vì Lí Hưu Dữ tồn tại đã đủ dẫn nhân chú mục, lần này, ánh mắt mọi người lại không kiêng nể gì liếc sang, Lí Hưu Dữ không vui cau mày, Bạch Lưỡng Thế cũng khó miễn có chút xấu hổ, vội vàng kêu một tiếng, lại nghe không ra ý tức giận gì, dường như chính là giống như cách xưng hô bình thường.

“Đã hiểu tội!”

Giống như trò khôi hài, Bạch Lưỡng Thế định túm Lâm Điển rời đi, lại bị Lâm Điển thần kinh thô phát ra.

Loại người thô lỗ như Lâm Điển đặt mộng đối diện Lí Hưu Dữ, hoàn toàn không xem chủ nhân bàn này là ai, cũng không xem sắc mặt người ta, thẳng tắp nhìn Lí Hưu Dữ.

Triệu Trường Hữu cũng không cao hứng, buông chiếc đĩa, thói quen tính duỗi tay đi sờ chiết phiến tùy thân của mình, sờ soạng một vòng lại không đụng tới, lúc này mới nhớ tới, cây quạt danh gia thủ hội giá trị xa xỉ kia, đã sớm không biết rơi đâu rồi.

Chính bản thân đang bất an, nhưng cũng không để lỡ người ta chọn để ý hân:

“Vị nhân huynh này, ta cũng không nhớ rõ có đồng ý cho người ngồi xuống!”

Câu nói đầu tiên khiến Lâm Diễm thô lỗ tái mặt, đám đông dưới đại sảnh, hảo thế nào hạ đài.

“Ta, ta, chính là người cứu người!”

“Ta thế nào không nhớ rõ!”

Triệu nhị công tử khiến người ta ghi hận hàm răng ngứa ngáy, thói quen đặc thù, mới mặc kệ người hạ hay không hạ đài đi!”

“Người, người...”

Rốt cuộc là người thành thật, tri thư đáp lễ Lâm Diễm sao có thể đầu được Triệu Trường Hữu hỗn hỗn, tức giận xanh cả mặt, không biết muốn nói cái gì mới tốt.

Nhìn bộ dáng hân không nói lời nào, Triệu Trường Hữu không khỏi đắc ý lên, một bên Lí Hưu Dữ cũng không kìm ngăn cản Triệu Trường Hữu hồ nháo.

Bạch Lương Thế đứng giữa hai người bọn họ, trở nên khó xử.

“Công tử!”

“Tại hạ họ Triệu!”

Ngày trước Lương Thế từng bị mình nghi ngờ vì tính tình quá mức nguội lạnh, hiện tại xem ra cũng là ôn hòa có lẽ hơn, hơn nữa, cùng hân ở chung, luôn làm cho người ta cảm thụ thoải mái như tắm trong gió xuân cho nên Triệu tiểu bá vương đối hân có chút lễ ngộ.

“Triệu công tử, Lâm huynh hân cũng là có hảo tâm, hân lo lắng thân thể công tử, lúc này mới muốn ta tiến đến!”

Thanh niên ôn nhu cười, từ trong ***g ngực lấy ra một vật.

“Đây là mấy viên đan dược, đối thân thể có lợi rất lớn, ta xem khí sắc công tử vẫn là không tồi, nhưng coi như điều dưỡng chơi, công tử xin vui lòng nhận cho!”

“Người đây là ý tứ gì!”

“Chỉ là đem bồi tội công tử!”

“Bổn thiếu gia là người nhỏ mọn như vậy sao!?”

Ban đầu Triệu Trường Hữu đối Bạch Lương Thế còn có chút hảo cảm liền thay đổi sắc mặt.

Khi mình sao, nghĩ xem ta Vô Cực sơn trang cũng là đại môn nhà giàu, ngay cả mấy viên thảo dược đại bổ cũng không có sao?

Này không phải tỏ rõ xem thường mình sao!

Này Triệu Trường Hữu ngày thường quen so đo, tất nhiên là đem hảo ý của người ta trở thành phổi lừa.

Hân đương nhiên không biết, Bạch Lương Thế này là người cực tốt trên đời, đối nhân chính là thiệt tình chân ý.

Bạch Lương Thế đối diện hân, cũng may không nói nhiều lời, nhìn hân dĩ nhiên hiểu lầm, trên mặt nhận thức liền cho rằng mình ở tầng ý tứ kia, hơn nữa bản thân hân cũng không thích cùng người tranh chấp, cũng liền thuận theo Triệu Trường Hữu đi.

Chính là bị Lâm Diễm cứng rắn kéo đến xem một chút cùng người nọ diện mạo tương đồng chính là Lí Hưu Dữ, lại không nghĩ rằng tới nông nổi như thế, Bạch Lương Thế là giận mình không có miệng giải thích, chỉ có thể cúi đầu, ôn ôn mở miệng:

“Cáo từ!”

Cũng không quản Lâm Diễm phía sau, liền đi xuống lầu.

“Lưỡng Thế!”

Toàn bộ nguyên nhân tai họa Lâm Diễm to giọng đuổi theo.

“Hừ, ai mà biết, là cái gì a!”

Duỗi tay bắt qua bình sứ trắng cực kỳ bình thường kia, Triệu Trường Hữu liền ném ra ngoài.

Chiếc bình gốm trắng ở trong không trung vẽ thành một hình cung, rơi vào bên trong một bàn tay...

37. Chương 37

Bàn tay trắng nõn kia tiếp được cái bình, nhẹ nhàng ấy, nắp bình màu đỏ trên cái bình đã bị nhẹ ấy ra, trong lúc nhất thời vắng lặng hương khí tràn ngập không gian.

Lí Hưu Dữ đem cái bình kia đến gần người, hơi hơi mỉm cười.

“Người thật đúng là hảo mệnh!”

“Người nói cái gì?”

Triệu nhị công tử lòng tràn đầy hiếu kỳ, trí nhớ không tốt lắm tiến qua, cách khoảng xa như thế, cũng có thể ngửi được mùi thơm ngát từ trong cái bình kia truyền ra.

“Này a, là Tuyết đan!”

“Tuyết Đan?”

Lí Hưu Dữ nhìn tới Triệu nhị công tử đang tới gần, đặc biệt hảo nhãn nại giải thích.

“Chẳng lẽ là đồ tốt, nhân sâm tuyết sơn ngàn năm, bao nhiêu người cầu đều không được!”

“Thật sự?”

Triệu nhị công tử thoát nhìn thật là có chút tham tiền đuổi tay muốn cầm lấy, lại bị Lí Hưu Dữ rất nhanh thu vào.

“Người, người làm cái gì chứ! Đó là đồ người ta cho ta!”

“Người, muốn lấy sao?”

Cười rất là vân đạm phong khinh, chính là Triệu Trường Hữu tuyệt đối dám thề, trong cặp mắt phượng hoa đào kia, đều là thứ tà ác, lại đẹp đến làm cho người ta không thể hô hấp, có thể nói là dung nhan hoàn mỹ, khiến Triệu Trường Hữu không thể di chuyển tầm mắt, cũng vô pháp làm ra phản ứng gì, liền vẫn đứng ở tại chỗ.

Hơn nửa ngày mới thưa dạ hồi đáp:

“Đương nhiên, thứ tốt đương nhiên phải thu vào trong túi mình!”

“Chỉ bằng người?”

Người nọ một đôi mắt đẹp ba quang lưu chuyển, khiến người hãm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được...

“Ta, ta xảy ra chuyện gì!”

“Túi gấm nho nhỏ đều thu không tốt, thứ quý trọng như thế, người có thể cam đoan nó không mất sao?”

“Cái kia rõ ràng chính là...”

Còn nửa vế sau cứ thế ế trong cổ họng, chính là vừa vặn bởi vì Lí Hưu Dữ liếc một con mắt.

“Người ăn xong chưa?”

“Xong, xong rồi...”

Đáng thương Triệu nhị công tử này nhớ tới, gia hỏa trước mắt này xinh đẹp quá mức không hơn không kém siêu cấp đại ma đầu, ngay tại ngày hôm qua còn thiếu chút muốn mạng nhỏ của mình.

“Xong rồi thì đi mau!”

“Đi, đi vào trong đó!?”

“Đương nhiên trở về phòng!”

Hoàn toàn không để ý ý kiến của Triệu Trường Hữu, ngay cả quyền lợi phản đối cũng không cho hắn, đứng dậy bước đi.

“Chờ, chờ ta!”

Triệu nhị công tử lúc này mới nhớ tới không mang bạc, vội vàng đuổi theo!

Mắt thấy sẽ vào phòng, Lí Hưu Dữ lại đột nhiên quay người lại, làm cho Triệu nhị công tử luôn đi theo sau lập tức liền đụng vào người y.

“Nha...”

Trường Hữu hai tay bảo vệ cái mũi, buông tay thì, chất lỏng ấm áp thuận theo sống mũi chảy xuống dưới.

“Người, người làm gì đột nhiên quay đầu lại...”

Lí Hưu Dữ không chút suy nghĩ duỗi tay ngăn chặn Triệu nhị công tử, cũng không nghĩ xem cái kia có bản hay không.

Vào phòng, máu hoàn toàn không chảy nữa, Lí Hưu Dữ lúc này mới nhớ tới đó là máu người khác.

Chán ghét nhú chặt mày, lại không nói cái gì, lấy ra thứ gì đó màu vàng nhạt, đưa đến trước mặt Triệu nhị công tử, Triệu Trường Hữu ngẩng đầu thì thấy, kia chính là cây quạt mình không biết làm rớt ở đâu, nguyên lai Lí Hưu Dữ đột nhiên dừng lại chính là vì đưa cho hắn thứ này.

“Người, người lại lên lấy đồ của ta!”

Triệu Trường Hữu một bụng ủy khuất, không khỏi có chút bực tức.

“Còn làm hại ta chảy nhiều máu như thế!”

“Đây là người ở bên hồ rơi xuống, người nếu ngắt lời như thế, ta đây sẽ không trả lại cho người!”

Đem chiết phiên thu lại, Lí Hưu Dữ cười lạnh ngồi vào bên giường.

“Không, không, không nói nữa, không nói nữa!”

Phi thân bỏ về phía Lí Hưu Dữ, Triệu Trường Hữu chính là khấn trương quá phá hư rồi, cây quạt này chính là mình mất dây may dạn xin ca ca cho, nếu không có, sự việc liền lớn rồi.

Ai ngờ lần bỏ tới này, lại đem Lí Hưu Dữ gục ở trên giường.

38. Chương 38

Đột nhiên tăng thêm tốc độ, ở phương diện thể trọng một nam tử trưởng thành, có thể nói là chân chân thực thực áp ở trên người Lí Hưu Dữ, Lí Hưu Dữ không khỏi hít một ngụm lạnh khí, nội lực có sâu có cao cũng không thể chống được mà ánh mắt tối sầm, hơn nữa ngày mới hoàn khí lại.

Đang nhìn Triệu Trường Hữu, hắn nơi đó lại nghĩ tới Lí Hưu Dữ lại đột nhiên bị mình áp đảo, chỉ nhìn đến cảnh vật bốn phía vừa chuyển, chính mình liền đụng trúng đệm giường.

Từ trong ***g ngực người ta giãy dựa ngẩng đầu lên, liền thấy một gương mặt hoàn mỹ đến cực kỳ.

Khoảng cách phi thường gần, ngay cả lông mi trên mí mắt đều có thể đếm rõ ràng.

Khuôn mặt trắng nõn, mỗi lỗ chân lông đều không nhìn ra được, giống như ngọc điêu óng ánh trong suốt. Làn môi lộ vẻ bạc tình hơi hơi mở ra, như có như không thở dài, làm cho toàn bộ đôi môi tiên diễm vô cùng, làm cho người ta có loại xúc động tiến lên, đụng chạm vật thể mềm mại kia.

Không khỏi làm người si mê...

Không thể hô hấp...

Từng chút từng chút tiếp cận...

Triệu Trường Hữu phát hiện, trái tim mình chưa từng có đập mãnh liệt như thế, không biết là bởi vì do bản thân, hay là bởi vì bàn tay giữa thân thể kia.

Thân thể kia, cho dù xuyên qua chất liệu vải thượng thừa, cũng có thể cảm giác được mạch máu lưu động nhanh chóng, thậm chí có thể cảm giác mạch lạc rõ ràng kia. Nhiệt độ cơ thể ấm áp, có thể biết dưới thân thể ấm áp kia che dấu nguồn năng lượng cực lớn, đều nhắc nhở mình, sinh mệnh mạnh mẽ của nam tử này.

Từng chút từng chút tiếp cận...

Hoàn toàn đều có thể cảm giác được đôi môi mềm mại và làn da mềm dẻo của nam tử, Triệu Trường Hữu quên mất mục đích sau cùng hấn bổ nhào về phía nam tử, quên đi sự sợ hãi với nam tử, quên đi thời gian, quên đi địa điểm, quên đi hết thấy sự tình cần phải nhớ rõ, liền ngay cả chính hấn, đều bị vứt ra sau đầu....(rõ là mê zai ˆo^)

Từng chút từng chút tiếp cận...

Ở chỗ sâu trong cơ thể truyền đến thanh âm dứt gãy của thứ gì đó, từ trên môi truyền đến xúc cảm chân thật làm cho người ta ngất, một khi bắt đầu liền không thể đình chỉ.

Tâm không chịu khống chế điên cuồng nhảy lên, dường như muốn từ trong ***g ngực chạy ra, đập cực kỳ nhanh, tiếng vang thật lớn oanh kích lỗ tai, bên trong lại phi thường rõ ràng tiếng kêu đau rất nhỏ của người kia.

Triệu nhị công tử đột nhiên ngẩng đầu tỉnh táo lại, hoảng sợ nhìn nam tử bị chính mình áp dưới thân.

Chống lại chính là một đôi mắt trong suốt.

“Người còn muốn ở trên người ta ngốc bao lâu!”

Nam tử xinh đẹp không nói lên lời cản ngăn nha phần hận nói.

Triệu nhị công tử lại bởi vì cử chỉ vừa rồi của bản thân dọa ngốc tại chỗ, không thể động đậy.

Lí Hưu Dữ khó thở, vừa nhắc chân cứ thế đem Triệu Trường Hữu từ trên người mình đạp xuống.

Triệu gia nhị gia bị người một cước ném ném trên mặt đất, che lấy bộ móng đã bị thương tổn nghiêm trọng, không dám nhiều lời gì, nhưng không khỏi bắt đầu oán hận bản thân hấn.

Triệu Trường Hữu a, Triệu Trường Hữu!

Người làm sao lại bị ma đầu mỹ mạo kia mê hoặc, ngốc ngơ ngác ở trên người y ngây người lâu như vậy.

Còn, còn làm ra cái loại sự tình này...

Ở đây làm sao xinh đẹp, ở đây như thế nào xinh đẹp, kia cũng là một người nam nhân a!

Nam tử không hơn không kém!

Cao thủ nổi danh ở trong chốn võ lâm lừng lẫy!

Hành động vừa rồi, ở trong mắt người bình thường tuyệt đối không phải sự tình bình thường, khẳng định có ý tứ hàm xúc vũ nhục.

Người sao lại làm ra việc như thế...

Thật sự là...

Chính là xét đến cùng vẫn là ma đầu kia không đúng, đều là lỗi của y!

Đường đường một người nam nhân, không có việc gì lớn lên xinh đẹp như thế làm cái gì!

Triệu gia nhị gia cúi đầu tư tưởng phức tạp đấu tranh, sẽ không thấy biểu tình âm tình bất định từ trên giường ngồi dậy của Lí Hưu Dữ.

Nhiều chặt lông mày duyên dáng, hoàn toàn không nhìn ra rốt cục Lí Hưu Dữ suy nghĩ cái gì, chính là cời giấy, gạt tóc, ngã vào trong giường, không đề cập tới việc vừa rồi.

39. Chương 39

Thần tình mờ mịt nhìn hành động của Lí Hưu Dữ, Triệu gia Nhị gia có chút không rõ ràng, vì sao đơn giản như thế đã buông tha hắn, chẳng lẽ sự việc vừa rồi, y không có chú ý tới!

Kia thật đúng là quá tốt rồi!

Dọa hắn ra một thân mồ hôi lạnh, còn tưởng rằng lần này thật sự không sống nổi chứ!

Chỉ là xem bộ dáng này, mặc dù đã gần kề thời điểm giữa trưa, chẳng lẽ giữa ban ngày người lại muốn đi ngủ hay sao.

Ta đây, ta phải làm sao bây giờ a!

Nhưng lại thay đổi ý nghĩ, người cứ đi ngủ đi, chờ người ngủ rồi, ta liền chuồn đi, xem người còn có thể làm như thế nào!

Trước khi chạy ta cũng phải vẽ mặt người, lấy hết bạc của người, trộm đi xiêm y của người, cho người mất hết mặt mũi giáo chủ.

Hảo báo cừu người làm nhục ta.

Nghĩ vậy nhị công tử nhỏ bé của chúng ta cười khê, muốn bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu, hoàn toàn quên lúc vừa rồi khinh bạc người ta thì say mê ra sao.

Thật là quá ngốc rồi!

Hắn ngồi ở dưới đất cười tà ác, nam tử trên giường đằng kia lại giống như nghe được tiếng lòng không thực tế lại tựa như huyền não cực kỳ, nhồm người dậy, thần nhiên cười khê lên:

“Muốn chạy trốn?!”

Khoát tay, vươn ngón trở thon dài thẳng chỉ Triệu Trường Hưu trên mặt đất, hắn lập tức hé miệng đang đóng ra, bảo trì bộ dáng xấu xa bị người cố định ở tại chỗ.

Đến là cao thủ trong cao thủ, một chiêu cách không điểm huyết luyện lô hỏa thuần thanh(cực kỳ nhuần nhuyễn), nếu thay đổi vị đang ngồi trên mặt đất kia cho dù liều mạng luyện trước ba năm mười năm, kia cũng không đến được trình độ này!

Vừa lòng nhìn đến hậu thành quả của mình, Lí Hưu Dữ đem chính mình ngã xuống bên trong đệm chăn.

Trước vì theo như việc Triệu Thanh Khâu nói cố ý trở về trong giáo một chuyến, lại biết được Minh Thư đi Kim Kiếm phủ, sợ Minh Thư có gì ngoài ý muốn, lại tăng tốc g đuổi tới Kim Kiếm phủ, vừa kịp có thể trước khi Minh Thư đại náo thì bắt kịp, chính là ai ngờ gặp mặt kẻ điên Lục Tiêu Diêu kia, mới làm chậm trễ hành trình.

Lục Tiêu Diêu kẻ điên kia ba năm trước đây không biết như thế nào nghe về mình, liền đuổi theo mình, vừa mới bắt đầu chỉ là vì võ nghệ cao thấp, chính là sau không biết vì sao, ánh mắt hắn nhìn mình bắt đầu không đúng, đó là ánh mắt gì đó làm cho người ta cực kỳ chán ghét, cá tính mình lại là như thế, lười truy cứu nguyên nhân!

Bị kẻ điên kia dây dưa suốt ba ngày, ở Thanh Hồ gặp Minh Thư, bản thân cũng đã hai ngày không chớp mắt, ngày hôm qua lại bởi vì sự việc của người ngu ngốc kia lại là một đêm không ngủ, thân thể đã muốn có chút không chống đỡ được.

Cho nên, phiền toái trong lòng do ngu ngốc này gây lên vẫn là không cần suy nghĩ ngay!

Nhẹ nhàng khép lại hai mắt mệt mỏi, tuy rằng thanh niên bị mình định ở nơi nào không phải thực an toàn, nhưng là thân thể đã đạt cực hạn, vẫn là trầm trầm ngủ.

Triệu Trường Hữu lại khổ bị đặt ở chỗ nào kia, chỉ có thể mong chờ ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, nhìn một bộ mỹ nhân ngủ nằm kia, khẽ động cũng không thể động!

Chờ Lí Hưu Dữ lần thứ hai mở to mắt thì, đã là thời gian lên đèn.

Đôi mắt phượng mở ra, nhìn bốn phía một phen, chỉ có thể ẩn ẩn nhìn ra một bóng dáng trên mặt đất, lưu ý tóc tai một chút, dùng ngọc trâm kia cột chặt, chỉnh một chút quần áo có chút hỗn độn, mang theo cảm giác không nói nên lời, Lí Hưu Dữ từ trên giường đi xuống.

Một chương lên đèn, tiến đến trước mặt người nọ thì thấy, Lí Hưu Dữ có loại xúc động muốn giết người!

Đầu heo này, huyết đạo bị điểm trúng sớm không biết lúc nào cởi bỏ, mà hấn lại thành thành thật thật ngốc lẳng bất động ở nơi đó, nhưng đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là gia hỏa này thể nhưng ngủ cùng với lợn chết không có gì khác biệt!

Căn cứ trình độ đang ngủ chết kia, hẳn là ở lúc huyết đạo còn chưa giải thì liền ngủ mất! Nếu y không có nhớ lầm, ngu ngốc này sáng sớm hôm nay dậy cũng rất muộn!

Gương mặt khi ngủ kia thực hạnh phúc, Lí Hưu Dữ hiện tại sự tình muốn nghĩ tới nhất là hung hăng đá cho cái người ngáp lên ngáp xuống này tỉnh!

Nhưng, nâng chân lên lại cũng không nở hướng thanh niên đang ngủ say kia, cuối cùng, Lí Hưu Dữ không còn cách nào cúi người ôm lấy thanh niên này...

40. Chương 40

Cúi người ôm lấy thanh niên, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Lí Hưu Dữ lúc này thật sự là hết chỗ nói rồi.

Ông trời để cho mình gặp hắn, nhận thức hắn, thật sự là không biết rốt cục là bởi vì y bất hạnh hay là bởi vì ngu ngốc xui xẻo này!

Theo bản năng nhét góc chăn vào cho thanh niên kia, Lí Hưu Dữ thì lại bắt đầu tức giận chính y chỉ thích chỗ mồm vào, nhưng mà hoàn toàn vô ích.

Làm đều làm rồi, chẳng lẽ còn có thể đem chăn xóc lên hay sao.

Đỡ lấy cái trán mình, y chưa từng có cảm giác đau đầu như thế, rồi lại không đủ sức.

Cùng với cảm giác cực kỳ vô lực phát ra từ đáy lòng, Lí Hưu Dữ chỉ có thể tuyệt vọng ngồi vào cái bàn bên cạnh, lấy qua chén trà chậm rãi thưởng một ly nghĩ thông ý tứ, đưa đến trong miệng thì mới phát hiện nước trà đã sớm lạnh đi rồi.

Buông cái chén xuống, ánh mắt vừa động, liền khôi phục thành một nụ cười phiêu dật tiêu sái nhẹ nhàng hiện lên bên khóe miệng.

Đi đến cạnh cửa, mở cửa phòng ra, xoay người trở lại bên cạnh bàn, mở miệng nói:

“Các hạ vẫn là đi vào đi, một đường vất vả mệt nhọc, còn muốn treo ở đó sao, nghĩ cũng biết không phải chuyện thoải mái gì!”

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, giống như Lí giáo chủ võ nghệ cao siêu đang làm bầm lều bầu cùng với không khí vậy

Đêm, có chút tối tăm đáng sợ...

Nụ cười hơi lộ ra bên miệng trở nên càng đậm, Lí Hưu Dữ phất tay lên, cái chén đơn độc đầy nước trên bàn kia biến mất không thấy.

Bóng đen trong khe mắt nhoáng lên một cái, bóng dáng kia bay nhanh từ trên mặt đất đứng lên, phân thân nhảy lên đỉnh!

Muốn chạy trốn!

Lí Hưu Dữ nhẹ nhàng thả người, cũng nhảy theo.

Chậm chậm trong gió nhẹ, mùi máu tanh loáng thoáng phiêu đảng, xem ra bóng dáng kia bị chén trà của Lí Hưu Dữ tổn thương không nhẹ, bóng dáng từ phía trước di động tiến lên tốc độ có thể nhìn ra được.

Lí Hưu Dữ đến không vội, đi theo phía sau bóng đen kia, vẫn bảo trì khoảng cách nhất định kia, ý đến là muốn nhìn một chút, người này rốt cục có mục đích gì.

Từ khi cùng Minh Thư tách ra bên hồ, hắn liền đuổi kịp theo mình, nửa đường từng bị mình cố ý bỏ rơi, chính là người này thật sự có chút bản lĩnh, không nghĩ tới gần gũi một ngày, liền lại bị hắn tìm tới cửa.

Mới nghĩ tới đây, bóng người phía trước chợt lóe, vốn không có tầm hơi, Lí Hưu Dữ vốn đứng ở chỗ cao, đánh giá khắp nơi một phen, đứng ở một phía trên một hộ nhà, theo địa thế mà nói thì nhà này cũng có khả năng khiến hắn đào thoát, một cái xoay người liền mất tung tích ở trong sân nhà người ta.

Toàn bộ sân một mảnh tối đen, xem ra chủ nhân cũng không có nhà.

Sân bình thường cũng không tính là quá lớn, lại có thể nhìn ra hộ này cũng quyết không tầm thường.

Bóng đen kia xác nhận rất tinh tường nơi này, đã muốn biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả huyết tinh vừa mới giấu kín trong không khí cũng biến mất không thấy.

Chẳng lẽ phán đoán sai lầm rồi, bản thân không chú ý đi theo nên đánh mất sao!

Xoay người định rời đi, lại nghe thấy phía sau mình có tiếng đập cửa nho nhỏ, đang nghĩ đi thì không còn kịp rồi.

Tiếng cửa chỉ chậm rãi mở ra, bàn tay trắng nõn thon dài cầm theo một chiếc đèn ***g có viết chữ Lâm thật to.

Trong đèn ***g phát ra ánh sáng mờ nhạt, mặc dù không thể nhìn thấy rõ nét, nhưng cũng có thể nhìn thấy sơ sơ, một chiếc áo choàng đậm màu vắt trên cánh tay cầm đèn ***g, trên cánh tay còn lại kia thì rách một vò rượu nho nhỏ, một thân trường bào nhìn không ra màu sắc, chất liệu không phải tốt lắm.

Hiển nhiên, bởi vì Lí Hưu Dữ đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, nam tử trở về hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người ở tại chỗ nào rồi!

Ba một tiếng, đèn ***g rơi ở trên mặt đất.

Ngay cả ánh nền có chút mờ lung kia cũng tắt theo.

“Là người...”

41. Chương 41

“Là người...”

Run rẩy bước về phía trước từng bước, ngay cả đá phải đèn ***g rơi trên mặt đất cũng hoàn toàn không biết.

“Thần Nghĩa...”

Một tiếng lẩm bẩm nhẹ, khiến người ta không thoát ra khỏi, bình tĩnh đứng ở nơi đó, không đành lòng xoay người mà đi.

Thanh âm ám ách, thê lương nói không nên lời, giống như trải qua bao nhiêu đau lòng, cũng không thể được người lượng thứ, bao nhiêu oán hận sai lầm, cũng không thể làm người tưởng niệm.

Không, không đúng...

Người nợ sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Hắn như thế nào vì chính mình mà xuất hiện tại nơi này, giờ này khắc này, người nợ hắn là ở trong tòa thành kia, sao lại đứng ở trước mặt mình.

Thanh niên một mặt cười khổ, mở miệng nói:

“Lí công tử!”

Cúi người nhặt lên đèn ***g rớt xuống, nhưng mà nhặt hai lần cũng chưa nhặt lên được, đành bỏ đi mà đứng thẳng người dậy, Bạch Lưỡng Thế bỏ đó đứng lên, đứng ở nơi đó nhìn đèn ***g không được nhặt lên mà phát ngốc.

Lí Hưu Dữ nhìn hắn như thế, đành phải cúi người thay hắn nhặt đèn ***g kia, đặt vào trong bàn tay run rẩy đến khựng khiếp kia!

Xoay người muốn rời đi, lại bị người gọi đứng lại.

“Lí công tử!”

Quay lại nhìn về phía thanh niên còn đang cúi đầu nhìn đồ vật trong tay.

“Nếu gặp, đó là duyên phận!”

Thanh niên ngẩng đầu lên, mượn lấy ánh sáng nhàn nhạt không biết ở đâu chiếu tới, cũng nhìn được rõ ràng, trên mặt thanh niên một mặt khổ sở, khiến cho người nhìn thấy trực giác đã muốn đáp lại.

“Thật tình cờ, ta có Trúc Diệp Thanh hảo hạng, mới mang tới đó!”

Thanh niên cũng không nhiều lời, làm động tác mời, liền mang theo Lí Hưu Dữ đi vào hướng trong.

Lí Hưu Dữ đứng ở phía sau hắn, nghĩ một chút, liền theo phía sau hắn đi vào.

Chuyển chuyển qua mấy lối ngoặt, chỉ là cái sân nho nhỏ, cây nho mọc vô cùng tốt bỏ đầy giàn hoa, mắc thành mái che nắng tự nhiên, tuy rằng đơn sơ nhưng cũng đầy đủ hết.

Bàn ghế giống nhau không ít, chén cũng rất đầy đủ.

Bạch Lưỡng Thế dùng ống tay áo phủ đi một chút gì đó không nhìn thấy, giữa ánh trăng vừa mới xuất hiện, lộ ra ý cười bình thản.

“Có chút đơn sơ, mong rằng Lí huynh thứ lỗi!”

Không có thức ăn nhắm rượu, chỉ là đơn thuần chỉ có ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, phẩm hương rượu nhàn nhạt từ trong chén gốm trắng nhỏ.

Hai người đối nhau ngồi xuống, lại ai cũng chưa từng nói qua một câu.

Thẳng đến một vò rượu ngon mất hơn phân nửa, Bạch Lưỡng Thế vẫn nhìn ánh trăng mới quay đầu lại, nhìn về phía Lí Hưu Dữ.

“Xem nét mặt công tử dường như có tâm sự gì đó!”

Rõ ràng là người chồng chất tâm sự, lại ngược lại mở miệng hỏi tới nhàn sự của người khác.

“Làm sao thấy được?”

Một chén thanh tửu mới đến bên miệng, nam tử hơi nếm một chút nói.

“Đều là do tâm sinh, công tử trong lòng nếu khổ sở suy nghĩ, sẽ phản ánh ở trên khí huyết, trong da thịt, tướng mạo cùng thân sắc đều có thể thể hiện.”

Đem chén uống một hơi cạn sạch, Bạch Lưỡng Thế khẽ mỉm cười, hoàn toàn nhìn không ra thất thố vừa rồi bởi vì nhận lầm người khác.

“Tại hạ bất tài, nhưng với y thuật sơ lược vẫn có thể cứu được, mới có lời nói như vậy.”

Đối với thanh niên này khiến người ta không khỏi muốn thân cận, Lí Hưu Dữ có chút khoan dung cười khẽ ra tiếng, lại chỉ cười mà không đáp.

“Công tử, đã từng có ý tưởng phức tạp nào chưa?!”

Thanh niên đã có chút men say tiếp tục hỏi.

“Trong đầu ngập tràn hình ảnh của hân, mỗi ngày nghĩ suy đều là hân, làm sao cũng không chịu buông tha!”

Lí Hưu Dữ thần sắc chợt thu lại, biến sắc, cũng không nói chuyện, chỉ là vì nam tử đã muốn uống say đem cái chén trống rỗng rót đầy.

“Bởi vì như thế, công tử đã làm việc chưa từng làm. Bởi vì như thế, công tử đã sớm cực kì bất đắc dĩ nhưng cũng vô lực!”

Rượu vừa mới được rót đầy, đã bị người uống một hơi cạn sạch, chỉ là một bàn tay trắng nõn lại vì hân mà rót thêm thôi.

“Vậy ngươi chính là thích!”

“Có lẽ chính là bởi vì thích!”

Bạch Lưỡng Thế men say đại thịnh đã muốn biểu hiện ra ngoài, bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Có lẽ chính là bởi vì ngươi thích!”

“Thích hân? Làm sao có thể!”

Lí Hưu Dữ cuối cùng đang nói chuyện lập tức đứng lên.

“Ngươi, ngươi nếu như không tin, có thể thử xem chút!”

Say nam tử đỡ lấy cái trán, giương mắt chăm chú nhìn Lí Hưu Dữ, ánh mắt kia lại như xuyên qua người trước mắt.

“Có thể thử tiếp cận, thử đụng chạm, tỷ như nói...”

Nửa câu sau lại không ra lời, chôn ở trong lòng...”

“Đến lúc đó, ngươi liền biết...”

Biết, đó là thích hay không...”

Một giọt thanh lệ rơi vào chén rượu, làm đắng một chén rượu ngon.

Ngẩng đầu, ánh mắt mê mang cũng không thấy người nọ trước mắt, thoáng thanh tỉnh chút.

“Lí huynh?!”

“Với nữ hài tử, cũng thể trực tiếp quá a...”

Có một ly rượu đắng tới cực điểm...

“Chính là, vì sao ta lại phải yêu hân...”

“Có thể vì hân chết, có thể vì hân sống...”

“Vì sao người phải thích, lại là hân...”

Lưỡng Thế say rượu ngã vào trên bàn, thì thào nói lên suy nghĩ cho ai đó nghe, lại ai cũng không nghe được lời nói đó...

42. Chương 42

Mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, lại bởi vì theo quán tính lực đàn hồi, cánh cửa gắt gao đóng lại.

Thanh niên vẫn còn đang trong giấc mộng bị tiếng vang cực lớn kia làm cho bừng tỉnh, mở to hai mắt hoảng sợ nhìn nam tử đi bước một tới gần mình.

Biểu tình nghiêm túc đáng sợ trên mặt nam tử, dọa Triệu nhị công tử lạnh run, hận không thể đem chính mình đều bọc vào trong chăn, làm cho ma đầu kia nhìn không thấy mình mới tốt!

“Người, người, nghĩ muốn, muốn làm cái gì?!”

Thật sự là rất khủng bố!

Nam tử đứng ở trước giường, ánh mắt nhìn mình cứ như muốn đem mình ăn tươi nuốt sống, không khỏi theo bản năng lui về phía trong giường, sau lưng lại toát ra từng trăn lạnh run.

Nam tử thấy hấn trớn, duỗi tay tóm lấy áo hấn, đem người toàn bộ từ trong giường túm tới bên cạnh.

“Buông, buông tay!”

Triệu Trường Hữu liều mạng giấy dựa, ở trong mắt Lí Hưu Dữ sau khi uống say thể nhưng khả ái nói không nên lời.

Cho tới bây giờ cũng chưa thấy gia khóa nào giấy dựa đáng yêu như thế...

Chính là vì sao lại cảm thấy gia khóa này đáng yêu.

Bản thân thật sự thích gia khóa không chút hữu dụng này ở chỗ nào?!

Đường đường giáo chủ Kham Dư giáo(chịu anh, sao lại lấy cái tên giáo là phong thủy chứ =..=), một đời anh minh sao lại thích gia khóa ngu ngốc tới cực điểm như thế!

Tất cả suy nghĩ xong, thanh tỉnh đến mức lý trí không thể mình mẫn kêu gào lên, chỉ là thân thể cũng không chịu khống chế, giống như cơ thể không phải của mình.

Đôi môi phẫn nộ, dâng lên ý chí không cho phép phản kháng chắc chắn, hướng xuống phía dưới cưỡng chế.

Mang theo mùi rượu thơm mát, vật thể mềm mại kia xâm nhập khoang miệng, có ý tứ cắn xé, gắt gao dây dưa lấy.

Có thứ gì đó thuận theo vật thể mang theo hương rượu kia rót vào trong cổ họng mình, chỉ có thể bị bắt nuốt xuống không chút dư thừa.

Cả người lại mơ hồ, máu toàn thân đều sung lên, giống như đang cưỡi gió trong tiết trời quang đãng phía cuối chân trời! Bay liệng, lại giống như thấm nhập vầy vùng trong làn nước suối mát lạnh, nói thoải mái không sai.

Triệu gia nhị công tử lúc ấy liền ngốc ở nơi nào rồi.

Đây là, đây là, đây là, hôn!

Là hôn a!

Nếu như nói mình không có nhớ lắm, mình tuyệt đối là một nam nhân, mà giờ phút này đây đưa với mình, hấn là một nam tử mới đúng.

Thế nhưng!

Đây tuyệt đối là một nụ hôn hàng thật giá thật mới đúng!

Nhưng vấn đề, chúng ta đều là nam nhân a!!!

Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì!

Triệu Trường Hữu vốn đầu óc đã không tốt càng thêm gở sét!

Ngay tại lúc bản thân thực sự sắp hít thở không thông.

Vật thể kia cuối cùng chịu buông mình ra, rời khỏi khoang miệng mình, Triệu Trường Hữu lúc này mới mở ra hai mắt mê mang, phát hiện sự tình phát triển tựa như rất là không ổn với mình.

Bản thân lúc này, bị người xiết chặt hai tay giơ lên trên đỉnh đầu, thân mình cũng bị gắt gao áp chế ở chỗ sâu trong giường, ở phía trên mình chính là Lí Hưu Dữ dường như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Không biết thời điểm nào, trâm gài tóc của ma đầu bị lấy xuống, sợi tóc thật dài buông ở hai bên mặt mình, đem tất cả mọi thứ cách trở bên người, hình thành một chiếc rèm bí ẩn.

Ánh mắt ma đầu gắt gao chăm chăm mình, ánh mắt kia tựa như nhìn thấy thứ gì đó đáng ghét, khóe miệng tà mị mà nhếch lên trên, lại nhìn không ra y kế tiếp muốn làm cái gì.

Bị loại ánh mắt này chăm chú nhìn, Triệu Trường Hữu không khỏi từ trong cái loại khoái cảm vừa rồi rất nhanh hoàn toàn thoát ly ra, nhện không được mà da đầu run lên.

Đang suy nghĩ, người nọ lại hướng mình cưỡng chế.

Tưởng là lại một nụ hôn nồng nhiệt, chỉ là không ai ngờ tới, mục tiêu của y lại là cổ họng của mình, há mồm cắn lên.

“Nha...”

Vốn tưởng rằng y cứ thế mà nghĩ muốn cắn chết mình, nhưng lại buông miệng ra, lại dời lên phía trước.

Lúc này đây là nụ hôn chân chính, môi nhẹ nhàng mà đè lên, rồi lại rất nhanh rời đi, một lần lại một lần lặp lại, hoặc thiên hoặc nông(gần giống cửu thiên nhất thâm, nhưng đây là ở môi >(<) hai=”” tay=”” ghìm=”” giữ=”” mình=”” cũng=”” ly=”” khai=”” chỗ=”” cũ,=”” bắt=”” đầu=”” xé=”” rách=”” quần=”” áo=”” trên=”” người=”” mình,=”” lớn=”” mặt=”” xâm=”” nhập=”” đi=”” vào,=”” vuốt=”” ve=”” làn=”” da=”” quang=””>

43. Chương 43

Đưa hai tay rời khỏi chỗ ban đầu, bắt đầu xé rách quần áo trên người mình, lớn mật xâm nhập vào, ngón tay mềm mại trắng nhỏ, vuốt ve trên làn da quang lửa.

Thanh niên ***g ngực bằng phẳng, làn da chỗ đó không giống nữ tử nhẵn nhụi, so với những quân nhân thì bóng loáng, không mềm mại như nữ nhân, cũng không cứng rắn như nam tử.

Xúc cảm đặc biệt hấp thụ nhân thủ, làm cho người ta không nghĩ đơn giản rời đi, liền nghĩ cứ như vậy tiếp tục vuốt ve, không thể buông tay.

Dần dần, quần áo trên người đều bị thoát ly, lộ ra thân hình thanh niên to cao lại khuyết thiếu ánh sáng mặt trời.

Tuy rằng đã là đầu hạ, nhưng ***g ngực thoáng bày ra ở dưới không khí, vẫn là có chút rét lạnh, nhưng hàn ý này lại lập tức bị thứ khác thế chỗ.

Bởi vì nam tử vuốt ve, làm cho nội tâm giống như thủy triều hình thành gợn sóng, lưng nhện không được run rẩy, tứ chi tựa như lên cơn mà không ngừng run theo.

Một cỗ cảm giác giống như tê liệt đau ngứa, giống như biết phản ứng bình thường của người dưới thân, ác ý hơi hơi dùng sức, làm cho trên người thanh niên lưu lại một vết ngón tay.

Bởi vì đột nhiên bị đau, Triệu Trường Hữu hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Chờ, chờ một chút, không đúng, sai rồi!”

“Sai chỗ rồi!”

Nhướng lông mi lên, càng làm hiện lên phần điểm lệ của nam tử, dừng động tác bận việc trong tay, nhìn thanh niên dưới thân.

Triệu Trường Hữu trộm ngắm sắc mặt nam tử, nín thở, giống như sắp phải chịu chết đuối:

“Ta, ta không cần, không cần ở mặt dưới!”

Nói thật, đến bây giờ, hai gia hỏa này vẫn là đứa nhỏ thuần thuần túy túy, đừng nhìn Triệu Trường Hữu cường thường nữ tử, nhưng mà chân chính thành công lại là chưa có, cũng chính là nghiệm qua miệng thôi, Lí Hưu Dữ thì lại càng không cần phải nói.

Lí Hưu Dữ chỉ bắt đầu hiểu biết từ năm mười sáu tuổi ấy, sư đệ dẫn mình đi thanh lâu khai trai, đối phó Triệu nhị công tử vừa vặn đều là theo tên đầu bài ở đó học, nhưng là thời điểm tức khắc muốn đi tới bước cuối, người ta đường đường đại giáo chủ thật sự là chịu đựng không được, một phen đẩy nữ tử mỹ mạo kia ra, xoay người đi mà thôi. =..=

Triệu nhị công tử càng đáng thương.

Mỗi lần đều như thế nghĩ, lại chưa từng có thay đổi thực hành qua. (tội 2 ng, có tiếng mà hem có miếng =))

Triệu gia gia giáo xưa nay nghiêm khắc, Triệu nhị công tử không có khả năng đi những chỗ thanh lâu sở quán đó, nhưng nữ tử nhân gia đứng đắn, hắn cũng không dám đụng, từ lần đầu tiên cường thường nữ tử bị lão ca Triệu Thanh Khâu của hắn thả đi, lại giáo huấn hắn một chút sau đó, hắn vốn chưa gặp qua cơ hội cho hắn thoát ly cảnh ngộ này.

Lần trước trên đường đi gặp Khương Tiểu Tiểu, vốn nghĩ tới lần này cuối cùng làm chút sự tình xấu xa, nhưng lại để nam tử hiện tại ở trên người mình làm hỏng chuyện tốt.

Cho nên Triệu nhị công tử chỉ có một chút tri thức tình sự đáng thương, đều là từ những tay họa sĩ ấy, đều là công lao của xuân cung.

Kia trong đó cũng không tránh khỏi một vài thứ long dương.

Nhưng ở đây nói thế nào đi nữa, Triệu nhị công tử phải so với nam tử trên người hắn cường hơn, tối thiểu hắn biết làm như thế nào, hơn nữa chính yếu cái chỗ phía dưới kia nhất định sẽ đau!

“Vì cái gì?!”

Vừa mới còn đang phiền não bước tiếp theo rốt cục phải làm sao đây, chẳng lẽ chính là muốn Lí đại giáo chủ vẫn sờ tiếp, trong lòng lập tức có suy tính.

“Ta, ta mới, không cần, người đem cái kia đặt vào nơi đó của ta!”

“Àn?”

Không quá rõ ý tứ của hắn, Lí Hưu Dữ ngồi dậy, mặt nhăn mày nhíu.

Triệu nhị công tử mặt đỏ lên, cái thứ như vậy, nói làm sao a!

Chỉ có thể dùng ánh mắt lơ lửng qua chỗ khó tử của người ta.

“Nơi đó của người?!”

Nói dường như rất dễ dàng, Lí Hưu Dữ một bộ vân đạm phong khinh, hoàn toàn nhìn không ra, là một lính mới, chỉ là thuận theo ánh nhìn của Triệu nhị công tử hướng về phía mình, lại hỏi giống như là muốn cố ý làm khó dễ đối phương.

Triệu nhị công tử mặt càng đỏ lên, thấy qua như mộng khí không? So với cái kia còn hồng hơn! Thấy qua môi son đỏ thắm của hoa kiêu (diễn viên hí khúc) chưa? So với nó còn tươi hơn! Vừa đỏ vừa tươi, thấy thế Lí Hưu Dữ liền vươn cánh tay ra.

44. Chương 44

Lí Hưu Dữ vươn cánh tay ra, nghĩ lầm hắn muốn thoát quần của mình, dọa Triệu Trường Hữu hồn cũng mất!

Không để ý ý đồ chân chính của người ta, Triệu Trường Hữu cố gắng bảo vệ quần của mình, chết cũng không chịu buông hai tay, cái gì cũng không quản hô to lên:

“Người dám...”

Vui đùa cái gì chứ, thứ lớn như vậy nhét vào, mệnh cũng chẳng còn!

Huống chi việc này mình vốn phải ở mặt trên, còn là gia hỏa lớn lên so với nữ tử đều xinh đẹp hơn, cực kỳ giống nữ nhân nữa chứ!

Bản thân rõ ràng so với y to hơn, so với y càng giống nam nhân hơn, nếu nhất định làm, nói cái gì cũng cần là mình ở mặt trên a!

“Ta có cái gì không dám!?”

Lí Hưu Dữ thu hồi cánh tay đang duỗi đến một nửa, nhìn thanh niên dưới thân.

Nếu như không có nhìn lầm, thanh niên bị đặt ở dưới thân hiện tại so với vừa rồi lại khả ái hơn một phần, khiến người ta có loại xúc động muốn khi dễ.

Càng thêm ác ý không để ý tới thanh âm Triệu Trường Hữu nhỏ có thể so với muỗi tranh đoạt quán quân, Lí Hưu Dữ tiếp tục nghiệp lớn của mình, chỉ là từ thoát quần áo người khác, đổi thành thoát của mình!

Vén mái tóc dài vướng bận lên, bỏ ngoại bào đã muốn rơi xuống một nửa ra, từng chút từng chút mở rộng chỗ áo, lộ ra xương quai xanh một người, hơn nữa cần cổ duyên dáng, cho dù dưới ánh nến mờ nhạt chiếu rọi, cũng có thể dễ dàng khiến người ta miên man bất định.

Vừa lòng nghe được tiếng vang nuốt nước miếng, Lí Hưu Dữ cố ý lại hỏi một lần.

“Người tới nói một chút xem, ta có cái gì không dám!”

“Người, người...”

Biết y là cố ý, nhưng mà Triệu Trường Hữu vẫn hiếm có một phen da mặt mỏng(mọi lần đi trêu người thì bạn í mặt dày đó mà =)).

Là mất đi mặt mũi cùng tự tôn nam nhân, vẫn không thể nói ra, bằng không đến lúc đó chịu thiệt chính là mình, chỉ là chẳng lẽ phải tự mình nói, không được ra chủ ý đánh mông ta! Sự tình mất mặt như thế phải nói làm sao đây a!

Theo bản năng giật giật thất lưng, đem bộ vị có thể gặp phải nguy hiểm cổ sức áp hướng giữa đệm chăn.

Bên này Lí Hưu Dữ cũng không chịu nổi đứng lên.

Duỗi tay đi túm mớ quần áo còn lại của Triệu Trường Hữu, chỉ là bị hấn chắn thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng chút nào, cho nên vì thuận tiện cho mình, liền nghĩ theo hành động phía dưới, dù sao mặc kệ có thể làm hay không, rốt cục nghĩ phải làm sao, trước đem quần áo cởi sạch mới là lẽ phải.

Vừa thấy y thật muốn thoát quần áo mình, Triệu Trường Hữu lúc này thật đúng là nóng nảy.

“Không được, không được...”

Giấy dựa liền muốn đứng dậy, lại bị Lí Hưu Dữ dùng chân để ở bụng không thể động dậy, đành phải dùng hai tay hãy còn tự do vói vào nhân gia còn phủ trong quần, run rẩy một chút đụng đến trên mông người ta, tìm vào khe hở ở giữa, muốn tiên hạ thủ vi cường.

(: người ra tay trước sẽ chiếm ưu thế trước)

Thấy qua người tự tìm đường chết như thế chưa?

Vậy thì hôm nay thấy rồi đi!

Hắn không sờ còn hảo, sờ này xong liền là vì cuộc sống sau này sống không bằng chết, làm tốt đầy đủ chuẩn bị.

Lí Hưu Dữ là loại người thông minh như thế nào, mắt phượng nhỏ hơi dài hơi chuyển, liền sáng tỏ tâm tư của hắn.

Đến cũng không đi thoát quần hắn, mà là trực tiếp hành sự.

Tiếng vãi vốc phát ra, ở trong đêm khuya yên tĩnh có vẻ phá lệ khá to, khiến người ta nghe cực kỳ rõ ràng.

Bị người đột nhiên tách ra đôi chân dài, thậm chí đi vào trong bộ phận giữa thân thể, cảm giác mãnh liệt không dễ chịu khiến Trường Hữu không tự giác nghĩ muốn khép lại hai chân ngăn cản thể công, nhưng động tác của hắn như vậy lại kẹp thất lưng đối phương không nhúc nhích được.

Nhưng như vậy vẫn không thể ngăn cản động tác Lí Hưu Dữ.

Thứ nóng bỏng trực tiếp thúc vào bên trong thân thể.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo vang vọng bầu trời đêm, mang theo ớn lạnh khi thâm nhập vào trong cơ thể người, tuy rằng mới chỉ là vào một phần nhỏ, nhưng mà bởi vì không có kinh nghiệm cũng không làm phương sách bảo hộ, cho nên Triệu Trường Hữu là thật sự đau a!

45. Chương 45

Tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo vang vọng bầu trời đêm, mang theo hàn ý khi thâm nhập vào cơ thể người, tuy rằng mới chỉ là vào một bộ phận nhỏ, nhưng mà bởi vì không có kinh nghiệm cũng không có biện pháp bảo hộ gì, cho nên Triệu Trường Hữu là thật sự đau a!

Lập tức liền khóc lên!

“Ra, ra, đi ra ngoài đi...”

Trường Hữu khóc hô lên, nước mắt chảy ra dưới ngọn đèn mờ nhạt, ánh lên màu vàng sáng, xinh đẹp như bảo thạch.

Lí Hưu Dữ nhìn có chút đau lòng.

Duỗi tay vuốt dòng nước mắt tràn ra kia, hơi hơi thở dài, dừng ở tại chỗ.

Kỳ thật hắn như vậy, chính mình cũng không chịu nổi.

Nội bích gắt gao kẹp thứ đó của mình, đi vào không được, đi ra ngoài cũng không xong.

Lại nhìn bộ dạng của thanh niên dưới thân.

Hai má thanh niên hơi sưng nhẹ lên, Lí Hưu Dữ đã không có biện pháp rồi.

Có lẽ là cảm giác được Lí Hưu Dữ do dự, Triệu nhị công tử bị người đặt ở dưới thân đã muốn phát cáu rồi.

“Hỗn đản, người nhanh đi ra ngoài một chút!”

Hai bên lông mày Lí Hưu Dữ giống như cố ý dùng bút lông họa lên, phi thường xinh đẹp có chút gồ lên, lại có chút không hòa giận.

“Rõ ràng lớn lên chính là bộ dáng nữ nhân, người bị áp là người mới đúng!”

“Người nói cái gì!”

Bởi vì ức chế dục vọng chính mình, thanh âm Lí Hưu Dữ thấp trầm khàn khàn, lại tình cảm nói không nên lời.

“Nói, nói người...”

Vẫn đang chờ Triệu nhị công tử, Lí Hưu Dữ đặt ở trên người hắn liền lại thẳng tiến vài phần, vẫn như cũ tiếp tục đi vào một nửa!

“A...”

Có thể cảm giác được chính mình bị thứ nóng bỏng kia dùng sức xé mở ra, giống như từ trong thân thể bị chia làm hai nửa.

“Người, người, người này gia hỏa ẻo lả!!”

Triệu nhị công tử trí nhớ từ trước tới nay không giỏi, xem ra đương nhiên không nhớ rõ sự tình chính mình ở ven thanh hồ vì cái gì thiếu chút nữa chết luôn, mở miệng đã nói ra lời trong lòng.

Lí Hưu Dữ treo ở trên người hắn cũng không giống bên thanh hồ khi đó, lại cũng không sinh khí, chỉ là thân nhiên hừ cười rộ lên, trên người lại hạ thêm lực.

Lại một lần nữa hướng phía trong dẫm một cái, mượn thêm sự trơn bóng của máu, hoàn toàn không uống khí lực tất cả đều chôn vào.

“Nguyễn rửa người!”

“A...”

Triệu nhị công tử bị lần này chỉ còn có khí lực hết giận, đã không còn tức giận thêm, ở đây cũng không dám kêu gào.

Nước mắt rải rác còn có nước mắt lẫn lộn trên mặt, ngay cả động cũng không dám.

Chôn thật sâu vào khối thân thể lửa nóng này, chỗ hẹp kia hấp thụ mình vào sâu trong, có mị lực không thể tưởng tượng, ngay cả đoạn cuối mạch máu bởi vì đau đớn mà nhảy lên nho nhỏ, cũng có thể cảm giác được rõ ràng, bởi vì sau khi tiến vào sinh ra ma sát, Lí Hưu Dữ nhẹ nhàng thở dốc ra.

Cảm giác muốn theo đuổi càng thêm mãnh liệt, nghĩ muốn đi vào chỗ đó càng thêm sâu.

Chậm chậm rút ra một nửa, lại một lần xâm nhập thật sâu vào trong đó.

“Đừng, đừng nhúc nhích...”

Nhưng chỉ có khổ Triệu nhị công tử, đau đến mức ngay cả muốn động tay cũng không động nổi.

Khóc muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất.

“Cho người mắng...”

Lí Hưu Dữ một bên ý xấu luật động, một bên thì lại giáo huấn.

“Không, không, không mắng, ở đây cũng không mắng!”

Thân mình muốn rút ra, lại bị người gắt gao chặn lại, chỉ có thể hết sức không có chút mặt mũi nào xin khoan dung, Triệu Trường Hữu hiện tại chỉ sợ ngay cả niềm mặc cũng liền mất.

“A..., người, người nhẹ một chút, nhẹ chút a...”

Bởi vì dần dần quen động tác trên người nam tử, có thể nói là dùng lực cực lớn, Triệu nhị công tử có thần kinh cường hãn, ngừng khóc, dùng cánh tay cuối cùng có thể có tác dụng, đẩy động tác trên người nam tử.

Lúc ban đầu đau đớn tuy rằng vẫn còn duy trì, chỉ là chậm rãi một loại cảm giác khác thường từ chỗ bộ vị bị tương hợp vào đó bắt đầu lan tràn ra, rất nhanh lan khắp mọi ngõ ngách toàn thân, tất cả lỗ chân lông toàn bộ mở ra liều mạng hô hấp, tất cả khí quan đều đang điên cuồng gào thét, cảm thụ cảm giác sung sướng trí mạng.

Cánh tay vừa rồi còn đang kháng cự, hiện tại lại đặt ở trên đầu vai người ta, dùng sức ôm lấy cổ người ta, đem người gắt gao áp về phía mình.

46. Chương 46

Cánh tay vừa rồi còn đang kháng cự, hiện tại lại đặt ở trên đầu vai người ta, dùng sức ôm lấy cổ người ta, đem người gắt gao áp về phía mình.

Bất ngờ cứng rắn, ở trên ***g ngực trần trụi của hai người, ma xát va chạm lẫn nhau, sinh ra vui thích cực độ.

“Mau, mau lên...”

Thanh niên có chút chịu không nổi, dồn dập thúc giục mà nói, muốn đuổi theo càng nhiều thứ gì đó.

Nam tử vẫn hoạt động trên người hắn, sau khi nghe được, chỉ là cười khẽ cúi đầu, hôn trụ miệng thanh niên, khiến cho hắn nói không ra lời, không thể ở đây huyền não không ngừng.

“Ân, ô...”

Bị người ngăn chặn miệng, Triệu Trường Hữu chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Vừa lòng buông miệng hắn ra, Lí Hưu Dữ cố ý nhẹ nhàng bổ thêm vài cái.

Tiếp tục hữu lực hướng chỗ sâu trong tìm kiếm, bản năng phát tiết theo dục vọng chính mình.

Không đủ, không đủ, vẫn là không đủ...

Muốn đem hắn cứ như vậy đặt ở dưới thân cả đời, vĩnh viễn không thể rời đi.

Muốn cứ như vậy đem thời gian dừng lại, ai cũng không thể ngăn cản.

Muốn cứ như vậy đem hắn ăn vào trong bụng, ngay cả chết cũng không thể đem này tách ra.

Đã muốn không chịu nổi quá nhiều tình cảm mãnh liệt, thần chí Trường Hữu bắt đầu hoảng hốt lên, nguyên lai hai tay ôm lấy cổ người ta, cũng buông xuống đầu vai, miễn cưỡng nắm lấy hai bả vai như ngọc.

Cuối cùng kiên trì không được Trường Hữu bị bại bởi cảm giác, chất lỏng ẩm nóng trơn bóng làm ướt vùng bụng, nội bích non mềm đột nhiên chặt lại, trong đầu Lí Hưu Dữ cái thứ gì cũng nổ tung theo, bạch quang trước mắt chợt lóe, liền lên đỉnh cao.

Trầm trọng thở dốc, lan rộng cả gian phòng.

Lí Hưu Dữ nằm ở trên người Trường Hữu còn đang trì hoãn, nhẹ nhàng phập phồng, khoảng cách giữa hai người, vậy mà đều có thể nghe được tiếng tim đập.

!!,,!!...

Trầm mà hữu lực....

Thanh niên cùng với thần chí chưa thanh tỉnh, thì thào nói nhỏ...

“Lại, lại đến...”

Nam tử cố gắng đứng dậy, ngoài ý muốn nhìn chăm chú nam tử bị đặt ở trên người mình, hồi lâu lộ ra tươi cười, dựa vào hạ thân, ngăn chặn cái miệng không biết nông sâu kia.

Giơ tay lên, ánh nến vốn là không sáng lắm bị người dùng chướng phong đánh tắt.

Đêm vẫn còn dài đây...

Ngay tại lúc tình sự chỉ có trước nửa đoạn có thể tính là thảm thiết tiếp tục....

Bên trong Kim Kiếm phủ lại loạn thành một đoàn.

Một đám người vây quanh một người, gắt gao nhìn chăm chú người nọ, không chịu dễ dàng rời ánh mắt đi.

Chỉ thấy người bị vây, khí định thần nhàn, một bộ dáng nhàn nhã, nhìn mọi người đứng người quan sát hoàn toàn không để ở trong lòng.

“Đạo trưởng, kết quả như thế nào, người đến nói chuyện a!”

“Phu nhân không cần lo lắng, kiểu gì ông trời cũng có quyết định a!”

Thản nhiên nhìn lão đạo lỗ mũi trâu gieo quẻ, thuận theo chòm râu lộn xộn, cố ý bày ra vẻ siêu nhiên.

“Đạo trưởng, quẻ tượng này rốt cuộc nói như thế nào!”

Triệu phu nhân chùi nước mắt, ngay cả lão đạo lỗ mũi trâu nhìn cũng không nhìn, chỉ là truy vấn kết quả. Nguyên lai, khi chú rể bê mặt hôn mê trên hôn lễ, bởi vì Triệu Trường Hữu đi mất, làm mọi người lo lắng, chính là tìm hai ngày một đêm cũng không tìm được nơi ẩn nấp.

Mà sau hôn lễ khách cũng chưa đi, còn có một vị được xưng có thể biết quá khứ tương lai thiên tính tử lâu hữu cơ, Triệu phu nhân vốn là có chút mê phạt cũng là cấp bách rồi, liền tin theo chuyện ma quỷ của hắn.

Vốn mọi người cũng là không tin, chỉ là nhìn lão đạo này một bộ dáng thần linh mộ đạo nói, hơn nữa trong người có sẵn sự hiểu kỳ, cũng liền bán tin bán nghi đứng lên, theo vô giúp vui.

Lúc này một đám người vây quanh nhìn hắn bói toán.

Triệu Thanh Khâu có chút không kiên nhẫn nhìn đám nhân nhân chỉ e thiên hạ bất loạn, thở dài một hơi.

Nếu Triệu phu nhân không ở đây, hắn sớm đem kẻ kiếm cơm lừa đảo này vứt ra khỏi phủ rồi.

Lão đạo lỗ mũi trâu vẫn đang bày ra thế chiếu hình siêu nhiên, nâng ngón tay lên chậm rãi bấm đốt.

“Quý công tử giờ phút này hẳn là đang ở phương Tây...”

Vừa thấy lão đạo thế nhưng suy tính ra phương vị của đứa con, Triệu phu nhân kinh hãi vạn phần, ngay cả những đại nhân nhân này bên cạnh cũng đều chăm chăm lấy làm kỳ.

“Đạo trưởng, người có thể tính ra cát hung con ta?!”

Dường như muốn ăn lâu hữu cơ hơn bình thường, nếu các vị tiểu thư cùng Triệu Thanh Khâu không túm lấy, Triệu phu nhân đã sớm tiến lên bóp cổ hắn.

Lại là động tác khiến cho người ta hoài nghi, miệng nói thăm chú ngữ ai cũng nghe không hiểu, bấm đốt ngón tay lại đột nhiên dừng lại, lại lặp lại một lần, vẫn là không đúng, lại là một trận bấm, vẫn là không đúng.

“Đạo trưởng...”

Triệu phu nhân chớp chớp mắt, hẳn nếu còn bấm nữa, phỏng chừng năm ngón tay sẽ mất luôn.

Cuối cùng lâu hữu cơ đứng ở ngón giữa, giật mình lui về phía sau lui lại lui, đặt mông ngồi vào khoảng không mọi người vì hắn cố ý bày ra trên mặt đất.

“Hong, hong loan tinh động...”

“Cái, cái gì...”

Là người thì đều biết hong loan tinh động kia nói cái gì, để người ta tính cát hung lại tính ra cái này...

Thật là có chút xui xẻo...

Muốn gạt người cũng gạt chuyên nghiệp chút a.

Lâu hữu cơ bị người quăng ra ngoài cửa lớn, đầy mặt lão lệ, đánh chết hắn cũng không muốn như thế, sư phó hắn nói hắn bốc một vạn quẻ cho người, lại chỉ có một quẻ là chuẩn.

Mà này ngàn dặm chuẩn thế nhưng chính là quẻ này....(=..= tội ổng, đoán đúng cái duy nhất =)))

Hong loan tinh động():

Theo Phong Thần bảng ghi lại, sao Hong Loan(chim loan đỏ) tinh hệ Phượng Hoàng sơn chim loan xanh đầu khuyết Long Cát công chúa, bản vi nhị cung tiên tử, là Hạo Thiên đại đế thân sinh, con gái của Tây Vương Mẫu, chỉ vì nổi nhớ tâm sinh trần tục, bị biếm hạ phạm, ở Phượng Hoàng sơn chim loan xanh đầu khuyết tu đạo, trang phục thường mặc: đầu đội ngư vĩ quan, mặc quyền y(trang phục bằng lụa), cũng lấy chim loan xanh làm vật để cưới.

Khi Khương Tử Nha phạt Trụ, công chúa hạ sơn trợ Tử Nha một tay, từng thi vũ cứu diệt ngọn lửa Tây Kỳ, cũng bắt giữ trụ doanh đại tướng Hồng Cẩm. Hồng Cẩm đem trăm thủ chi tể, có Nguyệt Hợp lão nhân tiến đến biện hộ cho, nói ra Long Cát công chúa cùng Hồng Cẩm có thể tặc nhân duyên, từng ước định thắt dây

tơ hồng, nên có một đời tình cảm phu thê, công chúa bị biếm hạ phạm, đang muốn giải quyết xong đoạn tục duyên này, mới có thể phản bản quy nguyên, hơn nữa trợ giúp Khương Tử Nha bình độ ngũ quan, phu thê hai người cùng được công lao, ngày đợi công thành, đao tri sẽ phải sứ giả nghênh đón công chúa hồi cung, công chúa nói số trời không thể trái, nguyện cùng Hồng Cẩm thành thân, sau phu thê đồng tâm dốc sức với Chu Doanh, sau thì phân phong thành Long Đức tinh cùng Hồng Loan tinh.

”Hồng loan tinh động” , một vài thuật sĩ cổ đại căn cứ theo hiện tượng thiên văn ấn mệnh để ý suy tính mà ra, là tinh tượng học thượng một loại quỷ tượng, nếu có nhân gia nói người hồng loan tinh động, nói chính là người muốn/phải kết hôn:

Điển cố chỉ ý có thể tính kiên trì ngày kết hôn, ừ hai hình thức suy luận mà được, một Hồng Loan, Thiên Hỉ hoặc Thiên Diêu, ý chỉ chiếu năm xưa hóa đại nạn mệnh cung thì, tục xưng hồng loan tinh động hai hóa lộc chiếu nhập cung phu thê, cát lực tăng thế, tất có gọi mở gả lấy.

Người thời nay vị hồng loan tinh động, tỏ vẻ nữ tử hỉ sự sắp tới, hoặc sâu xa như thế.

47. Chương 47

Đẩy cửa gỗ chạm trở ra, Triệu Thanh Khâu cất bước đi vào.

Không hổ là nhân gia hữu đầu hữu kiếm (có máu mặt), ngay cả cái phòng khách nho nhỏ này, Kim Kiếm phủ cũng là khảo cứu tinh xảo.

Xoay dần một bình phong, đặc biệt bố cục ở trong nội đường bí ẩn, đứng trước cửa sổ nửa mở một thân hắc y Triệu Cực trang chủ Vô Cực sơn trang.

Triệu Cực nghe thấy phía sau có thanh âm quay người lại.

Dưới ngọn đèn sáng ngời, lộ ra người có gương mặt tương tự Triệu Trường Hữu, biểu tình uy nghiêm trang trọng bởi vì hai bên tóc mai điểm điểm dấu vết hoa râm, thấy vẻ xuống sắc của tuổi già, trên khoe miệng kiên nghị thế nhưng cũng không che dấu được những nếp nhăn nho nhỏ.

Trong bóng đêm Triệu Cực hiện ra vẻ mặt suy tàn chán nản, hoàn toàn không thấy một chút nào bộ dáng hăng hái, một chút nào uy trấn võ lâm kia.

“Trường Hữu có tin chưa?!”

Nhìn đến Triệu Thanh Khâu lắc đầu, vừa mới rồi chỉ là trạng thái có chút thất thường của Triệu Cực, hiện tại thì là như đã đánh mất linh hồn.

Thở dài một hơi, Triệu Cực hơn năm mươi tuổi, vốn phải có tuổi hợp với thành tựu nghiệp lớn lại giống như đã mất đi tinh lực dồi dào.

“Đa, không cần lo lắng quá mức, hi vọng Trường Hữu có thể chơi ít đi, chuồn tới đâu đó chơi đùa đi!”

Triệu Thanh Khâu đi đến trước mắt Triệu Cực, an ủi mà nói.

Triệu Cực lộ ra tươi cười không hợp thân phận, nụ cười trông rất là khó coi.

“Thanh Khâu, nghĩ tới ta Triệu Cực cũng là đứng đầu một trang, chút sự tình ấy, ta vẫn là hiểu được!”

Trong thanh âm khó tránh khỏi một chút gượng gạo, chỉ là cẩn thận lắng nghe lại có thể nghe ra một tia bi thương.

Nói là trang chủ tiếng tăm lừng lẫy, nhưng cũng là thái độ của nam nhân bình thường làm người cha người mẹ, đối với tiểu nhi tử thiên vị, Triệu Cực chính là một người phụ thân, cực kỳ bình thường, giống như tất cả phụ thân trong thiên hạ.

Anh danh một đời trang chủ Vô Cực trang, được nhi tử như Triệu Trường Hữu, chính là sát tinh mang theo điểm ma quỷ trúng mục tiêu của hắn, từ nhỏ chính là khắc hắn.

“Thanh Khâu, lúc này đây...”

Triệu Cực dừng một chút, chống lại ánh mắt Triệu Thanh Khâu.

“Lúc này đây, nếu là tìm được Triệu Trường Hữu, quay trở lại trang, ta liền làm hôn sự cho ngươi và tiểu Tịch, đem Vô Cực sơn trang giao vào tay ngươi!”

“Cha, người đây là vì sao!”

Triệu Thanh Khâu rảo bước mạnh mẽ tiến lên một bước, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Trên khuôn mặt tái nhợt như trước mang theo tươi cười, lại dính theo một chút chua xót không phai được.

“Thanh Khâu, chỉ cần đệ đệ ngươi bình an, ta đã không còn vướng bận gì nữa, chỉ cầu bình đạm là tốt rồi!”

“Đa! Ngài vẫn còn tráng niên, vì sao phải tính toán như thế, lại nói sau trên tiểu Tịch vẫn còn hai tỷ tỷ chưa lấy chồng, vì sao phải nóng lòng nhất thời!”

Triệu Thanh Khâu sắc mặt không ổn, trong dáng vẻ còn có tâm tư không rõ ràng.

“Thanh Khâu, ngươi mặc dù không phải ta thân sinh, lại hơn hẳn thân sinh, ta và nương ngươi, còn có bốn tỷ muội kia của ngươi, đều đem ngươi xem thành người xem thành người tương lai phải chủ trì gia nghiệp, trưởng tử đảm đương môn lập hộ. Trường Hữu lại tin cậy có thừa với ngươi, ta biết, ở trong lòng hắn, phân lượng của ngươi so với chúng ta càng hơn hẳn vài phần!”

Triệu Cực tay phải nắm chặt ở phía sau người.

“Cho nên, Thanh Khâu, Vô Cực sơn trang này cao thấp hơn ba trăm khẩu, ta liền phó thác cho ngươi!”

“Đa, này, đây là tuyệt đối không thể! Đừng nói ngài vẫn còn, chính là vạn nhất, cũng là đệ đệ đẳng vị mới đúng a!”

Triệu Thanh Khâu lại tiến lên một bước nhỏ, thấy Triệu Cực nói có chút quyết tuyệt, không chỉ là để trong lòng.

“Thanh Khâu, ta có tính toán của ta, ta ý đã quyết, ngươi không cần ở đây nhiều lời!”

“Đa!”

“Thanh Khâu, Trường Hữu bình an trở về là lúc, chính là ngày ngươi đảm nhiệm chức trang chủ!”

Triệu Cực thẳng thừng quay người lại, bóng dáng sừng sững ở cửa, nói lên quyết ý không chịu ở đây nhiều lời nữa.

Rơi vào đường cùng, Triệu Thanh Khâu không hảo ở đây nhiều lời làm gì, đành phải trả lời:

“Đa, đêm muộn rồi, ngài cũng sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Xoay người đi đến trước mắt bình phong kia, lại đột nhiên dừng lại, cầm mộc chế bên cạnh, mở miệng nói:

“Đa, Bạch gia ta một hộ sáu mươi ba khẩu huyết án, khả cùng ngài có can hệ?!”

Các đốt ngón tay phiếm bạch lại có chút run rẩy, cúi đầu thanh âm cũng là mang theo hàn ý.

“Thanh Khâu, ngươi nhớ kỹ, ta Triệu Cực tuyệt đối không phải người cầm thú, chết cũng sẽ không đi hại thân sinh muội muội của ta!”

Liền ngay cả đứa nhỏ được mình nuôi dưỡng lên người, hỏi ra bậc sự tình ngỗ nghịch cỡ này, Triệu Cực cũng không hề quay người lại, thanh âm ngay thẳng nói quang minh lỗi lạc...

48. Chương 48

Tối gần sáng sớm, trời còn chưa sáng, ánh trăng nửa vành ám vàng lại sớm ẩn lui, liền ngay cả tinh quang tản mạn trên bầu trời cũng không lưu lại, phía xa giữa không trung đàng chân trời hắc sắc cùng thanh sắc nối tiếp nhau, liên tiếp khe hở giữa khoảng không phiêu đảng mông lung sương mù.

Giống như hết thảy mọi thứ đều ngưng trệ bên dưới thiên địa, ngẫu nhiên nghe thấy vài tiếng vang nhỏ lẻ, rồi lại rất nhanh biến mất không thấy, toàn bộ không gian lại lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Trong giấc mộng, luôn có cái gì đó quấy nhiễu giấc ngủ mơ màng, vật thể có nhiệt độ nhất định, bướng bỉnh muốn gần kề đến mình.

Đột nhiên mở hai mắt, Lí Hưu Dữ cuối cùng đã biết, cái vật thể kia vẫn cọ đến cọ đi rốt cục là cái gì.

Thanh niên đang ngủ mơ hồ, trong giấc ngủ say có thể là cảm giác được lạnh lẽo, không ngừng dựa vào vật theo bản năng trở thành ấm lò của mình, mạnh mẽ chui vào cái địa phương ấm áp kia.

Duỗi tay muốn đẩy gia khóa ngủ giống như lợn chết này ra, lại chạm phải một mảnh nhiệt ý.

Toàn bộ thân mình cuộn tròn lên, đã muốn toàn bộ cọ đến trong ***g ngực mình. Tựa vào xương quai xanh trên thân thể, mang theo nhiệt độ không bình thường lắm, bề mặt làn da quang lửa còn thêm một tầng nước mỏng manh, lấy tay gạt đi làn hơi nước phía trước, thăm dò một chút cái trán bị mồ hôi làm ướt, lúc này mới phát hiện nguyên lai thanh niên trong ***g ngực khối xương.

Bởi vì nhiệt độ cơ thể kia có thể nói là hơi cao so với thường nhân, Lí Hưu Dữ không tự giác có chút kích động, ngồi dậy, nhặt lên trường sam bị mình vứt lung tung ở chỗ nào đó, thâm nhập vào bên trong, đụng đến bình gốm trắng nhỏ mà mình cường thường (cướp) của Triệu Trường Hữu, không hề nghĩ ngợi liền rút nắp bình ra, đổ được hoàn màu đen ra, bóp mở miệng thanh niên, đổ một viên xuống cho hắn.

Chờ sau khi hoàn hồn mới hiểu được, đó là thần dược có thể khởi tử hồi sinh, thiên kim khó cầu được, đã biết chỉ là một trận sốt nho nhỏ, liền cho thanh niên ăn xuống.

Lí Hưu Dữ chưa xót cười lên...

Chính mình, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nụ hôn kia như chuồn chuồn lướt nước(hời hợt), chính mình như thế nào không biết, rõ ràng nắm được đó là thanh niên đang thân bạc mình, lại cũng chỉ là một cước đưa hắn đá xuống giường đi, như thế xong việc mà thôi, liền liền giả bộ cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Chính là, thế nhưng người làm như thế thật sự chính là mình sao?

Đem nam nhân đặt ở dưới thân, thâm nhập thật sâu vào trong cơ thể người khác, lần đầu tiên liền làm ba hồi, thật đúng là mình sao?

Là Lí Hưu Dữ thử sát phong vân(oai phong một cõi), độc bộ vô lâm sao?!

Nếu thật là mình, kia vì cái gì còn có thể nghi vấn giống như này, còn có thể dao động như thế!

Không phải là có đông tây này nọ chui vào trong cơ thể mình đi!(virus BL, anh ạ! =))

Bằng không, đường đường Lí Hưu Dữ lại như thế nào làm ra việc như thế...

Chẳng lẽ đúng như lời nói đùa của ôn nhu thanh niên say rượu kia!

Bản thân thật sự thích hắn phải không?!

Làm sao có thể!

Bản thân sao có thể thích gia khóa so với bốn đản còn bốn hơn, so với bạch si còn muốn xuẩn hơn!

Tuyệt đối không có khả năng!

Biết không có khả năng là tốt rồi, cái khác quan hấn nhiều như vậy làm gì, có lẽ ngày mai sẽ rõ ràng đi!

Lí Hưu Dữ cực kỳ không kiên nhẫn nhu loạn tóc dài của mình, để lộ ra một mặt không muốn người biết, có lẽ Lí đại giáo chủ danh chấn giang hồ ở phương diện này, ngoài ý muốn còn có chút không quen, cho nên mới tùy ý mình trốn tránh, đem mình quăng lại trong đồng chăn đệm hỗn độn.

Thanh niên kề cận bên cạnh, lại cọ cọ xát xát về phía mình, Lí Hưu Dữ duỗi tay nhéo nhéo khuôn mặt ửng hồng của thanh niên, lưu lại hai ấn ký thật sâu, bàn tay to vung lên đem xúc cảm tốt đẹp của thanh niên cuốn về phía trong ***g ngực mình.

Hai người ngủ cùng nhau, tứ chi dầy dụa cùng một chỗ, liền ngay cả mái tóc thật dài cũng là như nhau, rồi rầm phồ tản ra tuy hai mà một.

Ngày mai a...

49. Chương 49

Ngày mai a...

Bụng, bụng đau...

Triệu Trường Hữu hãy còn ở trong giấc mở, trong đầu trống rỗng, trên nền trắng viết rõ ràng ba chữ màu đen...

Nhưng mà, vì cái gì lại rõ ràng như vậy chứ!

Không đúng, vấn đề không phải rõ ràng hay không, là, là, bụng thực sự đau!

Mau, mau, ở đây muộn liền, liền, ...

Đến, đến, không...

Không còn kịp rồi...

Triệu Trường Hữu đột nhiên liền minh bạch rồi, rốt cục bởi vì quá mót mà mở mắt!(=..=)

Mau, mau!

“A!”

Vội vàng nghĩ đứng dậy, Triệu gia nhị gia kêu thảm thiết lên tiếng, lúc này không phải đau bụng, mà là địa phương chịu hai lần ba lượt trở mình chịu thương tổn, nói không nên lời, giống như bị kim chích đau chết được.

Này còn không chỉ vậy, ngay cả thắt lưng mình, còn có khó, liền giống như bị người mở ra sau thì lại làm tổ tới làm tổ lui vậy, so với bị cha dùng gia pháp đánh đập còn hơn.

Mãnh liệt cảm nhận sâu sắc khiến cho hắn một lần nữa ngã lại bên trong giường, không dám đơn giản vọng động.

“Người, đang làm cái gì!”

Tiếng nói trong trẻo êm tai vang lên ở phía trên, Lí Hưu Dữ một bên thất được một nửa nút, một bên quay đầu lại hỏi.

Triệu Trường Hữu mở hai mắt ra tìm địa phương phát ra tiếng nói, nhìn qua...

Chỗ sáng ngồi nhất trong phòng, nam tử mái tóc dài tới đầu gối, đối diện mình, hơi hơi rộng mở tiểu sam(áo lót), chỉ buộc một nửa nút thắt, lộ ra nơi cả năm không thấy ánh mặt trời, da thịt khiết bạch bởi vì ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xạ chiếu rọi, trắng nõn đến trình độ gần như trong suốt.

Nam tử trong nắng sớm, xinh đẹp không lời nào tả được, linh động thanh tú, phiêu dật xuất trần...

Triệu gia nhị công tử không khỏi nhìn đến gốc người...

Một đôi tay thoảng có chút cảm giác mát, sờ lên trán mình, hắn cũng không biết.

Nhìn Triệu Trường Hữu trở lên ngu dại, Lí Hưu Dữ lông mày nhướng lên, phác họa ý cười, tay đưa đến trên trán, liền dọc theo đường cong gương mặt, tìm đến hai má Triệu Trường Hữu, dùng sức ngoan ngoan véo một cái!

“A...”

Bưng lên hai má lưu lại dấu vết nghiêm trọng, Triệu Trường Hữu làm sao cũng muốn tỉnh táo lại.

“Người...”

Bụng lại là vừa động, lúc này mới nhớ tới chính yếu.

Chờ ta trở lại...

Hắn hết thấy lấy đại sự làm trọng, liền muốn xốc chân lên, kia biết, chân này còn chưa có đạp đất, liền bởi vì trọng tâm toàn bộ đặt ở trên cái đùi mềm nhũn kia mà ngã xuống đất.

May mắn Lí Hư Dữ mau tay mau mắt, bằng không cái bộ vị nào đó của Triệu nhị công tử sẽ họa vô đơn chí rồi...

Lí Hư Dữ cau lông mày có chút không hồn giận hỏi:

“Người cái dạng này còn nghĩ muốn đi?”

Một câu hỏi Triệu nhị công tử nha khẩu không nói gì, dù sao Triệu nhị công tử này vẫn là mặt mũi rất tốt, nhưng bụng thì không, một hồi công phu như vậy đã muốn chuyển vài lần, lui rồi lại lui.

Quá mót đến nông nổi không nhịn được nữa, bức Triệu Trường Hữu đành phải mở miệng:

“Bụng đau rồi...”

Nghĩ đi nghĩ lại, mới tìm ra một từ ngữ có vẻ văn nhã, chỉ là thanh âm hơi nhỏ.

Còn chưa chờ Triệu Trường Hữu bỏ bàn tay Lí Hư Dữ còn giúp đỡ mình ra, hắn liền lẳng không mà lên, bị Lí Hư Dữ ôm lên.

“Buông, buông...”

Triệu Trường Hữu thì bị người ôm vào trong ngực bởi vì tư thế mất mặt này mà giãy dụa.

“Người có thể đi sao?”

Ôm một nam tử trưởng thành, Lí Hư Dữ nhìn qua so với Triệu Trường Hữu thân hình tinh tế hơn, thế nhưng hoàn toàn không thấy bộ dáng găng sức.

Đem hắn sắp đặt hảo, xoay người ra tiểu gian, đang chỉnh thân mình mặc một nửa quần áo, mà đôi mắt xinh đẹp đảo quanh, ba quang lưu chuyển, lược bạc môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, chống lên cửa, mỉm cười nói:

“Hai vị đến thật là sớm...”

50. Chương 50

Ngoài sân, hai người nam nhân dáng người cao đứng ở giữa sân, phía sau đều mang theo thanh đao kiểu lớn.

Trên mặt mang theo nghiêm túc, một người có lẽ ít tuổi hơn ôm quyền với Lý Hư Dữ:

“Xin hỏi các hạ chính là Kham Dư giáo giáo chủ Lý Hư Dữ?!”

“Không sai, chính là tại hạ!”

Nam tử từ chỗ bóng râm bên cánh cửa đi ra, một bộ dáng phong khinh vân đạm, khóe miệng hơi lộ vẻ tươi cười như có như không, bạch sắc trường sam lộ ra điểm mắt trật tự, mang theo phần lười biếng lại xinh đẹp, hai người trong viện không khỏi nhìn ngây người, người nhỏ hơn kia thiếu chút nữa là có thể chảy ra nước bọt tới rồi.

May là người lớn hơn kia còn có điểm đầu óc, đối Lý Hư Dữ miễn cưỡng tinh tường nói rằng:

“Chúng ta là Yến Sơn song đao, ta là Yến Long. Vị này chính là đệ đệ ta Yến Hổ, chủ tử nhà ta đặc biệt mệnh hai người chúng ta cùng giáo chủ mời đi làm vài chuyện!”

Nghe hắn vừa dứt lời, Lý Hư Dữ liền minh bạch rồi!

Đây là người đem qua cùng nhau một chỗ, chỉ là người nọ đem qua là ám, mà hai người này chính là bởi vì ám không thành, hôm nay liền tới công khai!

“Chủ nhân nhà người nói muốn, ta sẽ cho, ta đây Kham Dư giáo mặt mũi phải đặt ở nơi nào!”

“VẬY CHỜ CÓ TRÁCH HAI NGƯỜI CHÚNG TA KHÔNG KHÁCH KHÍ RỒI!”

Yến Hồ rõ ràng rất là cấp bách la to, không biết vì cái gì một bộ nôn nóng khó dần nổi.

Phượng nhân dài nhỏ khê động, Lý Hưu Dữ đưa tay ra mời, cười theo nói rằng:

“Hai vị là cùng nhau, hay là từng người từng người tới!”

Nam tử lớn một chút kia, nhìn Lý Hưu Dữ một chút, còn có chút lý trí theo cười làm lành nói:

“Ngài là đứng đầu một giáo, chúng ta tất nhiên là không bằng ngài rồi, mà huynh đệ hai người chúng ta từ trước tới nay là cùng nhau cùng tiến cùng thoái, cho nên...”

“Ca ca, người cùng hân miễn nói cái gì a, nhanh kết thúc một chút, lão tử còn muốn đi hoa lâu đây, chạy tới mất ba ngày đường, đang nhìn tới bộ dáng y, ta thể nhưng không nhịn được rồi! Nhất định phải hảo hảo hưởng thụ một phen!”

Đệ đệ kia một bộ dáng đáp quỹ hảo sắc, hoàn toàn không đem Lý Hưu Dữ đặt ở trong mắt.

Mà y Lý Hưu Dữ đối diện, coi như không có nghe thấy ô ngôn uế ngữ của người này, như trước là một bộ dáng khí định thần nhàn.

Nhưng thân thể khê động, liền đến phụ cần huynh đệ hai người, hai người kia kinh hãi, may mắn cũng không phải là hạng vô dụng, lắc lư thân hình rút đao liền cùng Lý Hưu Dữ chiến đấu cùng một chỗ.

Mấy người vòng vo qua lại, huynh đệ hai người vẫn là cuốn lấy Lý Hưu Dữ, thật là có chút bộ dáng bản lĩnh, trách không được lại bị phái tới, nhưng chỉ là quá coi thường Lý Hưu Dữ, đối mặt Lý Hưu Dữ bị Yến Hồ chọc giận, lại cẩn thận coi chừng thế nào đi nữa căn bản là không phải đối thủ của y, sợ dĩ sớm liền thấy mồ hôi ra rồi.

Lý Hưu Dữ bên này tuy rằng chỉ bằng vào nhĩ lực, biết tới chính là hai người kia, nhưng Lý Hưu Dữ trong lòng lo lắng, Triệu Trường Hữu trong phòng còn đang phương tiện, cũng liền vô tâm ham chiến, nhìn chỗ sơ hở của hai người, mỉm cười, dùng lực thật sự đánh vào phía ngực đệ đệ.

“A...”

Yến Hồ thẳm kêu một tiếng, ngã trên mặt đất, ói ra vài ngụm tiên huyết, còn chưa có kịp lưu lại di ngôn, liền bị thẳm chết đi, để lại tràn đầy phần hận.

Yến Long quát to một tiếng đệ đệ, hư hoảng một chiêu đề đao liền thẳng mặt Lý Hưu Dữ mà đến.

Lý Hưu Dữ nhẹ nhàng nhảy về phía sau liền vô cùng đơn giản tách ra, Yến Long nhưng lại nhân cơ hội hướng sau nhảy tới.

“Lý Hưu Dữ, thù giết đệ, ta Yến Long ngày khác chắc chắn hồi báo gấp bội!”

Lý Hưu Dữ giễu cợt cười cũng không định buông tha hắn, thân hình khê động, đi tới trước mặt Yến Long, Yến Long hoảng hốt, biết ngày hôm nay là đi không được rồi, không khỏi đã nghĩ liều mạng vứt bỏ mệnh đi ra ngoài, đối Lý Hưu Dữ hạ sát thủ.

Một đạo hàn quang thẳng tắp bổ về phía Lý Hưu Dữ.

Nhưng nhân gia cũng không nóng lòng né tránh, mà là cước bộ vừa chuyển, thì chuyển tới phía sau Yến Long, đúng với chỗ trống lớn không có bất luận cái gì cản trở.

Lý Hưu Dữ đang muốn một chưởng tiện đường kết liễu hắn, cũng không nghĩ bị hét thẳm một tiếng làm cho ngừng tay...

51. Chương 51

Kinh thiên động địa mà hét to một tiếng, hơn nữa do giọng nam cực kỳ quen thuộc, càng không khỏi làm Lý Hưu Dữ tắc lòng đại loạn, thấy Yến Long thiếu chút nữa sẽ đi gặp mặt cùng đệ đệ không quan tâm. Một người phi thân đi vào trong phòng.

Đẩy ra bổ liêm ngăn cách tiểu gian thì, bởi vì quá run rẩy, vài lần cũng chưa thành.

Vạn nhất...

Sẽ không đâu...

Ta còn một nguyên nhân trước rõ ràng làm cho phiền não...

Tuyệt đối sẽ không đâu...

Hung ác tâm, dùng lực đem toàn bộ dự đoán vút xuống, cảnh tượng trong tiểu gian làm cho Lý Hưu Dữ lập tức nắm chặt nắm tay...

Chưa từng có qua hồi hận, sóng dữ giống như cuộn trào mãnh liệt bao phủ toàn bộ đáy lòng, vừa vặn móng tay cắt gọn sạch sẽ cũng đơn giản đâm vào trong lòng bàn tay, Lý Hưu Dữ cả người đều đang run run, bất luận hít sâu ra sao, cũng không thể lắng lại...

Vì cái gì....

Vì cái gì?!...

Vì cái gì!

Mình không ở ven hồ đuổi tay bóp chết hắn!

Vì cái gì...

Vì cái gì?!...

Vì cái gì!

Mình không ở đêm qua làm chết hắn!...

Lý Hưu Dữ chưa từng có hoài nghi qua, chưa từng có hồi hận qua như vậy...

Mùi khó ngửi bên trong tiểu gian tràn ngập ở trong không gian chật hẹp, nung theo dư âm vừa kêu thảm thiết, có kinh khủng không nói nên lời...

Mà ở giữa tiểu gian, lúc này, cảnh ấy, còn có con người kia, càng mang theo kinh khủng không nói nên lời...

Chật vật!

Triệu Trường Hữu liều mạng ôm y phục, cả người run thật là giống như cái sàng, chỉ phủ một cái bên ngoài, ngồi ở chính giữa bồn cầu, lộ ra hai đại thối trơn bóng không có mặc quần.(viễn: sao con mèo nhỏ lại bôi bác anh ấy thế, con mèo nhỏ: ý kiến dzề)

Còn chưa kịp chải hạo một đầu tóc dài tản mạn rơi rác sau người, bởi vì trời sinh tóc hơi xoắn mà hướng về phía trước buông xuống, thanh niên đã vốn có đủ chật vật càng tăng thêm mấy phần khả khí phiền lòng.

Thanh niên tỳ răng xoay người hấp lãnh khí, nghe được âm hưởng vài vốc xé rách, chậm rãi ngẩng đầu lên, vài giọt nước mắt ngay trong vành mắt rơi xuống, làm người thấy rõ.

“Người, người, để làm chi!”

Thanh niên đã mang theo giọng nghẹn ngào, run run rẩy rẩy hỏi.

“Người quý kêu cái gì!”

Bởi vì tiếng kêu thảm thiết thiếu chút nữa tạo thành cơn sóc hù dọa Lý Hưu Dữ kia của Triệu Trường Hữu, y căn phá ngăn nha phần hận hỏi, dường như chỉ cần Triệu Trường Hữu trả lời sai một ý mình, sẽ tiến lên ăn hắn.(thách hắn hoàn cảnh như vậy)

Bị người đột nhiên hỏi nguyên do, Triệu Trường Hữu da mặt coi như là dày, thoáng cái vọt lên, dường như nhớ tới cái gì đó, vành tai nho nhỏ đỏ bừng lên, mặt quả thực là có thể đun sôi trứng gà.

“Cũng bởi vì người!”

Nam tử còn đứng ở nơi đó ngửi mùi không phải thơm, nghe vậy tà tà thiêu mi.

“Quan hệ gì ta!”

“Người, người, nếu không phải người đối ta làm cái chuyện tình đó, ta sao lại phương tiện một chút đều thống khổ như vậy!”

Một bộ biểu tình không đếm xỉa gì đến, Triệu nhị công tử không để ý mặt mũi kêu to lên.

Lý Hưu Dữ thông minh vô cùng, hơi hạ mắt xuống, ngắm đến nhân gia thân trên được khoác hờ, bộ vị giấu ở trong bồn cầu, đã sáng tỏ, hơi nhếch lên khoe môi, có chút trêu đùa nói:

“Kia là ai vào tới hôm qua mãnh lực ôm lấy ta, hô hét lại đến không cho ta ngủ thế!”

Triệu nhị công tử bị người làm nhục trong đau đớn, gương mặt suất khí cũng méo mó.

“Ta, ta, ta sao không nhớ rõ rồi! Rõ ràng chính là người mượn rượu hành hung!!”

Nguyên lai Triệu nhị công tử đơn xuẩn (đơn giản + ngu xuẩn) cũng có một ngày thông minh, bị y Lý Hưu Dữ nói đúng sự thực nhìn hấn bởi vì đau đớn mà sắc mặt có chút tái nhợt, cũng sẽ không cùng hấn tính toán nhiều, không có tiến thêm một bước biểu hiện.

Chỉ là thật sâu nhìn Triệu nhị công tử vài lần, xoay người rồi đi ra ngoài.

Triệu nhị công tử còn ngồi ở chỗ kia lại bị y nhìn vài lần thẳng sợ hãi, thật là ra một thân mồ hôi lạnh, quên mình cần làm sự tình.

52. Chương 52

Nhìn Triệu ngu ngốc một bộ dáng dập trong ngực có đàn, Lý Hưu Dữ đem tâm đặt vào trong bụng xoay người ly khai, đi tới cánh cửa để mở rộng ra thì, lúc này mới nhớ tới Yến Long kia bởi vì Triệu ngu ngốc mà may mắn nhặt về một cái mạng nhỏ, lại đi ra sân thì, kia bóng dáng hấn, ngay cả thi thể đệ đệ hấn đều tiêu thất không thấy rồi.

Rốt cục cũng chỉ là một tiểu nhân vật, Lý Hưu Dữ cũng không quá để ý, thế nhưng Yến Long trong miệng nếu như theo như lời nói lại làm y phải nhìn thẳng vào.

Muốn một thứ trên tay ta? Ta lại sẽ có thứ gì khiến lao lực tâm sức, chẳng lẽ là trong giáo xảy ra chuyện!

Quay đầu lại nhìn mảnh sân giống như chưa từng phát sinh qua bất luận sự tình gì, Lý Hưu Dữ quyết định chủ ý, đóng lại cửa phòng mở rộng.

Khoảng chừng qua thời gian có thể có nửa nén nhang, trong tiểu gian tiếng kêu thảm thiết gián đoạn cũng dừng lại.

Phảng phất mới vừa trải qua còn nhiều cực khổ, Triệu Trường Hữu cứ giống như bà lão chín tuần, cuối cùng từng chút từng chút mất trật tự xê dịch tới bên cạnh giường chiếu mất trật tự.

Cật lực đứng ở nơi nào, muốn tìm ra y vật bản thân, thế nhưng cầm đến trong tay lại phát hiện khổ tử từ lúc tới hôm qua đã xé tan rồi.

Khuôn mặt tuần tú khóc lóc thương tiếc, Triệu Trường Hữu thế nhưng vừa vội vừa tức, này còn muốn hấn sao đi ra ngoài gặp người.

“Người, người, người đền ta khổ tử đi!”

Tuy rằng dùng tới khí lực toàn thân, thế nhưng kia một đồng vãi rách rơi trên mặt đất thực sự chẳng uy lực gì, hơn nữa do cố sức tác động vết thương phía sau, Triệu Trường Hữu càng đau không có chút hiếp bức người khác khi đáp lại có quyết đoán.

Nam tử bị hấn chỉ trích đang đứng gần cửa sổ, vẫn nhìn chăm chăm động tác của hấn, cũng không nói một chút chỉ là đi tới trước bàn, đem người vừa phân phó đi mua y vật về cả thầy ném tới trên giường.

Phần hấn nghĩ muốn phát tiết cái gì, thế nhưng kiện ngoại bào thấp kém, chung quy luôn luôn có chút khí lạnh xâm nhập, làm lời nói đang định ra miệng cũng là cứ như vậy cứng rắn nuốt xuống dưới.

Tất cả chờ trước mặc khổ tử lên đi rồi nói!

Giấy dựa tận lực không để ý tới, bởi vì động tác trên phạm vi diện rộng mà mang đến đau đớn, Triệu nhị công tử dùng kiên cường chưa bao giờ có rất nhanh mặc khổ tử, mặc áo cài hảo, nhân tình lơ là, miệng mở đến mang tai, biểu tình muốn bao nhiêu vô dụng có bấy nhiêu vô dụng, còn có thân thể vẫn thẳng không đứng dậy, trước mắt lại hiện ra một phú gia công tử phong độ nhanh nhẹn.

Cuối cùng y phục hảo tất cả, Triệu nhị công tử trầm trọng thở ra một hơi, không đợi chậm rãi duỗi thẳng thất lưng, chợt nghe thấy Lý Hưu Dữ mở miệng nói:

“Người đã thu thập thỏa đáng?”

“Không thấy ta vừa mới mặc xong a! Còn hỏi nữa!”

Triệu Trường Hữu vốn còn ghen giận, đầu óc vẫn không thông minh lên, tính tình thiếu gia chơi đùa, hoàn toàn quên đi thân phận cùng tên nam tử đang nói.

“Mặc xong thì đi thôi!”

Cũng không cùng hấn chấp nhận, Lý đại giáo chủ rất có rộng lượng, đi ra trước mắt Triệu Trường Hữu, ngay cùng hấn chỉ kém cự ly một bàn tay người.

“Đi, muốn đi nơi nào?”

“Như thế nhiều lời vô ích!”

Lý đại giáo chủ lông mày vừa nhíu, biểu tình dường như phi thường không kiên nhẫn.

“Ta phải về nhà!”

Triệu Trường Hữu vươn ngực ra nhiều thêm vài phần khí thế!

“Về nhà?!”

Lý đại giáo chủ giãn mở mi đầu, phượng nhãn lại mở.

“Không, không sai!”

Khí thế trước đó nhất thời hóa thành hư ảo, Triệu Trường Hữu giật giật hạ thân, nhưng bởi vì chỗ thương nào đó không thể động đây.

“Mơ tưởng!”

Lý đại giáo chủ mỉm cười, ngữ khí cũng tương đối hung ác độc địa, duỗi tay bắt lấy, đem Triệu Trường Hữu túm ở trong tay, nửa kéo nửa ôm mang đi.

Triệu Trường Hữu sợ quên phản kháng, chỉ là như trước thấp kém thấp phần cao giọng hô to:

“Cứu, người cứu mạng a...”

“Ta, ta phải về nhà...”

Theo cước bộ đi xa cũng muốn dần dần thật nhỏ xuống.

“Dù sao, để ta ăn cơm rồi hăng đi...”

Rồi mới, chỉ để lại dư âm gián đoạn, nhiều lương không dứt, thê lương không ngớt.

53. Chương 53

Bị người nhét vào mã xa nọ đã sớm chờ bên ngoài, Triệu Trường Hữu lúc này mới dừng miệng, bởi vì trong không gian chật hẹp, phảng phất mùi thơm ngát của Lý Hưu Dữ vừa tắm rửa qua xong, lúc này mới nhớ tới trên người mình còn dính dính, từ ngày hôm qua mình đã chưa sơ tẩy qua, nhưng lại cuối cùng nhớ tới Lý Hưu Dữ kinh khủng, chỉ có thể khúm núm trốn ở trong góc không dám tùy tiện mình nhìn Lý Hưu Dữ một mắt nào.

Lý Hưu Dữ cũng không nói chuyện, giống như đang tự hỏi cái gì đó, sở dĩ nghe thanh âm tuần mã chạy bằng bằng ổn định, còn có động tĩnh bánh xe lăn qua đè xuống mặt đất, xuyên thấu qua tấm ván gỗ đang ngồi, truyền lại trong không gian nhỏ hẹp.

Dọc theo đường đi thường thường bị tiêu chảy, lại hơn nữa lên xe ngựa xóc nảy, khiến cho vết thương ở mặt sau của Triệu Trường Hữu đau đớn khó nhịn, cả khuôn mặt biến thành vừa xanh vừa trắng, vên vên chỉ là thời gian nửa ngày, nguyên bản là tiểu bá vương vui vẻ, hiện tại lại biến thành một con cá chết bệnh ương ương, nhìn ở trong mắt Lý Hưu Dữ không chỉ có chút không khỏe.

Cuối cùng, vào thời gian buổi trưa, tốc độ mã xa không nhanh vào Tô Dương thành, bởi vì cảnh tượng của thiên hạ đệ nhất thành này nhiệt náo, Triệu gia nhị công tử nhiều ít cũng tỉnh táo tinh thần, có vài phần không khí sôi động, bắt đầu phút giây hoạt náo, cũng duỗi cái cổ, vén màn lên, hiếu kỳ nhìn gì đó trên đường ngoài mã xa.

Dưới gợi ý của Lý Hưu Dữ, chuyển vài ngã rẽ, mướn xa phu giữ xa đứng ở ngoài y quán lớn nhất Tô Dương, mà khi Triệu nhị công tử lòng tràn đầy vui mừng cho rằng không cần ngồi ở mã xa muốn xuống xe thì lại xuất hiện vấn đề rồi.

Triệu Trường Hữu nhìn cái biển cũ trăm năm của Tế Thế đường, thì càng bước lui về phía sau.

Cẩn rằng hỏi Lý Hưu Dữ xuống xe trước:

“Người, người dừng ở chỗ này là có ý tứ gì?”

“Xem bệnh cho người!”

Lý Hưu Dữ đứng ở ngoài mã xa đang nhìn tế văn y quái(vân nhỏ trên áo khoác ngoài), nghe hẳn hỏi thì ngẩng đầu lên, thấy Triệu rùa đang muốn đem cước lui lại, Lý Hưu Dữ sắp không vui.

Muốn đem gia khóa vẫn lui lại đi ra, Lý Hưu Dữ vốn thân thể đã xuống xe, không thể làm gì khác hơn là lại tham tiến lên phía trước.

Vừa nhìn Lý Hưu Dữ muốn tóm mình ra, Triệu Trường Hữu lại càng lui về phía sau, còn một bên trốn một bên hô lên:

“Không nên, không nên, không nên xem quỷ đại phu gì!”

Chính là bị Lý Hưu Dữ đặt ở dưới thân mặc ý làm càn thì cũng không giãy dựa như thế, nhưng cái này là dùng khí lực thật sự, liều mạng né tránh cánh tay trắng nõn của Lý Hưu Dữ muốn bắt mình.

“Đánh chết ta, ta cũng không đi!”

“Người không xem bệnh thì vẫn phải bị tiêu chảy, hơn nữa thương nơi ấy còn chưa có hảo đi!”

Lý Hưu Dữ bởi vì nhất thời vẫn thực bắt không được Triệu Trường Hữu dùng toàn lực giãy dựa, không khỏi lộn ngược lên đôi mắt phượng nhìn lên, có vài tia tức giận.

Nếu như bình thường, Triệu Trường Hữu đã sớm bị dọa đến hồn không còn nữa, thế nhưng, hôm nay đặc biệt khó chơi.

“Người dù đánh chết ta, ta cũng không muốn!”

Lý Hưu Dữ hoàn toàn không có tính nhẫn nại, dưới một mạch quăng mạnh màn che, cả người kích động tiến vào bên trong xe, một bả tóm lấy gia khóa tính tình âm ỉ kia.

“Vì cái gì không muốn!”

Một bộ người không cho ta lý do đầy đủ để ta có thể không để người xuống, ngày hôm nay chính là đánh chết người, người cũng phải xuống.

Triệu Trường Hữu bị y túm cổ áo, nhìn Lý Hưu Dữ tức giận tràn đầy nhưng vẫn điềm lệ phi phạm như trước, nuốt nuốt nước bọt, cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ tới không thể nhỏ hơn nói rằng:

“Kia, cái chỗ ấy sao có thể cho đại phu xem!”

Mới nói xong, đừng nói là trên mặt, ngay cả tai đều đỏ lên, rất có xu thế phát triển lên cổ.

“Không được!”

Lý Hưu Dữ dụng tâm cứng rắn quyết định

Triệu Trường Hữu mạnh ngắc đầu, gắt gao trừng Lý Hưu Dữ, con mắt thật to phi thường phối hợp nổi lên một tầng hơi nước cùng hình tượng của hán thập phần không thích hợp.

Triệu Trường Hữu cũng nóng nảy, cái kính đầy mình sao cũng không dám phát ra, không thể làm gì khác hơn là xoay cổ, bắt đầu một kiểu cậu ấm chống đỡ sức mạnh.

“Dù sao đi nữa, ta chính là không cho đại phu xem, không tin, không tin người thử xem đi!”

Nhìn chằm chằm cái cổ Triệu Trường Hữu lộ ra bên ngoài, nhìn hán lần đầu ở trước mặt mình quật cường nghiêng mặt, Lý Hưu Dữ lần đầu thất bại ngồi ở nơi ấy.

Ánh mắt chợt lóe, thấy trong khe màn mở rộng, có gì nhoáng qua, Lý Hưu Dữ mỉm cười:

“Được rồi, chúng ta sẽ không xem đại phu...”

54. Chương 54

Ánh mắt chợt lóe, thấy trong khe màn mở rộng, một khối bộ liêu điềm lệ nhoáng qua, Lý Hưu Dữ phảng phất nghĩ tới chủ ý xấu, mỉm cười:

“Được rồi, chúng ta sẽ không xem đại phu...”

Nam nhai(đường) Tô Dương, là chỗ tới nổi danh ở cả Tô Dương, chỉ có tới buổi tối mới có thể minh diễm phồn hoa.

Bởi vì nơi này chính là không thừa thải tơ lụa hoa lệ, cũng không phải phong cảnh tú mỹ như họa, mà là hoa nhai(phố hoa) nổi danh đã lâu.

Trọn một con đường lớn, từ đầu đường lớn phía Đông tới hẻm nhỏ phía Tây, đại khái có trên trăm hoa lâu.

Ngũ nương là tú bà của Phù Dung lâu nam nhai này, hơn ba chục tuổi chính là lúc phong vận đang nung, nghiêng mái tóc phù dung kiều diễm, trên nét mặt vừa mới thức dậy, mang theo vẻ lười biếng mê người, dáng người khi đi lóe cả mắt, không thể so với cách đi của đương gia hồng bài của lâu ra.

Mới qua buổi trưa một chút, lão bản nương số khổ tuy rằng lăn qua lăn lại một đêm, nhưng còn muốn sớm đứng lên, chỉ huy những tiểu nô này không nhìn liến lười làm việc.

Loạn một hình tượng đánh cái ngáp, ngồi nghiêng trên ghế, nhìn chằm chằm tiểu nô thu thập đồng hồ độn sau đêm qua.

Vừa vắn cúi đầu uống trà vừa ngâm trong oản(tách trà có nắp), chợt nghe thấy thanh âm thanh thúy của vật phẩm rơi xuống đất, ngũ nương nghe được toàn thân không khỏi nhảy dựng lên.

Quảng khăn đi, chống eo nhỏ mắng:

“Lại là tên nào không muốn sống, quảng đi tâm can của lão nương, xem lão nương không lột da người đi nha!”

Cũng không thấy có ai giống như thường ngày lên nhận sai, cả đám đều bị dọa gốc ở nơi nào bất động rồi, không đem mình vào mắt.

Ngũ nương tiếp nhận đủ buồn bực rồi, thanh thiên bạch nhật, giữa trưa mặt trời chói chang, sao tất cả đều giống như đưng tà thế?

Đẩy ra một tiểu nô đang che ở trước mình, ngũ nương thấy người tới cửa kia cũng không chịu cùng những người này đồng hóa.

Chỗ cửa, có đứng một người...

Gió mát khẽ thổi, người nọ vạt áo bay bay, linh động xuất trần, kinh vi thiên nhân, mỹ lệ đến không thể nói lên lời.

Một thân bạch sắc cầm y, hé ra khuôn mặt trong mảnh liệt mang theo diễm lệ.

Chỉ nói không nên khiến từ dùng đến trên người nam tử, nhưng cũng có thể dùng đến trên người y.

Phù Dung lâu ở nam nhai coi như là có máu mặt, Linh Lung nhà mình được cho là tài năng xuất chúng của nam nhai, nhưng hơn cả người đứng trước mặt khi xuất hiện, đương gia hoa khôi cũng không gì hơn người này!

Tuy nói giữa trưa khách không mời mà đến, ngoại trừ tìm phiền toái thì không có công việc gì hết, ngũ nương vẫn là ngốc lảng vài khắc, khuôn mặt tươi cười dịu dàng tiến ra đón.

Ngũ nương đầy đủ kiến thức rộng rãi, có suy tính của mình, vả lại trước không thấy bạch y ngân ti mẫu đơn của người ta kia, nhưng chỉ nhắm gốc cây trám kia trên đỉnh đầu, chính là nhuyễn ngọc thu điền, chính tú bà cũng mới chỉ thấy qua một lần.

Kia còn là khách quý tiểu vương gia của Tô Dương tự mình dẫn tới, người nọ ngoại trừ vẻ mặt không dễ chọc âm hiểm cười khiến đã gặp là không quên được, ngay cả khối nhuyễn ngọc trên đai lưng hắc cũng làm tú bà ký ức đổi mới.

Bởi vậy quyết định tới, người này quyết đều không phải tốt lành.

“Gia, gần đây khỏe không, ngũ nương ở nơi đây chúc ngài vạn phúc!”

Ngũ nương khom người thi lễ cười kêu một bộ nịnh nọt kia, thẳng đem người giống như làm từ ngọc kia ra ý mời.

Người nọ mỉm cười, cũng không nói lời nào, chỉ là quay người lại từ phía sau túm ra một người tới.

Ngũ nương mới nói nguyên lai còn có một người nữa, nhìn người bị người kéo áo túm ra kia, mặc dù không đẹp duyên dáng bằng người đằng trước, cũng là sinh anh tuấn suất khí, thực chất bên trong thành trẻ khí hoàn khoa của đệ tử nhà giàu, phỏng chừng là một chủ dễ đối phó.

“Yêu, ngài nhìn một chút vào ánh mắt tôi này, vẫn để sót một vị gia đi!”

Ngũ nương nhìn thấy Triệu Trường Hữu trong lòng có thể có gốc gác, bại gia tử như vậy có thể thấy nhiều rồi, nháo đến cuối cùng kêu ra hai đầu bài là có thể thanh toán xong.

Ngũ nương trong lòng có chủ ý, nói cũng là trực tiếp cho phép.

Cả buổi trưa, hai vị gia đến chỗ ta không biết là cùng vị công nương nào ước hảo?”

Triệu Trường Hữu vốn là bởi vì người nửa kéo nửa túm lên sân khấu, có chút không thoải mái, hơn nữa không biết Lý Hữu Dữ có bàn tính gì, dĩ nhiên mang theo mình rõ như ban ngày đi dạo kỹ viện, cho nên nói lời không thể kiên cường hơn một chút.

Vừa vặn lấy ra chiến phiến mở ra, Triệu Trường Hữu tận lực vươn thẳng thân thể mang thương ra.

“Thế nào, không phải ước hảo mới có thể tới sao?!”

“Gia, thân cũng không phải, ngài lại là người chúng ta thỉnh cũng thỉnh không được đi!”

Ngũ nương vung khăn trong tay, trêu đùa mình oan hãm khuất, xoay người lại hướng trong lầu kêu lên:

“Phù Dung, Thục Dục, mau tới dẫn hai vị khách nhân đi vào a!”

Lầu hai cao cao khơi mào, thuận theo thang lầu có hai vị cô nương đi ra, hoàn bội leng keng, bóng nhìn nhẹ nhàng, hai giai nhân mị thái tràn lan đi tới bên cạnh, Triệu Trường Hữu nhìn không khỏi há to miệng ra, trong lúc nhất thời dĩ nhiên quên hô hấp.

“Gia khả thỏa mãn?!”

Ngũ nương nhìn thần sắc Triệu Trường Hữu tất nhiên là đắc ý, như thế nào, gừng cay vẫn là lão nha!

Ai mà biết đang đắc ý, thì lại bị người một tiếng cắt đứt....

55. Chương 55

Người thốt lên tiếng cắt lời ngũ nương, vẫn như trước là một dáng cười nhạt nhẹ nhàng, thế nhưng trong đó không nhìn ra tia cười, nhìn ngũ nương đứng ngốc ra khó chịu.

“Người muốn đi nơi nào?”

“Đương nhiên là cùng các nàng đi lên lầu!”

Triệu Trường Hữu nói xong tay chân không thành thật mò hương cầm của cô nương đứng cách mình gần nhất.

“Người cho rằng người tới là làm gì?”

Nam tử đẹp không giống như lời nói quay đầu tới nhìn về phía thanh niên, trong mắt mang đậm rét lạnh, coi bộ đáng thì có vẻ rất mất hứng, duỗi tay ngăn cản móng vuốt sói kia.

Cánh tay bị người bắt được, Triệu Trường Hữu dáng vẻ bệ vệ lên trên ngựa thì ngã xuống, run run rẩy rẩy trả lời:

“Không phải là tới vui vẻ sao, kia tới làm gì?”

Lý Hưu Dữ cười có chút ác ý, con mắt phượng lấp lánh trừng Trường Hữu, trông như con rắn đang nhìn chằm chặp con ếch vậy.

Lý Hưu Dữ cũng không đáp lại hắn, chỉ là quay người lại nói với ngũ nương:

“Người này có thể có nam tử hầu hạ người không?”

Ngũ nương bị một hắc một câu hỏi này, không khỏi lại một lần nữa quan sát hai nam tử thu hút trước mặt này, đã làm qua nhiều năm, gặp qua không ít người có ham thích hi kỳ cổ quái, thế nhưng sao cũng không nghĩ tới nhân vật trước mắt giống như ngọc này, vậy mà khẩu vị cũng như vậy.

Cố sức chớp chớp mắt, ngũ nương có chút không xác định hỏi nam tử:

“Gia, nói tới chính là tiểu quan?”

“Nguyên lai là kêu như thế!”

Nam tử hơi gật đầu, sờ sờ cằm mình, ngẩng đầu lên nói:

“Không sai, chính là cái này!”

Thanh niên bên cạnh nam tử nghe y nói như thế, cũng mặc kệ, xếp quạt lại vô cùng không muốn.

“Ta không cần, vẫn là các nàng hảo!”

Lý Hưu Dữ khước miệng nhếch lên, cười lạnh nói:

“Kia lại không phải do người!”

“Người...”

Thanh niên cũng biết y lợi hại, không thể làm gì khác hơn là vung tay áo, giận dỗi đứng qua một bên.

Ngũ nương thấy thế nhanh chóng khua tay điều hai cô nương quốc sắc thiên hương xuống, cười làm lành nói:

“Gia, qua đây đi!”

Nói xong thì đứng dậy đi trước dẫn đường.

“Ta, ta không đi!”

Triệu Trường Hữu giận dữ đứng ở một bên xoay cổ, chiếc quạt vừa mở, cự tuyệt như đinh đóng cột.

“Người, xác định?!”

Nam tử bên cạnh hắn cố ý quay đầu, cho hắn một nụ cười xinh đẹp trước giờ chưa bao giờ thấy qua.

Triệu Trường Hữu nhìn y miệng cười diễm lệ không khỏi bị mê hoặc, phạm vi ngũ thải ban lan(màu sắc rực rỡ, ý chỉ nụ cười của anh công có mị lực phát xạ) nhìn rồi chỉ còn lại có khuôn mặt phong hoa tuyết đại kia, quên đứt cánh tay người ta duỗi về phía cổ áo mình.

“A...”

Không đợi hắn hiểu được, ngón tay dài nhỏ kia đã kéo lấy cổ áo hắn, một cái dùng sức, Triệu Trường Hữu liền trọng tâm không ổn mà ngã về phía trước, chỉ có thể chạy theo lực đạo kia.

“Ai nha, ai, người chậm một chút thôi, đau, đau mà...”

Triệu Trường Hữu không có mặt mũi bị túm đi, bởi vì theo đà đi tới, tác động rất mạnh tới vết thương, cao giọng kêu to lên, một tiếng thanh trát tiến vào trong lỗ tai ngũ nương.

Ngũ nương đi tuốt đằng trước, vừa đưa hai người vào trong, ngực bắt đầu nổi lên tính toán nho nhỏ.

Nhìn bộ dáng hai vị này đều là phú gia công tử, nhất là nam tử đẹp không nói lên nơi kia, càng không thể tự đắc tội, càng là như vậy thì càng phiền phức, vạn nhất thực sự có ham mê xấu xa gì trên hai người này, không khéo thì người cũng sẽ chết!

Ý nghĩ đi đầu, con mắt xoay tròn, ngũ nương đã có chủ ý.

Dẫn theo hai người vào gian phòng khắc hoa thanh nhã, trên mặt ngũ nương lại đắp lên nụ cười:

“Không biết gia thích dạng gì?”

Thấy đúng chỗ rồi, Lý Hưu Dữ buông lỏng tay túm áo Triệu Trường Hữu ra, cũng không nhìn ngũ nương, chỉ là khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt giống như ác ma tàn nhẫn mà lại mị hoặc, ánh mắt khiêu khích nhìn Triệu Trường Hữu.

“Mặt sạch sẽ một chút là tốt rồi!”

Cuối cùng đã được tự do, Triệu Trường Hữu toàn thân giật giật, sửa sang lại cổ áo bị làm loạn, nặng nề hừ một tiếng, run lên hướng tới tấm giường lớn giữa phòng kia.

Giật mình nhìn bước đi khập khiễng của Triệu Trường Hữu, ngũ nương càng chắc chắn về phán đoán của mình, mang hai người biến thái tới nơi này thật sự là đúng rồi.

“Còn đứng đó làm gì!”

Lý Hưu Dữ quay đầu lại, thấy ngũ nương nhìn chăm chú Triệu Trường Hữu, thập phần không vui nhàu mày.

“Tới ngay, tới ngay, chờ một chút!”

Ngũ nương lại hé ra khuôn mặt, cười như mếu đem cửa đóng hỏ rồi rồi đi!

56. Chương 56

Một hồi không lâu sau, đầu tiên là một bàn tay đem then chốt cửa phòng nhẹ nhàng mở rộng, một nam tử thân lưu ly theo vào.

Người trước mặt nghênh diện Lý Hưu Dữ đầu tiên là cúi thấp người, mặt thanh tú mang từ khóe mắt đến đuôi lông mày, không một chút nào có vị phong trần, khóe miệng hơi nhếch tẩn ra nụ cười yêu mị.

Lúc ngẩng đầu lên, bởi vì thấy rõ bộ dạng Lý Hưu Dữ thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nhìn vào Triệu Trường Hữu trong phòng, hiển nhiên là lại cả kinh, rồi lại cố trấn tĩnh.

“Gia!”

Ngay cả giọng nói ngữ điệu cũng tràn ngập mị khí, không khó nghe ra đã mang theo rung động, Oanh Ca tuổi tác không còn trẻ không khỏi lộ ra dáng tươi cười bi thương.

Ba mươi có lẽ rồi, đã không còn vốn liếng gì ở lại chỗ này nữa, sớm muốn tìm ngũ nương nói một chút, đem mình ra ngoài, thế nhưng xem ra ngũ nương là hoàn toàn không niệm tình cũ, đem sự việc tồi này đẩy cho mình, muốn mượn tay hai người đuổi mình đi, nhìn hai người trong phòng, hôm nay không hiểu được có thể hay không đi ra.

Lý Hưu Dữ đưa hân trên dưới quan sát một phen, từ bên cạnh bàn đứng dậy.

“Người tới nơi này mấy năm rồi?”

“Rất lâu rồi!”

Oanh ca trốn tránh trả lời.

“Kia sự tình ở đây nhất định cũng đã hiểu?”

Lý Hưu Dữ rõ ràng hỏi người khác nhưng lại hướng theo Oanh Ca nhìn chăm chăm vào Triệu Trường Hữu mà nhìn theo.

“Gia đem Oanh Ca ở chỗ này là dùng miễn phí phải không!”

Tuy là nói đùa, nhưng ý tứ hàm xúc trong đó lại chỉ có Oanh Ca tự mình có thể hiểu rõ.

“Được.”

Lý Hưu Dữ đã tới bên giường, xinh đẹp mà cười khê với Triệu Trường Hữu, đôi môi mỹ lệ thốt ra lời cũng mỹ lệ như vậy.

Có lẽ là dáng tươi cười cùng ánh mắt của Lý Hưu Dữ khó dò, Triệu Trường Hữu rút lui về phía sau, rùng mình một cái lắp bắp hỏi:

“Người, người, người qua đây làm cái gì?!”

Lý Hưu lấy ánh mắt khiêu chiến bao quát thanh niên bên giường, tiểu ý tà ác càng thêm dày đậm.

“Chúng ta không xem đại phu!”

Ngón tay túm người tinh tế mà thon dài, cùng làn da kia phẳng phất như khoác lên ánh sáng mặt trời, trắng nõn đến giống như trong suốt, tựa như ngọc tốt tối thượng đẳng.

Lý Hưu Dữ tà tà cười, hoàn toàn không thấy đáng đáp giáo chủ hào hiệp phiêu dật kia, tâm ý xấu nói cho Triệu Trường Hữu:

“Chúng ta tìm người trong nghề tới xem!”

Từng chút từng chút tới gần thân thể mình, lợi dụng ưu thế không gian đem vây vào trong lòng, ngón tay bắt lấy hai tay một điểm cũng không giống yếu đuối như mới nhìn qua, mà là mạnh mẽ hữu lực, gắt gao nắm giữ, làm mình không thể động đậy.

Triệu Trường Hữu rốt cục có ý thức nguy cơ, lúc này mới lại cẩn thận suy nghĩ.

Đối với Triệu Trường Hữu liều mạng giãy dụa mà nói, có thể ở trước mặt một gia hỏa giống như nữ nhân nhu nhược không có cốt khí, có thể ở trước mặt nam tử mềm yếu không có tôn nghiêm, nhưng chính là có một chút, vạn lần không thể ở lúc gặp người khác không có mặt mũi.

Cho một người không quen biết thấy bộ vị mình giấu diếm nhất, cũng không khác gì ở trước mặt mỹ nữ đánh mất mặt mũi. Huống chi Triệu nhị công tử của chúng ta có phương diện nào đó nói cho mình rằng bản thân là một người rất quật cường sĩ diện.

Nếu như nói là chỗ khác còn hảo nói, thế nhưng nhìn chính là loại địa phương này, kia không tỏ rõ cho người khác, ta bị gia hỏa giống như nữ nhân này thượng rồi sao, loại sự tình mất mặt mất mũi rồi, chính là giết hãn vẫn còn có vẻ khoái.

“Lý Hưu Dữ người dám!”

Triệu nhị công tử hai con mắt thật to, đỏ bừng giống như thỏ bị chọc lông, ra sức giãy dụa.

Lý Hưu Dữ đối với hãn cậy mạnh trong lúc nhất thời thật đúng là không có biện pháp gì, hơi chau mày, duỗi tay chế trụ huyết đạo của hãn, xoay người nói với Oanh Ca:

“Người đến xem chỗ thương của hãn!”

Bởi vì một màn bất ngờ trước mắt, Oanh Ca gốc ở nơi nào vốn có quyết tâm ôm ý định hãn chết chắc rồi, ai ngờ đến nhưng là phát triển như vậy, phân nửa thì là không phản ứng tới.

Hơn nửa ngày mới minh bạch ý tứ của y, hồ nghi đi tới trước.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Lý Hưu Dữ sợ rằng không biết muốn bị hãn giết bao nhiêu lần, y lại giống như chưa phát hiện ra, nửa cởi ra khó tử của Triệu nhị công tử, đưa hãn nằm úp sấp lên trên đùi chính y, vạt áo hơi hơi vén lên.

Oanh Ca lúc này mới theo kê hở thật nhỏ trông thấy được, trên da thịt quanh năm không thấy ánh mặt trời kia, mơ hồ dính thứ gì hồng bạch.

Oanh Ca ngẩng đầu nhìn nam tử đang giữ người kia, nỗ lực làm ra vẻ mặt diện vô biểu tình, muốn bao nhiêu vụng về thì có bấy nhiêu.

Trong lòng liền sáng tỏ rồi.

57. Chương 57

“Gia, có từng vì hãn tẩy qua!”

“Tẩy rửa?”

Lý Hưu Dữ không được tự nhiên xoay qua... Bỏ mặc, lúc chuyển trở về, lại là một bộ ra vẻ trấn định kia.

“Chưa từng!”

Oanh Ca cúi đầu cười cười, lại ngẩng đầu lên.

“Gia, nếu như không tẩy rửa sạch, đối thân thể là không tốt, nhất định sẽ tiêu chảy!”

Lý Hưu Dữ liền xoay đầu nhưng không đáp lời.

Thoáng tiến lên, Oanh Ca vẫn là ra vẻ muốn vén y liêu che giữ bộ vị trọng yếu kia, nhưng lại bị người thanh niên quát ngừng.

“Người muốn làm gì?”

Triệu Trường Hữu tuy là nằm bò ở trên người Lý Hưu Dữ không thể động đậy, nhưng con mắt mạnh dùng dư quang chăm chú nhìn Oanh Ca, vừa thấy Oanh Ca thật đúng là muốn mở ngoại y ra, tiếng cũng thay đổi, xấu hổ buồn bực đều nghĩ muốn khua đậu hủ rồi.

Oanh Ca gương khoe miệng lên, dùng ngữ khí trêu đùa trước sau như một đối đãi khách nhân đùa nói:

“Gia, ta không nhìn chỗ người thụ thương, sao biết mức độ thụ thương của người.

“Người, người dám...”

Đã nghe thấy tiếng khóc nức nở, Triệu Trường Hữu cắn răng uy hiếp nói.

“Người dám động ta để người làm tiểu quan cả đời! Mỗi ngày tìm người...”

Còn chưa có nói xong, góc miệng đã bị ngón tay dài nhỏ ngắt ngang.

“Người nói bừa nữa, ta để mọi người tới nhìn bộ dáng hiện tại của người!”

Thanh âm bắt buộc từ phía trên truyền đến, là gia hỏa đẹp đến cực kỳ kia.

Ngón tay có chút lạnh lẽo sít sao véo hai má mình, ở ngoài bề mặt da trơn bóng lưu lại hồng ngân rõ ràng, thế nhưng chân chính có tác dụng uy hiếp lại là ngôn ngữ ác ý của nam tử.

“Lý Hưu Dữ chờ ta về nhà, ta nhất định kêu ca ca ta đem người bầm thây vạn đoạn!”

“Kia ta phải nhìn xem, bản lĩnh của ca ca người giống như thế nào đây!”

“Lý Hưu Dữ...”

Nửa câu sau tự động tiêu thất là bởi vì Triệu nhị công tử bị người phong bế ách huyết.

Nam tử ra tay tựu chung ngưng hấn tạp âm, mang theo vài tia áy náy không nhận ra được, ngẩng đầu lên:

“Quả thật là có mạo phạm!”

Oanh Ca hơi cười khổ, trong dáng tươi cười không khỏi có chút thê lương.

“Gia nói nơi đó!”

Cung kính hạ thân, đầu ngón tay theo khe lên vào giữa hai chân, mông thịt tách biệt rắn chắc, một bộ vị bí ẩn nhất đã bại lộ trong không khí.

Địa phương vẫn đóng chặt đã nhìn ra vết thương rất rõ ràng, đã bị súng đỏ nhiễm trùng, coi mức độ vết thương chịu phải, hẳn là không có bất luận cái gì làm trơn, hậu quả của cứng rắn xông vào.

Miệng Oanh Ca cũng mau chóng, nghĩ đến cái gì thì thốt ra cái ấy.

“Gia có làm việc bảo vệ trước?”

Lý Hưu Dữ lông mi nhướn lên:

“Kia là vật gì vậy?”

“Chính là trơn tề trước khi làm việc!”

Cần cổ ưu nhĩ của Lý Hưu Dữ lại một lần nữa rất không nể mặt xoay qua, khuôn mặt xinh đẹp khẽ thay đổi.

Oanh Ca không khỏi mơ hồ lên, nhìn dáng đáp vị gia này rõ ràng là thông minh tháo vát, sao tính cách lại không được tự nhiên như vậy, vẻ mặt đang nhìn nhìn cái công tử bị người cường ép đặt ở trên đùi kia, đột nhiên mây mù mở ra.

Hai vị này là lần đầu tiên a!

Oanh Ca cố nén tiểu ý tràn đầy khóe miệng nói ra:

“Gia, trước khi làm việc phải chuẩn bị, vẫn cứ đi vào là không được, kiểu dáng kia không chỉ gia sẽ khó chịu, mà bên thừa thụ cũng nhất định sẽ bị thụ thương, cho nên đây là sự tình nhất thiết!”

Gia hỏa đẹp cực kỳ kia tính nét lại không được tự nhiên, nghe vậy quay đầu lại. Há mồm hỏi:

“Làm trơn thế nào?”

Oanh Ca đối mặt nam tử xinh đẹp này, lộ ra tiểu ý dày đặc vị phong trần.

“Gia sẽ không là lần đầu tiên đi!”

Lý Hưu Dữ ánh mắt biến đổi, tầm mắt nghiêm khắc, đã có ngấm ngấm chịu đựng mà nói:

“Không phải...”

58. Chương 58

Oanh Ca đã không còn sợ, vẫn như trước là mang theo nét mặt tươi cười ý tứ hàm xúc đùa giỡn, quay người lại từ ám cách(hộp ngấm) ở đầu giường lấy ra một vật.

Hộp nhỏ có màu bạc, xem khắc hoa thì nhìn ra là thủ công tinh khiết, bốn phía hình dáng hoa văn song long vui đùa cùng đỉnh chóp trông rất sống động, mang theo vài tia ẩn dụ. Ám khẩu(khóa của ám cách) dùng thiết kế tinh xảo khóa lại, không biết bên trong là vật gì vậy.

Oanh Ca dùng móng tay dài khêu lên, ba một tiếng âm thanh vang lên của chất liệu gỗ đặc biệt.

Một trận hương khí đầm nị lập tức ở trong không khí tỏa ra.

Oanh Ca gơ thứ đó về phía trước nghiêng người, để Lý Hưu Dữ có thể rõ ràng thấy thứ trong hộp.

Cao thể màu xanh nhạt trong suốt lóng lánh, hơn nữa bản thân trận hương khí ngọt ngào kia làm người không tự giác triu mến, do trong lòng nổi lên khác thường mơ hồ, tinh thần không khỏi có chút nhộn nhạo.

Lý Hưu Dữ nhíu sát mi đầu xinh đẹp, hồ nghi nhìn về phía vật thể không biết kia.

Trong hương thất khiến người phiêu phiêu mềm rũ xuống, Lý Hưu Dữ khép mi đầu lại dị thường yêu diễm, Oanh Ca nhìn chỉ có thể ho khan một trận, mạnh mẽ kéo nổi lòng mình lại.

“Đây là cao du dùng làm trơn, trước khi làm vẽ loạn ở nơi đó, sẽ không bị thụ thương không kèm nổi có thể tăng tiến tinh thú, trừ cái đó ra còn có công hiệu giảm nhiệt chữa thương, cho nên, gia...”

Miệng cười lộ ra phong trần đối lại với nam tử xinh đẹp yêu diễm kia.

“Vậy là ngài tới, hay là ta tới!”

Lý Hưu Dữ vẫn nhíu mi đầu buông lỏng ra, vẻ mặt ngoài ý muốn chăm chú lên, theo ánh mắt Oanh Ca nhìn về phía chỗ kia của Triệu nhị công tử, biểu tình không được tự nhiên thoáng biến đổi, vẻ mặt không kiên nhẫn, miệng hơi miết, rõ ràng là một bộ ý tứ vô cùng dơ!

“Người tới!”

Oanh Ca nhìn nam tử trước mặt lột xác thành chỉ số thông minh của hài đồng, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng người ta là đại gia, lại không tốt nói cái gì.

Dùng ngón trở dính thuốc mỡ, khom người xuống đem thuốc mỡ tản mùi hương kia vẽ loạn lên vết thương.

Tuy rằng công tử miệng xấu kia bị người chế trụ huyết đạo, Oanh Ca vẫn là có thể rõ ràng cảm giác được cứng chặt từ địa phương non mịn kia truyền đến, xem ra là nôn không được.

Tràng đạo ẩm áp khô nhẵn nhụi, hấp thụ sít sao ngón tay mình, Oanh Ca vô cùng kinh ngạc.

Lại một lần nữa tham nhập, bởi nguyên do được vừa được bôi, biến cố không ngờ trở nên ôn nhuận mềm mại cũng không thất chặt nữa.

Oanh Ca sửng sốt, xem ra công tử miệng xấu này cũng là cực phẩm a...

Cực phẩm như vậy thực là hiếm thấy.

Lặp lại nhiều lần, Oanh Ca xác định đều đã hảo, không có để sót chỗ nào, mới đứng dậy, cầm khăn dự bị bên giường kia lên chà lau sạch sẽ tay, dặn Lý Hưu Dữ:

“Vết thương của hân tuy rằng không nặng nhưng bởi vì ngay từ đầu không có xử lý thỏa đáng, mới có thể sưng đỏ nhiễm trùng. Cho nên còn muốn tiếp tục vài lần mới có thể khỏi hân, trong lúc này nhất thời đừng để hân đi lại, không thì sẽ càng chậm khỏi.”

Lý Hưu Dữ khôi phục thành dáng dấp ban sơ gập đầu, đứng dậy đem Triệu Trường Hữu nằm úp sấp ở trên đùi mình đặt hảo, duỗi tay giải huyết đạo của hắn.

Triệu nhị công tử nhận hết dần vật, run run hơi bò người lên, phi thường bi thảm kéo khổ tử rơi xuống phân nửa, tay run vài lần cũng chưa thất lại được dây lưng.

Lý đại giáo chủ đứng ở một bên nhìn không được vươn tay đi giúp.

Ba một tiếng, thanh thúy vang dội.

Trên mu bàn tay trắng nõn xuất hiện một đạo hồng ngân rõ ràng.

Lý Hưu Dữ có hảo ý ra tay lại bị Triệu Trường Hữu hung hăng chụp ra.

Thanh niên không cảm kích một điểm nào ngẩng đầu lên, lộ ra hai vành mắt thấu hồng, lần đầu nhìn thấy bộ dạng hắn cố nén giữ nước mắt ở trong hốc kia, trong con mắt tất cả đều là phần nộ nghiêm túc kia, chỉ là vẫn ngoắc ngoắc nhìn chăm chặp Lý Hưu Dữ, hoàn toàn không quan tâm y đáng sợ.

Khiến Lý Hưu Dữ có chút không vui không khỏi sưng sốt.

Đã thấy thanh niên vùng lên cánh tay cực kỳ không cần thiết.

59. Chương 59

Cánh tay cao cao nhấc lên rất nhanh khiến người ta chưa kịp làm ra phản ứng gì đã nặng nề hạ xuống.

Ba!

Năm đạo vết tích có thể thấy được phi thường rõ ràng hiện ra trên mặt Lý Hưu Dữ, khuôn mặt tựa bạch ngọc nhất thời nổi lên đỏ ửng không được bình thường, đối lập với da thịt tuyết trắng, đẹp đẽ dị thường.

Bị người đem mặt đánh nghiêng về một bên, Lý Hưu Dữ bảo trì tư thế này đã lâu, mới chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt vừa rồi làm Oanh Ca nghi buồn cười thậm chí có chút đáng yêu, hiện tại lại bị một loại băng lãnh thẩm người thế chỗ, đó giống như là hàn lãnh trong nháy mắt có thể đông lại toàn bộ vậy, từng chút từng chút từ cặp mắt đan phượng dài nhỏ kia tuôn ra, mang theo quang mang thị huyết.

Oanh Ca nhìn ở một bên cũng không tự chủ được vô ý thụt lùi hai bước, cả người nổi lên một tầng hàn ý.

Triệu Trường Hữu liên tục ra tay đánh người cũng bởi vì phát triển quá mức bất ngờ, quên mất tức giận vừa nãy, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Cánh tay vung ra bây giờ còn đang mơ hồ tê dại, có thể thấy được một cái tát này có bao nhiêu sức lực.

Trước bởi quá mức buồn bực mới không có bất luận cái gì lo lắng nhiều mà trực giác xuất thủ, căn bản là không nghĩ tới sẽ có thể đánh tới, càng không nghĩ tới hậu quả đánh tới, cho nên hiện tại mình cũng ngốc ở nơi nào, ngay cả thở mạnh cũng không dám, lúc này mới nhớ tới sợ.

Lý Hưu Dữ hồi lâu cũng không có động tác tiếp theo. vẫn như trước là một ánh mắt lạnh như băng nhìn Triệu nhị công tử kia, hắn nhìn mà trong lòng vẫn thấy sợ, càng kinh khủng chính là bàn tay trắng nõn còn mang theo hồng ngân kia vậy mà lại hướng hắn.

Nhất thời bị dọa không còn hồn phách, Triệu nhị công tử căn bản là quên né tránh triệt để ngốc ở nơi nào.

Giống như con chuột nhỏ bị mèo dồn vào góc chết, tuyệt vọng run rẩy, động cũng không dám động mặc người xâm lược.

Xem tình cảnh ấy, cuối cùng...

Một tiếng thở dài nhỏ bé mong manh không ai có thể nghe ra, từ trong đôi môi hơi mỏng khe khẽ phun ra, giống như đã nhận mệnh.

“Một cái tát này ta nhớ kỹ với người, ta về sau lại cùng người tính toán.”

Ai cũng không thể nghĩ đến sự tình lại đơn giản như vậy đã kết thúc, Triệu Trường Hữu càng không nghĩ tới Lý Hưu Dữ lại đơn giản như vậy buông tha mình, quần cũng quên chưa thắt hảo Triệu nhị công tử cứ như vậy, bị người ngồi ở cuối bàn ôm lấy, ngực ngậy ngô trái lại ngực ở trong lòng người ta không dám nhúc nhích, không biết có phải còn sợ hãi hay không, ngay cả phản kháng cũng không có.

Nam tử trưởng thành ôm một người không tính là nhẹ, Lý Hưu Dữ tuy rằng có vẻ rất là dễ dàng, sắc mặt cũng thối thối, đi vài bước lại đột nhiên giống như nhớ tới cái gì dừng lại, nhẹ quay người lại hỏi bất thành linh Oanh Ca đang đứng ngực ở nơi nào:

“Ta nếu chuộc thân cho người, người có bằng lòng hay không?!”

Oanh Ca bỗng nhiên ngẩng đầu lên quả thực cũng không thể tin được cái lỗ tai mình, giật mình nhìn Lý Hưu Dữ, phảng phất như nghe lầm không thể tin nổi.

“Từ nay về sau người liền theo ta, người có bằng lòng hay không?!”

Vẻ mặt Lý Hưu Dữ vừa lặp lại một lần khiến người ta đoán không ra mục đích của y, nhưng vẻ mặt nghiêm túc kia lại có thể thấy được những gì y nói đều là nghiêm túc, không có nửa lời nói đùa.

Oanh Ca theo dõi y hồi lâu, gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp kia, rất sợ một lúc chớp mắt sẽ bỏ qua biến hóa gì có thể xuất hiện, chứng minh nam tử mỹ lệ không ai bằng trước mắt này đang trêu chọc mình.

Thế nhưng thẳng đến cuối cùng, cũng chưa thấy thần sắc thay đổi mới làm hắn phải tin tưởng.

Chậm rãi cúi người, hai đầu gối quỳ xuống, chậm rãi đưa tay ra để ở trên trán, đối mặt về nam tử lần đầu gặp mặt, khẩu hạ đại lễ giống như giao thác tính mệnh.

Nước mắt lần ướt vành mắt, thuận theo hai má rơi xuống tẩm tẩm trên mặt đất, rất nhanh biến mất không thấy...

60. Chương 60

Đầu mùa hạ ở ngoại ô Tô Dương là thời gian đẹp nhất của mùa màng.

Mùi thơm ngọt ngào của hoa đại hỗn loạn, cùng với khí tức ấm áp của ánh mặt trời buổi chiều chậm chậm trong làn gió nhẹ trong, khắp nơi có mùi thơm đặc biệt ngọt ngào cùng nhàn nhạt hòa quyện, sinh cơ bừng bừng tản mát ra ánh sáng rực rỡ bóng nhẫy.

Cỏ thụ bao la, trong thiên nhiên không xa tạo thành lá chắn râm mát cho một phạm vi rộng lớn. Ánh nắng xuất hiện vừa mới vào hè khẩn cấp bị cách trở bên ngoài.

Màn trời xanh như nước biển, mây trôi không chút tỳ vết, gió mát qua núi, từng khoảnh từng khoảnh vườn hoa lớn, tản ra bất đồng với mỹ lệ của thời điểm giữa hè.

Nhưng chỉ có mỹ cảnh như vậy cũng không thể hấp dẫn trên quan đạo, trong mã xa chạy như bay vù vù ngủ hơn hai người.

Lý Hưu Dữ mất năm trăm hai chuộc Oanh Ca, từ trong Phù Dung Lâu đi ra, bởi vì thương thế của Triệu nhị công tử, ba người tìm đến khách *** bình dân dự định hảo hảo nghỉ ngơi, ai ngờ lại vì lần thứ hai thượng được mà lần qua lần lại hơn phân nửa đêm.

Triệu gia nhị gia chết sống cũng không chịu để Oanh Ca chạm, lúc này là liều mạng, ngay cả nháo đến khóc lóc om sòm lẫn ở trên giường chiếu, đem bản lĩnh vô lại đùa giỡn vô cùng nhuần nhuyễn, chính là vẫn không cho Oanh Ca động tới một ngón tay của mình, nhưng chính hắn lại không làm được động tác thượng được yêu cầu cao như thế cho mình, thực sự làm Lý Hưu Dữ đau đầu không ngớt.

Tuy rằng có thể giốn như lần đầu tiên ở trong Phù Dung Lâu chế trụ huyết đạo của hắn, nhưng vừa nghĩ đến lại lạnh run, Triệu ngu ngốc tràn đầy phẫn nộ, Lý Hưu Dữ duỗi tay được một nửa, lại phải bắt đặc dĩ thu về.

Thẳng đến cuối cùng, Lý Hưu Dữ cắn răng một cái, đè lại Triệu nhị công tử lần qua lần lại, tự mình cầm thuốc mỡ từ Phù Dung Lâu cướp đoạt được cứng rắn trôi nổi lên cho hắn mới xong việc.

Oanh Ca hầu hạ hai vị đại gia không hiểu chuyện mới muốn an tĩnh đi ngủ, lại có người đến làm khó dễ gây sự.

Phỏng chừng Lý Hưu Dữ cùng cái tên gì kêu Yên sơn song “hùng” gì đó, bởi vì bất đắc dĩ gặp mặt người ta ở chỗ kia, còn có bức bối không thể phát với Triệu Trường Hữu, y tâm tình cực kỳ ác liệt, liền đem toàn bộ tức giận đều phát tiết tới trên người mấy tên không may này, nghĩ muốn một điểm tình cảm cũng không lưu lại thì ba lần hai lượt đuổi bọn họ đi, khả bọn người kia bản lĩnh võ công không tốt nhưng công phu chạy trốn cũng là hạng nhất, vừa thấy Lý Hưu Dữ công lực quá mạnh mẽ, nhanh chân bỏ chạy, muốn bao thế thảm thì có bấy nhiêu chật vật né ra, miễn cưỡng bảo vệ mạng nhỏ.

Bận tâm đến Triệu Trường Hữu trong phòng võ công kém cỏi, Lý Hưu Dữ lại không thể đi truy, quay đầu lại nhìn xem thì, sắc trời đã dần sáng, Triệu Trường Hữu còn chưa ngủ đủ chỉ có thể vành mắt đen thui bị Lý Hưu Dữ hỗn hển bắt lên xe ngựa, tiếp tục hành trình bí ẩn lại chưa biết của mình.

Lý Hưu Dữ ở chẳng biết vì sao tâm tình bất hảo ở trên mã xa lay động, Triệu nhị công tử nhát gan tiểu nhân cũng không dám nói lời nào oán giận, nhìn phong cảnh ưu mỹ ngoài xe không lâu thì liền ngủ vù vù rồi.

“Mặt trời đỏ gió nhẹ thúc mầm non

Chim ở tầng mây hiểu xuân sớm

Ai đó thích nằm mơ

Vừa mới tỉnh lại

Bên giường hồ điệp đã bay rồi

Thuyền ở cuối cầu nhẹ nhàng rung

Trên cầu gian khổ biết bao nhiêu

Nửa xương nửa họa một khúc ca dao

Trên hồ hoa sen mới nở.

Bốn mùa tựa như khúc ca có âm lạnh

Lại lặp lại giây phút tranh đấu

Lại như chong chóng quay dừng không được

Làm trái tim thổn thức.

Dưới cầu nước chảy đưa thủy triều xuống,

Lá vàng khô trong nhẹ nhàng rung,

Mau mau ôm trăng ngủ

Ánh sao lấp lánh

Ngóng nhìn nhà ai len lén cười

Thần tiên nơi nào vỗ cánh lay

Lưu lại biết bao sương tuyết

Kiến có hang động

Nhà có cánh cửa

Ngoài cửa gió thổi ào ào.”

đây là một bài hát dân gian xưa tên là Ca khúc bốn mùa do Lâm Tịch hát, nhạc: Trịnh Vũ Hiền.

Điệu hát dân gian dễ nghe chậm rãi truyền vào trong mộng, Triệu Trường Hữu chính là ở trong tiếng ca mà tỉnh lại...

Vừa mắt mắt thì thấy khuôn mặt xinh đẹp không giống bình thường kia.

Đắm chìm trong ánh dương quang xuyên qua cửa sổ xe, lông mi dày ở trên mí mắt hình thành một đạo bóng mờ, con mắt luôn luôn câu hồn người lúc này không ngờ nhẹ nhàng như thế, nhưng vẫn như trước là phong tình vạn chủng.

Khuôn mặt trắng nõn, trơn bóng nhẵn nhụi, giống như bạch ngọc thượng đẳng trong suốt sáng long lanh. Đôi môi hơi hiện vẻ lãnh bạc mân mê, không thấy nụ cười ác ý với mình đâu, thực sự là đẹp quá mức luôn.

Vì sao người này không phải là nữ tử chứ?!

Nếu như là nữ tử thì có bao nhiêu hảo!

Y nếu là nữ tử, đừng nói là Khương Tiểu Tiểu Kim Kiếm phủ gì gì kia, cái gì đầu bài Hứa Phượng Ca của Phượng Lâu kia, chính là đại mỹ nữ Minh Thư từng gặp qua một lần kia, mình cũng sẽ không ở hồ.

Y nếu như là nữ tử, nhất định phải thú y về, ngày ngày sinh ca, đêm đêm xuân tiêu...

Ngay lúc tiểu sắc lang cảm khái như vậy, thiếu chút nữa thì để lại nước bọt muốn chén, người nọ mí mắt giật giật, rồi mở ra.

Tiểu sắc lang bị dọa đến thấp thỏm không yên liền kêu to lên.

Điệu hát dân gian ngoài xa tiếp theo đó cũng dừng lại.

Mã xa dừng lại.

Oanh Ca run rẩy ngó đầu vào, hé ra khuôn mặt đau khổ, cười thảm nói:

“Gia, chúng ta gặp phải cướp rồi!”

61. Chương 61

Đầu mùa hạ ở ngoại ô Tô Dương là thời gian đẹp nhất của mùa màng.

Mùi thơm ngọt ngào của hoa đại hỗn loạn, cùng với khí tức ấm áp của ánh mặt trời buổi chiều chậm chậm trong làn gió nhẹ trong, khắp nơi có mùi thơm đặc biệt ngọt ngào cùng nhàn nhạt hòa quyện, sinh cơ bừng bừng tản mát ra ánh sáng rực rỡ bóng nhảy.

Cỏ thụ bao la, trong thiên nhiên không xa tạo thành lá chắn râm mát cho một phạm vi rộng lớn. Ánh nắng xuất hiện vừa mới vào hè khẩn cấp bị cách trở bên ngoài.

Màn trời xanh như nước biển, mây trôi không chút tỳ vết, gió mát qua núi, từng khoảnh từng khoảnh vườn hoa lớn, tản ra bất đồng với mỹ lệ của thời điểm giữa hè.

Nhưng chỉ có mỹ cảnh như vậy cũng không thể hấp dẫn trên quan đạo, trong mã xa chạy như bay vù vù ngủ hơn hai người.

Lý Hưu Dữ mất năm trăm hai chuộc Oanh Ca, từ trong Phù Dung Lâu đi ra, bởi vì thương thế của Triệu nhị công tử, ba người tìm đến khách *** bình dân dự định hảo hảo nghỉ ngơi, ai ngờ lại vì lần thứ hai thượng được mà lần qua lần lại hơn phân nửa đêm.

Triệu gia nhị gia chết sống cũng không chịu để Oanh Ca chạm, lúc này là liều mạng, ngay cả nháo đến khóc lóc om sòm lẫn ở trên giường chiếu, đem bản lĩnh vô lại đùa giỡn vô cùng nhuần nhuyễn, chính là vẫn không cho Oanh Ca động tới một ngón tay của mình, nhưng chính hấn lại không làm được động tác thượng được yêu cầu cao như thế cho mình, thực sự làm Lý Hưu Dữ đau đầu không ngớt.

Tuy rằng có thể giốn như lần đầu tiên ở trong Phù Dung Lâu chế trụ huyết đạo của hấn, nhưng vừa nghĩ đến lại lạnh run, Triệu ngu ngốc tràn đầy phẫn nộ, Lý Hưu Dữ duỗi tay được một nửa, lại phải bắt đặc dĩ thu về.

Thẳng đến cuối cùng, Lý Hưu Dữ cắn răng một cái, đè lại Triệu nhị công tử lần qua lần lại, tự mình cầm thuốc mỡ từ Phù Dung Lâu cướp đoạt được cứng rắn trôi nổi lên cho hắn mới xong việc.

Oanh Ca hầu hạ hai vị đại gia không hiểu chuyện mới muốn an tĩnh đi ngủ, lại có người đến làm khó dễ gây sự.

Phỏng chừng Lý Hưu Dữ cùng cái tên gì kêu Yên sơn song “hùng” gì đó, bởi vì bất đắc dĩ gặp mặt người ta ở chỗ kia, còn có bức bối không thể phát với Triệu Trường Hữu, y tâm tình cực kỳ ác liệt, liền đem toàn bộ tức giận đều phát tiết tới trên người mấy tên không may này, nghĩ muốn một điểm tình cảm cũng không lưu lại thì ba lần hai lượt đuổi bọn họ đi, khả bọn người kia bản lĩnh võ công không tốt nhưng công phu chạy trốn cũng là hạng nhất, vừa thấy Lý Hưu Dữ công lực quá mạnh mẽ, nhanh chân bỏ chạy, muốn bao thế thảm thì có bấy nhiêu chật vật né ra, miễn cưỡng bảo vệ mạng nhỏ.

Bận tâm đến Triệu Trường Hữu trong phòng võ công kém cỏi, Lý Hưu Dữ lại không thể đi truy, quay đầu lại nhìn xem thì, sắc trời đã dần sáng, Triệu Trường Hữu còn chưa ngủ đủ chỉ có thể vành mắt đen thui bị Lý Hưu Dữ hỗn hển bắt lên xe ngựa, tiếp tục hành trình bí ẩn lại chưa biết của mình.

Lý Hưu Dữ ở chẳng biết vì sao tâm tình bất hảo ở trên mã xa lay động, Triệu nhị công tử nhát gan tiểu nhân cũng không dám nói lời nào oán giận, nhìn phong cảnh ưu mỹ ngoài xe không lâu thì liền ngủ vù vù rồi.

“Mặt trời đỏ gió nhẹ thúc mầm non

Chim ở tầng mây hiểu xuân sớm

Ai đó thích nằm mơ

Vừa mới tỉnh lại

Bên giường hồ điệp đã bay rồi

Thuyền ở cuối cầu nhẹ nhàng rung

Trên cầu gian khổ biết bao nhiêu

Nửa xương nửa họa một khúc ca dao

Trên hồ hoa sen mới nở.

Bốn mùa tựa như khúc ca có âm lạnh

Lại lặp lại giây phút tranh đấu

Lại như chong chóng quay dừng không được

Làm trái tim thổn thức.

Dưới cầu nước chảy đưa thủy triều xuống,

Lá vàng khô trong nhẹ nhàng rung,

Mau mau ôm trăng ngủ

Ánh sao lấp lánh

Ngóng nhìn nhà ai len lén cười

Thần tiên nơi nào vỗ cánh lay

Lưu lại biết bao sương tuyết

Kiến có hang động

Nhà có cánh cửa

Ngoài cửa gió thổi ào ào.”

đây là một bài hát dân gian xưa tên là Ca khúc bốn mùa do Lâm Tịch hát, nhạc: Trịnh Vũ Hiền.

Điệu hát dân gian dễ nghe chậm rãi truyền vào trong mộng, Triệu Trường Hữu chính là ở trong tiếng ca mà tỉnh lại...

Vừa mắt mắt thì thấy khuôn mặt xinh đẹp không giống bình thường kia.

Đắm chìm trong ánh dương quang xuyên qua cửa sổ xe, lông mi dày ở trên mí mắt hình thành một đạo bóng mờ, con mắt luôn luôn câu hồn người lúc này không ngờ nhẹ nhàng như thế, nhưng vẫn như trước là phong tình vạn chủng.

Khuôn mặt trắng nõn, trơn bóng nhẵn nhụi, giống như bạch ngọc thượng đẳng trong suốt sáng long lanh. Đôi môi hơi hiện vẻ lãnh bạc mân mê, không thấy nụ cười ác ý với mình đâu, thực sự là đẹp quá mức luôn.

Vì sao người này không phải là nữ tử chứ?!

Nếu như là nữ tử thì có bao nhiêu hảo!

Y nếu là nữ tử, đừng nói là Khương Tiểu Tiểu Kim Kiếm phủ gì gì kia, cái gì đầu bài Hứa Phượng Ca của Phượng Lâu kia, chính là đại mỹ nữ Minh Thư từng gặp qua một lần kia, mình cũng sẽ không ở hờ.

Y nếu như là nữ tử, nhất định phải thú y về, ngày ngày sênh ca, đêm đêm xuân tiêu...

Ngay lúc tiểu sắc lang cảm khái như vậy, thiếu chút nữa thì để lại nước bọt muốn chén, người nọ mí mắt giật giật, rồi mở ra.

Tiểu sắc lang bị dọa đến thấp thỏm không yên liền kêu to lên.

Điệu hát dân gian ngoài xa tiếp theo đó cũng dừng lại.

Mã xa dừng lại.

Oanh Ca run rẩy ngó đầu vào, hé ra khuôn mặt đau khổ, cười thảm nói:

“Gia, chúng ta gặp phải cướp rồi!”

62. Chương 62

“Kim, Kim Xà kiếm...”

Lấy tay cổ sức che vết thương, hồng làm dừng lại hàng loạt máu đang chảy ra, hắc y nhân kia vẫn như trước có thể nói ra danh hào của bảo khí.

“Người cũng biết hàng đó?”

Nam tử chẳng biết khi nào bị người vây quanh, sớm đã đem Triệu Trường Hữu cùng Oanh Ca hai tên vô dụng này hộ ở sau người, hắc y nhân đối với trọng thương của mình, Lý Hưu Dữ lạnh lùng cười nói.

Biến cố thành linh xảy ra, làm những người liên can đều dừng động tác lại, nhìn sang bên này.

“Kiếm hiệp Đoạn Vân Lâu là gì của người!?”

“Chính là gia sư!”

Người nọ nghe vậy lùi một bước, chớp mắt.

“Lý Hưu Dữ, ngươi là người của tứ gia?”

Lời nói thốt ra, làm hắc y nhân ảo não không ngớt, đột nhiên ngừng miệng.

“Đã như vậy, ta lại càng không thể lưu ngươi!”

Mười mấy người vừa dừng công kích giờ này lại theo một tiếng ra lệnh của người ta, cùng lúc mà lên, càng không thấy đáng đáp vừa bị Lý Hưu Dữ trên đùa, xuất ra đều là tuyệt học.

Lý Hưu Dữ cũng hơi nhúu mày, chăm chú lên, thanh bảo khí thành danh kia lên sân khấu cũng giống như sống dậy, ngân thiết tựa du động cao thấp bay lượn, từng đóa đóa kiếm hoa rực rỡ, lộng lẫy lóa mắt, thêm nam tử tung bay kia, bạch y trắng tuyết, cẩm y ngọc dung, cảnh đó thực sự là hoa lệ không lời nào tả được.

Hắc y đầu lĩnh bị trọng thương cánh tay mà nghỉ chân xem dấu, dần dần trong hai mắt lưu ở bên ngoài, tiết lộ hoảng loạn của hắn, có thể rất rõ ràng nhìn ra bất an cùng phiền toái của hắn, toàn bộ tâm tư đều ở trung tâm tranh đấu.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết nguy hiểm đang lặng yên phủ xuống.

Cách đó không xa ở phía sau, một đôi mắt đang chặt chẽ theo dõi hắn không buông.

Triệu Trường Hữu mới được Oanh Ca nâng dậy thì bởi vì trọng thương của hắc y, mà do táo bạo phát ra ý xấu hung ác, một lòng muốn tìm lại mắt mũi mình đã đánh mất.

Cho nên ánh mắt không an phận chung quanh rời đi, kết quả thì bay tới đặt toàn bộ lực chú ý lên người Lý Hưu Dữ chờ đánh nhau với hắc y nhân. Thấy ánh mắt chăm chú đó nhìn chằm chằm nơi khác, tầm mắt xấu xa liền chạy đến trên khuôn mặt suất khí bức người kia, ý tứ tính toán muốn bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu!

Vừa nhìn chính là trời lại cho cơ hội tốt khó gặp, hoàn toàn không lo hậu quả, Triệu Trường Hữu đã khoát tay.

Một đạo hàn quang xuất ra.

Triệu Thanh Khâu đặc biệt cho hắn dùng tiêu trong tay áo tới để phòng thân lại một lần nữa hiện thân, bị Triệu nhị công tử không tiếp thu dùng để đánh lên làm nhận không ra công dụng của nó.

Triệu gia ca ca thật sự không biết một lòng lo lắng để an toàn, nếu như biết được thứ dùng để phòng thân này còn có công dụng này nữa, lại có ý nghĩ gì đây, càng không biết nếu như để Triệu gia ba ba quang minh lỗi lạc biết được, có thể hay không bởi vì sinh ra nhi tử như vậy tự vẫn mà chết.

Lãnh khí âm trầm phiếm ánh sắc bén, thẳng giữa lưng hắc y nhân ngóc kia, mặc dù không mang theo bao nhiêu nội lực, thế nhưng bởi vì cự ly quá gần, cũng là lực đạo đầy đủ.

Hắc y nhân kia mặc dù chịu thương nặng, tâm tư lại để nơi khác, trình độ về võ học rốt cuộc cũng là so với công lực của Triệu nhị công tử thâm hậu, đã sớm cảm giác được dị động phía sau, nhẹ nhàng chuyển thân, thất lưng thấp xuống, thì đã mau chân tránh ra rồi.

Nhưng việc vốn có thể tránh thoát, lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chỉ là một động tác nho nhỏ cũng kéo theo vết thương trên cánh tay, khiến hành động chậm hơn một bước.

Tiền trong tay áo kia không hề có nội lực đáng kể gì kè sát hai má phóng qua có kinh sợ mà không có hiểm độc, nhưng mang theo khăn che trên mặt xuống.

Khuôn mặt hơn bốn mươi tuổi, là loại hình nhìn qua liền quên, chỉ có khóe miệng hơi rủ xuống có thể làm người ta lưu lại ấn tượng, diện mạo cực kỳ phổ thông trên đó đầy giạt mình, có thể tính tới trình độ kinh hồn, nhìn ra được, hắn căn bản không nghĩ tới khăn che mặt của mình sẽ bị đánh rớt, càng không nghĩ tới người ra tay lại là tên Triệu Trường Hữu ngóc đến tột đỉnh kia.

Mà Triệu nhị công tử đâm sau lưng người kia cũng ngóc ở nơi nào, động cũng không dám động nữa.

Hắn cứ chắc chắn cho rằng nhất định sẽ bắn trúng, đè nén căn nguyên rồi không lo lắng qua đối phương vậy mà có thể cùng Lý Hưu Dữ chống lại, công lực của người ta như vậy cho dù bị trọng thương, cũng so với công phu mèo quào của mình mạnh hơn rất nhiều. Càng không lo tới hậu quả không bắn trúng.

Hắn chỉ là đơn giản ngóc nghếch cho rằng, một tiền này bay qua không chết cũng làm hắn ta trọng thương.

Cho nên Triệu nhị công tử sững sờ ở nơi nào, bởi vì một lần bay này thiếu chút nữa thì khóc ra.

Ngây ngốc nhìn Lý Hưu Dữ không rảnh phân thân, đang hơi sợ nhìn người trung niên kia bị mình đánh nén.

Lúc này, họa lại xông tới rồi...

63. Chương 63

Xong rồi!

Hắn nếu như giận dữ, mình khẳng định chết chắc rồi!

Sớm, sớm biết như vậy thì không cần quần hần mặt mũi ra sao rồi, bây giờ phải làm sao đây!

Ma đầu kia bị người cuốn lấy không thoát thân được, võ công của mình lại không tốt, nếu như người này giống như vừa rồi, bay lên cho mình một chưởng, đến lúc đó thần tiên cũng cứu không được mình, huống chi Lý Hưu Dữ thoát thân không được kia!

Giờ này, họa lại xông tới rồi!

Lướt qua nam nhân trung niên trước mắt, rồi giương mắt nhìn Lý Hưu Dữ bị người vây quanh không rảnh phân thân, Triệu gia nhị công tử trước kia còn tự tin tràn đầy, giờ thì thật sự là tùy vào té bào đơn cầu thành trong đầu mà nghĩ cách thôi, cả người ngốc ở nơi nào không dám nhúc nhích.

Khả hần sao biết, chính là bộ dáng kia nhìn ở trong mắt trung niên nhân, lại là giải thích bất đồng, nghiêm trọng thay đổi hứng thú.

Làm sao lại!

Đây là việc tuyệt đối không có khả năng!

Triệu nhị công tử kia chơi xấu thành tính, không học vấn nghề nghiệp, chỉ biết khi nam phách nữ, làm sao bỗng phá hoại khăn che mặt của mình, bày ra con bài mình chưa lật ra.

Này căn bản là chuyện không có khả năng xảy ra!

Trung niên nhân trước còn đang hoài nghi, hiện tại thì đã vững tin vào suy nghĩ của mình.

Biểu hiện giả dối, đều là biểu hiện giả dối.

Nhị công tử của Vô Cực sơn trang, vẫn ở trước mặt người ta bày ra biểu hiện giả dối.

Cái gì chơi xấu thành tính, cái gì bất học vô thuật, cái gì thấy sắc nảy ý xấu, kia đều là thứ che mặt người mà thôi.

Giờ này khắc này, Triệu Trường Hữu vẫn không nhúc nhích, đang bí hiểm nhìn mình, mới là nhị công tử chân chính của Vô Cực sơn trang.

Ánh mắt kia giống như nhận ra thân phận của mình, càng thêm chứng thực suy đoán của hắn.

Không phải nhờ vào bộ dáng Triệu gia nhị công tử đơn thuần trong mắt mọi người kia, làm sao lại nghĩ đến chợt muốn phá hủy khăn che mặt của mình, hơn nữa xuất thủ chuẩn ngoài dự tính, không phải là vì đã nhận ra thân phận của mình sao!

Hắn, rốt cục, đã biết, bao nhiêu!?

Từng giọt từng giọt mồ hôi từ trán đổ xuống, có hạt rơi vào trong mắt, không rõ đường nhìn ban đầu, kích thích vị trí tối non mềm của cơ thể, cảm nhận sâu sắc tê dại nóng rực, làm trung niên nhân triệt để đánh mất năng lực suy xét.

Đột nhiên lẳng không dựng lên, cũng không đi dự tính xem vết thương trên cánh tay đang chảy từng giọt lớn máu ra bên ngoài, bởi vì cực độ sợ hãi mà hai mắt đầy tơ máu, mở to đến mức không thể to hơn được, khiến cho toàn bộ trông mắt như xông ra ngoài, bóp méo khuôn mặt bình thường, sắc mặt trắng bệch.

Mở lớn năm ngón tay, trung niên nhân lấy tốc độ mau lẹ vượt qua người thường vươn tay ra...

Một tay bắt lấy vật thể cách mình gần nhất kia...

... ..

...

Giục ngựa giờ rồi, vứt bỏ mà đi!

Triệu Trường Hữu bị một động tác khê này của hắn dọa đến hai chân thẳng run lên, chớp chớp con mắt, quay đầu lại nhìn Oanh Ca cũng mê mẩn đứng bên cạnh, lại đảo ngược lại, nhìn phương hướng trung niên nam nhân kia tiêu thất, rồi cố sức chớp chớp con mắt, sau đó giọng nói cứng ngắc hỏi Oanh Ca:

“Hắn, hắn muốn đi đâu?!”

Oanh Ca cũng là một đầu sương mù, mê muội lắc đầu:

“Không, không biết!”

Hồi lâu sau hai người Triệu Trường Hữu mới phản ứng lại được, phi thường phá hư hình tượng gương lên khóe miệng khô khan, gián đoạn nói rằng:

“Hắn, hắn dường như, bị, bị một tiêu này của ta, đánh, đánh, chạy mất rồi!”

Oanh Ca cũng có chút hiểu được, sắc mặt thập phần xấu xí lộ ra một dáng tươi cười cực kỳ miễn cưỡng:

“Công tử, người, người, dường như, nói đúng!”

Hai người song song quay đầu lại, nhìn về phía đối phương, vẫn là khuôn mặt cứng ngắc như trước cười rộ lên.

“Ha, ha, ha ha, ha...”

64. Chương 64

Không nói tới hai người này dính phải tên xui xẻo gốc ở nơi nào, Lý Hưu Dữ ở đây cũng sắp phân thắng bại, giải quyết dứt mười mấy lâu la.

Tuy rằng ngay từ đầu mấy người dễ dàng chiếm thượng phong, nhưng trung niên nhân lại như chạy quen mắt khiến bọn họ một dạng bất an biểu hiện ra ngoài, Lý Hưu Dữ đã có phần thắng lớn.

Ngân kiếm du động, nhẹ nhàng vẽ ra, một hình cung duyên dáng tròn vẹn trình hiện ở trong không trung, mang theo kiếm khí lạnh lẽo, đem mấy người đó còn đang ngoan cố chống lại lấy lực đạo thật lớn văng ra, rơi ở những vị trí bất đồng với thương tổn ở mức độ bất đồng.

Lý Hưu Dữ đứng ở giữa nhìn chung quanh một vòng, nhìn tới một tên gia hỏa không may, trong tất cả thì mức độ bị thương của hắn thuộc loại nhẹ nhất, cũng thuộc loại kêu to nhất.

Nhuễn kiếm nhoáng lên, mũi kiếm lợi hại để trên yết hầu xui xẻo, lợi mã liền ngậm miệng lại, không dám kêu to ra.

Phượng nhãn dài nhỏ tú lệ nhướn lên, đôi môi lược hiển bạc tình của Lý Hưu Dữ khê động, lạnh lùng phun ra một chữ:

“Nói!”

Tên kia nhất thời bị dọa mà răng trên chạm răng dưới, thanh âm của chúng chạm vào nhau làm người bên cạnh có thể nghe thanh thanh sở sở:

“Ta, ta, cái gì cũng không biết!”

Lý Hưu Dữ hơi lộ ra nụ cười nhẹ nhàn nhạt, làm người kia không khỏi nhìn tới ngây ngốc.

Khả đồng mâu dài nhỏ kia lại không thấy tiêu ý, trong con ngươi ướm át vẫn trong sáng giống như hòa tan lộ ra vài tia tàn nhẫn, khóe mắt lại một lần nữa nhẹ nhàng nhướn lên, môi câu lên thành một độ cung sắc bén, dung mạo diễm lệ ở trong nháy mắt kết thành băng cứng, phạm vi bầu không khí tựa như bị mùa đông phủ xuống đóng băng lại.

Nhẹ nhàng chuyển tay, một đạo ngân quang chiếu lên khuôn mặt giống như ngọc nhoáng qua một cái, vài giọt dịch thể của nhiệt độ cơ thể còn theo người mà vẩy ra ở trên hai gò má xui xẻo chết tiệt.

Một tiếng kêu thê lương bị ai thăm thiết chấn động vào màng nhĩ, vọng lại không ngừng trong tất cả màng tai, từng chút từng chút xoay người lại nhìn chỗ phát sinh thanh âm ban đầu.

Cách khoảng cách bản thân quá gần, một đồng bạn vô tội, đang cầm cánh tay phải không thấy đâu nữa, ngay ở bên cạnh mình không ngừng chảy ra hàng loạt máu từ vết thương đã sớm tấp ướt ống tay, nam nhân không ngừng rên rỉ tru lên thê thảm nói không lên lời.

Còn chưa chờ mình quay đầu lại, mũi kiếm kia mang theo mùi tanh lại quay về trên cổ mình, thẳng chỉ vào yết hầu của mình, tùy thời có khả năng cắt cổ.

Nam tử vừa rồi cười khuynh quốc khuynh thành, giờ lại tựa như tu la tới từ địa ngục, bất luận là phượng mâu dài nhỏ, hay khoe miệng bạc tình, thì ngay cả trong mao khổng cũng không lộ ra kinh khủng.

“Nói!”

Thanh âm trầm thấp nhưng sạch sẽ cũng đủ làm đối phương nảy sinh ra ý nghĩ nhát gan, không tự giác muốn trốn tránh.

“Ta, ta, không biết!”

Mũi kiếm sắc bén đột nhiên đè xuống, người nọ mãnh liệt co giật một chút.

Cặp mâu tử dài nhỏ lại trong nháy mắt chặt chẽ co rút lại, một mặt sát khí bất thường bắt đầu hiện trong đáy mắt, mang theo lãnh khốc lạnh lùng nói:

“Nói!”

“Ta, ta thực sự không biết, chúng ta đều là được hấn mướn tới! Chỉ biết trên người người có một thứ, là thứ chủ tử nhất định phải thu được vào tay! Những việc còn lại chủ tử cũng chưa từng nói! Chúng ta cái gì cũng không biết a! Thực sự, ta nói đều là sự thực!”

Gia hỏa không may đã bị đạo đến chỉ kém đem khuê danh của lão mụ mình nói ra thôi.

Lý Hưu Dữ cũng không nghĩ tới người kia lại lảm nhảm như thế, bất quá mình đã nắm được tin tức mình cần.

“Vật gì vậy?!”

“A!? Chủ, chủ tử chưa nói!”

Lý Hưu Dữ thân thể vừa chuyển, đi tìm đầu lĩnh kia, nhưng phát hiện nhân ảnh kia, sớm đã không thấy tăm hơi, không khỏi bắt đầu buồn bực, ngữ khí thập phần không hài lòng.

“Người vừa rồi kia là chủ tử các ngươi?!”

“Hắn nói không phải, thế nhưng xác thực hắn là người mướn chúng ta!”

Lý Hưu Dữ cúi đầu suy nghĩ lại muốn hỏi:

“Các ngươi theo chúng ta đã bao lâu?”

“Từ lúc các ngươi ở ngoài Tô Dương ra, chúng ta là ở Tô Dương được hấn mướn!”

Lý Hưu Dữ khẽ nhíu mày, đem nhuyến kiếm thu về bên hông, nhìn ra tên trướng mốc không may này thật là không biết cái gì, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi tới mã xa.

65. Chương 65

Lý Hưu Dữ xoay người hướng mã xa đi tới, thấy hai người đứng ở bên cạnh xe, ngăn người ở đó chưa phát giác ra có chút kỳ quái, nhưng nhìn Triệu ngu ngốc bình an vô sự, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ là không biết hắn lại suy nghĩ việc xấu xa gì, y đã thẳng lên xe rồi, nhưng trái chờ phải mong vẫn không thấy tiểu sắc lang bắt đầu lên, giận tái mặt hỏi:

“Ngươi không mau một chút lên, chờ ai mời phải không?”

Triệu Trường Hữu cả kinh, vội vàng xoay người, thế nhưng bỏ nửa ngày làm sao cũng không thể đi lên xe ấy, tay chân run đến mức thật sự là quá lợi hại, vẫn là không thể đi lên.

Không thể làm gì khác hơn là về mặt cầu xin ủy khuất nói với Lý Hưu Dữ:

“Lên, không thể lên!”

Xem ra không chỉ thần kinh chậm chạp, ngay cả thân thể cũng là có xu thế như vậy, trung niên nhân kia cũng không biết chạy trốn bao lâu rồi, màn kết quả giật gân vừa rồi, giờ thì mới biểu hiện ra ngoài, nhũn ra chẳng ra dáng, căn bản đề nên giờ không chịu không chế.

Lý Hưu Dữ nghe vậy, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, chính là gốc rễ không tồi, sao rước phải một gia hỏa, lại không thể bắt chấp ném đi được, cần rằng, một bộ dáng không có cách nào, duỗi tay túm cổ áo hắn lên, thấy cả người mình bị y xách lên, cứ như vậy bị người làm mất mặt bắt lên xe.

Dọc theo đường đi, khi thừa dịp nghỉ ngơi, Oanh Ca về mặt sùng bài đem sự tình Triệu Trường Hữu đánh trung niên nam nhân chạy mất giăng cho Lý Hưu Dữ nghe.

Lý Hưu Dữ biết căn nguyên của Triệu nhị công tử, không khỏi vừa tức vừa buồn cười, nghe xong nhưng cũng sợ ra một thân mồ hôi mỏng, nhiều ít có chút nghĩ mà hoảng, nhưng ngại với chút thương tích trong người của Triệu nhị công tử, chỉ có khả năng trừng một đôi phượng nhãn dài nhỏ, tàn bạo uy hiếp nói:

“Người chờ, ta lại cho người thêm một bút nợ nữa, xem ta làm sao thu thập người!”

Tiểu lão thử họ Triệu bị dọa lạnh run ở đó, ngay cả năng lực cãi lại cũng không có, hoàn toàn không dám phản kháng.

Ai lại nghĩ đến liên tiếp mấy ngày đều là như thế này, gia hỏa phiền phức liên tiếp không ngừng tìm tới cửa, nhưng cũng không chung đường với trung niên nam nhân, hèn chi đề là vài sơn tặc, tiểu thảo, còn có hai ba mặt hàng cùng tiểu sắc lang giống nhau.

Người nghĩ một người quần áo lụa là khoe khoang phú thiếu, mang theo một nam tử đẹp không tả được, lại có một thị tòng nhược bất kinh phong, có thể không làm người nhớ thương!

Cho nên luôn có một vài gia hỏa phiền toái không biết mình tìm tới dạng gì, không biết sống chết mà tới khiêu khích.

Thẳng đến có một lần thấy nam nhân bị Lý Hưu Dữ khều dưới khăn, tiểu sắc lang rốt cục có điểm công dụng hồ nghi nói:

“Ta làm sao thấy trung niên nhân trước bị ta đánh chạy đường như rất quen mắt?!”

Lý Hưu Dữ bởi vì bị những người này làm cho tâm tình khó chịu, cũng liền căn bản chưa lưu ý qua.

Rốt cục, ba người một đường không ngừng phiền phức, ở hoàng hôn ngày thứ hai Triệu nhị công tử “đại” thương khỏi hẳn đến được Tạ Lăng.

Chỗ Tạ Lăng là đất nam bắc giáp nhau, là đầu mối then chốt nam bắc thông nhau không thể thiếu được, Cẩm Thai sơn cách không xa là vách ngăn thiên nhiên hoàn hảo, đem toàn bộ Đại Trần một phần thành hai, hình thành nam bắc hai giới. Cho nên qua Cẩm Thai sơn, chính là phong cảnh phương bắc tuyệt nhiên bất đồng với vùng sông nước Giang Nam, dùng không đến mấy ngày đường nữa là có thể tới Kham Thủy giáo.

Bởi ba người đến Tạ Lăng có chút muộn, cũng chỉ thừa lại một nhà khách *** bình dân Hương Mãn Lâu, gần đây Hương Mãn Lâu này đã có người không tốt rồi, ở trong một mảnh kinh diêm sớm đã tập thành thói quen, chịu đựng chọn lấy một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống.

Không đợi ngồi ổn, Triệu Trường Hữu đã loạn chuyển con mắt bốn phương, kết quả đột nhiên ngăn ngại, người kia đang nhìn hắn, cũng hiển nhiên là mới thấy hắn, cũng là sững sốt.

“Trường Hữu!”

Chỉ thấy tiểu sắc lang phi thân vội chạy qua...

66. Chương 66

Không đợi ngồi ổn, Triệu Trường Hữu đã loạn chuyển con mắt nhìn khắp bốn phía, kết quả lại không biết nhìn tới cái gì, đã thấy hắc đột nhiên ngẩn ngơ, mà người kia thấy hắc, cũng hiển nhiên thấy hắc vẫn đi theo Lý Hưu Dữ, cũng là sững sờ, không khỏi cả tiếng kêu lên:

“Trường Hữu!”

Chỉ thấy tiểu sắc lang phi thân đã chạy vội qua, lúc này người nọ cũng đứng lên, cũng vội đi hai bước, đi tới gần Triệu Trường Hữu, lôi kéo tay hắc đem toàn bộ người hắc đánh giá cẩn thận một phen, mới thở dài một hơi rồi mắng:

“Trường Hữu, ngươi chạy đến chỗ nào, để đa nương ngươi tìm!”

Nếu như đổi thành người khác quát lớn Triệu Trường Hữu vô pháp vô thiên như vậy, Triệu tiểu bá vương sớm đã giở mặt vô tình, nhưng giờ này đều nhìn không thấy vẻ tức giận đâu, một bộ sắc mặt cười hì hì ngây ngô trả lời:

“Sư thái, ngươi thực là tìm tới ta?”

Người nọ phát trần vẩy lên, đạo bào thuận thế mà dựng theo bởi vì không khí phiêu nhiên khẽ động, tựa như tiên đột nhiên lâm giới. Dưới ánh nhìn thoát đầu tiên có thể có chút không hợp lẽ trên khuôn mặt gầy gò, một đôi mắt tà tà nhướn lên vài tia sắc sảo trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, rồi lại còn mang theo tiểu dung thập phần sùng nịch.

Thế gian nghe đồn, trên bầu trời trên Cẩm Thai sơn, Liễu Nhiên sư thái chấm dứt trần duyên vô số dễ là người này, đồng thời cũng là chủ môn nhân đương thời của Tĩnh Từ am.

Người xuất gia tất nhiên là thanh tâm quả dục, Liễu Nhiên sư thái cũng là như vậy, thì giống như giang hồ đồn đãi, thái độ làm người đoạn tuyệt tình ái, không thủ thanh đăng một chén, sớm đã không ở chốn hồng trần.

Khả vạn sự luôn luôn ngoại lệ, Tĩnh Từ am đối nhân luôn luôn lãnh lãnh băng băng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại duy độc đối hống thể ma vương của Vô Cực sơn trang thương yêu có thừa, ưa thích cực kỳ.

“Còn không phải sao, chúng ta ở Kim Kiếm phủ nghe nói có người ở Tô Dương gặp qua ngươi, liền lên đường tới tới ngươi, thế nhưng sau lại nghe được người hướng nam đi, không thể làm gì khác hơn là tiến nhanh nghĩ ở đây có thể bắt ngươi lại, không nghĩ tới thật như Thanh Khâu sở liệu, quả nhiên gặp rồi!”

Nói cũng không phải là rõ ràng rất nhiều, gặp được Triệu Trường Hữu không khỏi có chút nhiều lời, mà Triệu Trường Hữu vừa nghe tới tên của Triệu Thanh Khâu, ánh mắt sáng lên, nhìn khắp nơi:

“Sư thái, ca ca ta cũng tới, khả thể nào không thấy bóng dáng của hắc, hắc hiện giờ ở đâu?”

Nghĩ đối đãi giống như hài tử nhỏ tuổi, yêu thương sờ sờ tóc Triệu nhị công tử, Liễu Nhiên cười nói:

“Ca ca ngươi trên đường có việc tranh chấp, đại khái sáng mai là có thể tới rồi!”

Nghe Liễu Nhiên nói phải sáng mai mới tới, Triệu nhị công tử cả người lập tức ảm đạm xuống, không khỏi có chút thất vọng. Cúi đầu cũng không nói nữa, vừa rồi bầu không khí còn náo nhiệt sinh động vậy mà trong lúc nhất thời lại lạnh xuống.

Liễu Nhiên thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, hắc biết huynh đệ bọn họ hai người từ nhỏ đã tình cảm thâm hậu, Thanh Khâu đối Trường Hữu thương ở trong lòng, chỉ là một lần xa nhà, trong đầu cũng nhớ thương đệ đệ, huynh đệ hai người trên cơ bản đi tới đâu thì cũng không xa nhau được. Hơn nữa Trường Hữu chính là tâm tính tiểu hài tử, nói ca ca của hắc không tự nhiên là không vui vẻ, này đạo lý trong đó Liễu Nhiên không rõ, Liễu Nhiên chỉ là ngẩng đầu lên nhìn tên nam tử vẫn đi theo phía sau Trường Hữu kia.

“Vị này chính là?”

Triệu nhị công tử lúc này mới phản ứng lại, phía sau còn có một Lý Hưu Dữ đi! Không được tự nhiên mà động khê thân người, nhất thời không biết phải nói như thế nào cho hảo.

Lý Hưu Dữ không thèm để ý, trả lời với Liễu Nhiên đang nhìn chăm chăm:

“Tại hạ Lý Hưu Dữ.”

Liễu Nhiên sững sốt, Lý Hưu Dữ nhìn phong hoa tuyết đại, kinh vi thiên nhân, tuổi còn trẻ như vậy không khỏi có chút hồ nghi, bật thốt lên hỏi:

“Chính là Kham Dư giáo giáo chủ Lý Hưu Dữ?”

Lý Hưu Dữ mỉm cười rất cực trả lời thay, Liễu Nhiên kia biết rõ thì vung tay áo, thay đổi biểu tình, khuôn mặt lạnh xuống...

“Trường Hữu!...”

67. Chương 67

Lý Hưu Dữ mỉm cười cuối cùng thay mặt trả lời, Liễu Nhiên kia biết rồi thì vung tay áo, khuôn mặt lạnh xuống...

“Trường Hữu, người tính tình đơn thuần, sao lại cùng người ma giáo hỗn cùng một chỗ!”

Triệu nhị công tử cũng ngốc ở đó, mới nhớ tới Liễu Nhiên này vẫn tự cho mình là chính đạo, đối võ lâm một phái cái gì tà a ma a tất nhiên là khinh thường, không khỏi cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua lưng, thổi lên một mảnh da gà.

“Ta, ta...”

Lý Hưu Dữ sắc mặt cũng nhục nhã, vừa rồi khuôn mặt còn cười lên hiện lại tuy vẫn đang cười nhưng nhìn không ra chút tiểu ý.

“Trường Hữu sao lại không thể cùng ta một chỗ!”

Duỗi tay liền tóm Triệu nhị công tử qua vẫn còn đang ở chỗ nào một mình vẽ nói lấp, khiêu khích nhìn Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên sư thái vừa vậy phát trần, vừa lộ ra biểu tình cực kỳ khinh thường, đối Lý đại giáo chủ đẹp không tả nổi này rất là không chịu phục tùng.

“Trường Hữu gia thế thuần khiết, là đại gia của võ lâm chính đạo, tất nhiên là không nên cùng người này ma đầu hỗn cùng một chỗ!”

Ngoảnh lại nâng cằm với Triệu nhị công tử bị Lý Hưu Dữ tóm lấy:

“Trường Hữu ngươi còn không mau điếm qua!”

Triệu Trường Hữu bị hấn vừa quát, thân thể đã vô ý thức khê động, đã nghĩ thuận theo ý tứ của Liễu Nhiên sư thái đi qua, nhưng Lý Hưu Dữ vẫn tóm cánh tay hấn dùng sức, Triệu Trường Hữu ôi một tiếng kêu lên, thuận thế ngã tựa ở trên người Lý Hưu Dữ.

Liễu Nhiên sư thái không khỏi trừng con mắt, duỗi tay nhắm bắt cánh tay còn lại của Triệu Trường Hữu.

“Trường Hữu còn không qua!”

Hơi dùng thêm lực thì đã đem Triệu Trường Hữu tựa ở trên người Lý Hưu Dữ tóm qua, khả mới tới nửa đường lại bị người nào đó phá hư, khiến thân thể Triệu Trường Hữu theo lực đạo nửa đường cũng dừng lại, hình thành cục diện hai người giành giật một người.

Liễu Nhiên ngẩng đầu nhìn qua, Lý Hưu Dữ đem khuôn mặt tựa ngọc lại tất cả đều là không hợp thân phận đắc ý, nhìn vào trong mắt mình còn có vài tia cười nhạo cùng khiêu khích.

Theo ánh mắt kia, mới giật mình phát giác phong thái dưới đại thánh có gì đó không thích hợp, Liễu Nhiên nhượng mày thu tay, nhưng lại nhìn khuôn mặt tiểu ý kia của Lý Hưu Dữ, có bao nhiêu là không cam lòng. Chỉ có thể đối thanh niên còn ngốc đứng ở đó quát dẹp đường:

“Trường Hữu!”

Ở nơi nào một người mạnh ta ra, Triệu Trường Hữu ta tới nửa ngày cũng chưa nói ra cái gì, không khỏi ở thế khó xử, một bên là cánh tay mình vô luận giãy thế nào cũng giãy không ra, một bên là nhân vật mình trăm triệu không thể đắc tội, này rốt cục như thế nào cho phải, này hai bên là bên kia cũng đắc tội không được, bên kia cũng là đắc tội không nổi.

Khả vừa thay đổi suy nghĩ lại bắt đầu buồn bực, rõ ràng không phải vấn đề của ta, các người hai người ngằm đầu đá thì ngằm đầu đá, vì sao hết lần này tới lần khác phải kéo ta tới, còn muốn làm khó ta, nghĩ tới đây, Triệu nhị công tử trong lòng không khỏi phát sinh đầy bụng ủy khuất.

Vừa méo mồm, Triệu nhị công tử cũng không ta nữa, cúi đầu nhìn cổ tay mình bị Liễu Nhiên túm đến hồng hồng, vành mắt lại ướt nẩy lên một tầng hơi mong mỏng.

Nhìn còn mất dần dần hiện ra hơi nước, từ trong môi bạc bạc của Lý Hưu Dữ bắt đầu phun ra một tiếng thở dài cơ hồ nhỏ không thể nghe thấy, nhẹ nhàng buông hạ mi mắt, vừa rồi còn có ý làm khó, hiện tại dĩ nhiên tiêu thất không còn.

Thực sự là oan gia kiếp trước của mình, ngay cả chính y cũng không biết vì sao vừa thấy hai tròng be bé kia có chút việc, sẽ biến thành mắt đỏ rực, tâm không khỏi tự mềm xuống, còn mang theo ý thương yêu nhân nhật, vì sao cuối cùng vẫn là luyến tiếc hẩn ủy khuất khổ sở.

Lời nói của thanh niên ôn nhu kia ở đêm đó say rượu cùng mình nói qua, lại một lần nữa đánh úp vào đầu.

Lẽ nào thực là theo như lời hẩn nói?

Đó chính là thích...

Có đúng hay không thích...

Thích...

Bỗng nhiên co giật, từng chút từng chút buông tay vừa rồi còn bắt gấu gao kia, chỉ ngân rõ ràng nơi cổ tay lập tức hiện ra, nhìn chăm chú vết tích kia, Lý Hưu Dữ nâng mắt lên nhưng lại nhướn mi nhân nhật nói rằng:

“Nếu là tìm tới hẩn, Lý mỗ cùng liền ở đây chia ra!”

68. Chương 68

Lường không được xoay người, Lý Hưu Dữ buông tha hướng chỗ không có người ngồi xuống.

Triệu nhị công tử cũng ngốc ở đó, cùng Lý Hưu Dữ ở chung trong khoảng thời gian này, dù cho mình ngốc cũng biết tính tình y quyết không phải vậy, muốn làm việc gì thì mặc cho ai cũng cản không được, thế nhưng, hiện tại sao cứ giản đơn như vậy buông tha rồi?

Bản thân có nói cái gì chọc tới y rồi sao?

Đem tất cả hành vi cùng câu nói gần đây tới hiện tại, không có chỗ nào đắc tội y a!

Thế nhưng, bóng lưng thon dài tinh tế kia rõ ràng chính là bộ dáng đang giận.

Y rốt cục đang tức cái gì giận?

Trong lòng Trường Hữu cứ như đổ đầy bông, ngờ ngác tùy ý Liễu Nhiên đạt được thắng lợi trận chiến này nắm đi hướng một cái bàn khác.

Bị dè ngồi bên cạnh Liễu Nhiên, tâm tình kích động vừa rồi gặp Liễu Nhiên đã hóa thành vô hình, chỉ để lại tâm tình giống như mất đi cái gì đó.

“Trường Hữu!”

Liễu Nhiên lần thứ ba lớn tiếng kêu lên bĩu môi, Triệu nhị công tử ngồi ở chỗ kia không biết đang nghĩ cái gì.

“A!?...”

Triệu nhị công tử hơn nửa ngày rốt cục hồi hồn mới luống cuống tay chân đáp lời.

“Còn không mau ra gặp mấy sư tỷ của người?”

Triệu nhị công tử cực kỳ không muốn, chầm chậm đứng lên, giống như niệm chú mở miệng nói:

“Kiến quá đại sư tỷ, nhị sư tỷ, tam sư tỷ, tứ sư muội, này là...”

Giống như tiểu điều mài thức ăn, liên tục điểm đầu, Triệu Trường Hữu thân thể cung kính khiến tiểu ni tuối tác cũng không lớn dùng tay áo che miệng len lén nở nụ cười, mới khiến Triệu Trường Hữu ngẩng đầu lên thấy rõ sư tỷ muội trước mặt chưa từng gặp qua này.

“Sư thái, này là...”

Liễu Nhiên cười, kéo tay Trường Hữu, để hắn ngồi xuống.

“Đây là thất sư muội của người! Bây giờ còn chỉ là mới tu hành.”

“Nga?!”

Nhìn khuôn mặt nàng kia chỉ có thể tính là thanh tú, tiểu sắc lang chớp mắt, đã đem Lý Hưu Dữ người này quên ở sau đầu rồi.

Khóe miệng giương lên, lộ ra một hàm răng trắng sáng rực, người đối diện trước mặt vẫn không mở mắt ra được, thoáng khom người chính là thi lễ.

“Tại hạ Triệu Trường Hữu, ra mắt thất sư muội!”

Nàng kia thấy hắn đại lễ như vậy, vội vàng ngại ngừng cúi đầu, đối Triệu Trường Hữu thanh âm không lớn đáp lễ:

“Không sai ra mắt sư huynh!”

Triệu nhị công tử cười rất là xấu xa, đang muốn tiếp cận người trước mặt, đã bị một người thốt lời quát dừng:

“Triệu Trường Hữu!”

Triệu Trường Hữu bởi vì một lần không quy củ có thể đạt được này mà có chút khó chịu lé mắt nhìn, mới phát hiện bàn này còn có một người.

Cố gắng đứng dậy, thu hồi tiểu dung chói mắt, khóe miệng Triệu nhị công tử khẽ động, lông mi vừa nhướn, làm một động tác chiêu bài cùng Lý mỗ nhân rất giống, phi thường không kiên nhẫn trả lời:

“Nguyên lai là phụ tình đại thiếu gia của Kim Kiếm phủ, ra mắt rồi!”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói cái gì? Ta nói sai sao?”

Thấy khuôn mặt tức giận của Khương Vô Tà cùng mình ngang tài, Triệu Trường Hữu liền giận không phát được.

Mình Thư một đại mỹ nhân như vậy sao lại coi trọng Khương Vô Tà người kia, mình với nàng cuồng đại thì hoàn toàn không thấy, vừa nghĩ tới đây, Triệu Trường Hữu sẽ không nghĩ cho đại thiếu gia của Kim Kiếm phủ này một sắc nhìn hòa nhã, coi như là thân ca ca của Tiểu Tiểu cũng không được.

“Cũng không biết là ai ở hôn lễ vứt bỏ Minh Thư cô nương tốt như vậy, đi làm rể cứng thành long của Tư gia!”

“Triệu Trường Hữu, người...!”

Trước đó không lâu tân lang quan vừa muốn lên cơn, lại bị Triệu nhị công tử hừ mũi, xoay đầu coi thường, trước mắt bao người, Khương Vô Tà kiên nhẫn người ngồi chỗ này, lại bắt hảo cùng hắn so chân, chỉ có thể coi như không có gì.

Lực chú ý của mọi người đều ở trên người hai người hấn cũng liền không phát hiện ra khuôn mặt trắng bệch kia...

69. Chương 69

Không gian tranh cãi ảm ỉ một ngày dần dần an tĩnh lại, trên phía chân trời sáng sủa, bày ra một vòng trăng sáng tỏ, nhiều ít có chút quuyến rũ.

Đưa đi Liễu Nhiên cùng mấy vị sư tỷ, Triệu Trường Hữu đã sớm nằm ở trên giường, dự định hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai hảo chờ Triệu Thanh Khâu đến.

Thế nhưng đem người đưa đi cũng có hai canh giờ rồi, giấc ngủ của Triệu nhị công tử vẫn đều đặn không sai tới vậy mà lại đột nhiên mất ngủ, từ đầu giường phía đông lăn sang đầu giường phía tây, từ đầu phía tây lăn lại đầu phía đông, lại giống như thiếu chút gì đó, cả người không được tự nhiên, bất luận trở mình bao nhiêu lần, vẫn là lật qua lật lại vô pháp ngủ say.

Nam tử vẫn đều cùng ngủ một phòng, vừa mở mắt là có thể thấy, đột nhiên không còn vẫn có chút không quen.

Sai, không có y chính mình hấn là ngủ rất tốt mới đúng!

Cái gì quen với không quen!

Trong một lần ảo não dùng chân bao đầu, che khuất ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Kết quả ý nghĩ bị hắc ám bao phủ ngược lại càng thêm rõ ràng lên.

Cái nam tử đẹp không tả nổi kia lại càng thêm rõ ràng hiện ra ở trong đầu.

Gia hỏa kia luôn luôn ăn no rồi không có việc gì làm, luôn luôn tìm mình gây phiền toái, không ngừng thay đổi nữ trang cho mình, trêu đùa mình, khiến mình đánh mất mặt mũi không nói, còn thiếu chút chết ở trong tay y, quá phẫn nhất chính là vậy mà đối mình làm ra cái loại sự tình...

Cái loại sự tình...

Mặt Triệu Trường Hữu không tự chủ được mà nóng lên, đồ ửng khả nghi ẩn dấu trong bóng tối rất tốt.

Sai, sai, mình tuyệt đối không có giống như hấn nói vậy!

Triệu nhị công tử phảng phất giống như muốn tìm cách né tránh, đem mình vây ở trong chăn tận lực trở mình một cái.

Ngày mai này vừa đi, sợ rằng sau này không còn thời gian gặp mặt rồi đi!

Rốt cục có thể không cần nhìn sắc mặt y, kia khuôn mặt đẹp đến vẫn là đẹp, thế nhưng, hai mắt dài nhỏ kia chỉ cần vừa nhướn, là có thể khiến mình tâm kinh đảm khiêu, càng đừng nói dáng tươi cười mang theo ác ý kia.

Đối với ma đầu kia đương nhiên có thể cách bao xa thì cứ cách bấy xa.

Vì sao lại đang nghĩ tới y!

Đúng, không nên nghĩ hấn mới đúng.

Liều mạng nhắm chặt con mắt, nỗ lực đem cái nam tử kia đuổi khỏi trong đầu, thế nhưng làm sao cũng phí công, bất luận trở mình mấy lần, nam tử kia cứ giống như ngư bì đường ở trong đầu mình, khua đi không được, tự mình buồn phiền thở không ra khí.

chú thích ở baidu dài quá, nói chung nó là một đặc sản của Dương Châu, trông giống mè xừng của Việt Nam, ý ở đây chỉ là sự cứng đầu, tính ương ngạnh đó mà.

Rốt cục đem chân xóc lên che lấy đầu.

Triệu gia nhị gia một bên đi hài cùng y phục, một bên không ngừng an ủi mình.

Ta tuyệt đối không phải cố ý đi tìm y, chỉ là muốn từ biệt riêng mà thôi, dù sao y...

Y dường như không làm qua chuyện tốt gì với ta a!

Không, không đúng, y ăn hấn, y giữ hấn lâu như vậy, phải đi rồi, thế nào cũng muốn nói một tiếng, bằng không thì không phải rất không có nghĩa khí giang hồ.

Triệu Trường Hữu an ủi như vậy lại không biết tâm tình vì sao đột nhiên bắt đầu nhảy nhót, cứ như vậy kéo mở cửa phòng mình ra.

Đi qua khoảnh sân nho nhỏ của khách *** bình dân, lúc thấy nguyệt lượng môn hoa viên cố ý vì quý khách chuẩn bị, Triệu nhị công tử mắt choáng váng.

Lý Hưu Dữ ở tại cái gian phòng kia a!

Đang nghĩ tìm tiểu nhị để hỏi cho rõ, ngoài tường lại truyền đến tiếng mõ gõ canh ba.

Mắt mắt nồng đậm tập kích vào trong lòng, liếc mắt là có thể nhìn ra uể oải xuất hiện ở trong biểu tình của Triệu nhị công tử.

“Vẫn, vẫn là, trở lại, ngủ đi!”

Cẩn cẩn môi, Triệu Trường Hữu lộ ra một dáng tươi cười ngay cả chính hấn cũng không biết sẽ có bao nhiêu xấu xí.

“Y, y là ai chứ a, cùng y cáo cái gì biệt!”

Quay đầu nhìn cẩn thận chung quanh một chút, rất nhanh khôi phục thành dáng dấp công tử anh tuấn kia, cực kỳ khó chịu dùng mũi hừ một tiếng, lúc nhắc chân muốn đi, rồi lại lắc mình trốn ở phía sau nguyệt lượng môn...

70. Chương 70

Trong hoa viên, một người nữ tử chậm rãi nghĩ tới gần bên này, phía sau còn một gã nam tử yên lặng không tiếng động đi theo.

Góc độ này của Triệu Trường Hữu trốn ở phía sau cửa, nương ánh trăng sáng sữa đem nàng kia thấy rõ, nàng kia là Không Sai sư muội hôm nay vừa quen biết, còn đang mang theo túi tu hành.

Không Sai cúi đầu đi ở trên đường, chỉ nghe nam tử kia đi theo phía sau Không Sai vừa lúc ẩn ở trong bóng đem mở miệng nói:

“Ta...”

“Công tử không cần áy náy, ta xuất gia là cha ta quyết định, với công tử không quan hệ, công tử vẫn là mới về đi!”

Không chờ nam tử nhiều lời, Không Sai vẫn không chịu xoay người lại đối mặt hấn, liền mở miệng ngăn lại nam tử.

“Tư tiểu thư!”

Nam tử kia tiến lên một bước, đem mình đặt vào dưới ánh trăng sáng sữa, nhìn thấy không khỏi làm Triệu Trường Hữu cả kinh.

“Khương Vô Tà!”

Nghĩ cũng không nghĩ thì thốt ra tiếng rồi, lại bị một bàn tay nghiêm nghiêm nghiêm kín kín lấp ở trong miệng.

Triệu Trường Hữu vô ý thức quay đầu lại, Lý Hưu Dữ kia dung mạo diễm lệ, nương ánh trăng xuất hiện ở chỗ quá gần mình.

“Hư!”

Khiến hấn Triệu Trường Hữu sợ đến đánh mất linh hồn, bị y giữ lấy thân thể, đem miệng che càng nghiêm kín hơn, chỉ có thể trừng mắt vô ích nhìn y, hơi thở ngứa ngáy lướt ở trên mặt mình, nói không ra cảm giác nhất tề từ bên trong cơ thể bắt đầu tuôn ra.

Bởi nguyên nhân ánh trăng, mặt vô cũng rất trắng, hôm nay thành giống như ngà voi trắng xoác, trong đôi phượng nhân dài nhỏ léo ra quang mang mơ hồ, khóe miệng hơi hơi hiện lên hồng sắc tiên diễm, đem ý tứ hàm xúc bạc tình kia đè ép xuống phía dưới, mang theo tiểu ý nhàn nhạt.

Lặng lặng nhìn nam tử cười có chút giảo hoạt, Triệu Trường Hữu không khỏi nhìn tới ngốc.

“Bản ni pháp hiệu Không Sai!”

“Tư tiểu thư, người đây là rõ ràng nhất định đang trách tội cho ta!”

Khương Vô Tà tiến lên trước một bước, dưới ánh trăng, gương mặt anh tuấn kia càng mang theo bi thiết.

“Tư tiểu thư, ta biết nếu không phải ta hỏi hôn trước, đa đa của người cũng sẽ không muốn người xuất gia làm ni, nói đến cũng là sai lầm của Khương mẫu!”

“Khương công tử có sai sót gì đâu!”

Không Sai như trước là cúi đầu xuống, đạm nhiên nói.

“Ta...”

Triệu Trường Hữu còn chưa chờ Khương Vô Tà nói ra cái gì, chỉ là mơ hồ nghe thế vài câu, đã bị nam tử phía sau mang đi theo.

Chắc là tới góc gấp khúc của hành lang, cái tay chăm chú che miệng mình mới định cầm xuống.

Mắt trừng nhau, nhìn nam tử trước mắt đột nhiên mang mình đi, Triệu Trường Hữu mở miệng nói:

“Thế nào là người!”

“Vậy người lại vì sao hơn nữa đêm không ngủ được chạy tới góc tường nghe người ta nói chuyện.”

Nương theo ánh trăng sáng sữa, ý vị trêu tức trên mặt nam tử khiến người liếc mắt là có thể nhìn ra được.

“Người, người quản ta nhiều như vậy!”

Tổng không thể đem sự thực mình muốn thấy y, là tới cùng y cáo biệt nói cho đương sự trước mắt này đi, một tầng đỏ ửng hiện ra, duỗi tay muốn đẩy Lý Hưu Dữ ra, bất đắc dĩ nam tử trước mắt nhìn như so với mình gầy yếu nhưng động cũng chưa động.

Dường như phát cáu ngẩng đầu, nỗ lực đem con mắt đã trừng đến không thể to hơn trợn thêm vài phần, tận lực mở ra tư thái thấy thế nào cũng rất giả.

“Tránh ra!”

Nam tử nghe vậy quen tính lông mi vừa nhướn, nhưng vân tơ chưa động.

“Nhanh một chút!”

Thanh niên rõ ràng đã hỗn hển, bởi vì thờ ơ của nam tử làm bị thương tự tôn kiêu ngạo của mình.

“Người bây giờ còn có tâm đi quản nhân sự của người khác, không bằng lo lắng một chút cho chính người đi!”

Khóe miệng lạnh bạc từng chút từng chút chậm rãi vung lên, tiểu ý dụng tâm kín đáo dần dần bò lên, di động trên khuôn mặt diễm lệ kia của Lý Hưu Dữ.

“Người, người muốn làm sao?!”

Bản năng ngửi được nguy hiểm trong tiểu ý nồng đậm trên khuôn mặt kia, Triệu nhị công tử không khỏi run rẩy, mỗi lần y cười như vậy. Kháng định vừa ăn no rồi không có việc gì làm, lại tới dự định tìm mình phiền phức đây.

“Nếu ly biệt sắp tới, đương nhiên là cùng người đem nợ tính một chút rồi!”

“Ta, ta, ta không nhớ, có cái gì nợ...”

Bởi vì cực độ sợ hãi đã nói lắp không nên lời hoàn chỉnh, Triệu nhị công tử bây giờ còn có thể đứng trước mặt nam tử nói, thật sự là phi thường tài ba rồi.

“Trước kia, một bạt tai của người kia không phải rất sáng sao!”

“Người, người...” Rõ ràng cảm thấy chân mình như nhũn ả, thanh âm run rẩy, lúc này chính hắn cũng biết nói chính mình nghĩ nhiều liền như vậy chạy mất. Ma đầu này kinh khủng như thế, mình là chấp mạch mới muốn cùng y cáo biệt.

“Kia, cái kia, là, ngoài ý muốn!”

Vội vàng giải vây xử phạt với mình, vọng tưởng Lý Hưu Dữ có thể buông tha cho mình một con ngựa.

“Ngoài ý muốn sao? Ta cũng không nghĩ như thế!”

Nam tử tà cười ở trong mắt Triệu Trường Hữu muốn bao nhiêu kinh khủng thì có bấy nhiêu, đã cùng Tu La địa ngục là một cấp bậc rồi.

“Ta nói là ngoài ý muốn chính là ngoài ý muốn.”

Có lẽ là sợ tới cực điểm rồi, trái lại sinh ra dũng khí, Triệu nhị công tử cổ thẳng lên, một bộ dáng bất cứ giá nào, xuất ra tư thế đánh đá.

“Cả đêm không gặp, người đến là bản lĩnh giỏi rồi!”

Nam tử cười rất là đẹp, Triệu Trường Hữu vẫn như cũ không có năng lực gì chống lại mà chìm đắm trong đó.

Ngón tay dài nhỏ phi thường giản đơn đụng lên gương mặt, nhẹ nhàng chạm đến làn da trơn bóng, sau đó dùng sức vừa chuyển, đau nhức kịch liệt thành công làm Triệu Trường Hữu ngóc nghếch tỉnh táo lại.

“Người, người gì chứ!”

“Đòi nợ!”

“Vậy người cũng không thể véo người ta a!”

“Không thể véo?”

Nam tử đột nhiên thu lại miệng cười, nhìn chăm chăm ánh mắt đang chuyển của Triệu Trường Hữu, lộ ra răng nanh phiếm thanh quang, tàn nhẫn nói rằng:

“Kia làm chút khác thì tốt rồi!”

Nam tử cúi đầu há mồm liền cắn trên cái cổ của mình, lực đạo to lớn, có thể khiến Triệu Trường Hữu cảm thấy chỗ bị y cắn phải máu nhất định ào ào chảy xuôi ra.

Ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, Triệu Trường Hữu bị ai dựa ở trên đầu vai nam tử làm việc ác, yên tĩnh chờ hành vi của y kết thúc.

Dường như có một thời gian lâu như vậy, nam tử giống như rút cuộc hết giận ngẩng đầu.

“Người, người rút cuộc muốn thế nào?”

Thanh niên đã mang theo giọng ghen ngào, giống như tiểu động vật, lão thử họ Triệu thừa dạ nói rằng.

“Bắt đầu tính một chút tổng nợ đi!”

Con miêu tên kêu Lý Hưu Dữ là như thế trả lời.

71. Chương 71

“Người, người rốt cục muốn thế nào?”

Thanh niên đã mang theo giọng khóc nghẹn ngào, giống như động vật nhỏ, lão thử họ Triệu thừa dạ mà nói.

“Bắt đầu tính toán tổng nợ đi!”

Con mèo tên là Lý Hưu Dữ trả lời như thế.

Trong ánh trăng sáng trong, nhìn thanh niên trong lòng mình đang run rẩy, bởi vì chuyện buổi chiều mà tạo nên phiền muộn, vậy mà lại quét sạch mọi thứ, tâm tình của Lý đại giáo chủ đột nhiên tốt lên.

Càng thấy lại càng nghĩ Triệu nhị công tử con mắt hồng trước mắt, có loại khả ái nói không nên lời.

Vì sao lại khả ái như vậy?

Khả ái khiến cho người ta sẽ có loại tâm tình kìm nén không nổi.

Đôi môi thuận theo tự nhiên lẳng không mà áp xuống, mềm mại mang theo thứ gì đó ướt át tham nhập khoang miệng, dây dưa giữ lấy đối phương, giống như rắn linh hoạt, khiến Triệu nhị công tử vốn chân đã nhũn liền cũng không đứng nổi nữa, nếu không được người ta giữ lấy, sợ là đã sớm mất mặt ngồi dưới đất rồi.

Ngón tay hơi có cảm giác mát theo vật áo trượt vào trong y phục, cẩn thận đụng chạm tới làn da ẩm áp, sau đó hướng về phía trước, cùng nhiệt khí trong thân thể chậm rãi nổi lên, từng chút từng chút trải rộng toàn thân, đoạn cuối thần kinh dần mất đi cảm giác, khiến cho cả thân thể cùng đầu óc đều biến thành tê dại.

“Ồ...”

Tiếng rên rỉ ngọt ngào ví như tiếng kêu u u của động vật, từ chỗ sâu nhất của yết hầu không tự chủ được mà dật ra.

Miệng được buông ra khôi phục tự do, Triệu Trường Hữu lại như trước chìm đắm trong lòng Lý Hưu Dữ, làm cho khuôn mặt suất khí xuất hiện sự mềm mại khả ái không nên có.

Không muốn buông tay ra đi!

Còn chưa chờ đem dưỡng khí thiếu hụt bổ sung lại, cái hôn thứ hai liền tùy theo mà tới, cái hôn này so với lần đầu càng thêm dày đặc, kích phát ra dục vọng trong cơ thể, giống như dung nham đột nhiên bắn ra mà dâng lên.

Nguyên lai chỉ là ngón tay vuốt ve thân thể, hiện tại thì biến thành gia tăng lực đạo xé rách, trước đó y vật vẫn chỉnh chỉnh tề tề giờ lại mất trật từ khoác ở trên người, thuận theo cổ áo mở rộng, lộ ra hơn phân nửa cái ngực, ánh trăng đẹp dễ chiếu vào, dị thường tình sắc.

Đôi môi vừa rồi một mực hà hiếp đối phương, giờ thì lệch hướng vị trí ban đầu, chuyển qua chỗ gần nhất, bắt đầu tới mài gặm cắn cổ nhau, bàn tay không thành thật phi thường tự nhiên tìm kiếm xuống phía dưới, lúc này Lý đại giáo chủ đẹp không tả nổi đã muốn đi thoát quần của người ta rồi.

Lần này, Triệu nhị công tử vẫn trầm mê trong đó lại đột nhiên tỉnh táo lại, giữ chặt lấy quần mình.

“Người muốn gì chứ?”

Triệu nhị công tử về mặt cảnh giác nhìn nam tử phía trước bởi vì nhiễm thượng dục vọng mà đẹp phi phạm.

Mà Lý Hưu Dữ đột nhiên bị cắt đứt nửa đường, thì cực kỳ khó chịu nhăn lông mày duyên dáng lên.

“Người nói đi?”

Mặt Triệu Trường Hữu xoát cái trắng bệch nhợt nhạt, trước đó bởi vì cực khổ của cái loại sự tình này mà trong nháy mắt toàn bộ tuôn lên, vừa nghĩ những chuyện này, hần liền không khỏi da đầu tê dại, tới cả chân tơ kẽ tóc cũng đều dựng thẳng lên.

“Ta không cần!”

Vội vàng khép lại xiêm y mở rộng của mình, rất sợ chậm một bước thì bị ma đầu trước mắt ăn mất.

“Người cho rằng có thể sao?”

Lý Hưu Dữ đã nhẫn tới trình độ nhất định, hiện tại phi thường khó chịu, dè dặt cái tay vội vàng chỉnh lý y phục, khéo miệng giương lên, lộ ra tiểu ý tàn nhẫn.

Triệu Trường Hữu ngăn người nhưng lại lập tức phản ứng qua, lập tức bắt đầu giãy dụa.

“Không nên!”

Nắm lấy hai cánh tay vũ động, dùng chân chống đỡ hai bắp đùi còn chưa dừng động, Lý Hưu Dữ đem thanh niên đang liều mạng giãy dụa văng vẳng vào trong lòng mình.

“Không nên, không nên, nhất định sẽ đau chết!”

Triệu Trường Hữu bị người gắt gao đặt ở trên vách tường của hành lang gấp khúc, vẫn như trước không chịu buông tha giãy dụa thân thể, vọng tưởng có thể tránh được một kiếp, hần tính cách vẫn không có gì bất thường, có thể kiên trì như thế xem ra ấn tượng sự tình lần trước đối với hần hẳn là quá mức khắc sâu.

Bị hần động như thế, chân đã mất đi không ít khí lực, Lý Hưu Dữ cũng bắt đầu nổi giận theo, từ khoảng không xuất ra một cái tay trắng nõn, vén lên vạt áo người ta, liền tham tiến vào trong quần người ta, ôm lấy bộ vị trọng yếu của thân thể kia, hơi cổ sức một cái.

“Không nên!”

72. Chương 72

“A!”

Ngón tay trút vào chân khí ác ý nhẹ nhàng nắm chặt, lập tức lớn tiếng rên rỉ đau nhức, không tự chủ được sít sao nắm lấy áo của Lý Hưu Dữ tên đầu sỏ gây nên này, Triệu Trường Hữu rõ con mắt đỏ bừng, lần này thực sự là chạy trời không khỏi nắng rồi!

“Muốn hay là không muốn?”

Nam tử trong mắt đều là ác ý, không biết là cùng ai học những thủ đoạn ác liệt này, tiến thêm một bước tới gần Triệu nhị công tử, cầm bộ vị trọng yếu của người ta, trong biểu tình cũng không thấy một tia không ổn nào, thoáng buông ra ngón tay, mang theo ý vị uy hiếp dày đặc, rất có tư thế người dám nói một chữ không thử xem.

“Muốn, muốn...”

Tiếng nước nở nhỏ vụn kèm theo ủy khuất đáp lại, dưới *** uy của Lý Hưu Dữ, Triệu nhị công tử vốn là nhất gan, đã sớm không thấy tiểu bá vương hùng phong lúc đó không ai bì nổi đâu nữa rồi.

Lý Hưu Dữ khéo miệng thỏa mãn giương lên, giống như vừa tích âm đức chưa hề xuất hiện, rất nhanh lui bước, cúi đầu đối với cái cổ của Triệu Trường Hữu lại là một miếng.

“Xem người còn dám!”

“A!”

Hàm răng bén nhọn làm làn da đau nhói, lúc này Triệu Trường Hữu trong mắt nam tử bởi vì dục vọng mà đẹp đẽ dị thường, chưa hay loại người nào, rõ ràng chính là loại yêu nghiệt hút máu con người, đừng nói tới phản kháng, chính là khóc cũng không dám.

Ngón tay trắng nõn dài nhỏ lần thứ hai đẩy ra vạt áo lỏng lẻo, tảng lớn lại tảng lớn da thịt hiện ra dưới ánh trắng. Mặc dù đã vào hạ rồi, khả đêm khuya vẫn là có cảm giác lạnh, trên da thịt bị lột bỏ ở ngoài không khí, từng nốt từng nốt da gà nho nhỏ nổi lên, không khỏi làm cho người ta lạnh run.

“Dừng, dừng ở chỗ này!”

Thanh niên vứt bỏ phản kháng, túm lấy y phục cổ áo nam tử, nước mắt ba ba nhìn nhân vật giống như yêu ma kia, cực kỳ thương cảm mà nói. Trong ánh trăng kia khóe mắt hàm chứa trong suốt, Lý Hưu Dữ muốn nhìn mơ hồ cũng khó, khả hướng chỉ vết tích xanh tím tím trên cổ bị mình găm cắn kia, hai tay chung quanh tàn sát bữa bãi không khỏi ngừng lại.

Thích hấn sao?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm không hợp thời điểm bắt đầu dây dưa.

Thực cứ như lời thanh niên say rượu đã từng nói, là thích hấn sao?

Thế nhưng cảm giác với hấn là xa lạ như vậy, thích này cùng thích mình biết lại là bất đồng.

Này cũng là yêu thích sao?

Đây là một loại gì đó ngay cả mình cũng không biết.

Chỉ là biết, thanh niên trước mắt, mình là tuyệt đối không buông hai tay ra, quả chỉ đưa hấn ăn vào trong bụng, cũng không thể để hấn đơn giản ly khai.

Chỉ cần đem hấn lưu lại, một ngày nào đó, loại tình cảm xa lạ này, mình nhất định sẽ rõ...

Thâm trầm than nhẹ một tiếng, nắm lấy xiêm y khép lại đó mở rộng nó ra, bế lấy thú vui không cốt khí kia, Lý Hưu Dữ nhanh chóng rời đi.

Khung giường gỗ lim khắc thành hoa văn cát tường chạm rồng, tính cả màn giường vừa dày vừa nặng cùng nhau hơi run run, thỉnh thoảng từ trong khe nhỏ truyền đến vài tiếng rên rỉ ẩn nhẫn rất nhỏ.

Thanh niên tứ chi thân thể khỏe mạnh nằm úp sấp che ở trên giường chiếu, tóc dài vốn hơi xoắn từ trên người trải tán xuống, mơ hồ lộ ra đường cong cổ duyên dáng. Thuận thể xuống, trên tấm lưng dày rộng của thanh niên phủ thân thể trắng nõn cùng sắc nâu nhạt của thanh niên kia hình thành bất đồng rõ nét.

“Có, có thể rồi đi!”

Giọng mũi nghiêm trọng từ trong miệng Triệu Trường Hữu phát sinh ra, nghe tới muốn bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu thương cảm, nhịn không được muốn càng thêm đi yêu thương hấn.

“Đang đợi chút!”

Nam tử kia nâng thân thể lên, đưa tay từ chỗ xương cụt của người ta đem ra, mùi hương ngọt ngào khác thường cũng tùy theo khuếch tán ra, trên ngón tay còn dính dịch thể trong suốt.

“Người đều đã lộng nhiều như vậy rồi!”

Cổ sức hít hít mũi, Triệu Trường Hữu muốn đem thân thể chuyển mình qua, vẫn thẳng duy trì tư thế nằm úp sấp, chân cũng tê rần rôi.

“Lý Hưu Dữ người muốn làm cũng nhanh chút, bản công tử cũng không có thời giờ bồi người!”

Ở hành lang gấp khúc sợ hãi có thể bởi thời gian quá lâu mà nhạt đi rồi, cho nên Triệu lão thử trước đó giờ thì lại biến thành tiểu bá vương dương nanh múa vuốt, miệng không giữ lời nói ngông cuồng nữa, lại quên đi hậu quả có thể sẽ là rất nghiêm trọng...

73. Chương 73

Nam tử nghe vậy cũng là không thềm để ý, chỉ là xuống tay lại nặng thêm vài phần khí lực, đè ép Triệu Trường Hữu càng không thể động dậy.

“Người cũng lộng đã lâu như vậy, chân ta cũng đã tê rần rôi!”

Cảm giác được người nọ trên thân mình là có ý không cho nhúc nhích, Triệu Trường Hữu mở miệng oán giận nói.

“Oanh Ca nói không làm hảo trư, thụ thương vẫn sẽ là người!”

Há miệng, trong thanh âm thì có vài tia ám ách trầm thấp, sợ rằng ngay cả Lý Hưu Dữ chính mình cũng không biết đây là kết quả của lúc nhẩn nại.

Cái tay trắng nõn lại cầm qua tiểu hạp ngân chế lữ hoa đã thiếu phân nửa cao du, một tiền cực phẩm hoan tiêu năm lượng bạc này, bị y dùng như thế, không biết nếu Oanh Ca biết sẽ có ý nghĩ gì.

“Vậy người đến đừng làm nữa a!”

Triệu Trường Hữu chưa từ bỏ ý định vẫn hơi chống cự, gân cổ hô lên, ý đồ có thể cứ như thế tránh được một kiếp.

“Không làm?!”

Lý Hưu Dữ lông mi vừa nhướn, khóe miệng vung lên mỉm cười ác ý, tay phải buông ra Triệu Trường Hữu đang ở chỗ mình giãy dụa, liền tham hướng phía bụng hắn, bắt được thứ gì đó tinh thần vô cùng.

“Không muốn làm còn tinh thần như thế?!”

Phía sau đã được y vừa bôi vừa chùi làm cho đã sớm chịu không nổi rồi, y lại còn nắm chặt như thế, căn bản là kiên trì không nổi, kia còn chịu được kích thích này sao, a một tiếng lại kêu lên, ngay sau đó thứ vừa hảo đứng thẳng cũng nhuyển theo.

Lý Hưu Dữ áp căn thì không nghĩ tới sẽ có loại chuyện này phát sinh, thoáng cái đã sững sờ ở nơi nào, trên ngón tay còn dính tinh hoa bạch sắc.

“Người, người thật đúng là mau!”

Lý Hưu Dữ lời hiếm có nói ra một tiếng, lại nghiêm trọng đả kích nam tính tự tôn của Triệu nhị công tử, Triệu Trường Hữu xoay người liền bắt đầu làm ra vẻ mặt màu gan lợn.

“Lý Hưu Dữ!”

Triệu Trường Hữu sắc mặt cực kỳ xấu xí, lúc này là thật bị tức tới rồi, nước mắt ngay trong viền mắt chuyển chuyển, rất có khí thế rơi ra ngoài, thân thể lỏa lồ ở ngoài ánh sáng cấp tốc phủ lên một tầng đỏ ửng, cả người là vừa tức lại vừa khó chịu ngồi ở chỗ kia, còn kém chút bị phản đi đập tường rồi.

Lý Hưu Dữ không khỏi âm thầm buồn cười, thế nhưng lại không tốt nếu quá mức cười lên tiếng, sợ là này thật muốn bật cười, Triệu nhị công tử còn không phải thật cùng y liều mạng mới lạ.

Tiểu ý chỉ có thể ẩn nhẫn tới khóe miệng, nâng tay đem Triệu nhị công tử đang trong buồn bực kia ôm vào lòng, chấm đi nước mắt đọng ở khóe mắt hắn, cười than thở:

“Người sao giống như nữ tử thích khóc như vậy, Vô Cực đạo sinh ra nhi tử như người thật đúng là bất hạnh! Người thực sự là nhi tử của Triệu Cực anh hùng cái thế kia sao?”

“Người!”

Cho rằng y có thể nói ra lời hữu ích gì cơ, ai ngờ lời nói lại này nói còn không bằng không nói, Triệu Trường Hữu vốn bởi vì vấn đề mặt mũi không nén được, này một phát ngược lại thành ẩm trà, từ đỉnh đầu chưng ra nhiệt khí cuộn cuộn, còn kém đem nước đầu bốc hơi thôi.

Lực thô bạo không biết từ đâu xuất ra, một cái liền đem Lý Hưu Dữ đẩy ngã, vả lại người liền lộn tới, cười ở trên người người ta, há mồm thì gắt gao cắn đầu vai giống như bạch ngọc kia không chịu nhả ra.

Hàm răng cắn xuống mang theo lực khá lớn đâm vào tầng ngoài da, huyết vị nhàn nhạt ở trong miệng khuếch tán ra, mang theo thiết tinh(vị sắt) độn độn, Triệu Trường Hữu chậm rãi mở miệng ra, ngẩng đầu, chống lại phương mâu trong suốt thâm thúy kia.

Ngón tay dài nhỏ xuyên qua tóc dài dày đặc, chải vuốt sợi tóc hơi xoắn, Lý Hưu Dữ giống như không cảm thụ được vết thương ở đầu vai bị cắn ra, không thấy bất luận vết tích tức giận gì, trái lại thập phân chăm chú mở miệng:

“Hắn là không sai biệt lắm đi!”

Tay kia tham hướng phía sau thanh niên, xảo quyệt ẩn vào dững đạo cao du trơn ướt mềm mại, hơi ngời thảng dậy.

Lý Hưu Dữ cười đến sáng lóa...

74. Chương 74

Dục vọng phía trước của y cố nén, bị Triệu Trường Hữu ngồi ở trên người giữa lơ đãng ma sát, đã lại trường lớn một vòng, tiếp nữa cũng không nghĩ nhẫn xuống, rời xa thất lưng thanh niên, đem thứ đứng thẳng nhẫn nại không được đi tới, có lẽ là đã nhẫn lâu rồi, còn chưa chờ tiến nhập, chỉ cần chỉ là đối đỉnh đụng chạm, môi mỏng hơi mở của Lý Hưu Dữ, đã phát sinh một tiếng thở dài như có như không.

Phượng nhãn dài nhỏ bởi vì dục vọng dày đặc, biến thành xa xăm mà thâm thúy, dường như có thể hút vào linh hồn của người ta tuy rằng trong suốt lại không thấy đáy. Gương mặt giống như bạch ngọc nhiễm thượng một tầng đỏ ửng mê người, liền ngay cả trên người cũng vậy, trải rộng toàn bộ thân thể, khiến cả người thoát nhìn diễm lệ dị thường, kinh vi thiên nhân!

Trước kia loại thời gian này, tiểu sắc lang đã sớm bị nam tử dưới thân thần hồn điên đảo, khả ngày hôm nay lại xuất hồ ý liệu(không ngờ) vẫn còn thanh tỉnh.

Triệu Trường Hữu con mắt triệt để không ở trên người Lý mỹ nhân, lúc này đang cúi đầu phản xạ tính nhìn bộ vị nam tử sắp sửa kết hợp kia, đây mắt đều là sợ hãi kinh khủng, sắc mặt biến thành tái nhợt xanh mét.

Bởi vì duyên cớ còn chưa đi vào, thứ giường cung bật kiếm kia từ góc độc của hắn tuy rằng chỉ có thể nhìn đại khái, nhưng đã bị y lảng nhục qua vài lần, thứ kia tiến nhập trong cơ thể thì đau đớn, lại là ký ức hãy còn mới mẻ, huống chi chỉ là nhìn thấy, kia cùng Lý Hưu Dữ thân hình tịnh không tương xứng, sợ rằng so với mình còn muốn trắng kiện hơn vài phần.

Ngấm lại chỗ sắp sửa phun ra nuốt vào dục vọng nam tử, chậm rãi ngẩng đầu lên, thanh niên vừa rồi còn là Triệu bá vương cấp tốc biến thân thành tiểu lão tử thương cảm tiếc nuối.

“Nhất, nhất định vào không được đâu!”

Khóc âm chín phần xoay chung quanh phạm vi xà giường, nhưng không đã động được nam tử tiểu ý nồng hậu như trước trên mặt kia.

Hai tay đỡ lấy thất lưng cường tráng, nặng nề áp xuống.

“A!”

Ở chỗ làm trơn thế nào đi nữa, cũng không phải dùng để thừa thụ thứ của nam tử, bản thân sẽ không mang công năng phun ra nuốt vào bộ vị kia, cho nên đau đớn ngập đầu truyền tới toàn thân, trước còn chỉ là giọt nước đọng ở khóe mắt, hiện tại thì thuận thế hạ rơi xuống, con mắt, lông mi, miệng, ngay cả mũi đều cau lại cùng nhau.

Khiết tử cứng rắn sẽ gắt gao thúc giục nhập vào trong cơ thể.

Trong cơ thể của thanh niên mềm mại chặt chẽ, nóng đến có thể làm cho nóng chảy, không khỏi nghĩ muốn đi vào chỗ càng sâu, nhưng nước mắt rơi ướt kia, còn có thanh niên bởi vì biểu tình đau đớn, Lý Hưu Dữ đang một lần cố sức nhẫn hạ dục vọng sâu nhất kia, lẳng lặng cùng đợi hắn quen việc.

“Lý Hưu Dữ, ngươi hỗn đản!”

Triệu Trường hữu miệng đã đau đến không biết lựa lời, kia biết Lý Hưu Dữ nhường nhịn, mở miệng thì mắng, khả lại bởi vì bị người đem thứ đó cường thúc vào trong thân thể, không có bất luận điểm gì chống đỡ, chỉ có thể chăm chú nắm lấy cánh tay người ta đỡ lấy phần eo của mình, đem cánh tay trắng nõn cầm đến xuất ra vài đạo hồng ngân.

Hắn này không mắng còn hảo, vừa mắng thì sự tình xảy ra, Lý Hưu Dữ vốn đang cố nén dục hỏa, lông mi hình dạng hoàn mỹ vừa nhướn, trong mắt tinh quang chợt lóe, thoáng cái ngồi lên.

“Xem ra đau vẫn là chưa lợi hại, không thì sao vẫn còn có khí lực mắng chửi người!”

Đem thất lưng của Triệu Trường Hữu cao cao nâng lên, làm cho thứ cứng rắn trong cơ thể mình trượt ra, lại nặng nề đè xuống, lúc này đây ngay cả căn cũng vào trong đó.

“A!”

Triệu Trường Hữu bị người đối đãi như vậy lúc đó thì nói không ra lời, chỉ còn lại thanh âm hấp khí.

“Còn có khí lực mắng không?”

Động tác lại một lần lặp lại, nam tử ác ý hỏi, sau đó lại lặp lại, lặp lại, tiếp tục lặp lại.

Đau ý cùng thân thể ở chỗ sâu trong cơ thể nổi lên sung sướng, khiến Triệu nhị công tử trong đầu một mảnh trống rỗng, kia còn có khí lực mắng chửi người sao, liền giống như chìm sâu vào nước, gắt gao bám lấy cổ Lý Hưu Dữ, cộng thêm thở dốc không ra hơi.

75. Chương 75

Trong mê loạn, chỉ dẫn không cần do sức mạnh bên ngoài, để truy cầu càng nhiều, bắt đầu giấy dựa phần eo, Lý Hưu Dữ nhận thấy được điểm ấy, câu dẫn ra tiểu ý ôn nhu, cánh tay vẫn đỡ ngược lại buông ra, nhẹ nhàng xóa đi nước mắt lưu lại ở khóe mắt của thanh niên, hướng phía sau nâng thân thể dậy, hưởng thụ chủ động của thanh niên.

Đau muốn lui bước, mừng rỡ run rẩy trải khắp toàn thân, thậm chí để có thể bám càng cao, mà bản năng chủ động lắc lư phần eo. Mái tóc bị mồ hôi dính ướt, dính sát vào nhau nằm ở trên lưng, bởi vì nam tử dưới thân qua lại chải vuốt sơ qua mà càng thêm nhu thuận.

Có thứ gì đó ở trong cơ thể thăng hoa, không khỏi nghĩ phải bắt được nó, nhưng luôn luôn thiếu một chút, cho nên chỉ có thể liều mạng đi động...

Sau đó thì lập tức có thể rồi...

Nắm giữ...

Chỉ là vừa đụng chạm, sung sướng cuộn trào mãnh liệt dâng lên, đem cả người cuộn sạch vào đó.

Bạo phát!

Trong đầu bị nổ một mảnh bạch quang.

Nam tử nằm ở dưới thân người khác hưởng thụ thoáng qua trong lúc đó thì bám tới càng cao, mãnh liệt ưỡn thân lên, nắm lấy thanh niên trong lòng giống như đã tới cao trào.

Triệu Trường Hữu thì nằm ở trong lòng Lý Hưu Dữ thở dốc liên tục.

Tôm, tôm, tôm...

Thanh âm thật lớn không gì sánh được vang vọng vào tai, chấn động thần kinh một nhọc khi cao trào qua đi, kịch liệt mà rất mạnh.

Tìm lấy tiếng tim đập cùng mình kết hợp cùng một chỗ kịch liệt, giương mắt nhìn qua.

Nam tử vừa lúc cũng mở mắt, đôi mắt thâm thúy, tràn đầy *** nhưng còn chưa hoàn toàn lui bước, thấy mình rõ ràng trong con ngươi kia, Triệu Trường Hữu đột nhiên xấu hổ đứng lên, miễn cưỡng chân tay đứng dậy, nhưng cảm giác thứ mềm mại trong cơ thể đang muốn trượt ra.

Tư thế hiện tại của bọn họ, dĩ nhiên là tư thế cưỡi ngựa đã lâu được nói tới đông cung đồ.

Triệu nhị công tử thoáng cái ngay cả lưng cũng đỏ bừng cả lên.

“Người, người từ chỗ nào học được thứ hạ lưu như thế!”

Lý Hưu Dữ ánh mắt thư thái thuận thuận dán lên trên tóc, nghiêm trang trả lời:

“Sách học theo Oanh Ca từ Phù Dung Lâu mang ra!”

“Người, người sao còn xem loại này?”

“Không thể xem sao?”

Lý Hưu Dữ thần sắc chăm chú hỏi ngược lại, có chút hồ đồ, cái thứ này không thể coi sao?

“Người!”

Triệu Trường Hữu đè nén tới cùng không nghĩ tới, Kham Dư giáo giáo chủ đại danh lừng lẫy dĩ nhiên còn có thể xem đông cung. Nhưng lại không thể nói thẳng đó là thứ đồ chơi rất không đứng đắn, nói ra thì không phải chứng minh mình có bao nhiêu trơ trên sao?”

Lại vừa nghĩ tới tư thế hiện tại, Triệu nhị công tử tức giận đã nghĩ xoay người từ trên người người ta xuống dưới.

Nhưng lại bị nam tử ôm chặt lấy, khốn khổ không thể động đậy.

Hắn càng là giãy dụa, nam tử ôm càng chặt, không nói tới thứ nhỏ bé trước đó ở trong thân thể mình từng điểm từng điểm cấp thiết muốn khôi phục, chính là chỗ phía sau hàm chứa thứ đó, cũng dần dần không thích hợp lên, nhất thời toàn bộ mặt lúng túng hồng lên, dương nam múa vuốt nói:

“Để ta xuống dưới!”

“Đi xuống?!”

Thanh âm khàn khàn trầm thấp biểu thị công khai thân thể Lý Hưu Dữ còn chưa hết dư vị, hai tay trắng nõn nhưng tỉnh táo bò lên trên phần eo tinh trang, cổ ý cười hỏi:

“Vậy người ở đây còn cần chặt như thế?”

Ngay cả chính mình cũng không biết, bộ vị bị người đỡ nhẹ nhàng đóng đưa, hơn nữa hơi tới tì co rút lại, làm cho thứ đang chôn sau trong thân thể tỉnh táo lại sau thì, đang trong tình trạng nhanh chóng trưởng lại.

“Chỗ ấy lại khó chịu rồi!”

Triệu nhị công tử thần kinh trì độn, giờ mới xác thực được cảm giác, dư vị lưu lại qua đi, chỗ phía sau liên tục co rút lại, giống như sinh vật nhỏ bé gì đó bò vào, nhúc nhích tinh tế ở chỗ ấy.

“Khó chịu?!”

Lý Hưu Dữ vừa mới bắt đầu cũng chỉ là nói cho tốt mặt mũi mạnh miệng mà thôi, dù sao thanh niên này vẫn cười ở trên người mình, bây giờ còn động phần eo, giống như đang kéo lại cảm giác, cho nên cười xấu xa lần tìm xuống phía dưới, từ phía sau cố định cái móng giãy dụa kia.

“Là, là thật!”

Phía sau thật là ngứa ngáy khó chịu, Triệu Trường Hữu giận hô lên.

Nhất định có cái gì ở bên trong, ở trong cơ thể, một loại vừa đau vừa ngứa, ngàn vạn đang rục rịch, không khỏi sợ tới nhú mào.

“Có thứ gì ở bên trong lộn xộn, người mau lấy ra đi!”

Làn da dưới tay quang lỏa, độ ẩm có chút nóng, bắt đầu còn nghĩ rằng là liên quan tới tình hình trước đó, vết đỏ ửng ở má phải của Triệu Trường Hữu hơi lui đi, thực sự có chút không bình thường, Lý Hưu Dữ thu hồi dáng tươi cười, sờ lên cái trán Triệu Trường Hữu.

76. Chương 76

“Nóng rần lên rồi sao?”

Nhưng cái trán tràn đầy mồ hôi kia lại không nóng.

“Là, là ngứa ở chỗ ấy!”

Liều mạng giãy dựa thân thể, ma sát thân thể Lý Hưu Dữ, bắt đầu khó khăn lấy.

“Sao lại khó chịu?!”

Lý Hưu Dữ trong giọng nói cùng có lo lắng, buông ra thanh niên đang ôm, đã nghĩ đưa hắn từ trên người dời đi, thật tử mĩ mà nhìn, ai biết y này vừa khẽ động, Triệu Trường Hữu càng nhin không được khẽ ra tiếng, dĩ nhiên ở trên phạm vi rộng mà đang đưa phần eo.

“Nóng, nóng muốn chết!”

Làn da dưới tay nóng đến có chút dọa người, cùng vừa rồi căn bản là độ ấm hai người.

“Xuống mau, chúng ta đi gọi đại phu xem!”

Dụ hống thanh niên trên người, Lý Hưu Dữ dùng giọng nói ngay cả mình cũng không tưởng được.

“Không, không cần!”

“Người trên người nóng đến lợi hại, vẫn là tìm người tới xem!”

Lý Hưu Dữ cả người đều hoảng loạn. Vội vã đè lại Triệu Trường Hữu đang không ngừng ma sát qua lại trên người mình.

“A!”

Thanh niên chẳng biết khí lực kia từ đâu tới, một tay ấn ngược lại Lý Hưu Dữ, ở trong lòng y loạn cộ, phần eo cũng thành ngày càng táo tợn động lên, thần chí hoảng hốt, giống như hồ dán hỗn loạn, thậm chí dán lên người nam tử dưới thân, chỗ nào có thể thư hoãn nóng gấp toàn thân mình.

“Người, mau, mau động!”

Thanh niên ở trên người mình chung quanh châm ngòi thổi gió, gấp gấp thúc giục, Lý Hưu Dữ miễn cưỡng vẫn duy trì lãnh tĩnh, nhưng nhất định duy trì không được lâu.

“Không được, vẫn là đi tìm một đại phu qua xem!”

“Người dám!”

Triệu nhị công tử đã bắt đầu khóc, mặc dù đầu không quá linh quang, nhưng còn nhớ rõ uy hiếp, chỉ là khí thế không đủ.

“Lý Hưu Dữ...!”

Cái tên lần đầu tiên đơn thuần xuất hiện, mà mặc kệ nửa sau của câu nói kia, cũng đã có thể triệt đánh tan giới hạn của Lý đại giáo chủ anh minh thần võ, hơn nữa lý trí không nhiều lắm ba một tiếng, tựa như một chiếc phao biến mất không thấy, ôm lấy thanh niên cuồng loạn trên người, xoay người một cái đưa hắn đặt ở dưới thân.

“A!”

Chỗ xoay tròn mang đến ma sát khiến Triệu Trường Hữu chịu không nổi nhỏ tiếng kêu ra.

“Người, người đáng ghét nhất!”

Nắm chặt đầu vai giống như làm từ bạch ngọc, chính là khó chịu như vậy, cũng không ngừng che được cái miệng của Triệu nhị công tử.

“Ăn no không có việc gì làm, tìm tới làm phiền ta...”

Nam tử vẫn luật động dừng thân, lông mi nhướn lên.

“Người nói cái gì!”

“Người, mau động!”

Chỉ thấy người dưới thân mê ly hai mắt, chỉ sợ cũng ngay cả chính hắn cũng không biết mình đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì.

Không khỏi có chút buồn cười, đã biết là ở cùng ngu ngốc này tính toán nghiêm túc làm gì a.

Ác ý dùng sức thúc một cái, thỏa mãn nghe được nước nở của thanh niên, mới tiếp tục động tác vừa rồi.

“A! Hồn đản!”

Đầu óc cũng thật không rõ ràng, nhưng cái miệng này còn không nhàn rồi, có lẽ là oán hận chất chứa đã lâu đi, theo bản năng thì nói ra, này nếu như lúc bình thường, đánh chết hần, hần cũng không dám nói.

“Người, chờ, a!”

Nam tử ác y chậm lại tốc độ, tận lực nghiêm phạt Triệu Trường Hữu dưới thân còn không thành thật.

“Nhanh lên một chút!”

Triệu Trường Hữu bắt mãn ôm lấy cổ người ta, lo lắng động thất lưng của mình, giục Lý Hưu Dữ trở lại tần suất ban đầu.

“Tổng, luôn luôn, một ngày, ta phải đem người đặt ở dưới thân! A!”

Trong giây lát, thân thể thoáng cái như bị cắt ra, hình thành tư thế hô hấp không thông, trong cơ thể nặng nề bị đình nhập, chỗ sâu nhất tốc hành bị người đụng chạm, lời nói còn chưa xong xuôi cứ như vậy bị phong ở trong miệng, lời lẽ linh xảo tàn sát bữa bãi dây dưa...

77. Chương 77

Một chuyến đi biệt viện liễu xanh kín đáo ngăn nắp, giữa mấy tán lá lộ ra mái ngói xanh tường hồng, nhìn ra không có gì đặc biệt.

Trong viện chỗ đại sảnh mở ra cánh cửa sơn son, nam nhân trung niên lo lắng cân nhắc bước chân, thỉnh thoảng hướng vào phía trong tìm kiếm, vết thương trước đó càng bởi vì tâm tự không yên mà làm đau nhức người, tăng thêm nỗi phiền tâm tư.

Một gương mặt hơn bốn mươi tuổi, bình thường đến mức làm cho người ta nhìn qua thì quên, khỏe miệng hơi rũ xuống coi như có chút đặc điểm, mặt mày cực kỳ phổ thông bởi vì phiền toái mà nhân mặt thành một chữ xuyên khắc sâu.

chữ xuyên:

Người này chính là hắc y nhân ngày ấy ở ngoại ô Tô Dương truy sát Lý Hưu Dữ hai người.

Tiếng bước chân vững vàng theo xa tới gần, mới làm cho hần dừng lại cước bộ phi thân thì đi tới bên cạnh người ấy, khom người nói:

“Đại nhân, cô nương có ở trong trang?”

Cầm y nhân kia mỉm cười, cũng không thấy tới nửa điểm tiểu ý, mà toàn bộ là trào phúng.

“Lấy thân phận của người sợ rằng còn rất không đủ đi!”

“Đại nhân, tiểu nhân thật là có chuyện quan trọng muốn trình diện trước mặt cô nương!”

Nam nhân trung niên hiện tại ăn mặc huyền nâu trường quái(áo khoác dài đen nâu), ánh vào khuôn mặt có chút lờ mờ, khuôn mặt vừa nâng đầu bình đạm không đặc sắc đầy vẻ sót ruột cấp thiết, đối với khó khăn cầm y nhân gây ra không thấy nửa điểm bất mãn, hiển nhiên thân phận của hần rõ ràng ở dưới người ta.

“Nga, kia cùng ta nói cũng là giống nhau thôi!”

Cầm y nhân nọ một đôi mày kiếm nghiêng trong tóc mây, lộ ra vài tia hung ác độc địa, vừa nhìn chính là loại người lòng cực thâm.

“Đại nhân, mọi chuyện quan hệ trọng đại, vẫn thỉnh cô nương đi ra một chuyến đi!”

Huyền y nam nhân đã vào trung niên, cầm y nam tử so với mình còn muốn nhỏ nhỏ hơn hai giáp.

“Hừ hừ...”

Cầm y kia tuổi còn trẻ như vậy lại được người ta quen đáp lễ rồi, nhưng lại không có một điểm xấu hổ, dùng mũi hừ lạnh vài tiếng, thân thể vẫn còn thờ ơ giống như nãy.

“Đại nhân!”

Trung niên nhân ngẩng đầu lên nói to, hèn mọn trước đó hoàn toàn không thấy, đã là tức giận lên rồi.

“Người đây là có ý định làm khó dễ tại hạ!”

“Bản quan chính là khinh thường ti bỉ tiểu nhân hai mặt, thất tín bội nghĩa!”

“Người...”

Lúc đang định lên cơn, lại bị một trận rèm cửa kêu nhẹ khê cắt đứt.

Bức rèm phỉ thúy đi thông vào nội thất bị người nhẹ nhàng vén lên, âm hưởng những hạt châu va vào nhau thanh thúy ướt át, từ phía sau rèm cửa kia xoay ra một thiếu nữ.

Mắt ngọc mây ngài, một đôi con ngươi thật to xoay chuyển, mày liễu khom khom phối với làn da trắng nõn, tự nhiên sinh ra mỹ lệ yêu dã, lại cùng Lý Hưu Dữ cao thấp không sai.

Một thân trang phục dị tộc, chỗ làn váy xiên mở lộ ra mắt cá nhân đùi phải mảnh khảnh, một quả chuông bạc rung động tinh tế treo ở phía trên, thiếu nữ nói đùa:

“Mộc đại nhân, người lại khi dễ lão nhân gia!”

Mộc Thiếu Khanh bị nàng đùa gọi là đại nhân, lé mắt nhìn nàng một cái, đem thân thể xoay đi, hướng sang nơi khác, cũng không đáp lời, giống như không có nghe thấy lời nói đùa thanh thanh như châu ngọc lạc bàn.

Thiếu nữ thân hình dong đưa, xuyên chuông bạc chỗ mắt cá chân kia đình đưng rung động, đi tới gần trung niên nhân kia, mỉm cười, đôi mi thanh tú giãn ra, lông mi thật dài theo động tác của mi mắt mà nhẹ nhàng hơi nhướn, khuôn mặt giống như phù dung càng lộ ra khả ái kiều diễm.

“Dương Trọng Thiên, khẩu kiến Tiêu Tiêu cô nương!”

Trung niên nam nhân cấp bước lên phía trước, quỳ một đầu gối xuống.

“Dương Trọng Thiên, người còn có mặt mũi tới gặp ta!”

Thiếu nữ nhân thần nghiêm lại, thu lại tiểu ý vừa mới nổi lên, càng sinh ra tàn nhẫn.

“Chủ tử dặn dò chuyện người đã làm tốt chưa? Hình như tổn thất không ít nhân mã đi!”

“Cô nương, là tiểu nhân làm việc bất lợi, chuyện cô nương giao đãi mặc dù còn chưa làm thỏa đáng, thế nhưng tiểu nhân thật sự là có chuyện lớn hơn quan trọng hơn, muốn bẩm báo cho cô nương, còn để cô nương diện trình cho chủ tử!”

“Nói tới xem xem, ta muốn nghe một chút người đem việc lớn chống đỡ chuyện đã xảy ra rốt cuộc có bao nhiêu trọng yếu!”

78. Chương 78

Thiếu nữ hơi ngẩng đầu lên, đem khóa lệ chí dưới khóe mắt kia ngưng ở trên mặt chột hiện ra, hòa tan khí thể bén nhọn đầy người!”

“Kham Dư giáo giáo chủ Lý Hưu Dữ vô cùng có khả năng thành địch thủ của chúng ta! Chủ tử muốn thứ gì đó hơn phân nửa ở ngay trên người y!”

“Người dựa vào đâu mà đoán?”

Mộc Thiếu Khanh vẫn không nói gì xoay người lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Trọng Thiên khinh miệt hỏi.

“Sư phụ hần chính là hiệp khách của Đoạn Vân Lâu!”

Tuy rằng trả lời vấn đề Mộc Thiếu Khanh hỏi, con mắt Dương Trọng Thiên lại chăm chú vào trên người Tiêu Tiêu, không chịu buông tha một biểu tình nào của nàng, ở giữa Tiêu Tiêu cùng Mộc Thiếu Khanh, hẳn càng cảm thấy Tiêu Tiêu ở trong mắt chủ tử, phân lượng so với Mộc Thiếu Khanh nặng hơn.

Sở dĩ tính nhiệm và chê bai Tiêu Tiêu, mới là sự tình then chốt.

“Này cũng có vài phần đạo lý!”

Một trận chuông bạc nhẹ vang lên, Tiêu Tiêu xoay người ngồi xuống, cười khanh khách mà nói.

“Dương Trọng Thiên, nhìn không ra nha, người mặc dù thân ở giang hồ, đối việc trong triều đình lý giải tường tận như vậy. Đoạn Vân Lâu kia từng đắm chìm đối đao tam phẩm, cùng Vân Phi Chích Huỳnh quan hệ mật thiết, nhưng mà...”

Tiêu Tiêu đôi mắt vừa chuyển, nước gợn sóng sánh, ba phần quyền rũ thì bắt đầu trào lên.

“Hắn ly khai triều đình đã lâu, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua một lần, chỉ nghe nói hắn hiệp cốt nhu trảng, kiếm đạo thiên tâm, nếu đồn đãi không giả thì lấy thái độ làm người của hắn, chưa hẳn chính là người kia, huống chi là đồ đệ của hắn!”

trong mềm ngoài cứng, trong thì ôn nhu, bên ngoài thì kiên cường!

“Người khẳng định như vậy có phần võ đoán!”

Chọn trái cây trên bàn, cuối cùng đem ngón tay mảnh khảnh lấy về.

“Lý Hưu Dữ thống lĩnh Kham Dư một giáo, võ công vừa thần kỳ cao thâm, vạn nhất thực sự là địch thủ, tất là tâm phúc họa lớn đẳng vị của chủ tử, vẫn cẩn thận là nhất!”

Dương Trọng Thiên bước lên một bước, khom người nói với Tiêu Tiêu:

“Vấn thỉnh cô nương thay dẫn tới gặp mặt, tiểu nhân muốn gặp chủ tử một lần!”

“Dương Trọng Thiên, khẩu khí của ngươi thật là lớn!”

Không chờ Tiêu Tiêu nói ra lời nào, Mộc Thiếu Khanh lại mở miệng trước.

“Chủ tử công vụ bận rộn, ngay cả chúng ta một ngày cũng không thể thấy một lần, huống chi ngươi một giang hồ thảo mãng nho nhỏ, chủ tử là người người muốn thì có thể gặp sao?”

Mộc Thiếu Khanh vốn không có ấn tượng gì hay ho với Dương Trọng Thiên trước mắt mình, nghe hắn như vậy trăm phương ngàn kế muốn ở trước mặt tranh công, càng thêm cảm tức vô cùng, vung tay áo tại chỗ không chút lưu tình.

“Thiếu Khanh!”

Tiêu Tiêu mở miệng ngăn trở cơn tức duy trì lâu dài bay lên người cảm ỷ, quay đầu lại đối Dương Trọng Thiên trấn an nói:

“Chủ tử hồi kinh rồi, trước khi đi đã đem toàn quyền công việc nơi này giao cho ta cùng với Thiếu Khanh hai người phụ trách! Có chuyện gì cùng chúng ta nói cũng là như nhau!”

Duỗi tay vừa túm Mộc Thiếu Khanh bên cạnh mình, đưa hắn túm lấy đến ngồi bên cạnh mình, tiếp tục nói:

“Ta đối với Lý Hưu Dữ trong miệng ngươi có vài phần hứng thú!”

Dương Trọng Thiên bởi vì Mộc Thiếu Khanh kia luôn luôn thường thường nhằm vào mình, cũng có chứa nhiều bất mãn, vừa nghe khẩu khí vừa rồi của hắn không tốt, cơn tức cũng là thoáng cái thì xông ra, lại không hảo cùng hắn xung đột chính diện, dù sao thân phận của hắn ở trên mình, nhưng thấy Tiêu Tiêu mở miệng giải thích với mình, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, thấy lời nói của chủ tử thì cũng không thay đổi, liền theo Tiêu Tiêu tìm bậc thang đi xuống:

“Ý tứ của cô nương?”

“Lý Hưu Dữ nếu đúng như người nói, võ công tuyệt luân, đến không bằng cho ta sử dụng!”

Tiêu Tiêu mày liễu khẽ động, lệ chí khoe mắt thoáng trượt qua, càng lộ ra vẻ động lòng người.

“Không nói tới thực giả gì đó, ngay Lý Hưu Dữ người này nếu có thể đầu dưới trướng chủ tử, là có thể làm không ít công to cho việc chủ tử đăng vị rồi!”

Nhìn về phía Mộc Thiếu Khanh bên cạnh, hai người bèn nhìn nhau cười.

Khả Dương Trọng Thiên sắc mặt lại đại biến...

79. Chương 79

Dương Trọng Thiên sắc mặt lại đại biến, tiến lên một bước cũng không quan tâm cấp bậc lễ nghĩa.

“Cô nương, tiểu nhân lấy thân phận bề trên đảm bảo, thứ kia tuyệt đối là thật, tiểu nhân cùng chủ tử nói, tuyệt không nửa điểm hư ngôn!”

Ngẩng đầu đã thấy dáng tươi cười trào phúng của Mộc Thiếu Khanh, Dương Trọng Thiên liền ôm quyền.

“Dương Trọng Thiên nếu có nửa câu hư ngôn, ắt gặp ngũ lôi oanh đỉnh, tai họa bất ngờ trời phạt!”

“Hừ, tiểu nhân gian trá nói như vậy sao có thể tin tưởng!”

“Mộc Thiếu Khanh!”

Cơn tức vẫn ẩn nhẫn thoáng cái đã chạy đầu mất, Dương Trọng Thiên cũng không bận tâm nam nhân xuất khẩu đã thương người là cái thân phận gì, so với mình cao hơn bao nhiêu, thẳng hô tên hắn!

“Được rồi!”

Tiêu Tiêu mày liễu dựng thẳng, lớn tiếng quát dẹp đường, khoe mắt chân mày đều hiện ra sát khí ngấm thành khăn.

“Đều câm miệng cho ta!”

Nhìn xung quanh một vòng, đem hai người giằng co phải thay đổi đường nhìn.

“Hiện tại đang là thời gian chủ tử dùng người, các người nghĩ không phải làm bản phận nô tài, lại đi làm sự tình sau lưng chủ tử, thật đúng là tiền đồ lớn!”

“Tiểu nhân không dám!”

Dương Trọng Thiên vừa cúi đầu vội vàng tỏ rõ lòng trung của mình, mà Mộc Thiếu Khanh mũi hừ cái, quay đầu qua cũng không nói lời nào.

“Dương Trọng Thiên coi như người nói không giả dối, thứ đó nếu có thể ở trên tay Lý Hưu Dữ, vậy y hiện ở nơi nào?”

Dương Trọng Thiên nghe vậy đại hỉ, vội vàng lại tiến lên một bước.

“Lý Hưu Dữ cùng một đám ba người lúc này đã đến Tạ Lăng, cách nơi này cũng một ngày lộ trình!”

Vẻ mặt phức tạp ngăn không được ánh mắt mừng như điên của Dương Trọng Thiên, liền giống như khinh địch mà toát ra.

“Hảo, chúng ta ngay trong ngày thì khởi hành, nhất định phải đem Lý Hưu Dữ kia còn có Kham Dư giáo vì Vương gia sử dụng!”

Tiêu Tiêu đứng dậy, quyến rũ cười, tiếng chuông trộn vào nhau trên mắt cá chân đính đương âm hưởng, khiến hai người ở đây kinh diễm.

Phất tay cho Dương Trọng Thiên lui xuống, nhìn bóng lưng cao hừng kia, Tiêu Tiêu thu hồi tiểu ý, quay qua cảm y nhân đang sinh hờn dỗi bên kia gọi một tiếng Thiếu Khanh.

Mộc Thiếu Khanh lúc này mới thay đổi quay đầu lại, than nhẹ một tiếng.

“Tiêu Tiêu, người thật muốn đi gặp cái gì Lý Hưu Dữ kia?”

Tiêu Tiêu mỉm cười, gật đầu.

“Miễn là chuyện có thể giúp Thần Tín, với chuyện Thần Tín hảo, ta đều có thể làm! Thiếu Khanh lẽ nào người phản đối sao?!”

Cặp mắt kia nhìn thẳng mình sáng ba quang lưu chuyển, nhân nhật lộ ra một tầng ưu sầu, làm cho thiếu nữ vừa đẹp vừa kiên nghị nhìn qua lại thêm phần thương tiếc nhu nhược.

“Người ý đã quyết, ta còn có thể nói cái gì đây!”

Mộc Thiếu Khanh bất đắc dĩ dừng một chút, tiếp tục nói:

“Chỉ là Dương Trọng Thiên kia, người cứ như vậy tin tưởng sao?”

“Loại người như thế này ngay cả thê tử kết tóc cũng có thể giơ tay kết liễu, người...”

“Thiếu Khanh!”

Tiêu Tiêu lên tiếng đánh gãy Mộc Thiếu Khanh vẻ mặt nghiêm túc, rất nhanh lời nói đã lui về trong cái thế xác khôn khéo kia.

“Hắn là con rể của Bạch Viễn, mà tăng tổ của Bạch Viễn chính là Tô Dung Sử của Khánh Đế, Khánh Đế những năm cuối, Bình Sơn quan thuế ruộng bị cướp, năm trăm vạn lượng kia không cánh mà bay, cứ như thế suy tính Bạch gia hiềm nghi lớn nhất. Dương Trọng Thiên nói cũng không nhất định chính là giả!”

“Việc này nếu thực, đối Thần Tín mà nói không thể nghi ngờ không là dệt hoa trên gấm!”

việc tốt càng thêm tốt

Sau lưng dương quang chói mắt, phác họa lên sườn mặt nghiêng của thiếu nữ, còn có hàm dưới kiên quyết.

“Cho nên, chính là mười Dương Trọng Thiên, ta cũng tin!”

80. Chương 80

Nằm sấp người xuống sức cùng lực kiệt, thanh niên bao trùm vầng vàng dưới thân kia đang dần dần khôi phục thành nhiệt độ cơ thể bình thường, hai người toàn thân đều giống như vừa đi ra từ trong nước, làn da tương hồ tiếp xúc bởi nước mà dần sít sao hấp thụ cùng một chỗ, không chỉ như vậy, chỗ nửa người dưới điên cuồng một đêm còn duy trì tư thế kết hợp.

Vậy mà an tâm nói không nên lời, phiền não trước đó có vẻ không còn trọng yếu, cảm thấy chỉ cần như thế ôm lấy hắn là tốt rồi, về phần có thích hay không, một ngày nào đó sẽ tự nhiên mà biết thôi.

Còn muốn phiền não cái gì!

Tiểu ý phác lên đạm nhẹ, Lý Hưu Dữ đem thanh niên đã sớm mê man ôm chặt lấy, cũng nhắm hai mắt lại, rồi lại bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhớ tới một việc.

Đang trong uể oải cùng buồn ngủ giây dựa một phen, vẫn rất cục từ trong giấc ngủ say bất đắc dĩ đem thân thể mình rút ra, làm cho thanh niên hơi hơi nhúu vùng giữa mi, càng nhìn khuôn mặt đang ngủ lại càng tức giận, nhẹ nhàng ngắt véo gương mặt thanh niên, Lý Hưu Dữ nhận mệnh khoác hảo y phục rồi đứng dậy.

Đem mình từ trong lúc ngủ mơ khơi lên, ở trong ánh mắt kinh ngạc vô cùng của Oanh Ca, Lý Hưu Dữ tuy rằng nỗ lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại đem người đang ngủ như chết trên giường không biết mắng bao nhiêu lần.

Oanh Ca mắt buồn ngủ mông lung nhìn trình độ mất trật tự trên giường cũng thanh tỉnh lại, thanh niên trong chăn vết tích tím tím mờ mờ, làm tay già đời đã ở tình trường lâu cũng không khỏi đỏ mặt lên.

Không thể làm gì khác hơn là cố ý nói với Lý Hưu Dữ:

“Ta đi tìm người nấu nước! Gia cũng tẩy chút đi!”

Không có ý tứ lách mình tránh ra.

Hoàn hảo Hương Mãn Lâu này là đại ***, phục vụ cũng đúng hạn, nước rất nhanh đã mang tới.

Bởi Triệu Trường Hữu ngủ quá lâu rồi, dự định nghỉ cho hẳn tắm dành phải thôi, chỉ có thể chà rửa thân thể cho hẳn, thanh lý một chút bên trong là tốt rồi.

Oanh Ca cúi đầu nhìn chỗ đã điên cuồng một đêm kia, ngoại trừ sừng đỏ thì không có thụ thương. Cẩn thận lấy ra thứ bên trong, lại cầm lấy khăn ướt chà lau thân thể của hẳn. Trong lúc vô ý thì thấy ngân hạp khắc hoa.

Nghĩ thăm vị gia này lại có tình, chỉ là chuyện nói một lần hẳn liền nhớ ở trong đầu rồi.

Thuận lợi nghỉ đem thứ gì đó thay chủ tử thu hồi, hảo thuận tiện để lần sau lấy dùng, khả bất được trong tay cảm giác không tồi.

Oanh Ca kinh hãi, vội vã mở nhìn, thiếu chút nữa thì bị dọa liền không cầm được hộp trong tay nữa.

Nguyên bản là cao du đầy tràn, hôm nay thì còn hơn phân nửa, chỉ còn lại có một tầng thê lương bi ai nhợt nhạt ở góc hộp.

Oanh Ca vô ý thức vươn tay qua, dò xét hô hấp của Triệu Trường Hữu, còn có khí...

“Người đang làm gì!”

Lý Hưu Dữ tẩy rửa xong chỉnh y phục đi ra, thuận miệng hỏi.

Oanh Ca vẻ mặt khóc tang, quay đầu nhìn lại nam tử bởi vì vừa tắm rửa qua, càng phát ra vẻ xinh đẹp.

“Gia, cao du này có tác dụng thôi tình, dùng nhiều là muốn người chết đó! Không thể dùng nhiều!”

Giống như bị người thấy được hiện trường tình hình, Lý Hưu Dữ không khỏi có chút chột vạt.

Hơi nước bốc lên làm hồng nhuận vẻ mặt khả nghi giấu bên dưới, làm cho đỏ ửng khó có được bị đơn giản phát giác.

“Hắn, hắn không phải còn sống sao!”

“Gia!”

Oanh Ca không khỏi than thở số phận của mình, bắt đầu triệt để hoài nghi chủ tử này của hẳn, rốt cục là dùng cái gì tạo thành đây.

Muốn mở miệng trách cứ vài câu, nhưng người ta mới là chủ tử, chỉ hô lên một chữ gia thôi.

“Gia muốn nghỉ ngơi?”

Than nhẹ một tiếng tiếp tục dọn dẹp giường chiếu mất trật tự, Oanh Ca triệt để bất đắc dĩ hỏi.

“Ở đây!”

Ngồi ở bên giường, Lý Hưu Dữ đã xốc lên chặn trả lời.

“Không cần làm nữa, người cũng đi ngủ đi!”

Lý Hưu Dữ ngay cả y phục cũng thoát xong, tiến vào trong chăn, ôm lấy bảo bối của mình, ló ra nói với Oanh Ca.

Ấn tượng đối với chủ tử nhà mình, đã giảm tới cùng vị thanh niên ngủ giống như lợn chết kia cùng một cấp bậc rồi, trừng mắt nhìn, bước nhanh xoay người đi.

81. Chương 81

Nằm sấp người xuống sức cùng lực kiệt, thanh niên bao trùm vàng dưới thân kia đang dần dần khôi phục thành nhiệt độ cơ thể bình thường, hai người toàn thân đều giống như vừa đi ra từ trong nước, làn da

tương hồ tiếp xúc bởi nước mà dẫn sít sao hấp thụ cùng một chỗ, không chỉ như vậy, chỗ nửa người dưới điên cuồng một đêm còn duy trì tư thế kết hợp.

Vậy mà an tâm nói không nên lời, phiền não trước đó có vẻ không còn trọng yếu, cảm thấy chỉ cần như thế ôm lấy hân là tốt rồi, về phần có thích hay không, một ngày nào đó sẽ tự nhiên mà biết thôi.

Còn muốn phiền não cái gì!

Tiểu ý phác lên đậm nhẹ, Lý Hưu Dữ đem thanh niên đã sớm mê man ôm chặt lấy, cũng nhắm hai mắt lại, rồi lại bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhớ tới một việc.

Đang trong uể oải cùng buồn ngủ giây dựa một phen, vẫn rất cực từ trong giấc ngủ say bất đắc dĩ đem thân thể mình rút ra, làm cho thanh niên hơi hơi nhúu vùng giữa mi, càng nhìn khuôn mặt đang ngủ lại càng tức giận, nhẹ nhàng ngắt véo gương mặt thanh niên, Lý Hưu Dữ nhận mệnh khoác hảo y phục rồi đứng dậy.

Đem mình từ trong lúc ngủ mơ khơi lên, ở trong ánh mắt kinh ngạc vô cùng của Oanh Ca, Lý Hưu Dữ tuy rằng nỗ lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại đem người đang ngủ như chết trên giường không biết mất bao nhiêu lần.

Oanh Ca mất buồn ngủ mộng lung nhìn trình độ mất trật tự trên giường cũng thanh tỉnh lại, thanh niên trong chăn vết tích tím tím mờ mờ, làm tay già đời đã ở tình trường lâu cũng không khỏi đỏ mặt lên.

Không thể làm gì khác hơn là cố ý nói với Lý Hưu Dữ:

“Ta đi tìm người nấu nước! Gia cũng tẩy chút đi!”

Không có ý tứ lách mình tránh ra.

Hoàn hảo Hương Mãn Lâu này là đại ***, phục vụ cũng đúng hạn, nước rất nhanh đã mang tới.

Bởi Triệu Trường Hữu ngủ quá lâu rồi, dự định nghĩ cho hân tắm đành phải thôi, chỉ có thể chà rửa thân thể cho hân, thanh lý một chút bên trong là tốt rồi.

Oanh Ca cúi đầu nhìn chỗ đã điên cuồng một đêm kia, ngoại trừ sưng đỏ thì không có thụ thương. Cẩn thận lấy ra thứ bên trong, lại cầm lấy khăn ướt chà lau thân thể của hân. Trong lúc vô ý thì thấy ngân hạp khắc hoa.

Nghĩ thăm vị gia này lại có tình, chỉ là chuyện nói một lần hân liền nhớ ở trong đầu rồi.

Thuận lợi nghĩ đem thứ gì đó thay chủ tử thu hồi, hảo thuận tiện để lần sau lấy dùng, khả bất được trong tay cảm giác không tồi.

Oanh Ca kinh hãi, vội vã mở nhìn, thiếu chút nữa thì bị dọa liên không cầm được hộp trong tay nữa.

Nguyên bản là cao du đầy tràn, hôm nay thì còn hơn phân nửa, chỉ còn lại có một tầng thê lương bi ai nhợt nhạt ở góc hộp.

Oanh Ca vô ý thức vươn tay qua, dò xét hô hấp của Triệu Trường Hữu, còn có khí...

“Người đang làm gì!”

Lý Hưu Dữ tẩy rửa xong chỉnh y phục đi ra, thuận miệng hỏi.

Oanh Ca vẻ mặt khóc tang, quay đầu nhìn lại nam tử bởi vì vừa tắm rửa qua, càng phát ra vẻ xinh đẹp.

“Gia, cao du này có tác dụng thôi tình, dùng nhiều là muốn người chết đó! Không thể dùng nhiều!”

Giống như bị người thấy được hiện trường tình hình, Lý Hưu Dữ không khỏi có chút chật vật.

Hơi nước bốc lên làm hồng nhuận vẻ mặt khả nghi giấu bên dưới, làm cho đỏ ửng khó có được bị đơn giản phát giác.

“Hân, hân không phải còn sống sao!”

“Gia!”

Oanh Ca không khỏi than thở số phận của mình, bắt đầu triệt để hoài nghi chủ tử này của hắn, rốt cục là dùng cái gì tạo thành đây.

Muốn mở miệng trách cứ vài câu, nhưng người ta mới là chủ tử, chỉ hô lên một chữ gia thôi.

“Gia muốn nghỉ ngơi?”

Than nhẹ một tiếng tiếp tục dọn dẹp giường chiếu mất trật tự, Oanh Ca triệt để bắt đắ dĩ hỏi.

“Ồ đây!”

Ngồi ở bên giường, Lý Hưu Dữ đã xốc lên chăn trả lời.

“Không cần làm nữa, người cũng đi ngủ đi!”

Lý Hưu Dữ ngay cả y phục cũng thoát xong, tiến vào trong chăn, ôm lấy bảo bối của mình, ló ra nói với Oanh Ca.

Ấn tượng đối với chủ tử nhà mình, đã giảm tới cùng vị thanh niên ngủ giống như lợn chết kia cùng một cấp bậc rồi, trừng mắt nhìn, bước nhanh xoay người đi.

82. Chương 82

Nam tử diễm lệ hơi cười khê, rất có thể khuynh quốc khuynh thành, tà mị phun ra mấy chữ muốn làm chết người:

“Người, ca ca, Triệu Thanh Khâu, vừa mới tới qua!”

Con người vừa mới mở ra trong nháy mắt phóng lớn, nhìn chăm chăm vào Lý Hưu Dữ, tiểu sắc lang tình cảnh thê lương, phảng phất giống như không hiểu nam tử nói cái gì, ngăn người ở đó không nhúc nhích.

Nét mặt tươi cười ác ý, càng phát ra dày đặc lên, hoàn toàn không thấy tâm tình không hài lòng bởi vì Triệu Thanh Khâu đột nhiên xuất hiện mà sản sinh ra. Để cho Triệu Trường Hữu có thể hiểu được rõ ràng, y còn cố ý nghiêng một chút người về phía trước.

“Bất quá...”

Cố ý ngưng lại, khoe môi bạc tình lại hướng về phía trước nhướn vài phần.

“Hắn thấy chúng ta ở trên giường, xoay người, lại đi rồi!”

Hoảng loạn trong mắt chồng chất lên, vì sao y nói từng chữ đều rõ ràng xuất hiện ở trong đầu, mỗi một chữ y đều rất chắc chắn mà nói, y khẳng định biết chúng nó, thế nhưng vì sao chúng nó cùng nhau tăng lên, mình lại không nhận ra chứ?

Chậm rãi khê đảo mắt, tinh tế quan sát một vòng khuôn mặt đẹp đẽ trước mắt này, đem mấy chữ lại tập hợp lại, Triệu nhị công tử chớp chớp con mắt.

Này, nhất định là ác mộng.

Tuyệt đối, khẳng định đúng vậy!

Triệu nhị công tử tin tưởng chắc chắn như vậy...

Cho nên,

Gắt gao nhắm hai mắt lại.

Lý Hưu Dữ với cư xử của đà điểu này cũng có bản lĩnh của mình, ánh mắt quỷ dị xuất hiện trong phương nhãn hẹp dài, rõ ràng là sáng sớm rõ ràng, nhưng giống như tảng sáng đầu xuân, vị đạo âm mưu lan tràn khắp nơi, gió lạnh ngấm bi thương thổi lạnh sống lưng phát ớn.

Hô hấp nhẹ khê tiến thêm một bước gần kề thanh niên tận lực nhắm mắt lại.

“Người nếu còn không dậy nổi, ta đây phải đi để hắn vào đây gọi người đứng lên được không?”

Lúc Triệu nhị công tử còn đang giả bộ muốn nổi khùng nhảy lên, Lý Hưu Dữ cực nhanh lui về phía sau.

“A!”

Một bộ vị nào đó dưới thân truyền đến cường liệt ý đau nhức, làm cho Triệu Trường Hữu từ trong trí nhớ không lâu, vừa nặng nề mà ngã lại trong giường chiếu.

Đỡ lấy mình hoàn toàn bãi công, hơn nữa phần eo một mực khóc lóc kể lể, nước mắt xoát ra vọt tới khoe mắt, xì xích rớt xuống.

“Lý, Hưu Dữ...”

Tên của nam tử chính là từ trong hàm răng nghiêng răng nghiêng lợi đi ra.

Lý đại giáo chủ chậm rãi vươn tay, nước mắt rơi rớt chảy ra bởi vì đau đớn, nhưng không có một chút áy náy.

“Rốt cục chịu đứng lên?”

“Người, người, không phải người!”

Có lẽ là bận tâm tới điên cuồng đêm qua, Lý đại giáo chủ đối với thanh niên khẩu xuất cuồng ngôn, chỉ là thờ ơ nhú lông mày, không có tính toán gì nhiều.

“Người đang không mặc quần áo, ta liền thực gọi hắn đi vào!”

Thật giống như thần được giảm đau, một câu nói của Lý Hưu Dữ quả nhiên liền thành sự thật khiến Triệu Trường Hữu thu hồi nước mắt, chậm rãi xoay người bắt đầu làm.

Từng đợt đau đớn thỉnh thoảng từ phần eo truyền tới, tập kích vào thần kinh, tứ chi cũng là bủn rủn vô lực, kéo lý y xuống, phi thường bi thảm run rẩy sách sách khoác lên trên người mình.

Nhìn thanh niên nhe răng khoe miệng, đầy bụng ủy khuất đều hóa thành một đôi mắt thổ, Lý Hưu Dữ than nhẹ, từ khi gặp phải người này, không biết đây là lần thứ mấy bức rồi.

Khom người xuống, đem y phục mặc vào phân nửa kia kéo lên cho Triệu Trường Hữu, bên thì nhặt lại khổ tử mặc vào cho hắn.

Cũng rõ ràng, nếu Lý Hưu Dữ không giúp mình, chỉ bằng chính mình một thân đều đang kêu gào đau đớn, thì là chờ chính lão cha tới, thân y phục này cũng không nhất định có thể mặc vào.

Triệu Trường Hữu thần kỳ nhu thuận. Ấn nhãn nhìn Lý Hưu Dữ dùng tư thế xem ra cực mất mặt, ở dưới sự trợ giúp của y mặc vào khổ tử.

Mà đầu vai run run ôm Lý Hưu Dữ kia, ở góc độ thanh niên không nhìn thấy, ác ý cùng tà mị không thấy nữa, nụ cười lại có chút ôn nhu...

83. Chương 83

Đây là một màn Triệu Thanh Khâu vừa tiến vào thì thấy, khuôn mặt mầu mực vắn vẹo lên, làm cho biểu tình có phần đáng sợ, dữ tợn hắng giọng áp đảo sắc mặt kia, vẫn đều là thanh niên tao nhã lúc này đang đứng ở trong tình tự không biết tên.

“Trường Hữu!”

Thanh âm lạnh đến có thể đem người từ trong nội tâm sâu ra đông lại, làm cho Triệu Trường Hữu chính là đánh một cái rùng mình.

Từng chút từng chút chống lại cặp mắt tràn đầy tức giận kia, thanh niên lộ ra một dáng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, run rẩy yếu ớt kêu một tiếng:

“Ca!”

Ngoại trừ lần mười tuổi mình rớt vào trong hố nứt thiếu chút nữa chết luôn kia, đã lâu không thấy ca sinh khí như vậy, vô ý thức né tránh về phía sau Lý Hưu Dữ, cũng không nghĩ bị Triệu Thanh Khâu hai bước tiến lên, đem mình từ trong lòng Lý Hưu Dữ túm, kéo ra.

Bị hấn khê động như thế, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau, khả Triệu Trường Hữu dừng nói hô đau, ngay cả hừ cũng không dám hừ một tiếng, liền đụng phải ngực Triệu Thanh Khâu.

Lý Hưu Dữ trên mặt không có gì biểu thị, không có nghĩa là trên tay cũng không có hành động gì.

Gắt gao khóa lấy phần eo Triệu Trường Hữu còn chưa lỵ khai, vẫn không chịu buông tay.

Kết quả tạo thành Triệu Trường Hữu vai phải đã ở trong lòng Triệu Thanh Khâu, phần eo dưới lại ở trên người Lý Hưu Dữ, trung bộ treo lơ lửng, vẫn duy trì tư thế muốn bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu xấu xí.

“Đau, đau...”

Triệu Trường Hữu hoàn toàn không còn mặt mũi, trong song trọng đả kích tinh thần cùng thân thể, xấu hổ kêu to lên.

Tiếng kêu bi thảm nhưng chưa từng có đả động tới hai nam tử đối diện.

“Người còn không mau buông ra!”

Triệu Thanh Khâu hắng giọng sắc mặt thì vẫn chưa hoãn nhiều, rất có thể càng diễn càng ác.

“Người buông ra!”

Lý Hưu Dữ mi đầu nhướn lên, khuôn mặt diễm lệ cũng hơn phần không vui vẻ.

“Hắn là đệ đệ ta, ta dựa vào cái gì buông!”

“Đệ đệ thì sao? Ta vẫn cứ không buông!”

Ánh mắt sắc bén ở không trung giao nhau, ai cũng không chịu thỏa hiệp, một bộ tư thế chiến đấu một mắt một còn tới cùng.

“Người buông ra!”

Triệu Thanh Khâu há phải hạng hiền lành, thừa lại không nhiều lắm tính nhẫn nại cũng tiêu hao không sai biệt lắm, lạnh lùng phun ra ba chữ, giống như nhiều lời một chữ cũng thêm phiền phức.

Lý Hưu Dữ khước miệng giương lên, một tiếng cười nhạt nhẹ tràn ra, giữa trán một mảnh hàn quang.

“Người buông!”

Chính là giống như hải đồng vì tranh đoạt song song một món đồ chơi coi trọng mà khắc khổ, Triệu nhị công tử bị làm món đồ chơi tranh đoạt từ trong đến ngoài không có mặt mũi, nhưng này Lý đại giáo chủ cùng Triệu đại công tử hiện giờ tính tình cũng không tốt được.

“Gia, các người đang làm gì?”

Oanh Ca bưng thủy bồn đứng ở cửa, tiến cũng không được lui cũng không xong, chỉ có thể kiên trì mở miệng hỏi, hẳn nếu không mở miệng nói, hai người trong phòng thật đúng là không biết.

Lý Hưu Dữ còn đang tóm chết không tiếp thu nợ, mũi hừ một cái, dẫn đầu rời đường nhìn, đem đầu xoay qua, lực đạo trên tay lại không thả lỏng.

Triệu Thanh Khâu cảm hơi ngứa, nắm chặt vai Triệu Trường Hữu, đưa hấn ôm càng chặt, vững vàng siết vào trong lòng mình.

“Ô, ngô...”

Người khổ lại là Triệu gia nhị gia, phần eo bị người ghì chặt, tác động tới mỗi một bộ vị không tính, mặt còn bị người đè ở trong lòng, ngay cả hô hấp cũng tắc trở, thành phiền phức lớn nhất.

Oanh Ca vừa nhìn tình cảnh nguy cấp này, bọn họ nếu tiếp tục tranh nữa, còn muốn lấy mạng người, cũng bất chấp phân biệt chủ tớ, sắc mặt nghiêm lại, về mặt tối sầm, chính ngôn nói:

“Còn không mau buông ra, công tử sắp chịu không nổi rồi!”

Hai người mới nhớ tới người trong tay này là một người sống, song song đáng vẻ buông lỏng.

Chợt nghe hét thảm một tiếng, vang tận mây xanh, mới sáng sớm đã làm kinh động vô số chim chóc, khách phòng kiên cố thượng đẳng rung ba đợt.

“A...”

Triệu nhị công tử vẫn chưa có được khe hở, rốt cục có thể phát tiết ra bất mãn của hắn, khỏe khỏe khoắn khoắn rút trên mặt đất...

84. Chương 84

Thanh niên của mỗ mỗ gia bị thảm, mặt lao xuống nặng nề té trên mặt đất, khỏe khỏe khoắn khoắn làm cho mũi đụng vào nền, sứt cả khóe miệng, cắn phải đầu lưỡi.

Hai tên đầu sỏ cách hắn gần nhất gây nên cũng luống cuống thần sắc, tranh cãi cũng ầm ĩ nên, ba chân bốn cẳng đem Triệu Trường Hữu diu lên trên giường, Oanh Ca bưng thủy bồn thẳng chạy tới, chỉ thấy Triệu nhị công tử hé ra vẻ mặt thê lương bị ai thần tình bị trắng, con mắt mơ màng mở to thật to, hiển nhiên còn chưa từ trong đau đớn tỉnh lại, không khỏi nhẹ giọng quan tâm nói:

“Công tử, có chỗ nào khó chịu?”

Lần này xác thực Triệu Trường Hữu ngã không nhẹ, tìm kiếm thanh âm vô thức lắc đầu.

Triệu Thanh Khâu cùng Lý Hưu Dữ hai người thấy hắn như vậy đều cho rằng thực sự là ngã hỏng đầu, cùng nhau chen qua, kết quả tay thăm hỏi nhưng ở giữa không trung gặp nhau, không ai nhường ai, lại bắt đầu đầu đá.

Oanh Ca nhìn tới hoa cả mắt, trong lúc nhất thời ngốc ở đó, không biết làm cái gì.

“Được rồi!”

Hiện tại người bị hại duy nhất, cuối cùng phản ứng lại hô to lên, tuy rằng không có độ mạnh yếu gì, nhưng thành công làm hai người kia giống như kỳ tích mà ngừng lại.

Oanh Ca cúi đầu vừa nhìn, một gương mặt tuần tú nghẹn thành màu đỏ tím, cái mũi cọ phá da đỏ rực, hơn nữa một đôi mắt thổ nước mắt lưng tròng, hải hước nói không nên lời, thực sự nhịn không nổi bật ra một tiếng cười.

Hắn không cười còn hảo, này cười khả chọc họa, trước còn chỉ là dịch thể hàm ở viền mắt, oa một chút bật người từ trong mắt bão táp mà ra.

Lúc đó bốn đạo đường nhìn tựa lưỡi dao thẳng tắp bắn tới, Oanh Ca co rút lại cái cổ nổi gió lạnh, vội vàng đưa cho chiếc khăn sạch sẽ.

Hai tay tề xoát xoát cầm sát hai bên, đều cầm một bên, chỉ là không chịu nói thêm một câu.

Oanh Ca hoàn toàn bất đắc dĩ, cắn cắn dục dục mở miệng:

“Vẫn, vẫn để ta tự làm!”

Hai người giằng co chỉ số thông minh không cao, hai bên nhìn nhau, chán ghét khịt khịt mũi, mặt nhăn mày nhíu nhưng cũng không có làm động tác tiếp theo.

Oanh Ca nhẹ nhàng túm một chút phần khăn không may, bọn họ mới một trước một sau rời lỏng tay.

Nhẹ lau giọt nước mắt tí tách ào của Triệu Trường Hữu, mặt hoa thương cảm tích tích, Oanh Ca còn ở bên cạnh nhẹ dỗ.

“Công tử, động động tay chân, xem kia ngã hỏng không!”

Mang theo giọng mũi dày đặc, Triệu nhi công tử thật đúng là không may cực kì, đừng nói mặt mũi, lúc này mọi người đều ném đi.

“Trường Hữu!”

Triệu Thanh Khâu còn tưởng rằng hẳn thực ngã hồng rồi, không khỏi cấp bách, khắp nơi vuốt tứ chi Triệu Trường Hữu, khả Lý Hưu Dữ lại biết nguyên do trong đó, lường trước nguyên nhân là do tối hôm qua miệt mài, sợ dĩ không sót ruột tới mức như Triệu Thanh Khâu, chỉ là tiếp nhận khăn của Oanh Ca, tình tế làm tiếp việc của Oanh Ca.

“Miệng mở ra coi, ta xem cái, cần phải đầu lưỡi chưa?”

Triệu Trường Hữu cảm giận lau nước mắt vẫn chảy không ngớt, bởi duyên cớ trước đó trên đường bị Lý Hưu Dữ hầu hạ quen rồi, nghe lời mở miệng ra.

“Vẫn tốt!”

Cái tay trắng nõn kia lại đi lau nước mắt chảy rớt xuống, Lý Hưu Dữ khẽ nhếch lên khóe môi, khẽ cười nói:

“Nói người giống nữ tử, người còn không tin, không thì sao lại thích khóc như vậy!”

Vừa dứt lời, con mắt của Triệu nhi công tử lại đứng lên, nước mắt thoáng cái không thấy.

“Người nói loạn!”

Nam tử một đôi con người dài nhỏ cũng hơi mị lên, lược lược ngăn trở ôn nhu trong mắt trôi giạt ra, cũng không tiếp lời, thấy đỡ được Triệu nhi công tử, Lý Hưu Dữ cũng ngẩng đầu lên, đối diện lên một đôi mắt có thâm ý khác kia của Triệu Thanh Khâu.

Không thấy mùi thuốc súng vừa giăng co, hai người hiện nay vô lâm cao thủ lợi hại nhất, chân chính đối diện nhau.

“Ta có lời muốn cùng người nói!”

Triệu Thanh Khâu trước hết chậm rãi mở miệng.

Đem khăn dơ giao cho Oanh Ca, Lý Hưu Dữ lột xác thành giáo chủ cao thâm, theo Triệu Thanh Khâu đi ra ngoài.

85. Chương 85

Liền cũng chỉ là lúc cho ăn cơm, Lý Hưu Dữ mang theo nét mặt không nhìn ra tâm tình chuyển qua chuyển lại.

Đem Oanh Ca còn đang bận việc sai ra ngoài, trên mặt không chê vào đâu được xuất hiện cái gì đó, đột nhiên là Triệu Trường Hữu sợ hãi.

Ánh mắt cơ khát, liền giống như muốn đem mình ăn tươi nuốt sống, nhất định phải đưa mình ăn vào trong bụng.

Vô ý thức muốn rút lui thân thể, lại bị nam tử đã thú hóa ôm lấy. Trong một đôi phượng mâu, có thể rõ ràng thấy ảnh ngược của mình, bị một loại vây quanh gì đó chưa từng thấy qua, mang theo thị huyết quang mang.

Há miệng một chút, thanh âm run rẩy không xong.

Chính là ở ven hồ, Lý Hưu Dữ muốn giết mình thì cũng chưa thấy qua sợ hãi vậy, tập kích quanh người, thâm nhập vào trong xương tủy.

“Người...”

Mới miễn cưỡng phát ra một chữ, liền bởi vì cử động của nam tử đảo ngược lại

Nam tử cúi đầu từng chút từng chút tiếp cận, chỗ sẽ dán lên ở trên ngựa lại quay phương hướng lại.

Cách chỗ trái tim gần nhất, cách y vật hoàn hảo nhất...

Há mồm hung hăng cắn xuống.

Lực đạo to lớn, khiến người ta cảm giác có thể sinh sôi cắn xé khối huyết nhục tiếp theo...

Bị người gắt gao bưng kín mồm, Triệu Trường Hữu ngay cả gọi cũng làm không được, không khỏi giãy dựa cơ thể căng thẳng toàn thân.

Không biết qua bao lâu, nam tử rút cuộc buông ra con môi không còn giãy dựa trong miệng.

Bị nước bọt cùng vết máu đỏ ướt trên lớp vải thượng đẳng lưu lại ấn ký không thể xóa nhòa...

Một loại cảm tình nói không nên lời, tràn ngập ở bốn phía...

Nam tử thật sâu nhìn thoáng qua thanh niên che vết thương, xoay người rời đi...

Lý Hưu Dữ, cứ như vậy từ trong sinh mệnh của Triệu Trường Hữu lãnh đạm rời đi, biến mất không thấy...

86. Chương 86

Triệu Trường Hữu nằm mơ cũng thật không ngờ, lại cùng Lý Hưu Dữ gặp mặt dưới tình huống như vậy.

Ba tháng không thấy, Lý Hưu Dữ gầy đi mấy phần, cả người lộ hơn phần mờ ảo. Trên gương mặt yêu diễm trước kia, cái cảm cương quyết càng thêm bén nhọn lên, làm cho người ta có loại cảm giác tất lộ tài năng, hoàn toàn không thấy chút vẻ mặt nội liễm đâu.

Vẫn là chiếc ngọc trâm thu điền tách mái tóc dài, cũng dài ra không ít, thật dài tản ra trên bạch y sạch sẽ, cực kỳ giống cái loại tinh quái tối đẹp trong tinh thần.

Triệu Trường Hữu cứ như vậy, bị một mặt cười khê của yêu tinh kia dính ở góc nào, ngây ngốc đứng ở trên đại đường, đem phạm vi thu hẹp lại.

Sững sờ ở Tụ Anh thánh sảnh của Tả gia trang...

Nguyên bản bầu không khí náo nhiệt bởi vì Lý Hưu Dữ xuất hiện, thoáng cái đã yên lặng xuống.

Đến không phải Lý Hưu Dữ thân phận ma giáo đầu lĩnh này, đa số người chủ yếu đang ngạc nhiên với khuôn mặt xinh đẹp hiếm thấy, cùng Triệu nhị công tử như nhau, ngây ngốc đứng ở tại chỗ, mấy gia khóa thiếu định lực, có thể nghe thấy âm hưởng nuốt nước bọt.

Rất nhanh, đoàn người bị hướng xa nhau, hướng trái phải lui bước, khoảng không hiện ra một con đường.

Một vị hạc nhan lão giả bước ra với một bộ hôi sam, lại là thứ gì đó của Giang Nam tú phường. Không có thất lưng bó buộc, lộ ra vị đạo cốt tiên phong.

Đảo mắt tới trước mắt Lý Hưu Dữ, ông tay áo rộng thùng thình vung lên, ôm quyền với Lý Hưu Dữ, mỉm cười rồi nói:

“Tại hạ Tả gia trang Tả Thiên Thu, không biết Lý đại giáo chủ quang lâm, không có từ xa tiếp đón, vẫn mong Lý giáo chủ thứ lỗi!”

“Tả Minh Chủ quá mức khách khí, làm phiền minh chủ tự mình nghênh tiếp, ngược lại là lỗi của Lý mỗ!”

Lý Hưu Dữ hơi đáp lễ, cùng Tả Thiên Thu hai mắt một đôi, lại lộ ra một nét mặt cực không tương xứng với ngôn ngữ lúc này, vẻ mặt cực không quan tâm.

Tả Thiên Thu giống như không thấy được, cố gắng mặc kệ, chỉ là không gặp tiểu ý, lãnh ngôn nói:

“Hôm nay là ta chúc thọ, tuy rằng Tả gia trang cùng Kham Dư giáo không có lui tới, nhưng Lý giáo chủ nếu tới, vẫn thỉnh uống chén rượu nhậm đi!”

Kỳ thực hôm nay chính là đại thọ sáu mươi của Tả Thiên Thu, cũng là ngày hắc chậu vàng rửa tay, thoái ẩn giang hồ. Lý Hưu Dữ một bộ lai giả bất thiện, Tả Thiên Thu sợ hắc là tới nháo sự, cho nên nói một phen rất có ý tứ tiễn khách.

người tới không phải người tốt

Lý Hưu Dữ nhẹ cười ra tiếng, cũng không giận gì, chỉ là vung tay lên, mười thanh y thiếu niên xuất hiện ở phía sau y, xếp thành chữ nhất, đều ôm một cái hòm lớn hồng sắc.

“Ta mặc dù không phải tới hạ thọ ngài, nhưng trên đường nghe nói đản thần của Tả minh chủ, đến cũng vội vàng vàng chuẩn bị đồ vật, vẫn mong Tả minh chủ vui lòng nhận cho.”

“Này...”

Tả Thiên Thu cũng sững sốt, hần nguyên bản thì không nghĩ tới Lý Hưu Dữ lại sẽ tới mang theo đồ vật, không khỏi hơi đứng lên.

Lẽ này là thu hay không thu!?

Không thu, lời nói phen vừa rồi vẫn như cũ nói ra, thì có vẻ mình là người không có độ lượng, quá mức keo kiệt, là lấy tâm tiểu nhân đo dạ quân tử rồi.

Thu, có phần để sót người không mời, để lại nhược điểm, tuy rằng Lý Hưu Dữ và mình đạo đồng cũng không quá liên quan, nhưng Kham Dư giáo kia trên đầu còn mang theo hai chữ ma giáo.

Nhưng nghĩ lại một chút, mình đã muốn rời khỏi giang hồ, sau này là hoàn cảnh gì mình cũng không biết, có câu là nhiều bằng hữu nhiều đường thêm, vậy bán cho hần mặt mũi, vả lại trước cứ nhận lấy, nói không chừng còn có lúc dùng tới y.

Nghĩ đến điểm ấy, Tả Thiên Thu đổi lại một khuôn mặt tươi cười mang theo thành ý, ý bảo hạ nhân tiếp nhận hạ lễ.

“Lý giáo chủ thật sự là quá khách khí, thỉnh!”

Vừa duỗi tay, đã đem Lý Hưu Dữ mời vào...

87. Chương 87

Vào chủ thỉnh, Lý Hưu Dữ trên đường đi ngang qua Triệu Trường Hữu, tựa như không phát hiện qua hần, ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt cho hần, một khắc cũng không dừng ở trên người hần, chỉ là ôm quyền với mọi người.

Còn chưa chờ Tả Thiên Thu nói, thì y đã mở miệng:

“Tại hạ lần này tới đây, mặc dù là vì việc tư, nhưng còn muốn nhờ Tả minh chủ chủ trì công đạo cho ta!”

Lý Hưu Dữ cố ý dừng lại nhìn về phía Tả Thiên Thu, Tả Thiên Thu kia ngàn tính vạn toán cũng không ngờ tới y có thủ đoạn như thế, thế nhưng đã thu lễ của người ta, lại không thể không nhận tiếp lời được, chỉ có thể kiên trì trả lời:

“Không biết Lý giáo chủ vốn chỉ chuyện gì!”

“Chính là hôn sự của Minh Thư hộ pháp giáo ta.”

Lý Hưu Dữ lời còn chưa dứt, chợt nghe phịch một tiếng, chỗ ngồi ngã về phía sau, cùng mặt đất chạm nhau phát sinh âm hưởng thật lớn, một người vỗ bàn nhảy ra.

“Lý Hưu Dữ, ngươi không nên khinh người quá đáng! Ta còn chưa trách ngươi quản giáo không nghiêm, để mặc Minh Thư quấy nhiễu hôn sự của con ta, ngươi trước đã chạy tới trả đũa!”

Khương Dương chỉ vào chóp mũi Lý Hưu Dữ, một đôi mày kiếm đứng chống ngược, còn kém trên đầu bốc hơi nước thôi.

“Nghĩ để Minh Thư vào cửa của Kim Kiếm phủ ta, ngươi nằm mơ!”

Lý Hưu Dữ bị người chỉ vào mũi mắng, nhưng vẫn một bộ vẻ mặt sóng dậy không sợ hãi, ngay cả mắt cũng không nâng, chỉ là vung khóe miệng lên, khẽ cười nói:

“Ta lại chưa nói việc này cùng người Kim Kiếm phủ có can hệ, Kim Kiếm phủ can hệ gì? Nhảy ra, chẳng lẽ Kim Kiếm phủ người có tật giật mình nhảy ra phô trương thanh thế phải không? Hay là nói, Kim Kiếm phủ người ước gì để người trong thiên hạ đều biết rằng, nhi tức phụ của người xuất gia làm ni cô, nhi tử lại hành tung bí ẩn, tăm tích không rõ!”

Lý Hưu Dữ một phen lại tiếp một phen, đem những điều nên, không nên nói đều nói ra, cái gì dễ nghe, không dễ nghe giang hồ đồn đãi đều đặt tới trên bàn đàm luận, liền ngay cả chuyện Kim Kiếm phủ liều mạng nghĩ ép xuống cũng kêu y nói ra.

Nhất thời bốn phía và còn yên tĩnh lập tức náo nhiệt lên.

“Người...”

Khương Dương ngửa về phía sau, hơn phân nửa câu nói sững sờ ở trong yết hầu, suyễn không thở ra khí được.

Tả Thiên Thu vừa nhìn, bầu không khí vừa rồi còn cao, khẩn trương vung tay lên, ngừng lại nghị luận nổi lên bốn phía.

“Lý giáo chủ việc này nếu cùng Kim Kiếm phủ không can hệ, người vẫn đem người có quan hệ kia nói ra đi!”

Lý Hưu Dữ quay người lại, cười dị thường dễ coi, diêm lệ không nói nên lời, nam tử dọa tứ phương nhẹ nhàng nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi giơ tay lên chỉ tới một người.

“Chính, là, hắn!”

Tìm theo cánh tay trắng nõn nhìn lại, lại thấy người nọ sa tanh ngoại bào thiển thanh sắc, cầm ti trường sam. Bên hông trang sức lộ ra không ít liếc mắt là có thể nhìn ra giá trị không ít bạc, một bộ phú gia công tử tiêu chuẩn, ngốc nghếch một khuôn mặt tuần tú dài mặt đứng ở đó, bộ dạng si ngốc khiến người ta không khỏi muốn tiến lên đánh hắn một quyền.

Gia hỏa không may cũng chính là Vô Cực sơn trang nhị công tử Triệu Trường Hữu!

88. Chương 88

Nhìn gia hỏa không may bị Lý Hưu Dữ điểm r kia, Tả Thiên Thu co quắp khóe miệng, có chút dở khóc dở cười.

Người chỉ ai không được mà chỉ hắn, Triệu Trường Hữu này tuy rằng thường ngày xưa nay đánh giá qua không tốt, thành tích chơi xấu không nói, rất thích thấy sắc nảy lòng tham, tổng dính tới chút gièm pha bôi nhọ nhiều cho cha hắn Triệu Cực, nhưng cũng sẽ không khác người lắm. Trước kia lại có một trận thất tung vô tội, khuấy đảo Vô Cực sơn trang liên lụy giang hồ có chút không được an bình.

Nhưng hoàn này cũng khá nổi danh! Đệ tử, nhất gan sợ phiền phức có tiếng, lại thế nào cùng ma giáo đặt cùng một chỗ?

hoàn: ở đây nghĩa là người nhỏ tuổi

Sợ rằng Lý Hưu Dữ này là không có việc gì tìm tới, tới tìm phiền toái đi!

Tả Thiên Thu thu lễ của người ta lại không thể nói thẳng, chỉ có thể quên đứt một trán hắc tuyến, hoài nghi mà hỏi:

“Lý giáo chủ có đúng hay không nghĩ sai rồi!”

“Tả minh chủ là hoài nghi lời nói của ta rồi!”

Lý Hưu Dữ một đôi phượng mâu tinh quang chột lóe, dĩ nhiên thấu qua kiên định không gì sánh được, càng mang theo dã tâm việc nhất định thành.

“Lý giáo chủ!”

Trong đám người truyền ra một tiếng hữu lực, thanh âm xuất ra từ đoàn người cũng tứ tán ra.

“Hài nhi của ta gần đây được người chiếu cố rất nhiều, cũng đã từng có vài lần duyên, nhưng người nói hôn sự của Minh Thư cùng hần có quan hệ, ta ngược lại có mấy phần hồ đồ, không rõ lắm!”

Buông chén trà trong tay, Triệu Cực đem những gì Lý Hưu Dữ nói cắt ngang.

“Vậy Triệu lão trang chủ sẽ hảo hảo hỏi một chút nhi tử của người đi!”

“Ma đầu, người nói bậy cái gì! Ta cùng với yêu nữ kia có cái gì quan hệ!”

Cuối cùng Triệu nhị công tử cũng hiểu được nhảy dựng lên, bắt đầu trò đùa, nếu như bị cha biết mình đùa giỡn Minh Thư, vậy còn có mạng nhỏ của mình tồn tại sao, nhanh chóng phủ nhận.

“Ta nói bậy!?”

Lý Hưu Dữ lúc này mới nhìn về phía thanh niên cấp bách đầu đầy mồ hôi, lắc mình tới gần cạnh hần, nhanh đến mức làm Triệu Thanh Khâu không kịp xuất thủ.

Ba tháng không gặp, ngu ngốc này vẫn là bộ dáng ngu ngốc kia. Mặt là có chút béo, chắc là bởi vì duyên có cùng mình đi một đường, sau khi về nhà không ít tắm bổ, nhìn qua vẫn là cái mặt dẹt như vậy.

Lý Hưu Dữ vung lên khoe miệng, lộ ra một cái mỉm cười, khả trong mắt lại không có chút ý tứ cười nào.

“Người có từng vì đuổi kịp Minh Thư, mới tới ven bờ Thanh Hồ!”

Hướng về phía trước, Lý Hưu Dữ khí thế thẳm người đập vào mặt mà tới.

“Ta...”

Triệu Trường Hữu nhất thời không nói gì, dù sao chuyện đã làm sao buột miệng phủ nhận được, Triệu Trường Hữu tính tình chơi xấu, nhưng dù sao hành vi gạt người, hần vẫn là không làm được.

“Bên bờ Thanh Hồ, người vì muốn Minh Thư theo người, lại dùng võ lực đem bức, có việc này!?”

Lý Hưu Dữ vừa bước về phía trước một bước, vẻ mặt sắc bén dọa Triệu Trường Hữu không khỏi sợ đứng lên.

“Này...”

“Chuyện sau này, còn muốn ta nhất nhất nói tới sao? Người, còn có gì nói thì nói đi!”

Cố ý không nói ra trọng điểm, lưu lại không gian cho người ta mơ hồ, Lý Hưu Dữ nói phi thường mờ ám.

“Người, người, nói bậy, tất cả đều là một phái nói bậy! Ta căn bản...”

“Ta nói bậy! Lẽ nào việc này người đều chưa từng làm qua!”

Nửa câu sau bị chặn lại không cho giải thích, Lý Hưu Dữ hùng hổ hăm dọa phản vấn lại.

Triệu Trường Hữu gặp qua tư thế này, cho tới bây giờ đều là hần đem người ta làm cho á khẩu không trả lời được, hôm nay lại mở lệ mới, ma đầu này rõ ràng chính là cố ý không cho hần mà!

Triệu nhị công tử cùng đường, duỗi tay nắm cánh tay ca ca Triệu Thanh Khâu, co rút đầu lại trốn về phía sau hần, mang theo giọng khóc nức nở cáo trạng nói:

“Ca, y nói bậy, ta căn bản là không...”

“Danh tiết của nữ hài gia ta có thể nói bậy ư!”

Lý Hưu Dữ vừa chuyển đầu không nhìn tới Triệu Trường Hữu thiếu chút nữa thì tiến vào trong thân thể người ta, lại nhìn về phía Triệu Cực.

“Triệu lão trang chủ, nếu nghĩ ta Lý Hưu Dữ ăn nói bừa bãi, vu khống, có thể kêu Minh Thư đi ra đối chất cùng nhau!”

“Không cần!”

Triệu Cực ngoài miệng nói không cần, trên tay hạ lực lại lớn nhất, bát trà sứ men xanh trong tay liền bể thành một đồng bột trắng, lá trà đầy chén chảy ra tay.

Hé ra khuôn mặt tức giận hăng giọng, nhưng vẫn cắn răng nói:

“Người muốn làm sao đây!”

Lý Hưu Dữ mỉm cười, trong mắt có tính toán không cho phát hiện, quay đầu nhìn một chút Triệu Trường Hữu phương hướng kia, tiểu ý càng thêm nồng hậu lên.

Nam tử cười trên cả khuynh thành, tái cười khuynh quốc nói rằng:

“Ta muốn cho hán ở rể Kham Dư giáo!”

89. Chương 89

Lý Hưu Dữ một lời kinh động tới tầng mây trời, nhất thời bốn phía liền nổ tung ra oa. Đều chuẩn bị xem chuyện hài của Vô Cực sơn trang.

Triệu nhị công tử nếu như đi Kham Dư giáo, làm con rể ở rể, Vô Cực sơn trang có thể náo nhiệt rồi. Ai chẳng biết rằng, Triệu Trường Hữu là độc đinh của lão Triệu gia, đến lúc đó, Vô Cực sơn trang có thể tuyệt hậu rồi, trong đó không thiếu gì một vài người cùng Vô Cực sơn trang từng phát sinh, đều hở ra vui mừng.

Một đám người chăm chăm nhìn Triệu Cực bọn họ, rất sợ bỏ qua một động tác, kéo một hồi trò vui.

Triệu Cực chậm rãi giơ tay lên trên bàn, tay nắm võ ná chén trà, chậm rãi thu trở lại, từng chút từng chút đặt ở trên đùi mình, ngồi thẳng người dậy, hoàn toàn nhìn không ra tâm tình.

“Lý giáo chủ đang nói giỡn đi!”

Hàn ý thâm xương hiện giờ mới xuyên ra ngoài, theo trên người Triệu Cực cấp tốc nghĩ khuếch tán ra chung quanh, khiến cho người ta có loại âm lãnh sờn da gà.

Nét mặt tươi cười của Lý Hưu Dữ cũng theo trên khuôn mặt điểm lệ đậm đi, một đôi mắt dài nhỏ cũng theo hàn quang chợt lóe, hình thành áp lực vô hình, thản nhiên trước đó toàn bộ lui trong đáy mắt.

“Ta là nghiêm túc!”

“Ta Triệu gia nếu như không đồng ý!?”

Khóe miệng bạc tình, hơi câu ra một cái độ cung, cũng đại biểu vẻ mặt thiện ý. Thay đổi ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua Triệu Trường Hữu, Lý Hưu Dữ quay người lại.

“Các vị anh hùng nghĩ đến cũng có tỷ muội, nếu chịu vũ nhục ấy, không biết sẽ khoanh tay đứng nhìn vị kia làm ra chuyện không bằng chó lợn!? Ta Kham Dư giáo nhưng quyết không phải hạ người nhất gan sợ phiền phức, nên tránh mặt mũi tổng nên tránh, nên xuất ác khí tổng phải xuất. Ta Lý mỗ nhân cùng Kham Dư giáo giáo chúng nhất định phụng bồi tới cùng! Kham Dư giáo mặc dù cùng các vị tiếp xúc không nhiều lắm, lại có một chút hiểu lầm trong đó, nhưng tới lúc ấy, sợ rằng vẫn phải thỉnh các vị không ngại hiềm trước đó, cùng Tả minh chủ cùng nhau chủ trì công đạo!”

Hơi hướng mọi nơi ôm quyền, nam tử tuyệt sắc nói nhỏ một tiếng cáo từ, liền ném lại ánh nhìn của mọi người phiêu nhiên mà đi.

Phịch một tiếng, hé ra bàn bát tiên mười hai người ngồi ầm ầm đổ xuống đất, nứt ra thành hai nửa, trên đá cẩm thạch đánh ra vài đạo vết tích, bột vỡ rơi lả tả xuống chung quanh bay bay.

Triệu Cực đứng dậy, nói với Tả Thiên Thu:

“Để Tả minh chủ chê cười, Triệu Cực cũng trước cao từ, thỉnh!”

Nói xong đã nghĩ mang theo một nhà cao thấp rời đi.

“Chậm đã!”

Tả Thiên Thu đi tiến lên, gọi lại Triệu Cực.

“Chẳng hay Triệu trang chủ có tính toán gì không, phải làm sao xử lý việc này?”

Triệu Cực lạnh lùng cười, đã biết hẳn không thể từ bỏ ý đồ, quyết sẽ không đơn giản buông tha mình.

“Đây là việc riêng của Triệu gia chúng ta, không nhọc Tả minh chủ phí tâm!”

“Triệu trang chủ lời ấy sai rồi, Lý Hưu Dữ nói người cũng đã nghe, nếu như xử lý không thỏa, chỉ sợ cũng là vấn đề của võ lâm, võ lâm phân tranh cùng nhau, tới lúc đó dẫn phát sinh linh đồ thán, Triệu trang chủ cũng có trách nhiệm!”

“Tả minh chủ không cần lo lắng, vẫn hảo hảo chúc thọ đi, thoái ẩn giang hồ đi! Ba ngày sau tân minh chủ chọn người được định, ta, Triệu gia tất sẽ có ăn nói với tân minh chủ!”

Vung ống tay áo, Triệu Cực nhìn cũng không nhìn Tả Thiên Thu, dẫn đầu đi ra ngoài.

“Lão ca ca chờ ta một chút!”

Khương Dương mang theo người cũng đuổi theo.

Tả Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm tay, một người lại tiến lên nói.

“Cha, liền như thế thả bọn họ đi sao?”

“Hừ, ta muốn xem ba ngày sau, hẳn Triệu Cực có bỏ con trai duy nhất của hẳn hay không!”

Tả Thiên Thu cũng xoay người tiếp tục bắt chuyện với khách nhân, mà người nọ lại đứng ở nơi nào, hơi lộ ra một dáng tươi cười thanh lệ, nhìn bóng lưng đi xa kia có chút nghĩ ngợi...

90. Chương 90

Đoàn người của Vô Cực sơn trang ly khai Tả gia trang, tuy rằng trước đó Tả Thiên Thu vì bọn họ mà ở bên trai gia trang an bài chủ phòng không tồi, nhưng mà tính tình của Triệu Cực lại là kiên quyết sẽ không ở.

Tìm mấy gian khách *** bình dân, đều do ba ngày sau võ lâm đại hội, toàn bộ đầy khách không có phòng.

Đang muốn hỏi thăm chung quanh có chỗ nào của bách tính cho thuê hay không, đã bị Khương Dương từ phía sau chạy tới. Chết sống đem bọn họ túm vào biệt viện nhà mình.

Vào biệt viện của Khương gia, còn chưa chờ dàn xếp xong xuôi, cơn tức vẫn ản ản của Triệu Cực, lại sao cũng không đè nổi, ngay trong phòng khách bạo phát ra.

“Triệu Trường Hữu, ngươi đi ra cho ta!”

Triệu Trường Hữu vẫn cẩn thận trốn ở phía sau nường hẳn, bị cha hẳn vừa quát nhất thời cả người cứng đờ, tiếp theo lại rụt lui về phía sau nường hẳn.

“Triệu Trường Hữu đứng để ta nói lần thứ hai!”

Sắc mặt Triệu Cực rất khó coi làm mọi người ngay cả thỏ lớn cũng không dám, càng miễn bàn đi ra cầu tình. Triệu phu nhân cũng bất đắc dĩ xoay tay túm lấy tiểu nhi tử, đem con rùa đen rút đầu kia kéo ra bên ngoài.

Triệu Trường Hữu lại chưa từ bỏ ý định lui phía sau, bắt lấy tay bên hông ca ca hẳn, cứ vậy không buông lỏng ra, cũng biết nường hẳn là dựa vào không được, không thể làm gì khác hơn là một đôi mắt phiếm hồng chăm chú nhìn Triệu Thanh Khâu, trông cậy vào hẳn có thể nói hai câu, hảo cứu mình.

Triệu Thanh Khâu thở dài một hơi, không thể tránh được rút tay mình ra, đưa hẳn đẩy về phía trước, con mắt cũng không nhìn hẳn.

Mặt nhẵn mày nhú, Triệu Trường Hữu cũng biết không ai có thể cứu hẳn rồi, không thể làm gì khác hơn là từng chút từng chút đi từ từ ra ngoài, đứng ở trong phòng khách.

“Người còn mặt mũi đứng đó!”

Triệu Cực vỗ bàn, lúc đó Triệu Trường Hữu đã bị dọa bỏ nhào một tiếng quỳ xuống.

“Cha, ta...”

Triệu nhị công tử khúm núm há mồm nói, nhưng vừa ngẩng đầu thì thấy cha hắt một bộ mặt hắng giọng, nửa câu cầu xin sau tha thứ lại nôn vào.

“Triệu Trường Hữu, ngươi hảo a! Thật là có bản lĩnh!”

Triệu Cự cắn răng, đem những lời này cứng rắn nặn ra.

“Mặt mũi của Vô Cự sơn trang triệt để bị người quăng hết rồi!”

Có lẽ là tức giận quá độ, khuôn mặt vặn vẹo trước đó hiện tại ngược lại bình thường trở lại, chỉ là cặp mắt nổi giận đầy trời kia, làm cho Triệu Trường Hữu không khỏi lạnh run, xem ra lần này không thể đơn giản thì qua cửa rồi.

“Cha, ngươi, ngươi không phải là tin lời ma đầu kia chứ, ta thực sự cái gì cũng không làm a!”

“Ta, ta là oan uổng!”

Triệu nhị công tử vừa thấy tình huống bất hảo, nhanh chóng mở miệng giải thích, tuy rằng càng nói đến phía sau, thanh âm càng nhỏ lo lắng không yên, khả lúc này không nói, thì còn lúc nào để nói.

“Ngươi còn dám ngụy biện với ta!”

“Cha, ta không có a!”

Triệu Trường Hữu gấp gáp bò vài bước, ôm đùi Triệu Cự, đồ nhát gan mọi ngày bị Triệu Cự rống cái thì nhận tội, giờ lại hiếm có tiếp tục kiên trì, chết không chịu nhận tội. Đùng thấy Triệu Trường Hữu không có tâm mắt gì, chính là lúc này hắn vẫn rất thông minh, này nếu như nhận rồi, đừng nói là cho ăn roi, sợ rằng mạng mình cũng không còn.

“Lão gia, ngươi liền nghe nhi tử nói một chút thôi, bình thường ngươi vừa nói, hắn không phải đều nhanh nhận sai sao, khó có được hắn kiên trì như thế, này nhất định là có ẩn tình!”

Triệu phu nhân yêu thương nhi tử, lớn gan xen mồm tiến đến, nhưng cũng chỉ là sợ hãi, không dám nhiều lời, sợ trúng địa lôi, nhi tử không cứu được không nói, ngược lại kéo dài cơn tức của trượng phu.

“Hảo, ngươi đến nói một chút xem, câu kia của Lý Hư Dữ là giả?”

Triệu Cự cũng thực cho phu nhân mặt mũi, nhưng chỉ có tức giận trong ánh mắt kia là càng ngày càng thịnh.

“Vô Tà đại hôn, trên hôn yến ngươi biến mất không thấy, ngươi đi đâu?”

“Ta, ta...”

Triệu Trường Hữu ta nửa ngày, ta không ra được cái rắm gì, giống như gương sáng sự thực hắn không thể nói ra cái gì!

“Chính là đuổi theo Minh Thư?”

Buông ra bắt đùi Triệu Cự, Triệu nhị công tử vẫn thẳng tắp lưng, rõ ràng đã gù xuống.

“Vâng...”

Tiếng trả lời nhỏ bé yếu ớt, không tỉ mỉ nghe thì đúng là nghe không rõ, bất quá toàn bộ đại thính lại rõ ràng đến ngay cả một con ruồi bay qua cũng có thể nghe thấy.

Triệu Cự không giận ngược lại cười, hơi nheo lại con mắt.

“Được, ta hỏi ngươi, bên bờ Thanh hồ, người đùa giỡn Minh Thư bị Lý Hư Dữ bắt được kia chẳng lẽ không đúng người sao?!”

Triệu Cự trừng con mắt nửa hí, lạnh lùng nói.

91. Chương 91

Triệu Cực rét lạnh hé ra khuôn mặt xanh đen, khiến Triệu Trường Hữu triệt để khom lưng ở đó, xếp thành một thứ gì đó được gọi là một bãi.

“Nếu không phải ca ca người đuổi theo, chỉ sợ người bây giờ còn ở trong tay Lý Hưu Dữ đi!”

“Người còn có gì để nói?!”

Nhìn thẳng chớp mũi của Triệu Cực, Triệu Trường Hữu trở trở con mắt loanh quanh, thất lưng lại thẳng lên, tầm mắt bình thường không dùng được giờ sống động lên, Triệu nhị công tử đã có bản lĩnh.

“Ta, ta là đuổi theo Minh Thư, cũng nghĩ muốn trêu chọc qua nàng, nhưng, nhưng là, ta, ta còn chưa từng làm qua cái gì, Lý Hưu Dữ đã tới rồi!”

“Cái gì cũng chưa từng làm, cái gì cũng chưa từng làm y vì sao phải bắt người, cái gì cũng chưa từng làm y vì sao truy đến đây bức hôn! Để người ta nhìn hết trò cười của Triệu gia ta!”

Nhìn bộ dáng hần một bộ chết đến nơi rồi còn liều mạng chống chế, Triệu Cực nhất thời tức giận, vậy mà đã giương tay lên nghĩ dùng một cái tát đánh chết đồ vô dụng này, nhưng tới không trung lại rơi xuống.

“Cha!”

Coi cánh tay cao cao giơ lên, Triệu Trường Hữu cũng là mở to hai mắt sợ hãi, trong lòng mạnh ử rử, cũng chỉ có khả năng chờ bàn tay kia chụp lên mình, nhưng lại thấy nó đột nhiên dừng ở không trung, cuối cùng rơi xuống dưới, không khỏi vui tới trong lòng, nói đến cuối cùng, cha vẫn không đành lòng vứt bỏ mình, nhanh chóng bò lên, lần thứ hai ôm lấy đùi Triệu Cực, lớn tiếng gào nói:

“Cha a, ta thực sự là oan uổng a! Người nhất định phải tin tưởng ta a, nhi tử chính là chơi xấu như nào đi nữa, cũng không dám lừa người a, đó là bất hiếu a!”

Nói xong còn dùng tay lau lau khóe mắt vừa mới bị dọa rơi ra.

Tay Triệu Cực chậm rãi hạ xuống, khóe miệng vung lên độ cong, nhưng cười rất là cay đắng, một tay đem Triệu Trường Hữu đang dán ở trên người ra.

“Thì là người thực sự không có làm, trắng trợn đùa giỡn Minh Thư, việc danh tiết kẻ xấu, là có thể hủy đi Triệu gia ta, huống chi còn muốn dính dáng tới vô lâm, Lý Hưu Dữ kia sao lại từ bỏ ý đồ. Chuyện này người là làm không gọn gàng, cũng lại không giải quyết triệt để!”

Triệu Cực mới chỉ là trung niên, trong một cái chớp mắt đã bước vào hoa giáp(sáu mươi), kiên nghị kiên cường trước kia chớp mắt biến mất không còn, chỉ lưu lại một bộ thể xác từ lâu đã già cỗi.

Khương Dương thấy thế tiến lên một bước, vỗ vỗ đầu vai hần, vẻ mặt hối hận:

“Lão ca ca, đây đều là sai lầm nghịch tử của ta kia, nếu không phải hần, chúng ta hảo hảo chính phái nhân gia, sao lại chọc tà ma kia, đều do ta dạy con không có phương pháp a!”

Triệu Cực lại lắc đầu, trả lời:

“Đều là ta gieo gió gặt bão, thường ngày mặc hần chơi đùa thói xấu quen tính, cũng không nghĩ gây thành đại họa hôm nay, cái đó và Vô Tà không quan hệ, muốn trách cũng chỉ có trách hần không nghĩ tiến thủ, chỉ biết trêu chọc gây tai họa!”

Triệu Cực thẳng tắp thất lưng, lại khôi phục thành Vô Cực trang chủ trước đây.

“Người liền quỳ ở chỗ này cho ta, không được ăn uống! Ba ngày sau, nếu là chết rồi, vậy thì sạch sẽ, ta liền đem thi thể người trực tiếp giao cho Lý Hưu Dữ xử tris!”

Nắm tay chặt chẽ buông ở hai bên hông.

“Nếu không chết, ta liền đập chết người lại cùng Lý Hưu Dữ nói!”

Triệu Cực vừa dứt lời, Triệu phu nhân đứng ở một bên con mắt đảo tròn, ngay cả một câu cũng không hô lên, trực tiếp chết ngất đi.

“Phu nhân!”

“Nương!”

Trong phòng khách nhất thời loạn thành một đoàn, vừa thuận khí, còn có ấn huyết nhân trung, Triệu phu nhân mới coi như hồi tỉnh lại.

Đầu tìm tới Triệu Trường Hữu quỳ gối bên cạnh mình, nước mắt Triệu phu nhân bá một chút thì rơi xuống.

“Con a! Điều là vì nương không tốt, cứu không được người, chính là, nếu như người chết, nương cũng sẽ không sống, người liền tạm chịu tội ba ngày trước đã, ba ngày sau, nương liền đi cùng người!”

92. Chương 92

Nói xong, Triệu phu nhân cũng chỉ là ngồi ở chỗ đó yên lặng rơi lệ không nói chuyện nữa.

Triệu Cực biết Triệu phu nhân đây là lấy mệnh bức mình, để mình buông tha thì tử không giận nữa. Nhưng nghịch tử này đừng phải cái sọt lớn như vậy, chuyện liên quan tới nhân khẩu trên dưới Vô Cực sơn trang như thế, làm không tốt còn muốn liên lụy tới vô lâm tai họa nổi lên, sao có thể nhượng bộ.

Buông tay đỡ phu nhân ra, thẳng đứng người dậy, Triệu Cực lại không nói lời nào.

Bùm một tiếng, Triệu Thanh Khâu cũng quỳ gối trước mặt hắn.

“Cha, người tạm tha cho đệ đệ lần này đi!”

Triệu Cực không khỏi sắc mặt lạnh lẽo.

“Thanh Khâu, người sao cũng không hiểu chuyện như thế!”

“Cha, đệ đệ còn trẻ vô tri, gặp phải đại họa, đều là bởi vì ta làm ca ca giám sát không nghiêm, thường ngày sùng nịch hết hân, Thanh Khâu nguyện thay đệ đệ chịu!”

“Hảo, hảo, hảo!”

Triệu Cực quát liền ba tiếng, khóe mắt ướt át, khả trong ánh mắt cũng là một mảnh kiên quyết.

“Các người nếu là quyết ý như vậy, ta cũng không ngang ngược ngăn cản, thế nhưng, ta là nhất định không thể buông tha hắn!”

“Con của ta a!”

Triệu phu nhân nghe hắn như vậy, không khỏi lên tiếng khóc hô, càng mang theo vài phần vị đạo danh đá, từ danh môn thiên kim biến thành thôn phụ hương dã, cũng gián tiếp nói rõ căn nguyên cá tính danh đá của Triệu Trường Hữu.

Nhưng vậy cũng không thay đổi được quyết tâm đã định của Triệu Cực.

Thấy bóng lưng quyết tuyệt của Triệu Cực biến mất ở cửa, Triệu phu nhân lấy khăn lau chùi khóe mắt, mặt nhăn mày nhíu nói rằng:

“Xong rồi, lúc này thực sự là đại họa rồi! Chiêu số thường ngày là không có tác dụng rồi!”

Triệu Trường Hữu bên cạnh nàng cọ rồi cọ gần lại, túm túm nàng mẫu thân làm bộ làm tịch kia.

“Vậy phải làm sao đây a!”

Triệu phu nhân sửa sang một chút tóc mây rối loạn, thoải mái nói:

“Người trước tạm quỳ đi. Chịu tội hai ngày này, rồi ta khóc với hắn!”

“Nương, vậy người phải ra sức một chút a...”

Mang theo ba phần ghen ngạo mới nói nửa câu, chỉ thấy Triệu phu nhân mặt mũi trợn trừng, sinh ra vài phần khí thế, làm Triệu nhị công tử chợt dạ lập tức xê dịch sang bên cạnh ca hắn, móp mép cái mồm, không lên tiếng nữa.

“Kêu ra sức một chút, còn không phải là họa của người, người cứ hảo hảo quỳ ở chỗ này cho ta, cũng không biết có thể qua một kiếp này hay không nữa!”

Có thể là thực biết sự tình này lớn, bị quyết định của Triệu Cực bức cấp bách, Triệu phu nhân bản tính vẫn ngay thẳng hảo hảo đều lộ hết, làm Khương gia mấy người phía sau chẳng biết nội tình thấy mà mặt trừng khẩu ngốc, ai có thể nghĩ tới Triệu phu nhân vẫn bảo trì phong phạm tiểu thư khuê các, vậy mà còn có một mặt như vậy.

Triệu phu nhân không chút nào thêm để ý, xoay người đi vào nội đường, những người còn lại cũng tản ra ngoài.

Trong thính đường to như vậy, chỉ còn lại có Triệu Trường Hữu cùng Triệu Thanh Khâu hai người.

Triệu Trường Hữu ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Thanh Khâu cùng hần quỳ gối một chỗ, trong lòng có chút tư vị không phải.

“Ca, người nói lần này cha có thể buông tha ta không? Sẽ không thực sự muốn đập ta diệt trừ hậu hoạn chứ!”

Triệu Thanh Khâu cười cười, sờ sờ đỉnh đầu của yêu đệ gây chuyện cũng không có khả năng đảm đương này.

“Người a, luôn là không thấy cha tức giận thì không biết sợ, hiện giờ mới hiểu được sự tình nghiêm trọng, sao trước đó lại làm chứ!”

“Chính là, ta thực sự cái gì cũng chưa làm a! Đều là ma đầu kia không tốt, vì cái gì không đi tìm Khương Vô Tà, làm gì không nên oan uổng ta! Nhất định là ăn no không có gì làm tới tìm ta làm phiền!”

Triệu Trường Hữu một đôi mắt khi nói tới đây cũng dựng lên, chuyện liên quan tới vấn đề nguyên tắc, cho tới bây giờ chỉ có phần hần làm người ta ăn ghen, vậy có đạo lý hần bị người khác oan uổng.

“Người nếu không đi trêu chọc Minh Thư, làm sao có sự tình hôm nay, sinh ra nhiều chuyện như vậy không nói, làm không tốt ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, người xem xem nương đã thành cái dạng gì rồi!”

“Ca, sao ngay cả người cũng không tin ta!”

Triệu Thanh Khâu không khỏi buồn cười, xem ra Triệu nhị công tử này vẫn chưa rõ căn nguyên ở đâu, chỉ nói là người ta vô duyên oan uổng hần.

93. Chương 93

Triệu Thanh Khâu nghiêm mặt nói:

“Trường Hữu người cũng biết chúng ta vì cái gì mà tới Tả gia trang này đi!”

“Không phải vì vô lâm đại hội sao?”

Triệu Thanh Khâu cúi đầu suy nghĩ một hồi mới trả lời:

“Cũng đúng, mà cũng không đúng, đơn giản một chút mà nói, Lý Hưu Dữ nếu muốn nghĩ truy cứu, ba tháng trước vì sao đơn giản thả người về, trong ba tháng vì sao lại không tới nhà chúng ta âm ỉ, hết lần này tới lần khác đuổi tới lúc này mới nhắc tới chuyện này?”

Triệu Trường Hữu không hiểu ra sao, tỉnh tỉnh mê mê tiếp tục nói ra.

“Vì cái gì?”

Triệu Thanh Khâu nhìn hần một chút, buông cái tay trên đỉnh đầu hần ra.

“Người chỉ cần biết rằng Lý Hưu Dữ lúc này tới nháo, là vì khiến Vô Cực sơn trang đánh mất mặt mũi, không thể tham gia vô lâm đại hội là tốt rồi.”

Triệu Trường Hữu ngược lại càng thêm không giải thích được.

“Cha không phải nói chúng ta không đi tranh cái gì minh chủ đồ bỏ kia sao? Hần sao còn nháo!”

Triệu Thanh Khâu mỉm cười, nhìn Triệu nhị công tử vẻ mặt chăm chú, rồi lại mang theo vài tia mê man, liền giống như hải tử choai choai, đối với thế gian không hiểu chuyện, tràn ngập dự vọng ham học hỏi, rồi lại hoang mang nguyên do trong đó, làm cho người ta không khỏi nghĩ càng thêm thân cận, duỗi tay chạm một chút vào khuôn mặt chưa từng bị ô nhiễm qua.

“Đệ đệ ngốc, cha là nói thế, chính là người khác lại không biết a! Chúng ta Vô Cực sơn trang đối với vài người mà nói, tuyệt đối là một tồn tại không thể khinh thường, thậm chí có thể là trở ngại của bọn họ! Loại bỏ chúng ta, phần thắng của bọn họ mới có thể lớn, vị trí ngồi xuống kia mới có khả năng ổn. Cũng chỉ có vào lúc này tới nháo, chúng ta mới có thể bại thôi.”

Triệu Thanh Khâu dường như phát hiện cử động trước đó tựa hồ có chút không thích hợp, thu ngón tay về, để nó rơi xuống.

“Chuyện này sẽ không đơn giản giải quyết, nghĩ đến tất có một hồi ác chiến!”

Triệu Trường Hữu nghe vậy không chỉ có mở to hai mắt, khả Triệu Thanh Khâu vẻ mặt nghiêm túc, sau khi không thấy chút đùa cợt nào, lại cúi đầu, yếu hèn nói một câu:

“Ca, ta lại liên lụy người rồi phải không!”

Vừa nghĩ tới mình bị người oan uổng bị ủy khuất không tính, còn bị cha giáo huấn, càng làm ca ca thêm phiền hà, Triệu nhị công tử nhất thời một cổ chua xót nồng đậm nảy lên trong lòng, mũi đau xót, vành mắt cũng liền đỏ theo.

Tuy rằng cúi thấp đầu, nhưng khóe mắt phấp phồng kia, vẻ mặt phiền muộn kia, Triệu Thanh Khâu lại thấy rõ ràng chính xác.

Đệ đệ này, từ nhỏ gặp chuyện thì thích khóc, nhất là ở trước mặt mình, chỉ cần hần vừa khóc, trên cơ bản mình việc gì đều sẽ đáp ứng, từ nhỏ thì đã nghịch ngợm gây sự, tới giờ gặp chuyện rắc rối, hần ở trước mặt mình vành mắt đỏ lên, chuyện sẽ giải quyết dễ dàng, làm cho người ta không thể nhẫn tâm trách cứ.

Lúc này mới lại quen cái loại tật xấu này, ngay cả bây giờ cũng chưa từng sửa đổi.

Một tiếng thở dài nhỏ không thể nghe thấy, khiến trong mắt Triệu Thanh Khâu có một tầng thâm ý khác.

“Coi như ca trả lại người!”

Giống như muốn thoải mái, nắm lấy tay Triệu nhị công tử, Triệu Thanh Khâu cố sức cầm, lại buông ra.

“Chỉ là...”

Triệu Thanh Khâu dừng một chút, thành công làm con rùa kia ngẩng đầu lên.

“Chuyện của người và Lý Hưu Dữ kia cũng là thật đi!”

Triệu Trường Hữu ở tại chỗ nghĩ tới hần lại nói tới chỗ này, từ lúc đi không từ giả Lý Hưu Dữ, mình cùng ca ca về nhà. Ca ca cũng chỉ là hỏi vì cái gì cùng Lý Hưu Dữ gần sát một chỗ, thì đã giúp mình che giấu chuyện với bên kia, nhưng chưa nói sáng sớm hôm đó hần rốt cục đã thấy được cái gì. Nơm nớp lo sợ qua vài ngày, thấy ca ca không còn nhắc tới, này mới yên lòng, cứ vậy chuyện có thể qua rồi.

Nhưng hôm nay sau lại bị hần nhắc tới, đầu óc không khỏi một chút trống rỗng.

Triệu Thanh Khâu trên mặt không tính là xinh đẹp, thương tiếc trước đó cũng đều biến mất không còn.

“Trường Hữu, Lý Hưu Dữ kia xinh đẹp sao đi nữa, lại cũng là một nam tử!”

Triệu Thanh Khâu có thể chú ý tới trong vẻ mặt của mình có chút bất thường, nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác.

“Người sao có khả năng dính phải y? Một lần trước, ta giúp người giấu rồi, tiếp theo cứ như vậy là được! Cha lại không ngốc, miệng người ngoài lại đều dài hơn ở trên người người khác.”

Bình tĩnh nhìn đệ đệ của mình, Triệu Thanh Khâu mở miệng nói:

“Từ nay về sau, cũng không nên gặp lại, người liền cùng y cắt đứt đi!”

94. Chương 94

Kỳ thực Triệu Thanh Khâu biết được cũng không nhiều, chỉ là từ tình huống sáng sớm ngày đó suy đoán mà ra thôi.

Thoạt đầu thấy trên người Triệu Trường Hữu một thân vết tích cực kỳ rõ ràng, quả thực là ái muội không thôi, khiến cho người ta thế nào cũng nghĩ không ra đường đường Kham Dư giáo giáo chủ lại làm ra loại chuyện này, nhưng nhìn tới vẻ mặt Lý Hưu Dữ nhìn đệ đệ, thì đã sáng tỏ. Tuy rằng không biết rối rắm của phương diện này, cũng liền nhận định là Lý đại giáo chủ chân chính coi trọng đệ đệ không ra hồn này, chung quy là đã ủy thân.

Nhưng Triệu Thanh Khâu nơi nào biết, phương diện này hiểu lầm lớn đi, căn bản là với suy nghĩ của hắn tuyệt đối tương phản.

Tuy rằng Lý Hưu Dữ so với một số người có vẻ cường thế hơn chút, nhưng đã có những kiến thức trong quá khứ của hắn, chỉ bằng vào đệ đệ hắn một thân thể cường tráng, Lý Hưu Dữ một gương mặt càng hơn nữ tử kia, thì vô cùng đơn giản đem vị trí của hai người ấn định, Lý Hưu Dữ hẳn là người phía dưới kia. Nghĩ đệ đệ nhà mình chiếm tiện nghi của người ta, làm sao biết người ta đem đệ đệ hắn ăn sạch sành sanh, ngay cả tra cũng chưa từng cha.

Cho nên nghĩ muốn thừa dịp đệ đệ lún chưa sâu, thử khuyên nhủ đệ đệ đệ dứt dứt tâm tư, để Lý Hưu Dữ dù dây dưa sao nữa cũng vô dụng, lưu lại một con đường tốt.

Triệu Trường Hữu bị câu nói vừa rồi của hắn, sưng sờ ở tại chỗ, tuy rằng miệng vẫn nói ma đầu kia làm sao làm sao, nhưng lại cho tới bây giờ chưa nghĩ tới muốn cùng y không gặp lại.

Đây là vấn đề chưa từng hỏi qua.

Từ nay về sau...

Không thể gặp lại...

Cắt đứt...

Ngơ ngác lại một lần nữa cúi đầu, cũng không mở miệng.

Triệu Thanh Khâu chỉ nói hắn là đang hối hận không ngớt, nhưng cũng ngừng lại không nói nữa.

Hay là, ùng ục ùng ục một trận âm hưởng, từ trong bụng Triệu Trường Hữu phát ra, Triệu Thanh Khâu trước hết ần nhần không nổi:

“Đói bụng à!”

Triệu nhị công tử giờ lên cái mặt đỏ bừng xấu hổ, hơn nửa ngày mới phun ra một câu.

“Ca, ngươi không nên cùng ta quỳ ở đây!”

Triệu Thanh Khâu không khỏi sưng sốt, nghĩ không rõ vì sao lại nói ra như thế.

“Vào thường ngày, ta bị cha phạt quỳ không được ăn, đều là ca len lén đưa cho ta ăn, giờ đây, ngươi cũng quỳ gối ở đây, vậy ai đưa cơm cho ta ăn a!”

Triệu Thanh Khâu không khỏi bất đắc dĩ cười, mới biết nguyên lai là nghĩ tới chỗ này, duỗi tay kéo đệ đệ chẳng tiến bộ qua, lại nghĩ tới đứa trẻ.

Đệ đệ luôn gặp rắc rối, bị cha phạt ở trong từ đường hối lỗi, không cho bắt luận kẻ nà đưa cơm cho hắn ăn, là mình từ từ phòng len lén lấy ra bánh màn thầu cho hắn, chuyện như vậy không biết đã phạm bao nhiêu lần.

Thực sự là hiếm có hắn tầm mắt dài ra chút.

“Ngươi a, ít làm cha giận, không thì còn cần ta tới từ phòng trộm lấy bánh màn thầu lạnh cho ngươi sao!”

“Ta cơm trưa đã không ăn rồi, giờ cái bụng cũng đói tới dẹt rồi, ngươi thế nào còn nói mát!”

Trước đó đã bị giáo dục qua, Triệu Trường Hữu vừa nhìn ca hấn rất có xu thế thuyết giáo nữa, nhanh chóng nói sang chuyện khác, muốn dùng thể đồng tình tiến công chặn lại cái miệng kia.

Triệu Thanh Khâu buông ra vai đang nắm, vừa tức giận vừa buồn cười, đệ đệ hoàn toàn không tiến bộ này, thì ra tâm tư này cũng dùng ở loại địa phương này.

“Còn không biết lúc này ai có thể trộm màn thầu tới cho chúng ta đây!”

Lúc này trong lòng vô hạn cảm khái, Triệu Trường Hữu thở dài nói.

“Ai nói chỉ có trộm tới màn thầu!”

Từ chỗ hẻo lánh xuất hiện một người, Triệu Trường Hữu nhất thời ánh mắt sáng lên.

“Tứ tỷ!”

Nhìn cái tay mảnh khảnh xách thực hạp thật to, Triệu nhị công tử cả người đều lấp lánh chiếu sáng, óng ánh lóa mắt.

Triệu Thanh Khâu liếc đệ đệ đã hóa thân thành cầu cầu, cũng ngằm nở nụ cười.

Triệu Trường Hữu bọn họ ở chỗ này hòa thuận vui vẻ, khả Lý Hưu Dữ bên kia lại sao cũng cười không nổi...

95. Chương 95

Vô lâm biến đổi tương lai mà nói cũng là một loại xã hội, các vị đại hiệp nghĩa bác vân thiên(chính nghĩa nhiều như mây xanh trên trời), mình chủ danh chấn giang hồ, cũng đều phải ăn uống chơi đùa, ai cũng không có khả năng vượt khỏi ngoài ngũ hành, không ở trong tam giới, đều chạy trốn không được số phận gần như người bình thường này.

Cũng phải mặc quần áo ngôi nhà xí, vậy cũng phải có bản lĩnh duy trì sinh kế.

Giống Thiếu Lâm Võ Đang, những hòa thượng đạo sĩ này ăn uống không lo, đó là bởi vì tiền nhang đèn của đông đảo đệ tử, mỗi ngày cung phụng, khả số người đầu sao cũng nhiều lắm, cũng liền chỉ có thể cải trắng rau dưa sống qua ngày.

Cũng có môn này tìm giáo kia trả thù, giáo kia không thể làm gì khác hơn là dùng tiền mới phái khác tới trợ trận, đối với phái khác lại nói, chỉ cần không bị đánh thành trọng thương, chạy trốn cũng có thể đỡ được phí, được phép lần thứ hai lợi dụng phí sửa soạn hành lý, một vài thành phẩm thượng vàng hạ cám, này cũng là một khoản ngoại khối không nhỏ.

Còn có mấy bang phái đại môn đại viện, khơi mào gây tre kéo bài tử, làm một người bình thường không vượt qua được đài cao, tổ chức một luận võ đại hội gì đó, tranh giành mấy danh hào vị, chỉ là như thế một khoản phí báo danh lớn, liền đủ ăn mặc chi phí mấy năm, chờ không đủ thì, tiếp theo lại nên bắt đầu rồi.

Nhưng đại đa số môn phái tự mình đều có sản nghiệp riêng, giống như Kham Dư giáo vậy.

Truyện có trăm năm, cho dù hành sự quỷ bí, không dễ dàng cùng ngoại giới tiếp xúc, khả Kham Dư giáo chủ nhậm chức đầu tiên không thể không nói vẫn là rất có đầu óc, ở Trung Nguyên vô lâm, khi các đại môn phái hoặc hắc hoặc bạch đều bắt đầu nổi lên buồn bán thì hấn cũng không cam lòng lạc hậu, bắt đầu chuẩn bị sinh ý, tuy rằng đơn giản là đem đặc sản phía tây đảo đưa tới phía nam, cũng có vài phần khí thế, cũng chậm rãi kiêu ngạo lên. Không tới nỗi làm Kham Dư giáo ở nơi chim không thả hít gió Tây Bắc.

Tuy rằng không bằng thương nhân tiêu chuẩn phú khả địch quốc, cũng so ra kém đại phái danh vọng động trời, nhưng cũng đủ xa xỉ mấy đời rồi.

Nhưng là Lý Hưu Dữ làm giáo chủ nhậm chức thứ tư của Kham Dư giáo cũng không nghĩ như thế, khơi điểm vấn đề sinh kế này đều là tự sự phụ Đoạn Vân Lâu lưu ý, khả từ giáo chủ nhậm giáo thứ ba cũng chính là sự nương của mình, bỏ gánh nặng xuống không tính, còn lừa lão công chạy trốn, Kham Dư giáo tất cả sự vụ đều rơi vào trên đầu mình.

Việc khác thì hoàn hảo nói, đều có thể dựa theo tính tình của mình, nhưng việc xét ghi chép đối nợ nần này, ngấm lại đều đau đầu.

Lúc này, Lý Hưu Dữ đang ở trong sản nghiệp của Kham Dư giáo, đối với mục ghi chép trình lên ở đây bạo khởi gân xanh.

Giống như đầu đầu xoa xoa cái trán, lông mi thanh tú nằm ở một chỗ, xoắn lại một nhúm, nhưng mang theo phong mị của Lý thị.

Buông bút lông trong tay, Lý Hưu Dữ lộ ra một vẻ mặt phiền phức, đem không khí phiền toái trước đó lại tăng thêm vài phần.

“Tiêu Tiêu cô nương vẫn là mời ngồi xuống đi!”

Đình linh đình linh vài tiếng thanh thúy vang lên, Tiêu Tiêu còn một thân trang phục dị tộc từ trước cửa sổ bay tới.

Nhẹ nhàng cúi chào Lý Hưu Dữ, Tiêu Tiêu mỉm cười nói:

“Lý gia ca ca hảo nhĩ lực, chuông kia của ta còn chưa vang lên, người đã biết ta tới!”

Tiêu Tiêu hé ra dung nhan mềm như nước ở trong ngọn đèn càng thêm vẻ kiều diễm động lòng người, một đôi mắt như nước sáng láng đa tình, tự đứng sinh ra đã diễm, cùng nam tử đối diện càng tương xứng.

“Tiêu Tiêu cô nương thực là còn vì chuyện trước đó?”

Tiêu Tiêu lại không trả lời, chỉ là chuyển mắt một vòng, nhìn thoáng qua khắp nơi, mở to một đôi mắt.

“Kham Dư giáo liền như thế tiếp đón khách nhân sao? Ngay cả một chỗ ngồi cũng không thấy!”

Lý Hưu Dữ cũng không nói lời nào, chỉ là duỗi một ngón tay để Tiêu Tiêu ngồi xuống ở bên cạnh bàn.

Tiêu Tiêu nhìn một chút cái ghế cách Lý Hưu Dữ xa tít tắp, nhìn nhin cái mũi khéo léo, vẻ mặt u oán.

“Lý gia ca ca, vị trí này xa như vậy, chúng ta nói thêm phiền phức!”

Lý Hưu Dữ trên trái lại ra một sợi gân xanh, một trán quan tòa.

“Không tiễn!”

Tiêu Tiêu mũi hừ nhẹ một tiếng, há miệng, chuông bạc ở mắt cá chân cũng nhẹ vang lên theo, đi hướng cái ghế kia.

“Ngồi thì ngồi!”

Ở bên cạnh bàn ngồi xuống, duỗi tay bắt lấy chén trà, cầm trái cây ở khay bên cạnh, quản cái gì điểm tâm bánh trái của hủn, hoa quả đúng mùa vừa hái, liền ăn luôn, lại đối với Lý Hưu Dữ chẳng quan tâm.

Lý Hưu Dữ cũng không quản nằng, lại cúi đầu tiếp tục đau đầu vấn đề sổ sách.

Toàn bộ gian phòng, chỉ có âm hưởng Tiêu Tiêu cố ý làm lớn lên...

96. Chương 96

Cố ý đem vỏ hạt còn lại ở trong khay bạc, đương đương làm ra từng tiếng từng tiếng động tĩnh rõ ràng, hơn nữa chỗ mắt cá chân còn qua lại nhẹ vang, tiếng chuông cố ý rung động, tạo thành một loại tiếng vọng nôn nóng trong phòng, muốn bức nam tử xinh đẹp kia nhìn về phía mình, thế nhưng Lý Hưu Dữ bên kia mặc dù gân xanh trên đầu càng bạo càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng kém, nhưng chính là không nhìn tới Tiêu Tiêu.

Thẳng tới hạt dưa và hoa quả trong khay cũng không còn, một ẩm chè xuân tốt nhất cũng đã vào bụng Tiêu Tiêu, mắt mặt sờ sờ cái bụng hình trống của mình, Tiêu Tiêu phỉ phỉ mảnh vụn thật nhỏ trên người, mới cuối cùng đứng dậy, đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Lý gia ca ca làm sao lo lắng?”

Lý Hưu Dữ chậm rãi ngẩng đầu lên, ở góc độ của Tiêu Tiêu hình thành một bóng mờ mỹ lệ.

“Người nói đi!”

“Vậy ta trở về được rồi!”

Tiêu Tiêu thuận thuận tóc bên của mình, chẳng hề để ý cười, nói xong xoay người liền đi.

“Người không cần trở lại đâu, tới vài lần đều như vậy, ta nói không thì là không, quyết định của ta là sẽ không thay đổi!”

Tiêu Tiêu quay đầu lại, đáy mắt kích khởi một tầng lệ khí lạnh lùng.

“Lý gia ca ca, chủ tử chính là nhìn trúng người! Đã sớm ưng thuận rồi, Lý giáo chủ nếu là vì hấn sử dụng, xong việc ngày đó chắc chắn phong vương bá tước, cho nên mong người vẫn hảo hảo lo lắng một chút, đừng để chủ tử nhà ta thất vọng mới tốt!”

“Vậy đa tạ Vương gia ưu ái rồi, chỉ là đây là việc quan gia, giáo chủ đời trước đã sớm nói trước, không cho giáo đồ chúng nhiễu, làm trái thì xử trí theo giáo quy. Huống chi gia sư cũng từng định ra cho ta ba điều, một trong số đó chính là vạn lần không thể cùng triều đình có liên quan, gia sư cũng bị chuyện cũ thương tổn quá sâu, ta không muốn làm hấn lão nhân gia bởi vì việc này mà hao tổn tinh thần!”

“Lý gia ca ca vẫn là lấy lão nhân gia tới nói chuyện!”

Tiêu Tiêu trên mặt tuy nói là cười, đáy mắt cũng không có mỉm cười, rõ ràng lời vui đùa cũng nghe không ra một chút ý cười đùa nào.

Lý Hưu Dữ lại là khí định thần nhàn, chẳng để ý chút nào.

“Tiêu Tiêu cô nương nói đùa, lời của gia sư cũng không thể làm trái!”

“Đây không phải là cái có Lý gia ca dùng để lo đường thoát ta chứ!”

“Có đúng là mượn cớ hay không, vậy làm phiền Tiêu Tiêu cô nương tự mình đi hỏi một câu xem sư phụ ta hấn lão nhân gia thế nào rồi!”

Lý Hưu Dữ vừa cười, càng hơn so với Tiêu Tiêu, toàn bộ không gian đều bởi vì nụ cười khuynh quốc khuynh thành này mà trở nên không giống bình thường.

Tiêu Tiêu trong lòng không khỏi chấn động, lời tới bên miệng rồi cũng không nghĩ thốt ra.

“Người thật đúng là giống hấn, không phải chỉ là tướng mạo mà thôi!”

Lý Hưu Dữ thu lại ý cười, lẳng lặng nhìn Tiêu Tiêu cứ như thế cúi đầu, chờ tới khi nàng ngẩng đầu thì, lại là một loại vẻ mặt kỳ quái xuất hiện trên đó.

“Lý giáo chủ có thể có thân thích họ xa sống ở kinh lý?!”

Lý Hưu Dữ khẽ cau mày, đã lập tức bình phục lại, mau tới ngay cả Tiêu Tiêu cũng chưa từng chú ý tới.

“Chưa từng!”

Tiêu Tiêu nghe vậy rồi lại cúi đầu, suy đi nghĩ lại, mới nâng đầu lên, cười khẽ với Lý Hưu Dữ:

“Hoàn hảo! Không phải...”

Tiêu Tiêu vừa thả người thì đã tới ngoài cửa sổ.

“Vậy thì, lần sau gặp lại, chúng ta chính là địch nhân rồi! Lý giáo chủ, chúng ta sau sẽ có hẹn!”

Ngoài cửa sổ một vầng trăng sáng tỏ không rảnh, yêu diễm soi sáng lâu các và sơn thủy xung quanh, nhìn lại chỗ đó, giai nhân từ lâu không còn, chỉ còn sương bạc lạnh lùng buông đầy đất.

Đại Minh nguyên sơ năm thứ năm, quốc hiệu Trần.

Tả gia trang võ lâm đại hội, quần hùng tranh phách.

Tuy nói đây là phương pháp Tả gia trang kiếm tiền, nhưng nếu một cậu nói đùa ấy, lại cũng là bắt đầu võ lâm giang hồ huyết vũ tinh phong...

97. Chương 97

Tả Thiên Thu mũi chân vừa điểm, vừa cúi người thì rơi trên lôi đài cao bằng hai người, một bộ hôi sam đích xác Giang Nam tú phường, bởi vì rơi xuống do tác dụng của khí lưu chuyển, toàn bộ vật áo đều bay bổng, phồng lên hạc nhan một đầu, một thân vị đạo đạo cốt ngược nhau quá nặng.

Tiền nhiệm minh chủ cố ý ra một chút phong phạm đại gia, thập phần thỏa mãn hiệu quả lên sân khấu của mình, thế là vung tay lên, tụ bào rộng thùng thình như cánh đại bàng triển khai. Coi đây là tín lệnh, tiếng nổ trống vang tận mây xanh nhất thời dừng lại, dưới đài số người di chuyển, cũng theo đó mà yên tĩnh lại, ô ách ách một mảnh ngẩng đầu nhìn về phía trên đài.

Tả Thiên Thu nhìn khắp nơi một chút, cần tới đều tới, không nên tới cũng tới, thản nhiên mà cười, ôm quyền với người dưới đài:

“Tả mỗ ra mắt chư vị anh hùng!”

Tả Thiên Thu thanh âm không lớn, nhưng dùng nội lực đưa đi xa xa, cả ngoài bãi trong bãi to như vậy, ngay cả một chỗ cũng chưa từng rơi xuống, chỉ chấn vào trong tai mọi người ông ông tác hưởng, rồi lại thanh thanh sở sở truyền vào trong màng nhĩ mọi người, rõ ràng dị thường, biểu hiện ra nội công của bản thân hùng hậu.

“Tả mỗ bất tài, từng nhờ các vị anh hùng nâng đỡ, bái làm minh chủ ba năm lại thêm bảy tháng, cũng chưa từng làm ra chân chính chuyện gì, hôm nay tại hạ lại do tuổi tác đã cao, sớm đã là tâm có mà lực không đủ, hôm nay ta Tả mỗ vì để người hiền thể hiện, người tài ba nghĩa sĩ tài năng trong võ lâm, người xuất sắc đời sau xuất hiện, mưu phúc cho võ lâm ta, tạo phúc trăm họ.”

Duỗi tay từ trong lòng lấy ra một vật, bày ra thiên hạ.

Chỉ thấy vật ấy toàn một màu đen tinh khiết, ở dưới ánh dương quang, chiếu theo đó mọi người đã rõ ràng, chính là tín vật của võ lâm minh chủ.

Tả Thiên Thu đem lệnh bài minh chủ ở bốn phía giơ rồi giơ, làm cho người dưới đài có thể nhìn tỉ mỉ, sau đó xoay tay lại giao cho tới tứ phía sau, để vào trong cái khay đồ thẫm.

Quay người lại, tiền nhiệm minh chủ vẻ mặt đại nghĩa:

“Hôm nay, theo quy củ của chúng anh hùng nghị định, nhắc tay luận võ, người thắng làm vua. Nhưng đạo thương quyền cước không có mất, mong rằng các vị cân nhắc!”

Tả Thiên Thu tiếng nói còn chưa hết, thì từ dưới đài lúi lên một gã đại hán, tay cầm song chuy, vẻ mặt dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt đẹp gì.

Đại hán ngay cả lễ cũng không làm, phì một ngụm phun trên mặt đất, lộ ra một cái răng vàng chính hiệu:

“Mặc mặc tích tích, lão tử lại không quen nhìn một bộ dáng này của các ngươi, ngươi vẫn là mau mau xuống dưới, đừng chậm trễ thời gian lão tử làm minh chủ!”

Sắc mặt Tả Thiên Thu xoát một cái đã có chút khó coi, ngược lại là mỉm cười khinh miệt cười nói:

“Vậy thử xem năng lực của vị anh hùng này rồi, mời!”

Trên đài đại hán này không biết sống chết còn đang kêu gào:

“Tới tới, nhanh bắt đầu một chút, là nam nhân thì động tác nhanh lên một chút, chờ gia gia thắng, cũng hảo đi xem vị trí minh chủ kia là có phải làm từ vàng không!”

Dưới đài nhất thời một mảnh ồ lên, bắt đầu xì xào.

Hoàng kiếm này nói:

“Gia khảo này thực sự là không muốn sống nữa!”

Lam kiếm kia đáp:

“Vậy a, hần chính là Sơn Đông Vương Hiến, người tặng danh hiệu Lý Qùy diên, với đại chùy kia quét ngang Sơn Đông Tế Châu phủ, cho tới bây giờ chưa gặp qua địch thủ!”

Lý Qùy: một trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc, tính tình chất phác, tinh thần phản kháng cao, nóng vội đôi khi lỗ mãng. Ở đây còn thêm cái tính diên thì còn thành gì mọi người đều biết rồi: “>

Còn có hắc kiếm cười nhạo:

“Đang nổi danh cũng chưa tới phiên hần a, Kim Kiếm phủ, Vô Cực sơn trang còn chưa động, hần đã chạy tới thể hiện, thực sự là ngại chết quá mau rồi!”

hắc kiếm, lam kiếm, hoàng kiếm: tương tự như Giáp Ất Bính Đinh, những người không quan trọng, không cần chú ý.

Sau đó lại được minh bạch giảng đạo:

“Vừa gặp các người thì đều không biết, kia Tả lão nhi để minh chủ bảo tọa ở đó, sao lại đơn giản buông tay, người ta là lưu lại vị trí đó cho nhi tử của hần Tả Tàn Niệm, các người còn đang tranh giành gì, đều đã điều động nội bộ sự tình hảo rồi!”

Bọn họ còn đang âm ỉ, trên đài lại đã sớm ra vẻ phách lối, đánh tới một chỗ rồi...

98. Chương 98

Tới cũng đừng nói, Lý Qùy diên này thật là có vài phần bản lĩnh, Thương Sơn phái ở trên giang hồ cũng là môn phái có uy tín danh dự. Khả đại đệ tử Thương Sơn phái ở trên đài cùng hần đấu, vậy mà một điểm tiện nghi cũng không chiếm được, Vương Hiến có thêm mấy phần ý tứ mèo giỡn chuột.

Chiêu thức của Vương Hiến trên đài còn không tính, mồm miệng còn không sạch sẽ, nói toàn lời hỗn láo:

“Ta nói người dùng chút khí lực có được hay không a, người như vậy không có tí sức mạnh, chẳng lẽ công phu đó của người không phải là sư phụ người dạy, hay là sư nương của người dạy! Hắc hắc, xem chừng là do tác dụng của khuôn mặt tuần tú kia đi nha!”

Đại đệ tử Thương Sơn phái Chu Chung tức đến cả mặt tuần tú đều đỏ bừng, một thanh Thanh Phong bầy thước ở trong tay hần vẫn thẳng un, người ta là danh môn chính phái ở đâu nghe qua ô ngôn uế ngữ như vậy, hần đây một trận đứng lúc, dưới lòng bàn chân cũng liền phân ra thần khí, lúc thả người về phía trước, liền để lại kẻ hở ở tiểu phúc.

Vương Hiến hắc hắc một tiếng cười quái dị, nâng chùy khua qua, chợt nghe Chu Chung kêu thảm thiết quảng xuống bàn.

Đại hán ngăm đen cầm trong tay một đôi đại chùy tương hồ va chạm! Địch một tiếng to lớn, đại hán ngửa mặt lên trời cười:

“Lão tử tới khinh thường các người những tiểu bạch kiếm này, mỗi bước mỗi bước giả người nho nhã, lừa gạt cô nương gia đoạn trang! Ta phi!”

Vương Hiến một ngụm nước bọt nặng nề phun ở trên đài, đoàn người phía dưới nhất thời ồn ào lên. Nguyên lai vị hôn thê của Vương Hiến ngại hần diện mạo xấu xí, cùng một thiếu hiệp trên giang hồ chạy trốn, cho nên việc này bị người nói ra, mới có thể như vậy như vậy.

“Còn có ai, là nam nhân nhanh chóng lên đây, đừng để lão tử coi thường các người!”

Tả Thiên Thu ngồi ở trên đài nghe vậy, buông chén trà trong tay, khinh miệt cười cười, quay đầu nói với cẩm y nam tử bên cạnh:

“Mộc đại nhân ngài coi!”

Mộc Thiếu Khanh mỉm cười, một bộ dáng không cho là đúng.

“Cuối cùng vẫn là thảo mãng giang hồ, miệng đầy ô ngôn uế ngữ!”

Mộc Thiếu Khanh chỉnh sửa ống tay áo, quay đầu nói với Tả Thiên Thu:

“Tả minh chủ, sẽ không ra cạm bẫy gì đi!”

“Thỉnh đại nhân yên tâm, đây cũng là chúng ta an bài tốt, để hấn đánh mấy người kia bại xuống, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay rồi! Uy hiếp lớn nhất Vô Cực sơn trang chỉ sợ là không có mặt trên đài rồi! Dù cho Vô Cực sơn trang lên rồi, tiểu huynh cũng có thể đánh hạ bọn họ!”

“Vậy còn phải cảm tạ Lý Hưu Dữ kia a!”

“Ngày thành sự còn phải dựa vào đại nhân ở trước mặt chủ tử nói thêm vài câu tốt!”

Mộc Thiếu Khanh cười mà không đáp, nhưng là việc cần thiết phải làm.

Lúc này Vương Hiến đã đem đối thủ thứ tư đánh hạ xuống đài, bị hấn thương nhẹ hay thương nặng một chút đều không ngoại lệ, đều là loại hình công tử anh tuấn thiếu hiệp, một người so với một người còn đẹp hơn.

Đại hấn đã đắc ý vênh vác ở trên đài nói ầu nói tả, vui vẻ đều sắp quên mình họ gì tên gì rồi.

“Xem ra, võ lâm minh chủ này ta ngồi là chắc rồi, xem các người những tiểu bạch kiếm này một chút bản lĩnh thật sự cũng không có, có thể có gì dùng, cùng với cái đồ Kham Dư giáo giáo chủ như nhau đều là một giuộc! Lớn lên thành cái đức hạnh kia, không tới kỹ viện làm, thực sự là đều phải xin lỗi nương người đã cho người khuôn mặt đó!”

Vương Hiến vừa nói vừa tới lui trên đài qua lại, ngay khi hấn quay đầu lại, một người rơi xuống giữa đài, mày giống như lấy bút lông phác họa lên mang theo tiểu ý khơi mào, nét môi thành một độ cong lợi hại, làm ra một vẻ mặt mỉm cười, khả môi đôi phượng nhãn dài nhỏ lại lóe quang mang tàn khốc, dung mạo diễm lệ phiếm ra hàn khí, không khí quanh đó tựa như mùa đông phủ xuống đông lạnh lại.

“Ta muốn xem người võ lâm minh chủ này có đủ tư cách hay không!”

99. Chương 99

Hai người trên lôi đài cao cao, sức gió nổi lên, mang theo tất cả.

Nam tử lẳng không xuất hiện, một thân bạch y trắng tuyết, vạt áo bay bay theo gió, tóc dài tới gối toàn bộ bị thổi về phía sau, trên dưới tung bay, lộ ra khuôn mặt trong cuồng quyến mang theo diễm lệ.

Linh động xuất trần, kinh vi thiên nhân, mỹ lệ không nói nên lời.

Một đôi phượng nhãn dài nhỏ chăm chăm vào Vương Hiến, băng lãnh thấu xương từng chút từng chút lộ ra, mang theo hàn khí đông lạnh trong nháy mắt. Tình cảm ấm áp dạt dào trong mùa hạ, nhưng là khiến hấn nhìn tới đầu óc tê dại, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh thuận theo thái dương chảy xuống, đắc ý trước đó trong chớp mắt không còn.

Nam tử tựa như điều tra được tâm tư Vương Hiến, khoe miệng lộ bạc tình đùa cợt vang lên, hình thành độ cong lợi hại, giờ này khắc này, giống như trình diễn tình hình của Vương Hiến và Chu Chung trước đó, chỉ là món đồ chơi đáng thương biến thành Vương Hiến rồi mà thôi.

“Tại hạ Lý Hưu Dữ, nghe nói các hạ ngồi vào chỗ minh chủ võ lâm này, cho nên đặc biệt tới thỉnh giáo, nghĩ muốn xem người này minh chủ có đủ tư cách hay không, có thể chủ trì công đạo cho Kham Dư giáo ta hay không!”

Vương Hiến nuốt nuốt nước bọt, đáy lòng lan tràn tiếng ừ ực.

Này dường như cùng trước đó thương lượng không quá như nhau đi, không phải nói do chính hấn đánh mấy trận, sau đó kêu người thế chân sao? Sao bây giờ biến thành Kham Dư giáo giáo chủ này rồi!

Vô ý thức nhìn về phía vị trí Tả Thiên Thu, nhưng dù sao cách quá xa không thể nhìn rõ ràng chính xác, miễn cưỡng nhìn Tả Thiên Thu cũng là vẻ mặt xanh xao, phỏng chừng hẳn cũng không nghĩ tới Lý Hưu Dữ này có thể vô căn cứ xuất hiện, bất đắc dĩ chỉ có thể lại quay đầu lại, đối về Lý Hưu Dữ.

Trước đều là nghe giang hồ đồn đãi, Kham Dư giáo giáo chủ này độc bước vô lâm, hiểm có địch thủ, về chiêu thức càng mang theo lệ khí, hôm nay cùng y đấu nhau, không biết có thể chiếm được tiện nghi không.

Đối lại là người bình thường có lẽ đã sớm sinh thoái ý, thế nhưng Vương Hiển này cùng người nào đó họ Triệu chỉ số thông minh tương xứng, hẳn có tính toán của hẳn, nếu là đem Lý Hưu Dữ này đập xuống, ta đây Vương Hiển lúc dương danh lập vạn cũng tới rồi.

Quyết định chủ ý, Vương Hiển song chuy chấn động, quát lớn:

“Vây để người xem một chút bản lĩnh của mình chủ ta!”

Đại chùy xoay vòng vòng, thẳng đến Lý Hưu Dữ, một chiêu song lôi quán nhĩ, sẽ đi tới kích ở hai bên tai trái phải người ta, thật ra mà nói, dù sao Vương Hiển rốt cuộc không phải người nào đó họ Triệu, một thân công lực vững chắc không tính, nhưng ngay lực đạo đúng đắn kia cũng mạnh hơn gấp trăm lần, chiêu thức trước mặt vừa tới, mang theo ngoan thế đánh đầu thẳng đó, càng so với sức gió còn đang lưu động trên đài thập phần ác hơn.

Lý Hưu Dữ đứng ở đối diện là bình thần ung dung, chỉ là bình tĩnh đứng ở nơi đó, mắt thấy đối chuy kia tới phụ cận, thế tiến công lại dừng lại, Vương Hiển tư thế bất động.

Hai cánh tay Vương Hiển rõ ràng đỡ lực, mềm mại buông xuống, một đại chùy phân lượng mười phần cũng lỏng ra, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, quả thực là đem gỗ đầy mặt đất đập thành cái hố to, làm cho cả đài rung ba lần, lung lay ba lần, kinh động tới một mảnh dưới đài.

Còn chưa chờ mọi người sợ hãi than xong, chỉ thấy Vương Hiển biến sắc, trắng bệch trắng bạc giống như mới từ trong phần mộ người chết đi ra xong vậy, hơn nữa tiếng kêu thảm thiết xuất ra từ trong miệng đại hán bảy thước thê thê thiết thiết, nhất thời trận trận âm phong nổi lên bốn phía, chỉ khiến mọi người không khỏi run run, mồ hôi lạnh phía sau đã rơi xuống.

Tiếng kêu thảm thiết cũng chỉ thốt ra phân nửa mà thôi, tiếp theo Vương Hiển hai mắt hướng về phía trước lộn, trong mắt người rõ ràng thấy nhiều, sau đó hướng phía sau ngã ra...

100. Chương 100

Tả Thiên Thu đối diện chính giữa bữa tiệc vừa nhìn thấy không hảo, trên đài này lấy mạng người, vậy thì nhanh chóng lui nhanh trên lôi đài, chúng gia đình phía sau cũng vội vàng theo đi tới.

Tới gần phụ cận, chỉ thấy Vương Hiển trên mặt sớm không còn huyết sắc, trắng bệch trắng bạc, vẻ mặt thống khổ vận vẹo tựa quỷ, tứ chi đan chéo không thể nhúc nhích, ngửa mặt hướng lên trời thẳng ở nơi nào, vết máu trên người rầu rĩ, đem trường sam hôi sắc ở giữa, thành một quầng sáng hồng đỏ bầm.

Cúi người xem xét hơi thở, ngược lại còn có khí, sờ lên mạch hẳn, hai tay này cũng bị nội lực chia nhau cắt nát, đầu khớp xương hai tay nát bấy. Vén vạt áo bên trong lên, Tả Thiên Thu lại ngốc ở nơi nào, mới biết đây mới là bị thảm nhất, Vương Hiển không may bị người một kiếm cắt mất rễ tử tôn, máu chảy đầm đìa lạc ở đó, vẫn như cũ là một phế nhân.

Tả Thiên Thu nhượng mảy, phát phát tay, để gia đình đuổi kịp đem Vương Hiển nâng xuống dưới, quay đầu nói với Lý Hưu Dữ:

“Lý giáo chủ không phải làm có chút quá mức rồi sao!”

Lý Hưu Dữ đạm nhiên cười, lại thật ra không thêm để ý tới, tựa như tính tình tùy hứng quen rồi vậy.

“Tả minh chủ nói quá lời, ta cũng chỉ là vì các thiếu hiệp bị hẳn mắc đi vào trong ra tay một chút mà thôi!”

Rõ ràng chính là Lý Hưu Dữ bực Vương Hiển nói những lời này, đối hẳn xuống tay nặng, chặt đứt hậu của người Vương gia. Khả đường đường Lý đại giáo chủ, lời nói lại là đường hoàng, đại nghĩa lăng nhiên. Khiến

cho dưới đài một vài môn phái bị Vương Hiên đánh rớt cũng la hét ầm ĩ cùng gió, Tả Thiên Thu cũng không hảo nói thêm cái gì nữa.

Vốn định mượn y ra tay làm Vương Hiên bị thương nặng, đưa y đuối xuống, khả y đem nguyên do tới thay cho mọi người bị Vương Hiên xuất đài, dưới đài này cũng là trăm trổ khen ngợi một mảnh, dám đuối xuống sợ là phải chịu bêu danh, giữ lại không ngoài mấy người thối tính tình nhảy ra sinh sự.

Oán giận thối chùy kia của Vương Hiên, người nói người không hảo sinh sự, vậy nói ta có hay không có, Tả Thiên Thu cảm giận cắn răng một cái, nói với Lý Hưu Dữ:

“Đã như vậy, như vậy Lý giáo chủ theo quy củ tiếp tục đi!”

Tả Thiên Thu vẻ mặt xấu xí, vừa chấp tay nói.

“Thỉnh!”

“Chậm đã!”

Lý Hưu Dữ khoe miệng giương lên, lên tiếng lưu lại Tả Thiên Thu sẽ xuống dưới.

“Tả minh chủ, tại hạ cũng không phải vì vị trí minh chủ này mà tới, khả việc lại quan hệ tới Kham Dư giáo, giao cho người khác tổng không bằng giao cho người ủy thác hảo!”

Tả Thiên Thu dừng lại bước chân mạnh quay người lại, một thân đạo cốt trước đó thoáng cái hóa thành hư ảo, lệ khí lẩn át mang tất cả theo, hàn khí tới xương từ trong xương cốt xông ra, võ lâm minh chủ tiền nhiệm vẻ mặt dữ tợn, hỏi lại:

“Theo như lời Lý giáo chủ thì người có thể ủy thác là ai?”

Khả nam tử trước mắt Tả Thiên Thu lại vừa lúc cùng hần hình thành đối lập rõ nét, vẻ mặt tươi cười, khuynh quốc khuynh thành, bạch y một thân, lộ ra ung dung.

“Ngoại trừ ngài vị Tả minh chủ này còn có thể có ai?!”

Thoáng cái Tả Thiên Thu đã bị gạt rồi, thật sự là nghĩ không ra, giáo chủ Kham Dư giáo này rốt cuộc muốn làm cái gì. Tuy nói Kham Dư giáo này cũng không nhúng tay tới vùng Trung Nguyên võ lâm, nhưng cũng khó bảo toàn hần bất thường động tâm tư với minh chủ vị này, nói ngay tới lời Lý Hưu Dữ nói trước đó đi, tuyệt đối là có ý tứ muốn đăng vị, thế nhưng tới đây, sao lại biến thành mình chậm trễ chứ?

Bị Lý Hưu Dữ lung lay thái độ bất định, Tả Thiên Thu bị làm cho hồ đồ, một người giả dối như vậy, không khỏi cũng lâm vào khó xử, một lòng tâm tư thiên chuyển, cũng không suy ra, nam tử trước mắt đẹp không tả nổi, rốt cuộc muốn cái gì.

101. Chương 101

Hoài nghi nhìn nam tử trước mắt, Tả Thiên Thu lộ ra một dáng tươi cười cứng ngắt.

“Lý giáo chủ nâng đỡ rồi! Chỉ là tại hạ đã rời khỏi giang hồ, không quản việc giang hồ nữa!

Nếu không biết hần là địch hay bạn, vẫn cứ dựa theo trước đã an bài, để nhi tử đăng vị mới là chính đạo.

Lý Hưu Dữ liếc mắt nhìn Tả Thiên Thu, tiểu ý trên mặt ngược lại càng thêm dày đặc.

“Cái gọi là hổ phụ vô khuyến tử, Tả minh chủ không phải còn có nhi tử sao? Tả minh chủ như vậy thâm minh đại nghĩa, một thân chính khí, nhi tử chỉ có thể là thanh xuất vu lam, càng tốt hơn!”

Cố ý nhấn nhá, quang mang trên tức chợt lóe ra, sợ rằng chỉ có chính y mới biết được.

“Vậy thỉnh Tả thiếu hiệp bắt đầu tập hợp, chủ trì công đạo cho Kham Dư giáo ta đi!”

Lời nói vừa ra, toàn trường không khỏi hoảng hốt.

Ai cũng biết Tả Tàn Niệm là lựa chọn sau cùng của võ lâm minh chủ này, theo lệ cũ sao thì cũng phải vào lúc không bình thường mới có thể lên đài. Nhưng đại hội này còn không có bao lâu, thì chỉ tên kêu người đứng đầu đi ra rồi.

Tả Thiên Thu cũng là sắc mặt cực kỳ xấu xí, khả lại không thể nói không được, vậy không bằng nói rõ cho mọi người, ta Tả gia trang sợ Lý Hưu Dữ sao! Cần phải là như thế đã sớm bắt đầu, vậy tất cả an bài đã bị quấy nhiễu.

Ngay khi Tả Thiên Thu vào thế khó xử, một người từ dưới đài cầm thương phi lên.

Một gương mặt thanh tú tuyệt tục, da thịt trắng nõn gần như trong suốt. Môi lược bạc đỏ mọng hơi mân, tóc vừa dài vừa đen bóng, thuận theo một thân lưu ly xanh nhạt đi xuống, thắt lưng trắng suốt, như nước suối chậm rãi chảy qua khe núi, vào sáng sớm, mang theo một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nếu nói Lý Hưu Dữ là anh đào trắng nửa đêm trong mộng tung bay, yêu dị diễm lệ, vậy người này chính là thanh mai sáng sớm nở phồng, lộng lẫy ngông nghênh.

Một thân hồng anh thật dài, dùng cánh tay mảnh khảnh để ở sau lưng, cùng khuôn mặt thanh lệ của thanh niên không tương xứng.

Người đó mở miệng kêu lên với Tả Thiên Thu:

“Cha!”

“Niệm nhi!”

Tả Thiên Thu khẽ cau mày, lạnh lùng nói:

“Người đang làm cái gì?”

Tả Tàn Niệm ánh mắt nhướn lên, lúc này mới nhìn ra mấy phần tương tự với tiền nhiệm mình chủ.

“Nếu người ta điểm tên, sao lại làm mất mặt mũi người ta, ta Tả gia trang cũng không phải bọn chuột nhắt nhất gan!”

Người đầu đã tới đây, Tả Thiên Thu còn có thể nói cái gì, chỉ có thể mũi chân điểm cái, phi thân xuống đài.

Tả Tàn Niệm sau khi nhìn hấn ngồi vào chỗ của mình, mới xoay người nói với Lý Hưu Dữ:

“Tại hạ Tả Tàn Niệm, đã đặc tội nhiều, mong rằng Lý giáo chủ bao dung! Thịnh!”

Lý Hưu Dữ gật đầu, bàn tay mảnh khảnh tham hướng bên hông mình, hơi nắm chặt, một đạo ngân quang đột nhiên hiện ra, kiếm khí lợi hại phá không, đem toàn bộ đại khí hóa thành hai nửa, lợi khí thành danh của sự phụ hấn liền hiện lên.

“Thịnh!”

Tả Tàn Niệm cũng không nói nhiều, trường thương nhoáng lên, hồng anh bỏ qua, một chiêu khởi phượng đăng giao, mạnh hướng Lý Hưu Dữ đâm tới, y cũng không thấy vân đạm phong khinh như trước, thân theo hướng thương đi, tránh về bên trái, chưởng trái cuốn, một thanh khuyển kiếm hướng về ngực thanh niên.

Một cây du long, bạc lóng lánh, hồng quang điểm điểm, cuộn cuộn nổi lên nhiều đóa thương hoa, một thanh ngân xà, lãnh nhận rền vang, hàn quang vắng khắp nơi, vẽ ra tầng tầng sương mờ, ủ ở xung quanh hai người. Hơn nữa một người là xinh đẹp vô song, một người thanh tú tuyệt tục, một chiêu một thức, mờ ảo linh động, biến ảo xảo diệu, dưới đài nhìn thấy tình cảnh đó trước còn âm âm, giờ không chút thanh âm.

Bảy mươi hai đường thương pháp khó khăn lắm dùng xong, Tả Tàn Niệm vẫn có phong cách quý phái lại bắt đầu nôn nóng, nhướn mày, trở tay cầm ngược ngân thương, xoay người lại liền đi, Lý Hưu Dữ cũng khua một kiếm hư đảo mắt đi tới phụ cận.

Tả Tàn Niệm ánh mắt không khỏi sáng ngời, hai tay nắm chuôi thương, cánh tay giữa vùng thắt lưng, xoay người xuất thương, đâm thẳng mặt Lý Hưu Dữ, một thương này cương mãnh ngoan tất, chính là Tả gia thương phải trong lúc lâm trận phá địch, một chiêu chuyển bại thành thắng hồi mã thương...

102. Chương 102

Năm đó Tả Thiên Thu ở Cầm Thai sơn đánh trận, đã từng dùng một chiêu thắng Bạch Đà đạo nhân nổi danh đã lâu, một thương hiểu rõ tính mạng của hắn. Từ nay về sau, Tả gia trang dương danh giang hồ, danh hào của Tả gia thương rộng mở, có thể thấy được chiêu ấy lợi hại không gì sánh được.

Trong nháy mắt thương đã tới trước mặt Lý Hưu Dữ, nhưng nam tử đẹp không giống bình thường kia, vẫn vững vàng như trước, di động thân mình, mũi kiếm hơi hướng về phía trước, liền đem một cây anh thương cuốn lấy, vững vàng dùng nội lực khóa chặt.

Tả Tàn Niệm nhíu đôi mày thanh tú, lại không nghĩ tới Lý Hưu Dữ sẽ cùng mình cứng đối cứng, không thể làm gì khác hơn là bức y buông tay, mãnh lực đẩy thương về phía trước, nhuyễn kiếm lại giống như ngân xà, không khỏi kinh hãi, ra sức hướng về phía sau, thân kiếm sáng bóng kia lại gắt gao kiếm lấy mũi thương, ở đó mà thu về.

Hai gò má thanh tú tuyệt tục của Tả Tàn Niệm đỏ bừng lên, mũi thương thủy chung thoát không khỏi kềm cặp hai bên. Lý Hưu Dữ mỉm cười, một đôi phượng nhãn tinh quang chợt lóe, hữu chưởng bỗng nhiên nhấc tới, chớp nhoáng ở trong không gian, cách một tiếng, một cây anh thương nứt ra thành hai nửa, tay trái run lên, mũi thương bị nhuyễn kiếm cuốn lấy thẳng tắp quăng ra ngoài, thẳng tới một người.

Triệu Thanh Khâu vẫn ngồi ở giữa tiệc, mắt thấy đầu thương kia thuận thế mà tới, hơi nhíu vầng xung quanh lông mày chặn lại nửa cây anh thương kia. Ngẩng đầu nhìn hướng trên đài.

Lúc này hai người trên đài từ lâu đã dừng lại, Lý Hưu Dữ cười dị thường yêu diễm, đối Tả Tàn Niệm ôm quyền:

“Đa tạ!”

Tả Tàn Niệm hắng giọng sắc mặt đứng ngậy ra, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm cắn chặt răng, mặt mũi dữ tợn, một đôi mắt đều là không cam lòng, khả lại không thể tránh được, đối Lý Hưu Dữ chấp tay, phi thân xuống đài.

Lý Hưu Dữ xoay người đối Triệu Thanh Khâu:

“Đao kiếm không có mắt, vẫn thỉnh thứ lỗi!”

Thu lại sắc mặt, trong đôi phượng nhãn của Lý Hưu Dữ là một loại băng lãnh không muốn ai biết, ung dung và mạn bất kinh tâm trước đó ở sâu trong con người tiêu thất. Trong ánh mắt, đã hoàn toàn là lãnh liệt âm ngoan, răng nanh tuyết trắng cùng lợi trào sắc bén, toàn thân hướng bốn phía tản ra khí thế kinh người, lại từ trong mỹ lệ toát ra yêu diễm vô cùng.

Đó là một Lý Hưu Dữ bất đồng với dĩ vãng, có lẽ nói, đây mới là Lý Hưu Dữ chân chính.

“Xem ra, ta Kham Dư giáo khoản xử án này vẫn là dựa vào bản thân rồi! Ta biết Vô Cực sơn trang nhất định không phục việc ta đề ra, vậy không bằng việc giang hồ dùng cách giang hồ giải quyết.”

Trên lôi đài, tựa như tiên lâm giới, nam tử kiêu căng, khoát tay, cánh tay mảnh khảnh liền chỉ hướng một người, người nọ lại không phải Triệu Thanh Khâu, mà là Vô Cực sơn trang đương gia Triệu Cực.

“Triệu trang chủ, đã như vậy, vẫn là mới người tới trước. Người nếu thua, sẽ để công tử duy nhất của người ở rể Kham Dư giáo. Ta nếu thua, ta kêu Minh Thư đi xuất gia làm ni cô!”

Triệu Cực ngồi ở đó, không giận mà ngược lại còn cười, nhưng hai tay nắm chặt gân xanh nổi đầy bán đứng tâm tình của hắn, mặt không có bất luận cái gì lộ ra, khóe miệng nhẹ nhàng động đậy, lạnh lùng lên tiếng:

“Vậy đắc tội rồi!”

Xoay tay lại rút đao, Triệu Cực thả người một cái, lên tới lôi đài cao hai người.

Cũng không giống trước đó, hai người ai cũng không động trước, chỉ là bình tĩnh nhìn đối phương. Dưới đài lại bùng nổ, nghị luận sôi nổi, khe khẽ thảo luận đến tội cùng là vì sao.

Khả người trong cuộc chân chính lại nhìn rõ ràng, cao thủ so chiêu cũng chính là một cái chớp mắt, một chiêu là có thể định thắng bại, còn hơn không dùng, cho nên hai người đứng yên ở đó, thực tế mới là chân chính độ sức.

103. Chương 103

Một loại ngưng trọng không khí rải ra, đem tiếng nói nhỏ thầm thì dưới đài chậm rãi trầm xuống, cho đến khi tiếng động không còn. Gió to nổi lên giống như cảm nhận được khấn trương giữa hai người, không khỏi mềm nhẹ xuống, trêu chọc tựa có tựa không sau góc áo hai người, đã bắt động.

Hai người ở trên lôi đài vẫn không nhúc nhích, mọi người ở đây vì bọn họ đã thiên trường địa cửu lâu như thế mà vẫn không có động tĩnh gì thì, hai người lại song song phi thân dựng lên, nhảy đến giữa không trung.

Giữa đao quang kiếm ảnh, đại khí lưu động cũng tăng theo, áp lực dày đặc thấp cuộn trào mãnh liệt mà tới, giống như nước biển cần nuốt tất cả, lại tựa núi xanh lừng không áp xuống, không khỏi làm người dưới đài há to miệng ra, ngay cả hô hấp đều quên mất, rất sợ một cái chớp mắt bỏ qua tình huống có thể trở thành truyền kỳ, chăm chú vào hai người, giao nhau ở giữa không trung, rơi xuống đất, đứng yên...

Rồi mới rơi xuống trên lôi đài, hai người đưa lưng về nhau, lại bắt động nữa.

Hồi lâu...

Nam tử phong hoa tuyệt đại kia, chậm rãi quay người lại, lộ ra dáng tươi cười tuyệt mỹ.

“Triệu trang chủ, hảo công phu!”

Sườn mặt đã diễm kia lại thiếu một sợi tóc đen, mỹ lệ lại không tổn hao gì.

“Đa tạ Lý giáo chủ!”

Triệu Cực cũng xoay người lại sắc mặt rất ư là bình tĩnh, nhìn không ra bất luận tình tự nào, chậm rãi giơ tay lên, ôm lấy ngực:

“Tại hạ chịu thua rồi!”

Nhất thời dưới đài một mảnh ồ lên, rõ ràng là Vô Cực đao của Triệu Cực xén một sợi tóc của Lý Hưu Dữ, sao lại biến thành Triệu Cực thua chứ, mọi người chẳng hiểu ra làm sao cả.

Lý Hưu Dữ mỉm cười cũng không nói quá nhiều, không có rêu rao trước đó, lại có thêm mấy tia bình thản.

“Triệu trang chủ khách khí rồi!”

“Ta đem nghịch tử này lên, mặc cho Lý giáo chủ xử lý!”

Triệu Cực phi thân xuống, rơi tới dưới đài, mọi người giờ mới nhìn rõ, thanh văn ngoại bào mặc lục sắc, chỗ bên trái ngực, một mảnh vải lay lay tròn tròn, ngay cả sợi tơ cũng chưa tuột, lộ ra lý y tuyết trắng, Triệu Cực ở trong một mảnh ánh mắt ngạc nhiên, vung tay lên, một người đã bị trối gô áp tới, quỳ trên mặt đất.

Người này chính là người luôn bị Lý Hưu Dữ ăn no không có chuyện gì tới tìm phiền toái, thần kỳ xui xẻo, Vô Cực sơn trang nhị công tử Triệu Trường Hữu!

Ánh mắt Lý Hưu Dữ rơi tới trên người Triệu Trường Hữu, tuôn ra ánh sáng ảm áp, lộ ra tiểu ý chân chính, không đời nào người phát hiện. Giống như ám hỏa ẩn sâu dưới lá khô, lại nóng rực lóng lánh khó có thể ẩn dấu.

Khả Triệu Cực còn lại là bất đồng, chưa xót nồng đậm lưu luyến ở bên mép, con mắt lay dánh ước ướn, lộ ra nhan sắc tươi vui, giống như cực kỳ uể oải nhắm lại hai mắt, khi lại chậm rãi mở ra thì, tuyệt quyết nhìn về phía tiểu nhi tử quỳ gối trước mặt mình.

Đột nhiên Triệu Cực lộ ra mỉm cười, lại một chút cũng không cảm giác được ảm áp, trái lại là một trận băng lãnh.

Dựa vào trực giác của bản năng, một loại sợ hãi không biết bò lên sau lưng Triệu Trường Hữu, Triệu nhị công tử bấp chận bị chuột rút run rẩy mở miệng kêu một tiếng “Cha!”

104. Chương 104

Một tiếng run rẩy giống như cái sàng còn chưa rơi ra, Triệu Cực vung tay trái lên hung hăng vỗ xuống, Triệu Cực không có trông cậy gì, tại chỗ đã ngã đập chết nhĩ tử này cho bớt phải lo.

Triệu Trường Hữu bị dọa lập tức bày ra ở đó, cha hắn đối cái động tác này của hắn, cũng là một hồi hai hồi, thể nhưng mỗi lần hắn nghĩ bàn tay to kia cao cao giờ lên, là sẽ không thực sự hạ xuống, nhưng thấy cặp mắt đã nhắm trước đó, lúc này chính là sự thật.

Lý Hưu Dữ mất mở trừng trừng nhìn cái tay kia cứ thế rơi xuống, thoáng cái ngay cả trái tim đều ngừng lại, chỗ nào đó sâu trong đáy lòng giống như sóng dữ trào ra, trần trụi bày ở trước mặt hắn, kinh ngạc, hoảng sợ, khiếp đảm, còn muốn mau đi cứu người.

Triệu Cực một chưởng thực sự vỗ ở trên người, tiếng vang nghe lên có vẻ rầu rĩ, lại dị thường rõ ràng quanh quẩn ở trong không gian đặc quánh, toàn trường kinh hãi lại một lần lạnh ngắt như tờ.

Khả người chịu một chưởng của Triệu Cực lại không phải Triệu Trường Hữu.

Người nọ đem Triệu Trường Hữu toàn bộ hộ ở trong người miễn cưỡng ngẩng đầu lên, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng oa một tiếng, phun ra một búng máu, nhiễm ở góc áo Triệu Cực, giống như một đám hoa thuốc phiện tiên diễm nở hoa.

“Ca!”

Triệu Trường Hữu biểu tình như muốn sắp khóc ra, khí lực không biết từ đâu tới, đem sợi dây vốn đang trói buộc rất chặt, nâng tay muốn lau đi vết máu bên mép Triệu Thanh Khâu, dường như chỉ cần lau khô cái này, thương của Triệu Thanh Khâu sẽ hảo lên.

Triệu Thanh Khâu cố sức nắm cánh tay bướng bỉnh lau khóe miệng mình, lộ ra một cái mỉm cười với Lý Hưu Dữ, thoải mái nói:

“Ta không sao!”

Lại quay đầu nói với Triệu Cực bị hành vi của mình chấn động ở đó.

“Cha, ngài hôm nay nếu như đánh chết đệ đệ rồi, tất sẽ thất tín với người ta, chính là bất nghĩa. Mà Kham Dư giáo nếu là không chịu bỏ qua như vậy, võ lâm lại sẽ nổi lên phân tranh, tới lúc đó sinh linh đồ thán, thêm nhiều thù oán, chính là bất nhân.”

Triệu Thanh Khâu ngừng lại một chút, ho nhẹ vài tiếng, dọa Triệu Trường Hữu không biết nên làm thế nào cho phải, nước mắt thẳng đảo quanh vành mắt, đôi mắt đỏ bừng lên.

“Ngài thường nói cư xử phải đại nhân đại nghĩa, việc bất nhân bất nghĩa này, sao có thể làm!”

Triệu Thanh Khâu nói vạn phần khẩn thiết, Triệu Cực nhìn khuôn mặt trắng bệch kia, đón nhận đôi con ngươi trong suốt kia, đối với nhĩ tử một tay giáo dục tới lớn, không phải thân sinh còn hơn hẳn thân sinh, vậy mà thấy xa lạ lên, hoàn toàn không biết hắn.

Bị chuyện trước mắt giống như đòn nghiêm trọng đánh sâu vào lui lại một bước, lại một bước, Vô Cực sơn trang trang chủ vẫn đều kiên cường hơn người lại lùi bước, thẳng đến đụng tới vật cứng phía sau mới bình tĩnh đứng ở đó, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở ra, ngửa mặt lên trời mà than:

“Xong, xong, xong!”

Con mắt nhỏ mảnh rõ ràng nhìn thấy, trần ngập bị thương không nói nên lời, nhìn kỹ nam tử trước mặt biến thành người xa lạ, bị thương bị người liếc mắt là có thể đơn giản phát giác.

“Từ nay về sau, hắn không phải người Triệu gia ta, tất cả cùng Vô Cực sơn trang không quan hệ!”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy có người vỗ tay hoan nghênh ba tiếng.

Trên đài, Lý Hưu Dữ chậm rãi buông tay, khôi phục thành Kham Dư giáo giáo chủ phiêu nhiên mà hào hiệp trước đó, giống như chưa từng có bất luận cuộc đánh nào trải qua.

“Hảo một Vô Cực sơn trang đại nhân đại nghĩa, tại hạ tất nhiên là kính nể không ngớt, khả hướng chi Triệu đại công tử có thể tiếp được một chương của Triệu trang chủ, tại hạ đã cảm thấy không bằng, xem ra vị trí võ lâm minh chủ này nên là họ Triệu mới đúng!”

Một cái xoay người vạt áo tung bay, Lý Hưu Dữ vẻ mặt nghiêm nghị nói với mọi người:

“Ta Lý Hưu Dữ tự nhân tâm phục khẩu phục, nguyện sai phái của Triệu minh chủ!”

Lại quay đầu, hướng Triệu Cực ôm quyền:

“Hai ngày sau, ta Kham Dư giáo tất tới đón người!”

Mũi chân vừa điểm thì đã giống như huyền nữ bay trên trời, Lý giáo chủ thả người mà đi, lưu lại Tả Tàn Niệm đang bóp chặt vào tay vịn làm bằng gỗ lim bên cạnh...

105. Chương 105

Sau khi Lý Hưu Dữ không chịu trách nhiệm ly khai, Tả Thiên Thu vốn định mượn chuyện đem võ lâm minh chủ ấy từ chối đi, khả mấy đại môn phái lại lục tục biểu thị cái nhìn của mình, lấy Tinh Từ am cùng Kim Kiếm phủ dẫn đầu, nhất trí hết lòng Triệu Thanh Khâu, Tả Thiên Thu bị đại thế bức bách, chỉ có thể tức giận vung tay mà đi.

Triệu Cực chờ người ở biệt viện Khương gia nâng Triệu Thanh Khâu về, đại phu chẩn trị qua, nói thương tới bên trong cần phải tĩnh dưỡng, Triệu phu nhân ngồi ở bên giường, một bên oán giận trạng phu, một bên túm tay đại nhi tử khóc lên, Triệu Trường Hữu cũng không dám nói lời nào, đứng ở một bên, bồi tiếng tí tách của nường hần.

Nhìn Triệu Thanh Khâu mang thương còn muốn an ủi, Triệu Cực hé ra khuôn mặt xấu xí muốn chết, lại do sai lầm của mình, không tiện mở miệng răn dạy.

Lúc này, phó nhân đi theo bưng cái khay đồ thắm tới gần, nói là Tả Thiên Thu đưa tới, Triệu Cực mặt nhăn mày nhíu nhìn qua, dưới phương khăn đồ thắm, đúng là minh chủ lệnh thuần hắc sắc.

Nắm chặt song quyền, xoay người lạnh lùng nói:

“Đừng khóc nữa!”

Hắn không nói hảo hảo, vừa nói như thế Triệu phu nhân đến là không phục, trái lại càng diễn càng ác, tiếng khóc đột nhiên cất cao, quả thật là ba âm tiết, rất có xu thế cố ý.

Tiểu nhi tử bị người đẩy ra ngoài không tính, đại nhi tử hảo hảo đi ra ngoài, cũng bị người đả thương nằm giường, còn có bản lĩnh ở chỗ này hung dữ với người ta.

Triệu Cực đối Triệu phu nhân trời sinh thắng hần này, vốn sẽ bị thiệt, lại là trước mặt nhiều người thế, cũng không hảo phát hỏa, chỉ có thể thấp giọng nói:

“Các người trước đi ra ngoài, ta cùng Thanh Khâu có lời muốn nói!”

Triệu phu nhân chùi chùi nước mắt, nhìn một chút Triệu Cực, lại nhìn một chút Khương Dương chờ người, vung khăn, mũi hừ một tiếng, mới kéo tiểu nhi tử của nàng, đi ra ngoài.

Chờ tất cả mọi người đi ra ngoài, Triệu Cực than nhẹ một tiếng:

“Ta mặc dù không biết ngươi và Lý Hưu Dữ có gì tam thích ứng, khả sự tình hôm nay có thể tới bước này, lại là hợp mưu của các người đi!”

Triệu Thanh Khâu gạt lệ cười.

“Vẫn không thể gạt được cha!”

Triệu Cực tiến lên một bước, khóa vùng lông mày, nghiêm mặt nói:

“Thanh Khâu, người rốt cục đang nghĩ cái gì? Như vậy Tả gia phụ tử kia há có thể từ bỏ ý đồ, đơn giản buông tha người! Vô Cực sơn trang tuy nói không thể lấy tay che trời, khả trên giang hồ coi như là có uy tín danh dự, người vì cái gì không thể làm mình chủ này không được! Để vì nường người lo lắng sợ hãi!”

Triệu Thanh Khâu hé ra khuôn mặt tao nhã tái nhợt, khả trong vẻ mặt lãnh tĩnh đậm mạc cũng nói có kiên nghị và cố chấp nói không nên lời.

“Tả chỉ muốn vì tìm ra hung thủ diệt Bạch gia một nhà của ta!”

Triệu Cực trong lòng giật mình.

“Thanh Khâu, sao lại suy nghĩ vậy, ta không phải cùng người đã nói đó là ngoài ý muốn!”

Triệu Thanh Khâu lại là ho nhẹ vài tiếng, Triệu Cực nhanh chóng bưng qua một chén ôn trà, Triệu Thanh Khâu lắc đầu.

“Cha là cùng ta nói rồi, thế nhưng làm sao ngoài ý muốn, có thể để Bạch gia ta một nhà sáu mươi ba khẩu, chịu khổ ngập đầu tai ương!”

“Này...”

Triệu Cực trong lúc nhất thời càng nói không lên lời.

“Hơn nữa ngài cũng vẫn chưa từng buông tha truy hỏi chuyện này không phải sao!”

Triệu Thanh Khâu miễn cưỡng ngồi dậy.

“Chỉ có ngồi lên vị trí này, mới có khả năng báo cừu của sáu mươi ba khẩu Bạch gia ta!”

“Người...”

Triệu Cực hít sâu một hơi, lại chậm rãi phun ra, chậm rãi mở miệng nói:

“Xem ra ý người đã quyết, ta cũng không thể miễn cưỡng, chỉ là làm việc phải đúng mực, đừng để nường người, và ta lo lắng!”

Thoáng dừng một chút, làm như nghiêm phụ Triệu Cực có chút xấu hổ, thế nhưng vẫn là nói ra.

“Thật sự gặp chuyện, cha người ở giang hồ còn có chút mặt mũi, còn có thể lấy vài phần tình mọn.”

Đem lệnh bài hắc sắc kia để vào trong tay Triệu Thanh Khâu, động tác hiểm có cho tới bây giờ chưa làm qua, thay Triệu Thanh Khâu dịch dịch góc chăn, Triệu Cực lặng yên tiêu sái đi ra ngoài.

Mới đi tới phân nửa, tựa như nghĩ tới cái gì lại quay lại.

“Nghĩ muốn biết huyết án của Bạch gia, chỉ cần tìm được một người, chính là tất cả có thể gỡ ra, tiếc là ta tìm hần mấy chục năm cũng không tìm được!”

Triệu Thanh Khâu không giải thích được nhìn về phía Triệu Cực.

“Người nọ là người duy nhất may mắn còn sót lại của Bạch gia, luận bối phận, người hần là gọi hần một tiếng cô phụ!”

Phảng phất giống như muốn buông gánh nặng ra, Vô Cực sơn trang tiền nhiệm trang chủ rõ ràng thừa nhận mình đã già nói.

106. Chương 106

Triệu gia lập Vô Cực sơn trang đã có trăm năm, trăm năm trôi qua, thú tức phụ nghênh thân, gả cô nương tống thân, không biết đã trải qua bao nhiêu hồi, chính là chưa từng có qua nhi tử đi ở rể, huống chi còn là mình cùng ma giáo kết thân, hôm nay lại là chuyện mới mẻ.

mang con dâu về, gả con gái đi

Lúc này, Triệu phu nhân đang ngồi ở bên giường đại nhi tử, kéo tay tiểu nhi tử, vừa nghĩ tới hai nhi tử, một người thì bị nội thương, một người không lâu sau thì rời xa mình, nước mắt ít nhiều lại rơi.

May là Triệu Thanh Khâu thoải mái nói, coi như là thú thân cho Trường Hữu, Triệu phu nhân vừa nghĩ Minh Thư kia cũng là đã gặp qua, đáng đáp hảo không nói, chỉ nhìn một cách đơn thuần phân tình nghĩa kia với Khương Vô Tà, hẳn cũng là tính nét nữ tử, nếu là sau khi thành thân thật có thể một lòng với Trường Hữu, không khỏi là chuyện tốt. Hơn nữa sự tình vẫn như cũ tới một bước này, muốn cho Triệu Cực đổi ý không cho nhi tử đi, đó là không có khả năng, không thể làm gì khác hơn là thoải mái như Triệu Thanh Khâu nói, lúc này mới hoàn toàn quên đi.

Rồi mới liền thu xếp chuẩn bị lễ sự cho Triệu Trường Hữu, nhưng Triệu Cực lại hé ra cái mặt nói cái gì cũng không cho, Triệu phu nhân cũng mặc kệ cái vẻ ngoài này của hắn, biến Khương gia biệt viện thành toàn bộ hồng, Triệu Cực một mực trốn ở trong phòng không chịu đi ra, mặc cho Triệu phu nhân rờn rã lần qua lần lại hai ngày.

Mắt thấy hai ngày trôi qua, đội ngũ còn không thấy tới đón người, Triệu Cực một mực ở trong phòng qua lại, nói thầm, Triệu phu nhân ngược lại nửa vui nửa buồn, vui chính là Trường Hữu có lẽ không cần đi? Buồn lại là con dâu đẹp như vậy sẽ không có rồi!

Trong lúc thở dài than ngắn, đã sắp tới trưa, đại đội nhân mã toàn bộ hồng trùng trùng điệp điệp chạy tới cửa lớn, dẫn đầu chính là Lý Hư Dữ một thân hồng y.

Nam tử khuôn mặt xinh đẹp mềm mại đáng yêu ở dưới một thân y vật đỏ thắm nổi bật lên, có thể nói là mỹ lệ cực kỳ, mị lực không giống trước đó ở trong không khí tỏa ra vị đạo dã diễm.

Người ta cũng tới rồi, không còn cách nào, Triệu Trường Hữu một thân tân lang phục sức bị thỉnh ra khỏi cửa, Triệu phu nhân đứng ở trong cửa mạnh lau nước mắt, Triệu Thanh an ủi tuy có đạo lý nhất định, khả đó cũng bất quá là thuốc an thần tự trấn an mà thôi, tới lúc rồi lại là một việc khác, mình luyện tiết nhi tử không nói, lại sợ nhi tử đi chịu ủy khuất.

Huống chi, nhi tử vừa đi, chẳng biết năm nào tháng nào mới có khả năng gặp lại, vừa nghĩ nhi tử trong lòng phải rời mình đi xa, trong lòng liền không còn vị gì.

Bốn tiểu thư đi theo phía sau nàng an ủi, vẻ mặt cũng không thể nói là vui vẻ, Triệu Trường Hữu khóc lóc thảm thiết kéo tay Triệu Thanh Khâu ngồi ở trong cái ghế, vẫn không chịu bước tới trước một bước.

Lý Hư Dữ nhìn tay kéo Triệu Thanh Khâu, đi tiến lên một bước, hơi ôm quyền.

“Các vị xin mời!”

Vừa duỗi tay thì túm qua cái tay kia, đem Triệu Trường Hữu cứng rắn kéo ra, nói cũng không nói nhét vào trong hỉ kiệu, cũng không quản lễ phép hay không, vung tay lên, đưa người đi mất.

Một mảnh tiếng hỉ nhạc ầm ầm đi từng tiếng từng tiếng Trường Hữu của Triệu phu nhân, Triệu Trường Hữu từ nay về sau chính là người của Kham Dư giáo.

Lắc lư một đường, cuối cùng ngừng lại, còn chưa phản ứng được, đã bị người che cái đầu(khăn voan) mời hạ kiệu.

Triệu Trường Hữu chỉ thấy qua người ta thú lão bà, cũng chưa thấy qua người ta đi ở rể, hẳn biết đây không cần che cái đầu, cho rằng đó là do tập tục, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ có thể trông thấy rất nhiều chiếc hài hồng sắc ở trước mặt lắc lư, còn có thắm hồng sắc thật dài từ ngoài cửa trải tới bên trong, cứ như vậy theo người ta quỳ rồi lại quỳ, đập rồi lại đập, tích lịch hồ hồ báai xong thiên địa, làm tân lang quan, ngay cả rượu cũng không tiếp, trực tiếp bị đưa vào động phòng.

Triệu Trường Hữu một người, ngồi ở hỉ sàng thật lớn, lão lão thực thực chờ tân nương tử Minh Thư của mình tới...

107. Chương 107

Nói về tiểu sắc lang Triệu Trường Hữu, phủ lên hỉ khăn, ngồi ở hỉ sàng lớn có điểm không nói nên lời, vừa nghĩ tới tân nương tử Minh Thư như hoa tựa kiêu, trong lòng giống như móng vuốt mèo đang cào, lật qua lật lại, miệng cười tới đều lệch ra một chỗ rồi.

Đối với việc có thể lấy được Minh Thư điểm lệ vô song, giờ này khắc này, Triệu nhị công tử trước đó hai ngày bởi vì bị cha muốn đuổi ra khỏi nhà, buồn bực và phiền toái trong lòng, cũng không tính là gì. Thực sự thì cảm thấy, dù sao cũng không quay về được Vô Cực sơn trang, hẳn cũng đã biết.

Còn nhớ tới nhụy ngọc đêm nay, từ nay về sau cũng sẽ hàng đêm sinh ca, nước miếng thiếu chút nữa thì chảy xuống, thở dài một tiếng, Triệu Trường Hữu khước mắt đuôi mày lại đều là vui mừng nói không nên lời.

Đang lúc chờ tới khó chịu, chợt nghe tiếng cửa nhẹ nhàng vang lên, một đội thị nữ hồng y nối đuôi nhau đi vào.

Trong mơ hồ có người tới gần mình, một tiếng tinh tế quan nhân thỉnh, Triệu Trường Hữu nhất thời trước mắt sáng ngời, hỉ khăn che đầu bị cái xúng can ứng thanh nhắc xuống.

Ngẩng đầu, lại ở trong nháy mắt tiếp đó, bị người trước mắt làm cho kinh sợ, cái miệng mở lớn cứng ở chỗ đó!

“Sao lại là ngươi!”

Trong tân phòng tựa như ban ngày, bởi vì xuất hiện người trước mắt, Triệu Trường Hữu giống như ve sầu ngủ đông, mồ hôi lạnh thuận theo phía sau lưng chảy xuống, hận không thể thấm ướt toàn bộ lưng.

Người nọ, một gương mặt phù dung, hình dạng là hảo nhất đẳng nhất, không biết là bởi hơi dính rượu nhạt, hay là bởi vì một thân hỉ phục, cả khuôn mặt giống như ngọc dị thường hồng nhuận, tiên diễm ướt át.

Đồng mâu dài nhỏ kia nháy mắt, trong nháy mắt liền đem cặp con ngươi ướt át như thủy tinh hòa tan, nổi lên phong vận yêu mị đã diễm, tất cả đều hóa thành một loại vẻ đẹp yêu diễm, giống như lấy bút lông phác họa tế mĩ, hơn nữa chiếc mũi cao thẳng cùng nét môi bạc tình, khuôn mặt xinh đẹp thêm mấy tia men say, so với bình thường càng thêm phần quyến rũ.

Nam tử khước miệng nhướn lên, nụ cười xinh đẹp không gì sánh được.

“Không phải ta thì còn có thể là ai!”

“Minh, Minh Thư mà!”

Triệu nhị công tử lại vì nam tử cười một cái khuynh thành, cười hai cái khuynh quốc kia mà da đầu tê dại, liền thấy không tốt.

“Hôm nay ngươi ta động phòng hoa chúc, ngươi tìm nàng làm cái gì!”

Triệu nhị công tử nghe vậy vừa hỏi, Lý Hưu Dữ mặc dù mang theo men say, cũng kiên trì trả lời.

“Lý Hưu Dữ, ngươi gạt ta!”

Lý Hưu Dữ tâm tình tốt, khả không có nghĩa là Triệu Trường Hữu ở đó cũng như thế. Bị người lặn qua lặn lại hồi lâu, kết quả lại là một hồi mộng đẹp, Triệu nhị công tử không khỏi cơn tức bốc lên, thoáng cái đứng dậy, chỉ mũi Lý đại giáo chủ giận dữ nói.

“Là ngươi nói để ta ở rể Kham Dư giáo, đường đường giáo chủ, ngươi sao có thể nói lời không tính!”

Nhìn ra Lý Hưu Dữ tâm tình cực kỳ tốt, dĩ nhiên đối với hành vi chỉ chớp mũi của Triệu Trường Hữu không gấp không buồn.

“Ta chỉ nói cho ngươi ở rể Kham Dư giáo, lại chưa nói, người ngươi thú là Minh Thư, vẫn là gả cho Lý Hưu Dữ ta đây!”

Vung tay lên, khiến mọi người, nam tử yêu diễm kia, tháo y khẩu cổ áo, trong tinh thần tựa như đang cười, chuẩn bị hút máu người ta, tình quái diễm lệ quyến rũ.

Nhìn nam tử, bởi vì tiểu ý mà lộ ra hàm răng ngấm lạnh, tiểu sắc lang trước đó còn lòng tràn đầy huyền tường, một tay túm chặt cổ áo, một bên run rẩy hướng lui bước phía trong giường, thanh âm có chút run rẩy.

“Người, người muốn làm cái gì!”

Nhẹ chạm vào gương mặt đã cứng ngắc của thanh niên, Lý Hưu Dữ một chân để ở bên giường.

“Người nói đi!”

108. Chương 108

Nhìn nam tử đẹp không tả nổi kia, Triệu Trường Hữu khiếp đảm đích xác hướng trong giường thẳng lùi.

Miệng còn chưa dừng, đã mang theo âm nức nở:

“Lý Hưu Dữ, ta với người không oán không thù, người vì sao cứ thích tìm ta phiền phức!”

Nghiêng người về phía trước, nắm lấy mắt cá chân thanh niên vẫn cuộn mình, đem thanh niên đang giãy dụa kéo tới dưới thân mình, trêu tức mà đáp:

“Vậy còn phải nói, đương nhiên là ăn no rồi không có việc gì làm!”

Mang theo men say hơi ẩm, đem thanh niên một thân hỉ bào đổ thẫm từng chút từng chút thoát ra, lộ ra hơn phân nửa thân thể tinh trắng.

Ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng mơn trớn cái trán trơn bóng của Triệu Trường Hữu, cái trán rộng rộng, tuy rằng thường bị người ta nói như thể là sự nghiệp thành công, nhưng hôm nay thanh niên bị mình đặt dưới thân này hiển nhiên là ngược lại, nhưng đúng là lại không ít phú quý. Thuận theo mũi xuống, điểm nhẹ chóp mũi cao thẳng kia, nhưng thấy không đã nghiêng, hơi cổ sức ngất một chút, không khỏi yêu thương lên. Lại chung quy sao cũng không đóng miệng được, cái miệng luôn luôn không nhường, lại luôn luôn ở trước mặt mình bại trận. Chậm rãi tuôn trào liên tục, chảy xuôi theo cái cổ nóng bỏng huyết dịch, tình cảm giống như sôi trào trong cơ thể, không chết không dừng. Đi xuống nữa, trong bàn tay, đó là trái tim cổ vũ, lực sinh mệnh sinh sôi không ngừng, kiên cường dẻo dai mà kiên nghị.

Theo chỗ ngón tay tới, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, tăng lớn tăng lớn da thịt, nhiễm lên vụ khí tình sắc.

Ngón tay chậm rãi vẽ vờ, như gió mát mơn trớn, lại như nước suối róc rách. Nhân tiện mà xuống, cầm lấy mắt cá chân thanh niên, gập lại một chân, ngón tay nhỏ dài, lại hướng về phía trước lưu động.

Dưới bàn tay, chỗ hơi thô chất, là chân nhỏ hình dáng tốt đẹp, không có chút dư thừa xinh đẹp khó có được, then chốt chính là vóc người cao gầy của thanh niên. Một chút hướng lên, bắp đùi cũng không cường tráng sừng trong chặt chẽ nhũn nhụi, mặc dù thanh niên kém cỏi, chỉ biết vui đùa, cũng không mất đi đáng răn chắc người học võ cần có.

Thoạt nhìn hình dạng rất tinh thần.

Ý nghĩ này cũng chỉ là vừa mới ở trong đầu xuất hiện, Lý Hưu Dữ há mồm xuống, liền cắn ở vị trí non mềm, giống như không phải da thịt của người ta.

Nhưng không nghe được tiếng kêu kinh thiên động địa như trước, kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lý Hưu Dữ hơi híp phượng nhãn nhìn tiểu sắc lang dưới thân bị mình lột tới sạch sẽ.

Triệu Trường Hữu trong mắt tuy rằng lấp lánh vô số ánh sao, mũi đỏ bừng, một khuôn mặt tuần tú tái nhợt xanh xám, nghĩ đến là tức giận không được, nhưng vẫn là cắn chặt môi dưới, không chịu kêu to một tiếng.

Lý Hưu Dữ nhìn thấy mà yêu thương, men say hơi xông thoáng cái tỉnh phân nửa, buông lỏng hai tay thanh niên bị mình chế trụ ở trên đầu.

“Người đang nháo phát cái gì!”

Hung hăng dùng tới hai tay tự do, lau đi nước mắt tràn lan ở khóe mắt, Triệu Trường Hữu chặt vật nằm ở dưới thân Lý Hưu Dữ, con mắt giận tới huyết hồng, giống như thỏ con nóng nảy, cắn răng nói:

“Người đem tâm hồn lão bà bị chuyển thử xem!”

Lý Hưu Dữ mới biết nguyên lai là ở chỗ này ói khí đây, cười yếu ớt giúp hắn lau đi nước mắt ở khóe mắt.

“Ta chưa bao giờ nói qua Minh Thư muốn gả cho người, là các người tự hiểu lầm, còn oán ai!”

Tay cầm giận chụp qua, Triệu Trường Hữu hung hăng lau chỗ bị Lý Hưu Dữ chạm qua.

“Người là ở trước mặt nhiều người nói, nói ta đùa giỡn Minh Thư phá hủy danh tiết của nàng, muốn ta ở rể Kham Dư giáo, tới chịu trách nhiệm!”

Lý Hưu Dữ lại chưa từ bỏ ý định, lại xoa mặt người ta, lau khóe mắt trống không kia.

“Người là ở rể Kham Dư giáo ta, khả người cùng người trước thiên địa tam bá chính là ta, cùng vào động phòng chính là ta, vén cái đầu của người cũng là ta...”

109. Chương 109

“Người là ở rể Kham Dư giáo ta, khả người cùng người trước thiên địa tam bá chính là ta, cùng vào động phòng chính là ta, vén cái đầu của người cũng là ta. Những chuyện này với Minh Thư không quan hệ, chính là người giữ có hối hận cũng không kịp nữa rồi!”

Gắt gao đặt ở trên người Triệu Trường Hữu độc nhất vô nhị kia, nam tử yếu đuối thường, đẹp không tả nổi, tàn khốc kể rõ số phận hắn sớm bị định rồi.

“Ta mới không cần cùng người trải qua cả đời!”

Triệu nhị công tử xui xẻo cuối cùng suy tàn giây dựa, cố sức kêu gào, hi vọng ma đầu trên người nghe xong là có thể rời khỏi mình.

Lý Hưu Dữ than nhẹ một tiếng, trong vẻ mặt thêm một tia ngưng trọng, không tự giác mang vẻ mặt bị thương tổn, sợ rằng ngay cả chính y cũng không biết.

“Ta so với Minh Thư kém ở chỗ nào!?”

Trong trống rỗng sinh ra vài phần tình cảm xa lạ, đường đường giáo chủ đại nhân Kham Dư giáo, theo men say hỏi ra lời rất không hợp với thân phận.

Triệu Trường Hữu bên kia còn đang kêu trời trách đất cũng bị câu hỏi của y làm sửng sốt, hít hít mũi, ngừng nức nở, nhìn nam tử trước mặt.

Trong tấm phòng đỏ thắm như ban ngày, gần gũi ngay cả vân da cũng thấy rõ.

Nam tử trước mắt, có khuôn mặt xinh đẹp mềm mại đáng yêu, còn muốn xinh đẹp hơn cả nữ tử.

Mây liễu tình tế, phối với cặp phượng nhãn kia, lóe ra quang huy say lòng người. Khóe miệng lợc hiễn bạc tình hơi nhướn lên, chính là mỉm cười khuynh thành khuynh quốc, thế nhưng mình lại rõ ràng biết, phía sau mỉm cười kia là dụng ý tà ác.

Nam tử so với Minh Thư hơn ba phần yêu mỹ và diễm lệ, so với Khương Tiểu Tiểu hơn năm phần quyến rũ và xinh đẹp.

Nghiêm túc luận bàn, chỗ kia so ra cũng không kém Minh Thư.

Thế nhưng...

“Người là nam nhân!”

Con mắt hàm nước mắt, tựa đầu tận lực xoay đến một bên, tiểu sắc lang khóc có được quyết tuyệt như vậy kêu lên.

Có thể buông tha mỹ sắc trước mắt như vậy, không thể không nói, Triệu nhị công tử là làm sao mà hạ được quyết tâm lớn như vậy.

“Hơn nữa, ca ca ta đã nói qua, cố gắng đừng cùng với người có liên quan nữa!”

Triệu Trường Hữu vẻ mặt ủy khuất, móp mép miệng tiếp tục đổ con mắt nói:

“Hắn nói, người dù có đẹp thế nào đi nữa, lại cũng là một nam tử! Không nên dính vào người. Một lần trước, đã từng giúp ta giấu diếm, tiếp theo nữa thì không dễ như vậy rồi! Cho nên từ nay về sau, muốn ta không nên cùng người gặp lại, phải cùng người cắt đứt!”

“Triệu Thanh Khâu!”

Lý Hưu Dữ hầu như dùng vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng quát.

Xoay khuôn mặt tựa phù dung, một đôi phượng nhãn dài nhỏ tràn đầy hàn ý thấm lạnh.

Khả Triệu nhị công tử vẫn đem đầu xoay ở một bên nơi nào nhìn tới, vẫn ở đó không biết sống chết thêm dầu vào nói:

“Ta đường đường nam nhi bảy thước bị người đặt ở dưới thân, ta một chút đều không thích!”

“Hảo, hảo, hảo!”

Lý Hưu Dữ thẳng đứng dậy, liên tục than ba tiếng, vẻ mặt tái xanh, dữ tợn đầy mắt, Triệu Trường Hữu cả người run lên, thầm nghĩ:

“Không hảo!”

Chỉ thấy, nam tử đã diễm kia, lại cúi người xuống, một lần nữa nắm mắt cá chân, bên khóe miệng hơi hơi lên, lộ ra mỉm cười tàn nhẫn như ác ma.

“Một hồi, người liền thích thôi!”

110. Chương 110

Để thân thể của thanh niên nằm nghiêng, hình thành tư thế thừa thụ dễ nhất trong sách, nắm mắt cá chân của hắn, khiến một bên bắp đùi uốn lượn, Lý Hưu Dữ lại không trực tiếp làm ra hình động.

Dù sao vẫn là có chút bận tâm, tiểu sắc lang bị mình đặt ở dưới thân, tuy rằng nhất gan sợ phiền phức, thế nhưng cũng có lúc cố chấp và quật cường vô cùng, nếu như hiện tại thực sự cường thượng, chưa biết chừng ngày mai lại làm ra thị phi gì đó ấy.

Khả tiểu sắc lang ở đó lại lảo lảo thật thật để hắn làm, dưới gan bàn chân liên tục loạn động, rồi lại không thể tránh ra được, bị người gắt gao vây ở dưới cơ thể.

Ngón tay thon dài, dính cực phẩm Cuồng Tiêu(dâm cuồng) mà Oanh Ca lấy ra từ Phù Dung Lâu, bôi lên, mang theo cảm giác mát mẻ đưa vào mỗi một vị trí ở phía sau, tinh tế vẽ loạn lên, lại không dám làm nhiều lắm, chỉ sợ biến thành giống như lần trước.

Ngón tay đồng thời tham nhập trong cơ thể, khiến cho Triệu Trường Hữu cực kỳ không khỏe một tiếng kêu đau đớn, rồi lại tận lực áp lại, rốt cuộc biểu hiện không chịu đơn giản thỏa hiệp, khả sắc mặt ửng đỏ đã bán đứng cảm giác ẩn nhẫn.

Nhìn vẻ mặt phần hận của thanh niên, trong lòng Lý Hưu Dữ cũng chẳng biết vì cái nguyên nhân gì, cực kỳ hài lòng.

Nặng nề đem mình nhập vào trong cơ thể thanh niên, chỗ sâu trong đó lửa nóng có cảm giác chặt trát, chỗ tầng da ngoài tiếp xúc khuếch tán ra, nhanh chóng cuộn trào toàn thân, đoạn cuối tốc hành mỗi một dây thần kinh, làm cho toàn bộ thần kinh khô khan đều mở rộng ra, xúc động mỗi một tế bào, làm cho bọn nó triệt để sinh động lên, có thể cảm giác được một phần tuyệt đỉnh, nam tử tuyệt sắc không khỏi phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Mà thanh niên dưới thân cũng bởi vì tiến nhập của y, trước đó không ngừng giãy dụa chống lại cũng ngừng lại, biến đổi thuận theo, tinh tế thở dốc, hồi phục khó chịu bị người đột nhiên đình nhập.

Thuận thuận sợi tóc đằng trước vểnh lên, Lý Hưu Dữ thấp giọng cười nói:

“Sao, thích rồi chứ!”

Thanh niên bị hấn xoay thành tư thế quái dị, con mắt đứng lên, hai mắt tròng lớn đỏ bừng, mơ hồ còn mang theo vài tia giọng mũi quát nói:

“Thích cái đầu người, người mau ra đi!”

Đối với thanh niên có một chút lực đạo uy hiếp, Lý Hưu Dữ chỉ là cười khê không nói, trái lại bắt đầu làm thêm vài động tác nặng thêm, rồi lại mặt nhăn mày nhu ngừng lại, hơi nâng nửa người trên, vồ vồ cái mông thanh niên.

“Người thả lỏng một chút, cứ như muốn đem ta cắn ấy!”

Triệu Trường Hữu vốn đã bắt đầu thành thật bị một câu nói đó bỗng nhiên nhảy dựng lên, ai mà nghĩ được là tư tế nằm nghiêng này thật sự không được tự nhiên, ôi hét thảm một tiếng, vậy mà xoay tới phần eo, lúc đó thì nằm úp sấp bất động ở đó.

Lý Hưu Dữ lông mi vừa nhướn, thò người qua, ác ý xoa phần eo tinh trang của Triệu Trường Hữu.

“Đáng đời, người lão lão thật thật bất động, sao lại xoay thế!”

Trong miệng mặc dù có chút hung dữ, thế nhưng trong giọng nói không đối bị người ta phát giác ra khẩn trương không lừa được ai, còn có lực đạo trên tay cũng nhẹ theo rất nhiều.

“Thế nào, còn đau không?”

Bởi vì trường kỳ sống an nhàn sung sướng, không hoạt động mấy, lần này xem ra xoay có chút lợi hại, Triệu Trường Hữu một bộ biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục hít thở, không mở miệng được.

Lý Hưu Dữ tuy nói mang theo men say bảy tám phần nhưng cũng rất là bất đắc dĩ, chậm rãi xoa, dưới tay là một mảnh da thịt cực nóng, dần dần thì thay đổi địa phương.

111. Chương 111

Để thân thể của thanh niên nằm nghiêng, hình thành tư thế thừa thụ dễ nhất trong sách, nắm mắt cá chân của hắn, khiến một bên bắp đùi uốn lượn, Lý Hưu Dữ lại không trực tiếp làm ra hính động.

Dù sao vẫn là có chút bận tâm, tiểu sắc lang bị mình đặt ở dưới thân, tuy rằng nhất gan sợ phiền phức, thế nhưng cũng có lúc cố chấp và quật cường vô cùng, nếu như hiện tại thực sự cường thượng, chưa biết chừng ngày mai lại làm ra thị phi gì đó ấy.

Khả tiểu sắc lang ở đó lại lão lão thật thật để hắn làm, dưới gan bàn chân liên tục loạn động, rồi lại không thể tránh ra được, bị người gắt gao vây ở dưới cơ thể.

Ngón tay thon dài, dính cực phẩm Cuồng Tiêu(đêm cuồng) mà Oanh Ca lấy ra từ Phù Dung Lô, bôi lên, mang theo cảm giác mát mẻ đưa vào mỗi một vị trí ở phía sau, tinh tế vẽ loạn lên, lại không dám làm nhiều lắm, chỉ sợ biến thành giống như lần trước.

Ngón tay đồng thời tham nhập trong cơ thể, khiến cho Triệu Trường Hữu cực kỳ không khỏe một tiếng kêu đau đớn, rồi lại tận lực áp lại, rốt cuộc biểu hiện không chịu đơn giản thỏa hiệp, khả sắc mặt ửng đỏ đã bán đứng cảm giác ẩn nhẫn.

Nhìn vẻ mặt phần hận của thanh niên, trong lòng Lý Hưu Dữ cũng chẳng biết vì cái nguyên nhân gì, cực kỳ hài lòng.

Nặng nề đem mình nhập vào trong cơ thể thanh niên, chỗ sâu trong đó lửa nóng có cảm giác chặt trát, chỗ tầng da ngoài tiếp xúc khuếch tán ra, nhanh chóng cuộn trào toàn thân, đoạn cuối tốc hành mỗi một dây thần kinh, làm cho toàn bộ thần kinh khô khan đều mở rộng ra, xúc động mỗi một tế bào, làm cho bọn

nó triệt để sinh động lên, có thể cảm giác được một phần tuyệt đỉnh, nam tử tuyệt sắc không khỏi phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Mà thanh niên dưới thân cũng bởi vì tiến nhập của y, trước đó không ngừng giãy dụa chống lại cũng ngừng lại, biến đổi thuận theo, tinh tế thở dốc, hồi phục khó chịu bị người đột nhiên đỉnh nhập.

Thuận thuận sợi tóc đằng trước vểnh lên, Lý Hưu Dữ thấp giọng cười nói:

“Sao, thích rồi chứ!”

Thanh niên bị hấn xoay thành tư thế quái dị, con mắt đứng lên, hai mắt tròng lớn đỏ bừng, mơ hồ còn mang theo vài tia giọng mũi quát nói:

“Thích cái đầu người, người mau ra đi!”

Đối với thanh niên có một chút lực đạo uy hiếp, Lý Hưu Dữ chỉ là cười khê không nói, trái lại bắt đầu làm thêm vài động tác nặng thêm, rồi lại mặt nhăn mày nhu ngừng lại, hơi nâng nửa người trên, vồ vồ cái mông thanh niên.

“Người thả lỏng một chút, cứ như muốn đem ta cắn ấy!”

Triệu Trường Hữu vốn đã bắt đầu thành thật bị một câu nói đó bỗng nhiên nhảy dựng lên, ai mà nghĩ được là tư thế nằm nghiêng này thật sự không được tự nhiên, ôi hét thảm một tiếng, vậy mà xoay tới phần eo, lúc đó thì nằm úp sấp bất động ở đó.

Lý Hưu Dữ lông mi vừa nhướn, thò người qua, ác ý xoa phần eo tinh trang của Triệu Trường Hữu.

“Đáng đời, người lão lão thật thật bất động, sao lại xoay thế!”

Trong miệng mặc dù có chút hung dữ, thế nhưng trong giọng nói không đối bị người ta phát giác ra khẩn trương không lừa được ai, còn có lực đạo trên tay cũng nhẹ theo rất nhiều.

“Thế nào, còn đau không?”

Bởi vì trường kỳ sống an nhàn sung sướng, không hoạt động mấy, lần này xem ra xoay có chút lợi hại, Triệu Trường Hữu một bộ biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục hít thở, không mở miệng được.

Lý Hưu Dữ tuy nói mang theo men say bảy tám phần nhưng cũng rất là bắt chặc dĩ, chậm rãi xoa, dưới tay là một mảnh da thịt cực nóng, dần dần thì thay đổi địa phương.

112. Chương 112

Cảm giác bây giờ của Triệu Trường Hữu, liền giống như một hài tử ham chơi, lừa Triệu Thanh Khâu len lén chạy đi hậu sơn, rông rã chơi điên cuồng cả một ngày, lại bị cha hấn bắt về gói lại dùng cành cây giáo dục, vào sáng sớm ngày thứ hai tỉnh lại thì, cả người đau nhức không nói, hoàn toàn không có khí lực rời giường.

Lười biếng động thử ngón tay, Triệu gia nhị gia đã quên thân ở chỗ nào ngay cả con mắt cũng không chịu cố sức mở.

Thế là nỗ lực muốn bỏ qua luôn tiếng tim đập trầm ổn, làm cho cổ mệt mỏi chậm rãi dây dưa dâng lên lại rồi trôi xuống, đem thân thể ngã vào trong giường chiếu mềm mại, thuận tiện đem một nhọc còn ở chỗ này áp chế xuống.

Cuối cùng dùng gương mặt thỏa mãn hạnh phúc cọ cọ góc cằm, Triệu Trường Hữu mới phát giác ra đã có chỗ nào không thích hợp.

Vẫn hằn là mình một người sống trong phòng, vậy mà còn có thể tồn tại khí tức của một người khác.

Triệu Trường Hữu cuối cùng cảm thấy sai khác, đột nhiên mở hai mắt, một tảng lớn đỏ tươi xuất hiện ở trước mắt.

Long phượng thêu kim sắc, trần nhà ngụ ý cát tường liền tuyệt đối không phải phòng mình bình thường, vừa mở mắt ra thì thấy gì đó, mắt lé qua, phía dưới đầu là chiếc gối hồng sắc, vậy mà còn là thành đôi xuất

hiện trong đường nhìn, kinh khủng nhất chính là, liền ngay cả góc chần mình gắt gao nắm lấy cũng là đồ tươi đỏ tươi.

Có thể là buổi sáng thì phản ứng của con người vốn sẽ có nửa nhịp chậm rãi, hơn nữa Triệu nhị công tử cũng không phải con người bình thường, cho nên lúc này mới nhớ tới, tất cả phát sinh ngày hôm qua.

Mình ở rể Kham Dư giáo, bá thiên địa, rồi mới đêm động phòng hoa chúc, tân nương tử Minh Thư bị Lý Hưu Dữ đánh tráo, trở lại chính là mình bị ma đầu kia đặt ở trên giường lăn qua lăn lại một đêm, đến nỗi mình lúc nào ngủ đi, cũng hoàn toàn chẳng biết.

Triệu Trường Hữu cuối cùng hiểu được, không khỏi khí dâng lên trong lòng, không để ý tới phần eo bunn rần, hạ thân cực độ bất hảo, đang muốn miễn cưỡng ngồi dậy thì, người nọ lại đi tới bên cạnh mình.

“Người cuối cùng cũng tỉnh!”

Triệu Trường Hữu sững sốt.

Người nọ mới là tuyệt sắc nhân gian, nhìn tới ánh mắt kia, trời sinh đã mang theo chữ mỉ, tuy có mang theo chút sầu khổ, thế nhưng chỉ là vô cùng đơn giản nhìn người, là đã có thể câu ra tâm phế người ta. Cái miệng nho nhỏ hơi mân, hàm dưới hơi đầy, một thân y phục lưu ly bạch, lay động mang theo phong tình khó chống đỡ.

Triệu Trường Hữu chậm rãi giơ tay lên, chỉ người đã diễm nọ trước mặt.

“Minh, Minh Thư!”

Ánh mắt của tiểu sắc lang, cũng không phải trên mặt quyền rũ kia của Minh Thư, mà là gắt gao nhìn chăm chăm cái eo nhỏ dương liễu ở bên bờ Thanh Hồ, từng bị mình lưu luyến ba thước, không đủ nắm chặt lấy.

“Người...!”

Trên phần eo mảnh khảnh, chính là không có đai lưng bó buộc, quần thân mở rộng cũng không có che được cái bụng nhỏ hơi hở ra.

Chính là dù có ngu ngốc thế nào cũng nhìn ra, chỗ ấy, đang mang một sinh mệnh mới, sắp sửa bắt đầu một đoạn lịch sử mới, giống như thái dương hồi sinh, mang tới cho người ta mang muốn và an ủi lớn nhất, người ta sẽ bởi vì hân tới mà khóc vì vui sướng. Chỗ ấy, huyết mạch của con người có thể sinh sôi kéo dài không ngừng, tiến trình sinh mệnh có thể như thoi đưa không ngừng, thời gian luân chuyển có thể nhẹ nhàng vui vẻ mà tới.

Một người vào lúc cuối cùng ở chỗ ấy vĩnh viễn đi xa, thế giới mới cuối cùng ở chỗ này mà tới!

Chuyện phiếm đã từng nói, mấy tháng sau ở nơi ấy, một hài tử sẽ từ chỗ ấy sinh ra!

113. Chương 113

Sự thực giống như sắt, giống như là trăm nghìn cân thiết chùy nặng nề, thẳng đầu mình mà xuống, ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, cứ như vậy gắt gao đập trên đầu, giống như máu trong toàn thân đều ở tích ở đây, trọng lượng như thác trời rơi xuống, áp tới Triệu Trường Hữu thẳng nghe ông một tiếng, hai mắt đảo lộn, chết ngất luôn.

Lúc tỉnh lại thì chỉ thấy một đám thị nữ bộ dáng nữ hài tử vây quanh mình, từng bước từng bước e thẹn khả ái, giống như bông hồng đầu xuân, riu ra riu rít khoa tay múa chân với mình, thỉnh thoảng còn dùng khăn tay che miệng len lén cười.

Thấy mình mở mắt, ầm cái rồi tản ra, sau đó một người nhanh chóng tiến lên, tập trung nhìn vào, lại là cố nhân Oanh Ca.

Oanh Ca trước tiên là sờ thử cái trán của Triệu Trường Hữu, lại chạm thử vào khuôn mặt tức giận kia, mới yên lòng.

“Công tử, chỗ ấy khó chịu không?!”

Triệu Trường Hữu mơ mơ màng màng, ngốc nghếch lắc đầu, nhưng con mắt nhòa đi, giống như chưa tỉnh lại.

Oanh Ca gật đầu, cười cười, biết hắn mê ngủ như thế, còn chưa có tỉnh tỉnh đi.

Trước đó cũng đã tỉnh đại phu coi qua rồi, đều nói không có việc gì, cũng liền không lưu ý gì, xoay người nói với người ở phía sau rằng:

“Minh hộ pháp hẳn tỉnh!”

“Nếu đã tỉnh, ta phải đi hồi giáo chủ một tiếng!”

Thanh âm lãnh lạnh như băng nhẹ nhàng lại đây, không có cảm giác chân thực, giống như cả người đều là trống rỗng. Sau mấy tiếng bàn ghế nhẹ nhàng vang lên, thì không còn động tĩnh.

Oanh Ca đỡ Triệu Trường Hữu ngồi xuống, đối các nữ hài tử còn đang hiếu kỳ nhìn bất đắc dĩ nói:

“Vị tỷ tỷ kia đi lấy cái gì tới tẩy rửa, ta lau mặt cho công tử!”

Mấy nữ hài tử kia một trận loạn xạ, đoàn người tách ra, đi ra là một người tuổi tác lớn hơn chút, trả lời:

“Ta đi múc nước cho công tử!”

“Các người cũng đừng coi nữa, đi lấy y phục tới đổi, còn có phân phó trừ phòng đem cháo nóng bưng tới!”

Hai ba người lớn hơn chút đi theo nàng ra ngoài, còn lưu lại năm sáu người đứng ở chỗ đó, trừng cặp mắt to trong veo như nước chăm chăm Triệu Trường Hữu.

Lý Hưu Dữ lúc qua đây thì thấy Oanh Ca tự lau mặt cho Triệu Trường Hữu, mà mấy nữ hài tử thì ở đó giống như xem kính chiếu ảnh, nhìn chăm chăm, ngay cả mình vào tới rồi cũng không biết.

kính chiếu ảnh: trò chơi dân gian, đặt ảnh phong cảnh dưới thấu kính, cho xem ảnh qua thấu kính(theo QT)

Lông mi tinh tế ép lại, cái trán vừa nhú, ho nhẹ vài tiếng, mấy nữ hài tử như vừa mộng tỉnh lại, nhất tề cúi người, cùng Oanh Ca kêu một tiếng giáo chủ.

“Như thế nào rồi?”

Vung tay một chút, đem những người rõ ràng coi náo nhiệt này đuổi về, xoay thân qua lấy tay sờ trán Triệu Trường Hữu.

Thanh niên vẫn ngồi nửa người, mang theo lực lượng toàn thân vung cánh tay hảo ý ra.

Vết tích ở mi đầu có xu thế tăng lên, khóe mắt của Lý Hưu Dữ nhướn lên, trong biểu tình mang theo vài phần ngấm lạnh.

“Người lại đang nháo cái gì!”

“Lý Hưu Dữ!”

Tiếng nói cất lên quá cao, cùng với tình sự đêm qua khiến cho nửa người dưới thực sự không có khí lực, chỉ có thể ngồi ở đó chỉ nam tử yếu đuối vô song trước mắt này, hơn nữa bởi vì giấc ngủ không đủ mà con mắt sưng lên, thực sự không có lực uy hiếp gì.

“Người đem ta Triệu Trường Hữu là kẻ ngu si sao!”

Lý Hưu Dữ mỉm cười cười, mi đầu cau mày chậm rãi giãn ra, nam tử giống như mẫu đơn tuyết điềm, trong nắng sớm, phong tình vạn chủng...

114. Chương 114

“Người không phải là thằng đàn sao?!”

Trong nắng sớm, nam tử tuyệt sắc, mỉm cười một cái, mặt nhẵn mịn nhú chậm rãi giãn ra, phong tình vạn chủng mà trả lời:

“Người!”

Ngón trỏ của thanh niên run rẩy lớn, hé ra khuôn mặt tuần tú hăng giọng một chút, lại bị một câu nói của Lý Hưu Dữ làm cho tức giận đến không biết nói gì cho tốt.

Ngón tay ấn thẳng xuống chóp mũi mình, Lý Hưu Dữ nghiêng người tới.

“Nhìn bộ dạng này của người, không ngờ cùng thật là lạ đó!”

Lời nói không có bất luận ác ý gì, nhưng khiến cho Triệu Trường Hữu càng lớn, cũng cảm giận nhìn ra nam tử kia dần dần tiếp cận, trong con ngươi đen nhạt tất cả đều là cái bóng yêu diễm của nam tử.

Lý Hưu Dữ híp lại phượng nhãn quan sát thanh niên rất là bị thương trước mắt, cũng thấy được có chút hối hận, lời nói vừa rồi quá nghiêm trọng rồi. Tuy nói là lời vui đùa trong lúc vô ý, thế nhưng nghe vào trong tai người khác, khả năng chính là một loại ý tứ khác đi.

Lại một lần nữa vươn tay qua, muốn mượn phần hối hận đó của mình có thể nhấn nhủ ra ngoài, lại bởi vì thanh niên kia tản ra khí tức cự tuyệt vì vậy mà dừng ở nửa đường.

Triệu Trường Hữu gắt gao trừng đôi tay đang duỗi tới nửa chừng kia, không nhìn Lý Hưu Dữ.

“Vậy có thể trêu đùa ta, khiến ta kẻ ngu si này bị cha đánh, đúng không?!”

Lý Hưu Dữ cuối cùng buông cái tay treo lơ lửng kia, thẳng đứng người dậy, sắc mặt trầm xuống.

“Đều nói người ở rể Kham Dư giáo cùng Minh Thư không quan hệ, cùng người bá thiên địa chính là ta, đêm xuân nhất độ cũng là ta!”

Vừa dứt lời, Triệu Trường Hữu lại đột nhiên khi không nở nụ cười.

“Lý Hưu Dữ, người thực đem ta Triệu Trường Hữu là ngu ngốc sao?!”

Ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lý Hưu Dữ phong hoa tuyệt đại, kinh vi thiên nhân, khiến y không quen thấy dáng tươi cười của Triệu nhị công tử phải nhìn tỉ mỉ.

“Cùng Minh Thư không quan hệ?!”

“Cùng nàng không quan hệ, vì sao ở Tả gia trang, người luôn mồm muốn ta chịu trách nhiệm! Cùng nàng không quan hệ, vì sao hôm trước tân hôn nàng lại xuất hiện trong phòng ta!”

“Lý Hưu Dữ, ta Triệu Trường Hữu bất tài, thế nhưng đầu óc vẫn phải có, người đừng nghĩ đem ta đi gánh oan ức của ai đó!”

“Oan ức? Oan ức gì, người lại muốn đi gánh oan ức của ai?”

Lý Hưu Dữ một phiên lời nói ra, Triệu Trường Hữu ngược lại á khẩu không trả lời được, lấy chỉ số thông minh của y nơi nào nghĩ ra oan ức là ai. Chớp mắt, rốt cuộc có vài phần hiểu ra, không giống như lời Lý Hưu Dữ nói ngốc quá a.

“Người, người dám nói, Minh Thư hoài hài tử không phải sự thực, dám nói không có tâm tư bắt ta gánh trách nhiệm!”

Lý Hưu Dữ thấy bộ dáng kia của hắn, hé ra miệng, lấp bắp, vẫn là chẳng có tầm mắt gì, vẫn là Triệu Trường Hữu ngốc nghếch, cũng yên lòng hơn, thâm nghĩ: dù lần qua lần lại thế nào cũng bắt quá là tiểu quỷ của Diêm La điện, thật đúng là có thể lên Linh Tiêu bảo điện. Lý đại giáo chủ không khỏi lại khôi phục bộ dáng khí định thần nhàn.

“Người đã không muốn như thế, tốt lắm! Minh Thư hoài hài tử là thật, nói trắng ra là, rõ ràng là bắt người tới chịu trách nhiệm, người có thể như thế nào, người lại có thể ra làm sao!”

Câu dẫn ra nét mặt tươi cười ác ý, Lý Hưu Dữ nói ra chính là lời tàn khốc không gì sánh được.

Triệu Trường Hữu lại hoa mắt, vẫn là không nghĩ tới, đường đường Kham Dư giáo giáo chủ còn có thể đánh đá và da mặt dày như thế.

Theo như lời người ta nói, hấn có thể làm sao, lại có thể làm thế nào đây.

Cười, xong rồi! Thiên địa, lạy rồi! Trên giang hồ, đều đã biết! Nhà, càng trở về không được!

Còn có thể như thế nào!

Cẩn rằng một cái, Triệu Trường Hữu hung hăng trừng Lý Hưu Dữ một cái, lôi kéo chân, chạy vào trong, không để ý tới cái cười giống như yêu tinh của nam nhân kia.

115. Chương 115

Tuyệt đại nam tử nhẹ nhàng cười còn nghĩ muốn nói thêm lời gì đó, tiến lên, chạm thử vào Triệu nhị công tử cố ý tránh vào trong chân bông, lại bị người ta lắc mình lách tránh ra.

Nhướng mây, Lý Hưu Dữ cực kỳ bất mãn động tác né tránh của Triệu Trường Hữu, chưa từ bỏ ý định vươn tay ra chạm, lại tránh, lại chạm, lại tránh, thẳng đến cái đồng bông bông cao cao kia đẩy vào góc chết, khả người ta lại ẩn ở trong không chịu ra.

Mi đầu Lý Hưu Dữ càng nhăn càng sâu, trêu tức trên mặt ngược lại càng ngày càng hơn, đơn giản cánh tay vung lên, cuốn lấy đồng bông dỗi giả chết kia, gắt gao đè ép xuống, đem mọi khe che kín hết.

Không cần lâu la gì, người ở bên trong nhiều ít không chịu nổi động tác đứng lên, phát sinh âm hưởng ô ô, giãy dụa muốn ra, thẳng đến Lý đại giáo chủ đẹp vô cùng kia cuối cùng thỏa mãn, mới buông tay.

Cuối cùng Triệu Trường Hữu ra ngoài, khuôn mặt xanh tím vì nghẹn, không khí thanh tân bên ngoài bỗng nhiên đổ vào trong ***g ngực, ngăn chặn hết khí thông suốt, thoáng cái thì sắc ra nước mắt.

Triệu Trường Hữu một bên vất vả toàn lực liều mạng ho khan, một bên xoay tay lại đẩy ra Lý Hưu Dữ nhanh chóng tiến lên hỗ trợ, buồn bực hung hăng lại liếc mắt, ôm quyết tâm định cùng hấn nói chuyện, lúc dừng ho khan lại vén chân, chui vào.

Lý Hưu Dữ lẳng lẳng nhìn đồng chân thành một đoàn kia, không biết đang suy nghĩ cái gì, sờ thử vị trí xem chừng là cái đầu bị che:

“Nhớ kỹ lát nữa đi ra đem cháo ăn sạch!”

Thấy thanh niên ở đó vẫn không có phản ứng, đường đường Lý đại giáo chủ vậy mà vẻ mặt bó tay đi ra ngoài.

Dùng chân che đầu, Triệu nhị công tử lại cũng vẫn cảm giác được cái vỗ mềm nhẹ của nam tử, khả vừa nghĩ tới những chuyện nam tử gây nên thì muôn vạn ủy khuất nảy lên trong lòng.

Từ lúc dưới chân Phượng Hoàng sơn, y xen vào việc của người khác cớ quần mình bắt đầu, mình liều chịu khi dễ của y. Không nói đến trước cửa Lạc thành, do y thay nữ trang cho mình bị mọi người chế nhạo.

Những việc này đều là việc nhỏ, thế nhưng y ngàn vạn lần không nên, lại đem oan ức lớn như vậy chụp ở trên đầu mình.

Mình ở ven bờ Thanh hồ ác ý đùa giỡn nàng, thế nhưng chưa chạm nàng một ngón tay nào a, cái bụng lớn kia rõ ràng cùng mình không quan hệ, vì cái gì còn muốn tìm kẻ chết thay không may như mình!

Càng là tức giận, y lại nhiều lần đem mình đường đường bảy thước nam nhi đặt ở dưới thân, làm ra cái loại sự tình mất mặt này, còn để Oanh Ca nhìn cái chỗ kia.

Những ủy khuất này có thể nói với ai, lại làm sao có thể nói ra lời.

Ủy ủy khuất khuất cọ khóe mắt một chút, Triệu Trường Hữu nghẹn ngào một chút.

Hiện tại càng tốt, vì ma đầu này, cha muốn đánh chết mình, ca lại giận mình, để mình có nhà không thể về, có thân không thể nhận, chỉ có thể lẻ loi hiu quạnh ở chỗ này bị y khi dễ.

Túm túm góc chăn, Triệu nhị công tử càng nghĩ tới mình càng thấy khổ sở, lại nghen ngào một chút.

Vì cái gì mình phải gặp gỡ gia hỏa như thế a!

Mệnh của mình sao lại khổ như thế!

Nếu như không gặp qua y, e rằng mình, đã sớm cùng Khương Tiểu Tiểu thành chuyện tốt rồi, nói không chừng hài tử so với của trong bụng Minh Thư còn lớn hơn!

Mình cũng không cần rời nhà, chắc chắn ở Vô Cực sơn trang, ôm Khương Tiểu Tiểu, uống lương trà vui vẻ rồi.

Chỗ nào giống hiện tại, phải trốn ở trong chăn mất mặt không nói, còn nóng như thế!

Đúng vậy, ở đây nóng không nói, còn rất tối, tựa như đã là ban đêm, nghĩ, muốn đi ngủ...

Nghĩ rồi lại nghĩ, người không khỏi mơ hồ lên.

Chậm rãi, nhắm lại còn mất phi thường nặng nề...

Triệu nhị công tử vừa rồi còn đang trách trời mắng đất, vậy mà đã ngủ mất rồi.

Chờ tới lúc hần mở mắt, sắc trời đã tối sầm đi...

116. Chương 116

Sắc trời cũng chỉ là hơi ảm đạm, có vài tia sáng mờ nhạt mờ hồ xuất hiện viền quanh người nam tử, mấy tia vỡ bắn lại tán ở nữ nhi gia đều ánh lên trên dung mạo, miệng bạc tình nhẹ nhàng tiết lộ tình tự trong miệng, sống mũi cao thẳng thoát nhìn thập phần anh khí, nhưng biến thành cả khuôn mặt đầy mị khí.

Đây là Lý Hưu Dữ mà Triệu Trường Hữu chưa từng thấy qua.

Bất đồng với đường hoàng và xinh đẹp trước đó, nam tử lúc này không mang theo khuôn mặt ác ý, an tĩnh giống như trà hương ảm áp, mềm ấm duy nhất, bình dị gần gũi.

Người nếu là nữ tử, không biết nên có bao nhiêu hảo!

Chính là thực sự có thể cùng người bên nhau suốt đời.

Thế nhưng hôm nay, làm kẻ chết thay không nói, còn muốn bị người chế nhạo.

Ta Triệu Trường Hữu mặc dù danh tiếng vô cùng xấu, khả năng có nghĩa là ta có thể không sĩ diện, mặc người xâm lược.

Than nhẹ một tiếng, Triệu Trường Hữu đã có quyết định của mình, vươn tay ra, đẩy đẩy nam tử còn đang trong mộng.

Nam tử chậm rãi vén tầm mắt, vung lên khoe miệng, lộ ra nét tươi cười lười nhác, trong giây phút, bầu không khí đã bị khí tức đã diễm vây quanh.

“Đói bụng sao?!”

Giơ tay lên, muốn chạm lên gương mặt của thanh niên, lại bị thanh niên cố ý tránh ra, Triệu Trường Hữu không nhìn tới bộ dáng khuynh quốc khuynh thành kia, cúi đầu.

“Ta phải về nhà!”

Lý Hưu Dữ ngồi thẳng người, thuận thuận tóc dài có chút mất trật tự, tựa như không có nghe thấy rõ ràng, không giải thích được hỏi lại:

“Người nói cái gì?!”

“Ta phải về nhà!”

Triệu nhị công tử chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi ánh mắt trong suốt sáng hiện ra, lộ ra kiên quyết không gì sánh được.

Nét tươi cười mỹ lệ trước đó chậm rãi lui bước, lộ ra hàn ý đâm vào người ta.

“Trở về, người đang nói đùa hả?”

“Không có, ta phải về nhà!”

Nhìn Triệu Trường Hữu quyết ý đã định, nam tử trái lại nhẹ cười ra tiếng:

“Trở về, trở về nơi nào? Vô Cực sơn trang?! Cha ngươi không phải sớm đem ngươi trục xuất khỏi gia môn rồi sao? Ngươi còn có thể quay về đâu?! Hơn nữa...”

Lý Hưu Dữ nói tới đây, lại ngừng lại, do dự mà suy nghĩ một chút, lại tận lực đem nửa câu sau nuốt lại.

“Vậy ta cũng phải về!”

Triệu Trường Hữu kiên trì quyết định của mình, khiến Lý Hưu Dữ không khỏi tiếng lòng ngẩn ngơ, cấp bách khấn trương lên.

“Ở chỗ này không tốt sao?”

“Ở chỗ này suốt ngày để cho người khác thấy bụng Minh Thư thì chê cười ta sao!”

Triệu Trường Hữu thẳng lưng lên, trừng lớn hai mắt nhìn nam tử, nam tử bị hấn nhìn vậy mà nhất thời không nói gì.

Đẩy ra nam tử đang ngăn trở lối đi, Triệu Trường Hữu xuống giường, thắt lưng xương cốt có chút đau xót, thể nhưng vị trí kết hợp một đêm cũng không đau giống như lần đầu, vẫn hoạt động như thường. Không để ý tới nam tử ngồi trên giường, tự cố mặc vào xiêm y bên cạnh.

Vạt áo tung bay tựa như hồ điệp mở cánh, trong không trung xoay tròn, nở rộ, họa ra cái bóng hoa lệ, chỉ tới khi cánh chim kia nhẹ rơi, Lý Hưu Dữ mới phản ứng lại. Ở chỗ người người không dễ thấy, nắm chặt song quyền, cố ý cười ra tiếng:

“Vậy ta phải xem thử cái nhà này, có thể trở về hay không!”

Xoay người nằm ra, Lý Hưu Dữ bắt chân lên, không đi quần thanh niên, đẩy ra cửa phòng, đi ra sân, ly khai thế giới của y.

Mặt trời chiều ngả về tây, mang theo nắng chiều hồng sắc, sạch sẽ mà sáng sủa, ôn nhu... Lại mang theo chút chút đau thương...

Oanh ca qua hỏi có thể ăn cơm hay không, đẩy ra cửa phòng giáo chủ, nhưng phát hiện bên trong vậy mà không một bóng người...

117. Chương 117

Kể rằng Triệu Trường Hữu rời đi Lý Hưu Dữ, lại sững sờ ở trên đường cái.

Tất cả tiếng động lớn kia, phảng phất như cùng mình không quan hệ, trong đám người nhộn nhịp, lại phát hiện mình không biết đi hướng nào.

Tuy rằng miệng nói về nhà về nhà, thể nhưng thực đi ra rồi, không biết làm sao đi về nhà.

Nương nơi đó còn hảo nói, chính là tính tình lão cha nhà mình, mình cũng biết, lời hấn nói ra sẽ không thu hồi. Còn có ca ở đó, đều nói không muốn mình và Lý Hưu Dữ vắng lại, thể nhưng mình và y lại làm cái loại chuyện này, nếu như ca ca biết, còn chưa biết làm sao, đừng thấy bộ dáng ôn hòa nhã nhặn bình thường, một khi đã giận giữ, kia mới là sự tình đáng sợ nhất.

Ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, cho tới nay đều là Triệu nhị công tử không tâm không can, lần đầu tiên cảm giác được tiền đồ mơ hồ, ngốc ngơ ngác sững sờ ở đó.

Bóng lưng hiu quạnh giống như bị người vứt bỏ, chiếu vào trong mắt Lý Hưu Dữ vẫn đi theo phía sau hấn, chát chát không biết là tư vị gì.

Cũng không biết mình là do mình không đúng, vậy mà đối oan gia này dứt bỏ không được, không có phong thái của dĩ vãng, một điểm cũng không giống Lý Hưu Dữ trước đây. Cái gì lãnh tĩnh tự chế, cái gì đường hoàng khinh cuồng, hết thấy đều biến mất không còn, phần hận và ảo não tràn đầy.

Vừa nghĩ tới như vậy như vậy, tâm tình liền biến phiền muộn càng thêm phiền muộn, giống như huyết quản toàn thân đều mở rộng không được, chỉ có hung hăng khi dễ hần, mới có thể phát tiết tình tự của bản thân. Nhưng chỉ cần cặp mắt trong suốt kia, vành mắt đỏ lên, hiện ra một tầng hơi nước hơi mỏng, là có thể bảo trái tim điên cuồng rầm rĩ mềm mại xuống, làm sao cũng không chịu đi thương tổn thanh niên suất khí kia.

Cho nên, ba tháng qua, mới có thể nhọc lòng, tìm ra cơ như vậy đưa hần khóa bên người, nơi nào nghĩ lại bị hần như vậy khinh thị chà đạp.

Lý Hưu Dữ chăm chú mân khước miệng hơi mỏng, sinh ra vài phần oán trách có một không hai, cộng thêm có phần nhẫn nại, không biết dẫn tới bao nhiêu kinh diễm. Khả nam tử mỹ tới kinh thiên động địa kia, giữa mi nén giận, chăm chú chăm chăm nơi khác, một lòng đều treo ở trên người Triệu Trường Hữu, còn không tự biết!

Đứng trước thanh niên kia chịu bội lần đả kích, cúi thấp đầu về mặt buồn khổ tiêu sái, mặc cho mọi người đối nam tử phía sau hần nghị luận, cũng không phát hiện, bất quá, cái đó và công phu mèo quào của thanh niên cũng là có quan hệ.

Cái bụng một trận vang lên, bị gánh nặng sự thực áp lên vẫn không dậy nổi người, lúc này mới nhớ tới, cả ngày hôm nay chưa có hụm nước nào, tới giờ là hoàng hôn rồi, nhưng ngay cả điểm tâm cũng chưa có ăn qua!

Sờ sờ túi tiền, còn có mấy ngân phiếu giấy hồng cùng hơn mười lượng bạc vụn, này đều phải quy vào anh minh quyết toán của Triệu phu nhân, vốn là tiền lì xì dùng làm phần thưởng, nơi nào nghĩ tới vậy mà thành tiền vốn rời nhà trốn đi của con nàng.

Cũng không có tâm tình ăn cái gì, tùy tiện tìm một trà lâu chất lượng thường thường, Triệu nhị công tử liền đi vào, lấy một chỗ hảo hảo ngồi xuống, điểm mấy người đang ăn, con mắt hơi nghiêng, chỉ thấy một đám người ô ô ương ương cũng theo tới.

Bởi vì đang gặp giờ cơm, mà cái bàn và cây cột chỗ quẹo của Triệu Trường Hữu chỉ ngồi một người, còn lại đều là đầy ắp, một đám người kia cũng không có chỗ.

Tiểu nhị nói vài câu, liền chạy tới hướng Triệu Trường Hữu.

“Gia, người xem có thể cùng người khác cùng bàn chứ!”

Triệu Trường Hữu vốn là trong lòng không thoải mái, còn muốn cùng người khác hợp bàn, hần vậy như thể ăn cơm xong a, con mắt trừng, khí thế tới.

“Bản công tử cũng thiếu người tiền, bằng cái gì phải ủy khuất mình!”

Có thể là những người đó cũng không phải cái gì thiện lương, nghe Triệu Trường Hữu vừa nói như thế, tiểu nhị sắc bén hé ra khuôn mặt đầy mỡ.

“Công tử dàn xếp một chút, người xem!”

“Hừ!”

Triệu Trường Hữu mũi nhăn nhục, hừ nhẹ một tiếng, chính là không chịu đồng ý.

Lại thấy một người tiến lên, đại đao vỗ cái, chấn động bàn run lên.

“Ta tưởng là ai, nguyên là con rể ở rể của Kham Dư giáo kia a!”

118. Chương 118

“Ta tưởng là ai, nguyên là con rể ở rể của Kham Dư giáo kia a!”

Người nói lời đó là đại hán áo xám, mặt râu quai nón, hai đường lông mày lưỡi mác tục tằng, chỗ có đặc điểm nhất là một vết sẹo do đao chỗ khóe mắt, dữ tợn thẳng tới cuối.

Triệu Trường Hữu vọt một tiếng đứng lên, lực tác dụng cường đại đem cái ghế lật nhào, nặng nề đổ ở tảng đá trên mặt đất, tạo thành âm hưởng thật lớn, thoáng cái đã kinh động tới động tĩnh khắp nơi.

“Sao vậy? Triệu nhị gia tân hôn ngày thứ hai, không ở trong ngực của nhụyễn ngọc Kham Dư giáo, lại chạy tới nơi này!”

Hán tử khiêu khích hỏi tới Triệu Trường Hữu, lại bị một đại hán mở nhọn phía sau cắt mất phần đuôi.

“Vậy còn phải nói, nhất định là hán không xuất khí ra được, người ta đại hộ pháp không hài lòng, bị người một cước đá xuống giường rồi!”

Một trận cười vang, hỗn loạn khe khẽ nói nhỏ, ý vị hạ lưu vô cùng dày đặc, trong nháy mắt ở trà lâu khuếch tán ra, dường như ở đây mọi người đang cười nhạo. Triệu Trường Hữu không khỏi thẹn quá thành giận, vỗ bàn, không để ý tới trên tay truyền tới kịch liệt ý đau, hung dữ nhìn về phía người có cái mồm bản thủ kia.

“Người đang nói ai?!”

“Còn có thể là ai, không phải người nhị công tử Vô Cực sơn trang sao!”

“Đúng, đúng! Ha ha...”

Gắng sức bình tĩnh một chút, Triệu nhị công tử quăng đi cái miệng méo mó, lại ngồi xuống, cầm qua lương trà đã sớm lạnh, tự rót một chén, đưa tới bên khóe miệng, liếc mắt nhìn một chút đám hán tử hài lòng đang cười kia, đưa trà rót vào.

“Ta nghe thế nào lại tựa như có chút ghen tuông!”

Lời nói mạc danh kỳ diệu làm các hán tử to miệng cười lên sững sờ ở đó, không rõ trong lời nói của Triệu nhị công tử là ý tứ gì đây.

“Mấy vị hán là cực kỳ ước ao ta đi, không thì sao trong lời ngoài lời đều có đồ kị lớn nhường ấy!”

Triệu Trường Hữu lại là một chén lương trà, chỉ là lúc này lại cầm ở trong tay, không có rót xuống.

“Mấy vị có ý nói như thế, xem chúng ta đều là đồng đạo giang hồ, ta nhất định ở trong mấy nha đầu của Kham Dư giáo, lấy mấy người có thể phối với các người, thành toàn tâm nguyện cho các người, tới lúc đó mấy vị cũng là con rể ở rể của Kham Dư giáo!”

Một chén lương trà hết sức ngửa đầu xuống, giống như vị đạo hiện tại, chất vô cùng.

“Cũng không cần phải vì chuyện ấy, như vậy không có độ lượng đâu!”

Lần này, người thẹn quá thành giận lại thay đổi, đại hán áo xám dẫn đầu kia thoáng cái bày ra cái mặt đỏ tía tai, mắt trâu trừng cái, phát hỏa.

Ai cũng biết Vô Cực sơn trang nhị công tử bất tài, tất cả đều ỷ vào bài tử nhà mình, không có bản lĩnh thật sự gì, râu quai nón vẽ mặt hung ác, cũng không có gì bận tâm, không nói hai lời, vuốt tay áo, giờ ra bàn tay dày, dùng mười phần khí lực, hướng Triệu Trường Hữu vỗ xuống.

Triệu Trường Hữu cũng là bị dọa cả kinh, căn bản không nghĩ tới hán dám ở trước mặt bao người, hành hung độ tàn ác, còn muốn mệnh của mình.

Làm gì có thời gian tránh, chỉ kịp co rụt lại đầu, gắt gao nhắm mắt lại.

Chợt nghe ôi hét thảm một tiếng, Triệu Trường Hữu không khỏi ***g ngực căng thẳng, cũng kêu to theo.

Thế nhưng trái chờ phải mong cũng không thấy chỗ nào đau, căn bản dục dục vươn đầu tới, chỉ thấy hán tử áo xám kia không ngừng khóc thét, toàn bộ phần mặt đều vẹo thành một nhúm, vết sẹo do đao trên mặt lại càng kinh khủng hơn, hàng loạt dịch thể từ khóe mắt và trán tuôn ra, hình thành xu thế như thác nước.

Mà nguyên nhân làm đại hán bấy trước thành như vậy, đúng là một chiếc đĩa trúc nho nhỏ!

119. Chương 119

Đũa trúc nhỏ nhỏ xuyên qua toàn bộ bàn tay, trọn vẹn ở đứng ở giữa bàn tay.

Máu mãnh liệt phun ra, cái tay kia muốn đi ngăn cản máu chảy ra, cũng bị nhiễm đỏ toàn bộ.

Người ở phía sau hán tử có vết sẹo do đao vừa nhìn, này thôi rồi, mọi người gắt gao sát lại vào nhau, cảnh giới nhìn về bốn phía, hòng có thể tìm ra người vừa xuất thủ đã thương người.

Triệu Trường Hữu nhìn hán tử không ngừng khóc thét kia, cũng không khỏi kỳ quái, đã quên mình ở tình cảnh gì, cũng theo người ta chờ đợi khắp nơi.

Ngay bên cây cột cửa thang gác trà lâu, một người chậm rãi bước đi thông thả đi tới.

Nam tử có khuôn mặt xinh đẹp mềm mại đáng yêu, phảng phất như lấy bút lông phác họa ra tế mi, lại thêm phượng nhãn sắc bén, đồng mâu dài nhỏ nhẹ nhàng chớp, ngạo khí lạnh lẽo nổi lên, trong nháy mắt đã đem nam tử phong vận đã diễm đều hóa thành một loại hàn ý đáng sợ, gây cho người ta một ấn tượng sâu sắc.

“Lý, Lý Hưu Dữ!”

Thanh âm run rẩy từ trong đám hán tử kia phát sinh, khả nhìn tới, từ Tả gia trang đánh một trận, danh hào của Lý đại giáo chủ, có xu thế thẳng tắp bay cao, ở trong võ lâm không người không biết, không người không rõ.

“Mấy vị dường như đối tân cô gia này có chút ý kiến!”

Từng chút từng chút tiếp cận, ngồi xuống cùng bàn với Triệu Trường Hữu, mắt thấy ánh mắt Triệu nhị công tử vì mình trở thành tức giận, lại làm như không thấy, trực tiếp quay đầu lại với đám gia khóa xui xẻo kia.

Một đám người mở to mồm mãnh run lên, đương một tiếng, một người nhất gan lại đem đại đao nặng nề trong tay buông xuống nện ở trên mặt đất.

Nam tử giương mắt nhìn về phía chỗ thanh âm vọng lại, khóe miệng hơi mông ý vị thâm trường vung lên, lộ ra dáng tươi cười nhỏ bé, bầu không khí trong không gian cũng từng tầng từng tầng đóng băng theo, gió ngấm tới xương, giống như lưỡi dao cực mỏng, cắt vào trong các đốt ngón tay người ta.

“Hay là nói, đối Kham Dư giáo ta có gì bất mãn!”

Nhóm người này phỏng chừng cũng là lúc đầu ở dưới lời dài, đều đã kiến thức qua thủ đoạn của Lý Hưu Dữ, Lý đại giáo chủ miệng hé ra, nói như vậy, nhất thời biểu tình cực kỳ bi thảm, chính tề lui về phía sau, đem cả đầu cả cổ đều lắc a lắc.

“Không, không có!”

“Tuyệt đối không có!”

Lý Hưu Dữ thỏa mãn nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn về phía hán tử bị thương tay kia.

“Vậy vị nhân huynh này là...”

Trước đó nói năng lỗ mãng, hán tử mở nhọn hạ lưu trêu chọc Triệu Trường Hữu, nhanh chóng vươn đầu tới, bộ mặt khóc tang cười làm lạnh nói:

“Chúng ta ăn nói không cẩn thận, không cẩn thận!”

Nói xong túm lấy người bị thương còn đang kêu to, ý bảo đám ngu ngốc phía sau kia nhanh chóng lui về sau một chút.

“Vậy mấy vị là trước đem hán đưa đi chữa trị đi!”

Lý Hưu Dữ giống như rất là hiếu kỳ, một bên hỏi, một bên đem tay phải trắng nõn duỗi về đũa trúc ở góc bàn, chỗ ấy còn có hơn mười cây đũa trúc.

Xoát một chút, mấy người nháo sự thiếu chút nữa khóc ra, này còn phải nói a, chúng ta sao biết tâm tư lão nhân gia ngài, vạn nhất một người không sao, chỉ sợ là vấn đề của cả một bàn tay rồi.

Đám đại hán liễu mạng lau mồ hôi lạnh, nhìn nhau, lại không ai dám đi lên trả lời câu hỏi này.

“Ta thấy vẫn là trước chạy chữa đi! Không thì...”

Lý Hưu Dữ nhẹ cười ra tiếng, đem tay phải vươn đi chuyển về.

“Liền giống như Vương Hiễn, thành phế nhân thì không tốt rồi!”

Vừa dứt lời, một đám hán tử chỉnh tề che bộ vị tối trọng yếu là hạ thân của nam nhân, cũng bất chấp cảm thấy thẹn, một người thi với một người xem ai chạy trước!

120. Chương 120

Nhìn đám bóng lưng chật vật kia hoàn toàn tiêu thất không thấy nữa, Lý Hưu Dữ lúc này mới thu lại tiểu ý, quay đầu lại nhìn, một mình một người Triệu nhị công tử khí không ra được.

Cầm giận trừng khuôn mặt tuyệt mỹ kinh vi thiên nhân kia, Triệu Trường Hữu lúc này chỉ có một loại cảm giác phần nộ.

Hỏa diễm hùng hực thiêu đốt trong nháy mắt phình lên toàn thân, phúc chốc đều bộc phát ra, Triệu Trường Hữu đập bàn đứng lên, lần đầu mang theo khí thế khiếp người.

“Lý Hưu Dữ người theo dõi ta!”

Ngón trở thẳng chỉ chớp mũi nam tử, run nhè nhẹ, nói rõ ra rằng Triệu nhị công tử thực sự là khí ra không xong, bất kể bất luận hậu quả gì, ngay đầu đã lên án nói ra. Nơi nào quản đến vẻ kinh khủng của nam tử diễm lệ trước mắt, càng miễn bàn tới còn muốn đứng lên, nam tử này mới vừa ra tay làm thương một gã cự hán không nói, còn dọa khiến một đám người chạy trốn.

“Không có!”

Lý Hưu Dữ mặt vẫn bình tĩnh, cùng thanh niên nổi giận chỉ chớp mũi mình hình thành đối lập rõ ràng.

“Không có, vậy vì sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này!”

Triệu nhị công tử lòng đầy căm phẫn lẽ thẳng khí hùng bày ra lý do thoát nhìn thập phần đầy đủ.

Vậy mà lại khiến Lý Hưu Dữ cực kỳ kiêu ngạo lộ ra dáng tươi cười tuyệt mỹ, dường như nghe được cái gì đó buồn cười lắm.

“Xin hỏi, *** này thực là họ Triệu!?”

Triệu Trường Hữu vô ý thức trả lời.

“Không phải!”

“Vậy trà lâu chỉ cho phép ngươi một người tới thử?!”

Càng nhìn càng nghĩ dáng tươi cười chướng mắt của nam tử giống như là đang cười nhạo mình, thế nhưng Triệu nhị công tử thần kinh sợi to vẫn tiếp tục nữa.

“Đương nhiên không có khả năng!”

Nam tử lần thứ hai thu hồi nét mặt tươi cười, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Vậy ta tới nơi này ăn, còn phải thông tri ngươi sao!?”

“Ngươi nào có can hệ gì với ta, ăn còn phải cố ý thông báo với ta!”

Vẫn nhớ kỹ giáo huấn của lão ca, Triệu gia nhị công tử vội vàng vứt bỏ quan hệ với nam tử này.

Phảng phất như thấy lão tử họ Triệu, tự chui vào cái tròng đã thất tốt đẹp rồi, Lý Hưu Dữ lúc đi săn thú thì vui sướng, toàn bộ giấu diếm hàm trong đáy mắt, không chịu đơn giản lộ ra ngoài.

“Lại có theo dõi thế nào như lời nói vừa rồi!”

“Người!”

Ngổn ngang trăm mối ngòi ở trên ghế, thẳng tới lúc này, Triệu Trường Hữu mới hiểu được mình bị người ta đùa giỡn, lão thử nhỏ yếu vẫn như trước vĩnh viễn không có khả năng đấu lại Lý Hưu Dữ con hắc miêu giả dối.

Nghiến răng nghiến lợi gắt gao trừng Lý Hưu Dữ, cuối cùng vẫn đánh không lại tình cảm giận tới cực điểm trong lòng, không khỏi cam chịu, quay đầu qua, Triệu Trường Hữu hung bạo gào to hướng tiểu nhị:

“Một vò Bạch Kiềm!”

Lý Hưu Dữ cười mà không nói, nhìn Triệu nhị công tử vẻ mặt phảng phất giống như muốn cắn chết mình, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Tiếp nhận cái bình nông nặc rượu hương kia, hung dữ bóp lấy miệng hũ, giống như thứ trong tay chính là nam tử cười xinh đẹp trước mắt, Triệu Trường Hữu là gắng sức không dùng tới sức lực.

Vừa nhấc lên, cả hũ đều đổ hết vào miệng, rầm rầm hạ một lần là xong, Triệu nhị công tử lấy mu bàn tay lau đi miệng khiêu khích nhìn về phía Lý Hưu Dữ.

Lý Hưu Dữ lông mi nhướn lên, vươn tay qua, ngoắc ngoắc ngón tay với tiểu nhị, môi hơi khê động.

“Giống vậy!”

Trên cơ bản, chỉ số thông minh có thể thực sự là hai người cùng cấp bậc, ngay ở trong đại đường của Thanh Phong trà lâu, trong ánh mắt vạn phần sợ hãi của mọi người, bởi văn đấu không có ý nghĩa, trở thành càng thêm xấu xa mà đi đấu rượu...

121. Chương 121

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Hưu Dữ trở tay chụp lấy vò rượu, mới đưa tới bên mép, đã thấy bên má phải Triệu Trường Hữu đã hiện một mặt đỏ ửng, chỉ bằng tửu lượng của mình, ngu ảm như vậy, còn không thua ở đây? Đường đường Kham Dư giáo giáo chủ, mặt mũi ở đâu?

Phượng mâu dài nhỏ hơi chuyển, ba quay trôi chảy, không khỏi kể lên trong lòng.

Há mồm đồ hũ Bạch Kiềm chưa cay xuống, khí trầm đan điền, nội lực chậm rãi hồi chuyển, xao lãng đem dịch thể ấy đổ vào trong bụng, thuận theo cánh tay cố ý giấu ở dưới bàn, chính là bức ra ngoài.

Cần cổ trắng nõn ưu mỹ, hầu kết trên dưới bắt đầu khởi động, Triệu nhị công tử nhìn mà không khỏi mở to hai mắt, há to miệng ra.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, nam tử mảnh khảnh trước mắt, lại còn có công lực như vậy.

Cũng là thời gian chớp chớp mắt, nam tử đem toàn bộ vò rượu lật xuống dưới, ngay cả một giọt cũng không còn.

Đôi mắt dài nhỏ giống như khiêu khích tự tiểu phi tiểu nhìn mình, giống như đang đùa cợt sự nông cạn của mình.

Lửa giận vừa mới tắt đi, như dầu trơn gặp phải thùng lớn, dâng một tiếng cấp tốc châm lên lần thứ hai.

Ở trong tín điều duy nhất của Triệu nhị công tử, một điểm kia duy nhất ganh đua tâm, cũng giống như cái phao bị đâm, không bị không chế phù một tiếng nổ tung ra.

Hoàn toàn chỉ vì đầu óc, duỗi tay cầm qua hũ rượu còn có hơn phân nửa, không hề nghĩ ngợi, há mồm đồ xuống, thùng thùng, ngay cả đại khí chưa từng suyễn, một hũ Bạch Kiềm mãnh liệt chỉ thấy đáy.

Liều sức ném trên bàn thành một đồng, miệng lại lau, Triệu Trường Hữu cười nói:

“Tới nữa!”

Lý Hưu Dữ mỉm cười cũng không phản bác, giương tay lên một thỏi bạc mười lượng nện ở trên quầy. Tiểu nhị ca lại không nguyện ý, y đây ai đang đùa ai a, một hồi thu thập xong hai con ma men! Ủ rũ mặt, run rẩy ôm lấy bình rượu đầy tràn, bắt đầu đưa qua.

Lý Hưu Dữ duỗi tay mở ra giấy dán, cười một cái diễm lệ phi phàm với Triệu Trường Hữu, ngửa đầu, trong nháy mắt thì một vò lại thấy đầy.

Phỏng chừng cũng không bao lâu, mười lượng tiền thưởng kia đều rơi vào trong túi bạc của lão bản cửa hàng.

Lại nói Triệu Trường Hữu, tuy rằng là thật có mấy phân tử lượng, cũng không chịu nổi y lão nhân cuồng đồ ngưu ẩm như vậy a, một đôi con mắt trong suốt đã có vài tia mê ly, thế nhưng lại còn cố sức xốc lại tinh thần muốn tiếp tục, khả người ta dựa vào Lý Hưu Dữ mà làm càn kiên trì thêm, cũng liếc mắt thì rõ ràng, miễn bàn thêm tinh thần.

Lần thứ hai lay động ý định vươn tay qua, kết quả sao cũng tìm không được vị trí chuẩn xác của cái bình.

Lý Hưu Dữ thấy thế cười trộm nắm lấy cánh tay thanh niên, lại nỗ lực lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Không được?!”

“Ai, ai nói!”

Đầu lưỡi cũng không biết lớn thêm bao nhiêu, thế nhưng ý chí của Triệu nhị công tử có thể nói không di chuyển kiên định mà nói.

“Ngay cả vò rượu cũng tìm không được, mà còn dám nói!”

Cổ ý hơi dùng lực, thân hình Triệu nhị công tử vốn đã không ổn, thoáng cái gục ở trên bàn.

“Cùng ta trở lại!”

“Không cần!”

Cổ sức hướng phía sau túm lấy cánh tay bị mình nắm, Triệu Trường Hữu ngay cả đứng đều có chút khó khăn.

“Trở lại!”

Lý Hưu Dữ cùng hấn cộ lâu như thế, về điểm này chút tính nhẫn nại đã không còn, hướng chỉ đối với một con ma men. Chuyển người qua, vẫn cứ kéo thanh niên giở trò xấu say mà đi rồi...

122. Chương 122

“Trở về!”

Lý Hưu Dữ và hấn đã mất đi nhiều thời gian, một chút nhẫn nại này đã sớm tiêu thất không còn, hướng chỉ đối với một con ma men. Xoay qua, vẫn cứ kéo lấy thanh niên say ngã.

Rõ ràng chính là Triệu Trường Hữu từ lâu đã say tới mơ hồ, lại vô ý thức trở tay tránh ra, phi thường may mắn tránh ra khỏi trói buộc của ma đầu kia.

“Quay về, quay về đâu!?”

Híp mắt, con sâu rượu họ Triệu không dùng tốt, mồm miệng không rõ hỏi.

Lý Hưu Dữ bị mùi rượu trên người Triệu Trường Hữu hun đến mũi đều đến gần khối ấy.

“Đương nhiên là quay về Kham Dư giáo ta!”

Lời vừa nói ra, Triệu Trường Hữu con mắt cũng không híp nữa, miệng cũng giống như đã sử tốt rồi, hai tay loạn khua xung quanh.

“Không, không cần, ta phải về nhà, về nhà!”

“Người là người của Kham Dư giáo ta, nhà không phải Kham Dư giáo sao?!”

Triệu Trường Hữu mãnh ngẩng đầu, nước mắt trong suốt ngâm ở viền mắt, căm giận nhìn Lý Hưu Dữ.

“Người nói lung tung!”

Kỳ thực chỉ cần Lý Hưu Dữ qua loa vài câu thì cũng xong, thế nhưng Lý đại giáo chủ đường đường này lại hết lần này tới lần khác lại nói với con ma men này.

“Ta nói lung tung, người vì sao giờ còn ở chỗ này, không trở về nhà người đi!”

Duỗi tay bắt lấy cánh tay dừng ở giữa không trung của thanh niên, có thể nói trên một trình độ nhất định nào đó Lý đại giáo chủ không thành thực, phi thường lãnh huyết bóc ra vết sẹo của thanh niên.

“Đều là bởi vì người, nếu không phải người, ta có nhà không thể về, nếu không vì người, ta có thể bị hỗn đản này cười nhạo! Đều oán người, đều oán người!”

Lý Hưu Dữ thật sự là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kiên quyết khóa lấy Triệu nhị công tử không ngừng giãy dụa, vẫn cứ đưa hấn bé ra ngoài, miễn cho hấn làm ra cái sự tình gì gây nhục cho Kham Dư giáo.

Triệu Trường Hữu bị người ôm lấy, thanh tỉnh trước đó cực rõ ràng tiêu thất cơ hồ không còn, giống như hoa quỳnh vừa hiện, tuy rằng ban đầu cũng không thấy chỉ số thông minh cao hơn bao nhiêu, đã xuất hiện biểu hiện thoái hóa.

“Buông ra, buông ra!”

Kéo được vài bước, Triệu nhị công tử này không ngừng quấy rối, chết sống không chịu hiền lành một chút, thật đúng là gánh nặng không nhỏ, bằng một thân cây mạnh nhờ rượu, tứ chi qua lại giãy dụa.

Lý Hưu Dữ trên trán đã thấy mồ hôi thật có chút vất vả, cố sức chế trụ thanh niên, điểm huyết đạo của hấn, đưa hấn vào ở trong lòng, mới tính thanh tịnh xuống.

Trạch tử của Kham Dư giáo ở cạnh ngoại ô ngoài thành, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối tăm, còn phải sẵn sóc tửu quỹ này, đi ra khỏi thành...

Lý Hưu Dữ nhướng mày, ngẩng đầu nhìn thấy góc đường Thanh Phong hai chữ màu đen thật to, ở dưới đèn ***g rực rỡ lên.

Thanh Phong khách ***, muốn một gian phòng hảo hạng, đem thanh niên đặt ở trên giường, giải huyết đạo, Lý Hưu Dữ xoay người lấy trà giải rượu tiểu nhị đưa.

Vài tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, Lý Hưu Dữ liền biết rằng, con ma men này tỉnh rồi.

Quay người lại, nâng con ma men hừ rõ kia dậy, từng chút từng chút ục trà giải rượu, rồi lại có chút ít lo lắng:

“Xem người lại cây mạnh!”

Ưu tư trong giọng nói, mang theo thâm ý nồng đậm, sớm đã vì tranh chấp này mà khiến cho xa lạ, hoàn toàn không thấy.

Đợi khi chén trà thấy đáy, mắt thấy hấn nhắm hai mắt lại, Lý Hưu Dữ mới tính là an ổn tâm tình.

Đặt cái chén xuống, quay người lại, vốn tưởng rằng thanh niên đã ngủ, nhưng bỗng nhiên mở hai mắt, Lý Hưu Dữ không khỏi có phần rối loạn, tiến lên khom người xuống.

“Có chỗ này khó chịu?!”

Thanh niên đằng trước còn không biết vân du ở nơi nào, bản năng lắc đầu, khả trong cặp mắt, một mảnh thanh minh, vậy mà có chút ý tứ say rượu.

“Người, thật xinh đẹp!”

123. Chương 123

Thanh niên vươn tay về phía trước, từng chút từng chút tiếp cận nam tử, nhẹ chạm lên gương mặt trắng nõn, lấy đầu ngón tay xẹt qua gương mặt tinh tế, chậm rãi đi về phía sau, ôm lấy cái cổ duyên dáng, đem nam tử đồng thời đè xuống, chậm rãi dựa sát vào.

Mùi của cồn hòa lẫn mùi thơm ngát của lá trà, giao hòa thành mùi vị đặc biệt, thuận theo vật thể ướt át ẩm mềm tiến vào khoang miệng, cùng của mình dây dưa trốn tránh với nhau, cực đại kích thích nhũ đầu, ằm bằm vào toàn bộ tư duy.

Trong thời không vắng vẻ, chỉ có thở dốc gấp gáp hòa tiếng vang ướt át vờn quanh, thẳng đến một tiếng rên rỉ như có như không, khó có thể áp bức từ trong vị trí dán chặt dặt ra, *** dày nặng ở toàn bộ gian phòng khuếch tán ra rõ ràng, hun người ta không khỏi tâm thần thần bay bổng.

Triệu Trường Hữu hiếm có chủ động hơi buông miệng ra, lại đột nhiên bật cười, thanh niên cười vừa ngốc vừa ghêch, ở trong mắt Lý Hưu Dữ lại mang theo khả ái đến không thể khả ái hơn.

“Mùi vị thật tốt!”

Nghe qua câu ấy, cơ bản đã khẳng định, tuyệt đối là sau rượu loạn tính, thế nhưng vẫn cứ khiến Lý đại giáo chủ có chút mơ hồ sung sướng bay lên vùng giữa lông mày.

Hơi cổ sức, thanh niên lại càng đem miệng nghênh lên, không chỉ có như vậy, bắp đùi rắn chắc mặc kệ tư thế của hai người không được tự nhiên như thế nào, cũng thúc đẩy phần eo mảnh khảnh của Lý Hưu Dữ lên bàn, chậm rãi cọ xát, một khắc cũng không chịu dừng lại. Giống như thúc đẩy, nhóm lên liệt hỏa hừng hực, đốt đến Lý Hưu Dữ nhiều ít cũng cảm giữ không đành rời.

Miễn cưỡng tách miệng vẫn không ngừng dây dưa từ đầu, cổ sức mở ra cánh tay gắt gao ôm lấy cổ mình, Lý Hưu Dữ nhắm lại lông mi tinh tế.

“Còn lộng xuống nữa, ta có thể muốn làm!”

Uy hiếp không có độ mạnh yếu gì, nhưng khiến cảm giác say hoàn toàn hiện lên, cả khuôn mặt giống như đều nở hoa, Triệu nhị công tử còn ở đó mà cười không biết trời cao đất dày, một lần nữa quần lấy cổ người ta.

“Đến đây đi!”

Lý Hưu Dữ trong nháy mắt mở to hai mắt ra, mắt thấy khuôn mặt tuần tú suất khí kia lần thứ ba tiến lại, gọi cảm và mềm mại đáng yêu cực kỳ không khớp nhau chiếm lấy toàn bộ tầm nhìn của y.

“Người đang nói lời say sao?!”

Lý đại giáo chủ luôn luôn thông minh cũng không có chủ kiến, phân tâm phản lại một câu như vậy.

Thân thể thanh niên hôm qua mới vừa làm qua, một ngày chẳng thể tu dưỡng nhiều, có thể tưởng tượng phải túm xuống vật thể giống như bánh nhân đậu dính trên người mình, thì liền nhìn tỉ mỉ chút cũng là chuyện không có khả năng.

“Nhanh lên một chút đi!”

Nam tử cuối cùng buông ra giam cầm của mình, Triệu Trường Hữu lại kéo y phục của y lại.

Lần này thì tốt rồi, Lý Hưu Dữ liền thấy ba một tiếng, trong đầu chỉ còn lại thanh niên dưới thân vẫn không ngừng mê hoặc mình...

“Thoải mái không?!”

Xoay qua hàm dưới thanh niên vẫn cách xa, nhẹ nhàng mỗ mỗ, Lý Hưu Dữ ý xấu cổ sức húc về phía trước.

“Thoải, mái...”

Khóa ngồi ở trên người Lý Hưu Dữ, gắt gao bám lấy đầu vai y, đối với tư thế mất mặt lúc này, Triệu Trường Hữu hạo mặt mũi lại không có câu oán hận nào.

“Đau!”

Vừa chạm từ đuôi đến đầu một chút, Triệu Trường Hữu không thể không nắm chặt đầu vai êm dịu.

“Vậy ta chậm một chút?!”

Nam tử phi thường ác liệt mỉm cười nói.

124. Chương 124

“Người dám!”

Triệu Trường Hữu thoải mái đã không còn ý thức được nữa, bản năng hơi nhúu vùng lông mày, nhẹ giọng rỗng giập, nhưng khiến cho nam tử ác liệt cực kỳ, cúi đầu nhẹ cười ra tiếng.

Làm sao cũng không thể nghĩ tới, thanh niên sau rượu biến thành gợi cảm mê người không ngừng, còn có thể chủ động tích cực như vậy.

Trên thân thể, vóc người nâu nhạt phủ một tầng nước sang sáng, giống như là nhuyễn ngọc trong suốt nửa lộ, nồn nà giống như sinh ra hàm súc chói chang ôn nhu, dán ở trên tay, ôn nhuận nhẵn nhụi.

Tiểu bá vương đã rất là dịu ngoan, không có phần ương ngạnh ngày xưa, trút bỏ một thân dương quang chói mắt, nhiễm lên quyền rũ chẳng liên quan gì, tầng tầng sắc khí dị thường.

Khả lại bởi vì dục vọng bản thân không đạt được thoải mái, cực kỳ bất mãn đuổi tay đẩy ra nam tử ôm chặt lấy mình, thanh niên dựng thẳng con mắt mờ nhạt hơi nước, tàn bạo uy hiếp nói:

“Mau động chút!”

Xoay xoay thân thể ngồi ở trên đùi người ta, hàm lấy bộ vị trọng điểm hơi nhúc nhích.

“Người nói đau!”

Phượng nhãn dài nhỏ, tám phần trên tức, một phần ủy khuất, còn có một phần *** không che được, đem Triệu Trường Hữu ngồi đối diện mình vững vàng khóa ở trong con mắt, càng đem Lý Hư Dữ cười yếu ớt phác họa khuynh quốc khuynh thành.

Tiểu sắc lang thần chí không rõ cũng dần dần lên, thân thể vẫn giục động tác xao lãng, phân tâm ở đó, gia khóa nửa người dưới không chịu hiền lành lại ngạnh lên, chọc ở bụng dưới của người ta.

“Người sao lại đẹp như thế!”

Như là ôm lấy thứ gì đó quý trọng, hai tay nâng lên khuôn mặt diễm lệ kia, khẽ hôn lên nét môi hơi mỏng kia.

“Người muốn biết sao?!”

Mùi vị nhẹ nhàng của Triệu Trường Hữu, cũng bị truyền nhiễm lên ưu tư ái muội, Lý Hư Dữ không có ủy khuất cùng trên tức, chỉ còn lại ấm áp ôn nhu, đồng dạng phủ lên hai gò má cương nghị của thanh niên.

Giống như đầu độc, Triệu Trường Hữu gật đầu.

Nam tử mỉm cười, lại xinh đẹp mười phần.

“Ta a...”

Ngón tay trắng nõn di xuống phía dưới, khoát lên phần eo tinh tráng của thanh niên.

“Chính là không nói cho người!”

Hai tay hướng về phía trước, lực đạo thật lớn giống như muốn đem Triệu Trường Hữu thoát khỏi người mình, trong lúc chỉ còn đồng thời đỉnh điểm, lại rất nhanh hạ xuống, phần dưới và phần eo mảnh khảnh cũng đồng thời phát lực, góc độ thích hợp đẩy tới.

Triệu Trường Hữu kinh sợ hé ra khuôn mặt tuần tú, cái miệng bị dọa đều không hợp vào được.

Chỉ có thể nói rằng, Lý đại giáo chủ xấu xa, bênh cũ thích khi dễ người ta lại tái phát.

Triệu nhị công tử đã một mảnh lệ quang chỉ có thể tự cầu thêm phúc.

Trong Thanh Phong khách *** nhỏ nhỏ, trong đêm trăng gió mát thối tới, mấy con mèo động dục khó nhin, cũng vẫn cứ kêu cả đêm...

Thái dương thật to, chậm rì rì dạo qua một vòng, lại một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười giống như cái trứng chim.

Triệu nhị công tử, phảng phất giống như cảm thụ được sinh mệnh chào hỏi, chậm rãi mở mắt.

Trong cơ thể nóng rực, vật thể không rõ nóng rực, cực có tần suất hơi nảy lên, rồi mới bắt đầu nhẹ nhàng lay động.

Cánh tay muốn hoạt động lại bị ngón tay mảnh khảnh từ sau vươn ra nắm lấy, đặt trên giường chiếu.

“Đừng nhúc nhích!”

Triệu nhị công tử từng chút từng chút mở to hai mắt nhìn, con ngươi màu đen cũng chậm rãi khuếch tán...

Lý, Hưu, Dĩ...

125. Chương 125

Nam tử gắt gao đánh ở trên lưng Triệu Trường Hữu, đưa hắn trực tiếp hướng phía dưới thân thể, không chỉ có như vậy, tứ chi vô lực cũng bị gắt gao cuốn lấy, không thể tự do hoạt động. Duy nhất có thể trong ánh mắt chuyển động chung quanh, bởi vì thị giác hữu hạn, chỉ có thể nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh kia thân thiết chụp lấy trên cổ tay mình.

Nam tử thở ra khí tức liên phun vụn vật ở bên tai bên cổ ra vào, trên chọc nhẹ nông nhưng quy luật toàn bộ cảm giác trên làn da, lưu động dị thường, từ nơi ấy bắt đầu, cấp tốc đi xuống dưới, chạy suốt theo phần đuôi, cùng dị vật chôn sâu ở trong cơ thể tương hỗ, thoáng cái bắn ra, cuốn theo mỗi một mạch máu, mất đi toàn bộ nhận biết.

Càng khiến Triệu nhị công tử cảm tức không nguôi chính là, tùy ý y tránh không động đậy, khả con mắt vẫn cứ nhắm chặt, nam tử cùng mình so sánh rõ ràng tinh tế rất nhiều, đã có một thân quái lực làm hắn thể nào cũng giãy không ra.

Triệu nhị công tử ngay cả khí lực uống sữa cũng dùng ra, chưa từ bỏ ý định động một trận, cuối cùng ngừng lại, khóc tang hé ra khuôn mặt tuần tú quất:

“Còn không đứng dậy!”

Phía sau người nọ con ngươi khê nhúc nhích, lại chính là không chịu mở.

“Mệt mỗi một đêm, ngươi không nghỉ ngơi một chút sao?!”

“Cái gì mệt mỗi...”

Đầu óc hỗn loạn, dường như chậm rãi nhớ tới gì đó, đoạn ngắn linh tinh, từng chút từng chút hợp lại hiểu ra, muốn thấy rõ ràng, lại tổng bị một tầng hơi nước mỏng manh che khuất.

Đêm qua dục vọng mê người tới cực điểm, thân thể liên tục lay động, mặt cười mỹ lệ, cùng với còn có, dường như lời nói sấm sét, xem ra Triệu nhị công tử này thần kinh đơn sơ, chính là cố sức cũng nghĩ không ra, thực sự là một chút cũng không nhớ rõ.

Tuy rằng tình hình hiện tại bị người áp lên, chính là dùng ngón chân nghĩ cũng biết, đêm hôm qua bọn họ đã làm cái gì, khả dựa vào tâm tính đa đoan, Triệu nhị công tử lấy giả ngu bù xao lãng làm cường hạng, đầu óc là thường nhân không thể bằng được.

“Người nói vậy, ta sao không biết, người đang nói cái gì!”

Nam tử phía sau đang dùng cầm cạo sát đầu vai dày rộng của người ta, mãnh mở cặp mắt dài nhỏ kia, lộ ra đáng tươi cười như sở liệu.

Chống người dậy, nhưng vẫn cứ áp Triệu nhị công tử không thể động dậy.

“Người đương nhiên sẽ không biết!”

Đối với bí mật cùng thanh niên sau rượu biến thân, lại còn không có ý định bóc trần.

Soi vào quá trình và kết quả quá mức tốt đẹp, làm cho Lý đại giáo chủ tâm tư tà ác còn muốn dụ thanh niên ngu ngốc trứ danh, thường thường ôn lại một chút đi!

“Người chỉ cần biết hiện tại là tốt rồi!”

Một ngụm cắn lên đầu vai dày của thanh niên, cảm nhận sâu sắc nguyên nhân cũng khiến Triệu Trường Hữu sợ hãi.

Càng thêm mạnh bạo chính là, thứ gì đó vẫn chôn sâu trong thân thể mình, ngoại trừ máu lưu động mới có chỗ phản ứng, vậy mà chậm rãi to lên, đem thông đạo kín kẽ của mình, trướng mở ra.

Sắc mặt Triệu nhị công tử xoát một chút thì xanh mét, cũng không phải thực ngốc, tứ chi mềm yếu vô lực, phần eo tê dại không có cảm giác gì, còn có chỗ sưng tấy, chỉ bằng mấy lần tình sự, hẳn cũng biết, đó là kết quả làm bao lâu.

Làm nữa, còn không biết mình còn mệnh trở lại Vô Cực sơn trang không nữa.

“Dừng!”

Mặc dù không dậy được bất luận tác dụng gì, Triệu Trường Hữu còn cố sức vung vẩy tứ chi kinh khủng, hẳn là thực sự không biết, hẳn càng giãy dụa, nhìn ở trong mắt ma đầu càng là khả ái.

“Vậy mà nói ra loại lời nói này, người a, biết không? Đêm qua chính là người mê hoặc ta trước a!”

126. Chương 126

Một câu nói, tựa như hỏa khí uy lực cường đại, giống như sét đánh rung trời, làm Triệu gia nhị gia thương tích đầy mình.

Triệu nhị công tử bàn chân đau nhức thực thực giẫm lên, bá vương lão tử bạo tính tình dưới thân triệt để chọc giận Lý Hưu Dữ, coi như là mình sau rượu thất đức, cũng không thể nín nhịn nam tử trên người, bịa đặt lý do hãm hại mình.

“Người nói bậy, nói bậy!”

Triệu nhị công tử hỏ hỏ hỏ phản kháng, xuất ra tư thế đã sớm cần phải có, nam tử trên người thì như đỉnh nặng ngàn cân, gắt gao đặt ở trên người mình, mặc cho thanh niên giãy dụa thế nào, cũng là không chút động tĩnh.

Nhìn thanh niên dưới thân giãy dụa đáng yêu như vậy, Lý ma đầu nhẹ giọng hừ cười, không ngừng dùng lời nói đả kích Triệu nhị công tử, còn càng thêm xấu xa tham nhập khe hở giữa giường chiếu và Triệu nhị công tử, duỗi tay bắt lấy bộ vị là nam nhân buổi sáng thì đều sẽ có phản ứng.

Cực kỳ cười xán lạn, cực kỳ hài lòng trên đùa nói:

“Hiện giờ cũng mê hoặc như thế!”

Rồi mới bắt chuyện cũng không chịu tiếp, đồng thời nắm chặt vận mệnh của người ta, bộ phận cứng rắn của mình cũng hung hăng húc vào.

“A!”

Ngay cả cơ hội phản kích cũng chưa từng cho, nương theo cường độ âm thanh cường mà lớn, Triệu Trường Hữu phát ra tiếng kêu bi thảm, Lý đại giáo chủ nghe vào mà tâm hoa nộ phóng, so với giọng hát của linh(đào hát) nhân uyển chuyển kia còn muốn êm tai hơn thập phần.

Bởi vì tình sự đêm qua, nội bích ẩm áp, lúc này ướt át nóng rực, nhả nhụi bao vây lấy thứ thâm nhập, thoải mái đến trình độ không khỏi than nhẹ ra.

Lý đại giáo chủ không khỏi cảm khái, thế giới này nguyên lai là tuyệt vời như vậy.

Không dễ cho thanh niên có thời gian thích ứng, chậm rãi lùi về sau, giữa vân da ma sát, sản sinh ra cực hạn vui vẻ, khiến lỗ chân lông giữa trán đều rõ ràng giãn mở.

Lùi tới đỉnh chóp, cố ý nán lại, trong nháy mắt người ta nghĩ không ra, mãnh kéo căng, đâm về phía trước, ngay cả căn cũng thiếu chút nữa chôn vào.

Nếu không phải đôi tay mảnh khảnh kia, chăm chú bắt lấy cổ tay mình, khóa vững mình ở trên giường chiếu, Triệu nhị công tử nằm úp sấp ở đó, sợ rằng cả người đều bị nam tử phía sau cho bay lên không.

“Lý Hưu Dữ!”

Thực sự tưởng rằng hắn sẽ cứ như thế đem từ xé rách từ phía dưới, thanh âm từ sâu trong bụng phát ra, mang theo kinh khủng và thê lương bị ai không nói nên lời, cực đại run rẩy, giờ này khắc này Triệu Trường Hữu có thể nsoi là bị thảm bất tận.

Con mắt vốn một đôi vì tức giận mà hồng lên, giờ thì chỉ còn lại một mảnh mây mù, đỏ bừng đỏ bừng, giống như thỏ con muốn cắn người ta.

Khả con thỏ nhà người ta nóng nảy còn có thể cắn người, Triệu thỏ này thì khó nói rồi, dù chống lại sao đi nữa, không thể giống như con người bình thường. Cũng liền miệng kêu to kêu to, kêu nhiều nghiệm rồi mà thôi.

Thanh âm bị thiết nghe vào trong tai Lý Hưu Dữ, trên khuôn mặt xinh đẹp, ngược lại tiểu ý càng đậm, thích thú cũng là thật lớn tràn đầy.

Dường như cảm thấy giống như nghiệm rồi, thuận theo bắp đùi dưới rắn chắc kia, lần tìm tới cẳng chân loại hình tương đối khỏe mạnh, đem nó gấp về phía trước, toàn bộ phần eo đều nâng lên, động tác cứ thế mà ra ra vào vào.

Triệu Trường Hữu bị y làm cho thân hình bất ổn, chỉ có thể chăm chú xoắn lại ra giường, lấy vách tường ổn định để mình không bị y đánh lên đầu giường.

Thanh niên bị người chà đạp vẫn còn lợi dụng khe hở giữa sự vận động, không ngừng được mà chửi đồng:

“Lý, Lý Hưu Dữ, ngươi là, hỗn, đản!”

Ngôn ngữ ngắt quãng rõ ràng không có độ mạnh yếu gì, trách không được chỉ có thể bị nam tử ở trong cơ thể hắn tàn sát bữa bãi đem trở thành gió bên tai, trái lại cùng với kết quả mong muốn tương phản, về trình độ cổ vũ lớn nhất đáng về bề vệ của nam tử, làm động tác của y càng thêm phấn khởi.

Mặc dù như vậy, cái miệng kia không chịu ngồi yên vẫn trước sau như một không chịu đơn giản thỏa hiệp.

“Ngươi cho, a, nhớ kỹ... A!”

Thế nhưng, ngôn ngữ lúc này cực kỳ vô lực, tựa như cần phải là thanh niên tự thân miêu tả mới đúng...

127. Chương 127

Lời nói tựa như đang xác minh thanh niên dưới thân, tôn chỉ vốn có nhất định phải để thanh niên dùng thân thể vững vàng nhớ kỹ, Lý đại giáo chủ xác thực tự thể nghiệm.

Phóng chừng là lại qua nửa canh giờ dành cho thời gian bữa sáng, Lý đại giáo chủ động tác vẫn tà ác cuối cùng cũng từ trên người thanh niên đứng dậy, cuối cùng buông tha Triệu nhị công tử dưới thân đã sớm vô lực, mặc cho một đầu tóc dài dưới thân rối tung, hai chân mở lớn, ngửa mặt xụi lơ trên giường.

Nhặt lên y phục treo trên giá áo, đem cánh tay duỗi vào trong ống, đem đầu nhẹ nhàng nghiêng, vén lên tóc dài tản mát trên bả vai, chỉnh lý tốt bề lại chỗ cổ áo, Lý Hưu Dữ đứng lúc sửa sang quần áo và đồ dùng hàng ngày xoay người hỏi cửa sổ:

“Đêm qua tên quấy rối đã xử lý thỏa đáng?!”

Bóng người trước cửa sổ chợt lóe, một hắc y nam nhân nhảy vào trong phòng, quỳ một gối xuống ở trước mặt Lý Hưu Dữ, cúi khuôn mặt che mặt nạ, trả lời:

“Đều đã giải quyết rồi!”

Lý Hưu Dữ diện vô biểu tình gật đầu, ngón tay xua, nam nhân kia xoay người thì biến mất không thấy.

Quay người lại, nhìn Triệu nhị công tử chật vật bất kham trên giường kia, hạ thân mở lớn không thể khép lại hai chân, dịch thể màu trắng dính đầy một mảnh, phối với bộ vị sưng đỏ, còn một tay Triệu nhị công tử vô thức gắt gao túm lấy chăn mỏng, một vẻ mặt ngủ không phải quá là an ổn, Triệu tiểu bá vương vẫn bày ra hình tượng danh đá, hoành hành ngang ngược, không có vẻ chân cao khí ngạo như lúc trước, lại có một loại dễ thương mềm mại cùng thê lương quyến rũ, cái loại mỹ lệ này thấm vào tâm phế người ta, khiến người ta từ đáy lòng sinh ra một loại vọng tưởng muốn triệt để lừa gạt làm nhục tàn sát bừa bãi, rồi mới hoang tưởng nghĩ càng nhiều về sau nữa.

Có thể là ý thức được thân thể của mình sắp không thể không chế được nữa, không thể làm gì khác hơn là cắn cắn môi dưới, cố sức chống cự đầu độc trước mắt, áp lại nguồn nhiệt lưu cuộn cuộn trong cơ thể, cùng với cơ khát tham lam nổi lên. Lý đại giáo chủ mặt nhăn mày nhu, ngay cả một mặt cười khổ bất đắc dĩ lộ ra cũng không biết, vung tay lên đem Triệu nhị công tử không hề hay biết cuộn vào trong chăn, cũng không mất ôn nhu đem thanh niên ôm lên, đó là thương tiếc không thể nói được nên lời...

Cứ như vậy, Triệu Trường Hữu vẫn như cũ là một lần nữa ngay cả lớp áo lót bên trong cũng không thừa, bị nam tử tinh tế xinh đẹp đóng gói ôm ra khỏi Thanh Phong khách ***, lại lên mã xa hướng ra ngoài thành.

Cửa thành xa dần, xe như bay mà đi, giống như lịch sử kéo dài, giống như sông chảy róc rách xuôi theo rồi biến mất.

Trong xe xóc nảy, Lý Hưu Dữ ôm ấp thanh niên ngủ giống như lợn chết, cũng hơi chớp mắt, nhưng vào lúc không tưởng được cặp phượng nhãn dài nhỏ chợt mở to, xe cộ bên ba cũng theo đó mà dừng.

Triệu Trường Hữu buông tha không biết chuyện tốt đẹp gì, không chỉ có lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi, còn chảy ra một vệt nước bọt, Lý Hưu Dữ đẩy ra màn chắn có tác dụng gì, lộ ra nụ cười mỉm lãnh diễm.

Cách đó không xa trước mã xa, một người thúc ngựa dừng lại, một chiếc áo choàng ngắn trắng màu nguyệt nha, theo gió nhẹ trong sáng sớm, nhẹ nhàng mà động. Một đầu tóc dài đen bóng tới thắt lưng, thỉnh thoảng lại có vài sợi tóc đen nghịch ngợm theo gió bay lên, có chút mất trật tự tung bay đong đưa trong không khí.

“Lý giáo chủ, người từ lời dài của Tả gia trang bỏ lại chúng anh hùng phiêu nhiên mà đi, thực là đã lâu không gặp?!”

Người nọ hé ra khuôn mặt thanh tú, tự tin tràn đầy nhìn về phía này, lộ ra mỉm cười thanh lệ, tựa như một đoá thanh mai e lệ kiều diễm trong gió lạnh.

128. Chương 128

Trên xe, nam tử và thanh niên thanh tú kia đối diện, có dáng tươi cười xinh đẹp thiên hạ nhất phẩm, kia phượng mâu híp lại tựa hoa đào nở, hiện ra hờ hững lạnh lùng, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là đang cười.

“Không biết Tả công tử ở đây ngăn lối đi của ta, là muốn làm gì?!”

Dáng tươi cười Tả Tàn Niệm khinh thường mà giả tạo, giáo hoạt lui một bước để tiến một bước đem vấn đề đẩy lại cho Lý Hưu Dữ.

“Lý giáo chủ thông minh tuyệt nhân, thông minh tuyệt đỉnh, lại thế nào không nghĩ ra tâm ý của ta là gì?!”

Thế nhưng tuyệt sắc nam tử trước mặt Tả Tàn Niệm cũng không phải người lương thiện, hoặc tiến hoặc lùi, đem chủ động ở giữa ngón tay và bàn tay đối y cũng không phải việc khó.

“Nếu Tả công tử sáng khoái như vậy, ta đây cũng cứ làm người quang minh chính đại không nói lời mờ ám!”

Hơi hơi ngừng lại, Lý Hưu Dữ lông mi nhướn lên, dần dần mà chuyển thành thâm trầm, mỉm cười động ở trên mặt cũng chậm chạp biến mất.

“Nghĩa sĩ của Tả gia trang, vào ban đêm tới thăm dò ta, lại bị lầm tưởng là bọn đạo chích, chẳng lẽ Tả công tử tới chính là việc này!”

Ngôn ngữ tìm nặng tránh nhẹ, tiến về trước khó dừng, rồi lại cứ thế mà bắt bẻ.

Thoáng chốc, đã đem một chuyện hắc y nam tử đang phục thù đánh chết do thám của Tả gia trang, tóm lược.

Tả Tàn Niệm giống như sớm biết y tất nhiên sẽ ứng đối như vậy, trên mặt vẫn như cũ mang theo tiểu ý xán lạn, giống như không chút nào để ý tới mấy mạng người kia.

“A, lại có việc này, tại hạ thực sự là xấu hổ, nếu như không phải Lý giáo chủ cho biết, ta còn thật không biết vậy mà lại có việc này! Bọn họ dám can đảm làm phiền Lý giáo chủ thanh tu, trừng phạt là đúng tội, chết chưa hết tội! Đều là trách cứ ta quản giáo không nghiêm, mong Lý giáo chủ rộng lượng hải hà!”

Nam tử thanh tú thanh lệ này, bản lĩnh giả ngu lại ngây ra không thể so ra kém Triệu mỗ nhân kia, vẻ mặt vô tội cùng ảo não, không khỏi làm lòng người sinh ra thương tiếc. Chỉ thương cảm lại không chút nào dă động được Lý Hưu Dữ điểm lệ vô song trước mắt.

“Từ khi ta vừa vào thành, cơ sở ngầm của Tả gia trang đã theo dõi ta, việc này lại giải thích như thế nào đây!?”

Tả Tàn Niệm mỉm cười, rất có thể hiện ngang lăm liệt.

“Tại hạ chỉ là hiếu kỳ mà thôi!”

Lấy lý do không cùng loại như thế nói đến đạo mạo ngang nhiên, khiến cho người ta không khỏi khí thế bị đoạt, nghĩ thiên hạ cũng không có mấy người đi!”

“Đối với con rể mới của Kham Dư giáo vào hôm trước đại hôn đã bị tức giận rời nhà trốn đi, còn muốn hưng sư động chúng làm phiền Lý giáo chủ tự mình đuổi bắt, này nguyên do trong đó, tại hạ, thật sự là rất hiếu kỳ!”

“Việc này là việc trong nhà của Kham Dư giáo ta, liền không làm phiền tới Tả công tử phí sức cố công!”

Dường như thực sự đã tiếp nhận lý do hoang đường của Tả Tàn Niệm, Lý Hưu Dữ cực kỳ nghiêm nghị nói.

“Còn nói, Tả công tử nhất định không phải muốn biết không thể, dù cho dùng vũ lực cướp lấy!?”

Tả Tàn Niệm biến sắc, lại cực nhanh chuyển về.

“Lý giáo chủ thực sự là thích nói đùa, một trận đánh trên lời đài tại hạ đã không phải đối thủ của người rồi!”

Tả Tàn Niệm vui đùa tựa cười khê vài tiếng, khả trong lòng cũng không phải giống vẻ bên ngoài, trong cương nghị lộ ra tú lệ, khí chất đáng sợ, ánh mắt tựa như hai mũi tên bắn lên, uy nghiêm mà ngạo khí, tiếp tục nói:

“Kỳ thực, tại hạ là có mục đích khác! Không biết Lý giáo chủ có thể xuống xe một lần không?!”

“Không cần thiết!”

Lý Hưu Dữ lạnh lùng cười, một lời đã từ chối, không chút nào quan tâm ảnh hưởng chuyển biến vẻ mặt của nam tử!

“Người và ta vốn không có giao tình gì, ngay cả liên quan cơ bản cũng không có! Càng miễn bàn cái gì một lần!”

Một ánh mắt trần trụi lãnh liệt ở bên trái trên người Tàn Niệm nhìn không thấy được tràn ra, đôi mắt làm cho người ta sợ hãi.

“Lý giáo chủ nói như thế không chịu cho ta một phần tình mọn sao!”

“Ta đối với việc triều đình căn bản không có hứng thú, vẫn thỉnh Tả công tử trở lại chuyển cáo Tiêu Tiêu cô nương một tiếng!”

Tả Tàn Niệm chau lại mi đầu, lệ khí băng lãnh theo đó mà lên.

Phủ đi khí tức phát sinh dưới thân phảng phất cảm giác được, có chút nôn nóng chuyển lên ngựa.

“Đã như vậy, ta cũng không quá cưỡng cầu, mong Lý giáo chủ bảo trọng!”

Hơi gật đầu, Tả Tàn Niệm giục ngựa ra thông lộ, mắt thấy nam tử tuyệt sắc có chút bận tâm buông mình.

Xe ở dưới thúc dục của mã phu, chậm rãi đi về trước.

Đảo mắt thì tới gần Tả Tàn Niệm, Tả Tàn Niệm quay đầu.

“Lý giáo chủ, người nếu đối với việc triều đình không hề hứng thú, vậy lý do giúp Triệu Thanh Khâu ngồi trên minh chủ vị, chính là con rể ở rể trong xe này?!”

Một cây roi ngựa bỗng khoát lên trước cửa sổ, không có bất luận che chắn gì, khiến người ở bên ngoài đem sự vật trong xe nhìn không sót gì, ngay cả ấn ký hồng sắc trên cổ Triệu nhị công tử cũng nhìn tỉ mỉ...

129. Chương 129

Ba một tiếng roi ngựa từ bên cửa sổ lướt xuống, tiếp tục tới trước mã xa, vẫn như cũ mang theo ý chí kiên định không dứt.

Thanh lệ nam tử trên ngựa, đối với hồng ngân trên cổ đó có chút suy nghĩ. Hơn nữa Triệu nhị công tử, bị Lý đại giáo chủ tóm về phân đàn của Kham Dư giáo, ngoại trừ buổi tối hôm trước ngủ ở ngoài, Vô Cực sơn trang nhị công tử Triệu Trường Hữu số khổ, đêm đêm làm lưng vất vả, ngày ngày bỏ giấc, một bản đồng cung Oanh Ca mang từ trong Phù Dung Lâu ra, phỏng chừng cũng là sắp cải tiến rồi.

Mà Lý đại giáo chủ từ sau hôm đại hôn, dính danh nghĩa của tân hôn, sổ sách làm đầu đầu vốn cũng chưa nhìn, tổng giáo bên kia bởi vì cũng biết y đang tân hôn, càng không biết giáo chủ bọn họ cưới một nam phu nhân, cho nên cũng không giục hấn về giáo.

Ngày thanh nhàn này vậy mà cổ vũ tà khí của Lý Hưu Dữ, vừa trở về, Lý đại giáo chủ ban đêm lần qua lần lại, tùy theo ngày dần dần mà qua, buồn chán đầu ra, đường đường đứng đầu một giáo vậy mà mở rộng theo hướng ban này, ăn no không có việc gì làm đi tìm Triệu nhị công tử phiền phức, giữa ban ngày ban mặt, trong trời đất sáng sủa mà bắt đầu đùa giỡn dân nam.

Phong nền làm cho Triệu Trường Hữu rời quê cắn chặt khớp hàm, dám giận cũng không dám mở lời, là kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay, so với tiểu tỷ kia bị ác bá chiếm đoạt ức hiếp còn muốn bi thảm hơn ba phần, càng miễn bàn việc về nhà này.

Bất quá ngày thần tiên này cũng không có mấy.

Sáng sớm hôm nay thức dậy, mới dùng qua bữa sáng, còn không có yên tĩnh một hồi, lại bị ma đầu kia tóm tới, đặt ở trên tháp quý phi bên cửa sổ, phanh y phục, liền muốn đi vào, lại bị tổng quản sự bên này quấy nhiễu chuyện tốt.

Chậm chậm từ trên người Triệu nhị công tử bò lên, Lý Hưu Dữ vẽ mặt phiền muộn, bởi vì mấy ngày sinh hoạt gia đình tốt đẹp này tắm bổ tạm ổn, vừa tốt lên mấy phần, cảm giác cả người cũng không giống rồi.

Không cam lòng nhìn Triệu Trường Hữu tới lui một bên, rất nhanh cài lại nút buộc, giống như hoa mắt chưa từ bỏ ý định liếm liếm mồm, lại chỉ có thể cắn răng không thể tránh được mà ly khai.

Ngoài cửa, quản sự của phân viện khoanh tay mà đứng, tự biết quấy chuyện tốt của giáo chủ chính gia, sợ sệt không chú ý tới làm giáo chủ đại nhân hết giận, run run rẩy rẩy đứng yên không dám nhìn thẳng nam tử đẹp không tả nổi kia.

“Chuyện gì lại tới phiền ta!?”

Gắt gao chăm chấp vào đỉnh đầu của thuộc hạ sắp cúi tới trên mặt đất, trùng tới mức người nọ da đầu tê dại, vẻ mặt xanh xao.

“Hồi giáo chủ, tiền thính, tiền thính, có mấy người, người...”

Thỉnh thoảng ngừng lại khó khăn, giống như vô luận như thế nào cũng không nói nên lời.

Lý Hưu Dữ căn bản đã mất hứng, vừa thấy hấn áp a áp ứng, càng tăng sự không vui. Không phải là hấn lên tiếng, mình giờ đang đùa lão thử bên trong chơi rồi đi. Đây còn cần ở chỗ này nghe hấn dài dòng, không khỏi sắc mặt trầm xuống, ánh mắt cũng sắc lên.

“Người đi sắp xếp không phải tốt rồi!”

Lý Hưu Dữ cũng biết, nếu sự tình không quan trọng, hấn cũng sẽ không tới phiền mình, chỉ là bị người cắt ngang dục vọng đang bốc lên trong cơ thể, nháo mình tâm tính phiền muộn, nếu không tìm người tiết ra, thật là có điểm xin lỗi bản thân.

Nhìn thoáng qua gia khảo xui xẻo cứng ở trước người, vẻ mặt như khổ qua, vẫn là đi ra phía trước.

Còn chưa tới chính đường, chợt nghe đến nơi nào tiếng khóc một mảnh.

Quản sự kia đi vội mấy bước, vén lên màn cách nội đường và chính sảnh, quay đầu, vẻ mặt khóc tang nói với Lý Hưu Dữ:

“Người xem thử đi!”

Một trận lại một trận tiếng sói tru đập vào mặt, trong chính sảnh rộng hơn trăm bình, quỳ hơn ba mươi phụ nữ trẻ em lão ấu, thuần một sắc phi ma để tang, chỗ dẫn đầu còn để một thi thể...

bình: đơn vị đo diện tích

130. Chương 130

Trên khuôn mặt thi thể hé ra tro nguội xanh đen, không có vải che xác chết, người này chính là người trên lôi đài, đánh rớt vô số thiếu hiệp, xuất hết danh tiếng lại bị Lý Hưu Dữ một kiếm cắt đứt căn mệnh tử, chính là Vương Hiễn.

Lại nói Vương Hiễn này, bị Lý đại giáo chủ chặt đứt vận mệnh, về nhà tuy nói cũng hoãn khí vài ngày, chậm rãi chữa hảo vết thương, ai có thể nghĩ qua đêm hôm trước đi đời nhà ma, đoạn khí.

Một phòng già trẻ này lại không có võ công, chính là mọi người nhà hấn tới tìm Lý Hưu Dữ gây phiền.

Wương Hiễn một nhà vốn là nhân gia thành thật phúc hậu, năm nhĩ tử thì có một nhân vật như Vương Hiễn, ở trong chốn giang hồ miễn cưỡng có thể kêu lên danh hào.

Vốn là cũng không trông cậy vào hấn thật có thể dương danh lập vạn, chỉ cần có thể ăn đủ uống đủ, thú lão bà sinh nhĩ tử là tốt rồi.

Kết quả lại ở trên lôi đài, cùng người ta đấu ra sức, không chỉ có chặt đứt vận mệnh, nháo đến bây giờ ngay cả mệnh cũng không giữ được.

Một gia đình gào khóc rống lên thì, cũng không biết là tên hỗn đản nào chỉ cho con đường sáng này, để cho bọn họ tìm tới Lý Hưu Dữ ra tay đả thương người, lại càng không biết tên thiếu đạo đức nói cho vốn có chỗ che giấu, bọn họ mới nâng thi thể Vương Hiễn thẳng tới đây.

Một trận tiếng khóc đề lên một trận lọt vào trong tai, ầm ĩ não người ta ông ông vang lên, Lý Hưu Dữ nhướng mày, quay đầu lạnh lùng nói với quản sự kia:

“Là ai để bọn họ ở đây!”

“Là thuộc hạ.”

Quản sự buông màn, thấy Lý Hưu Dữ sắc mặt bất thường, thanh âm thấp đến không thể thấp hơn, vạn phần cẩn thận.

“Nếu là để ở ngoài khóc nháo, chẳng phải là muốn đem sự tình làm lớn!”

“Vậy cũng không thể để bọn họ ở đây!”

Quần sự kia run rẩy, bị ngữ khí nghiêm khắc của Lý Hưu Dữ dọa một câu, có thể kiên trì đứng đó đã rất không tồi rồi.

Lý Hưu Dữ cũng không cùng hấn nhiều lời, duỗi tay quảng mạnh, liền vào chính đường, quần sự bị hấn để lại phía sau cũng khổ sở hé ra mặt, lảo đảo theo vào.

Mọi người trước đó kêu khóc vừa thấy có người đi ra, ngược lại khóc lớn tiếng hơn nữa, như là cố ý diễn cho người xem.

Lý đại giáo chủ liếc một cái, lạnh lùng cười, ánh mắt lúc đó lạnh xuống, tất cả từ lâu đã hiểu trong lòng.

Một cánh tay đẹp nhỏ và dài đối với chủ trác bên cạnh cho một chưởng.

Một tấm bàn vuông gỗ hồng lê, nát vỡ lên tiếng trả lời, lúc đó thì chấn kinh mọi người tề bá xoát thu hồi âm thanh, giống như chưa có động tĩnh gì, một bộ dáng kinh sợ.

Nhưồn hai đường lông mày nghiêng nghiêng, phong vận xinh đẹp biến đổi ở giữa mi, lại mang theo hãi khí dọa người, có thể đem người ta tươi sống chết cứng ở đó.

“Tại hạ Lý Hưu Dữ, không biết các vị đến đây có chuyện gì?”

Một đám người hai mặt nhìn nhau, đều bị nam tử xinh đẹp trước mắt uy hiếp ở đó.

Cuối cùng vẫn là một phụ nhân vẽ mặt danh quốc đứng dậy.

“Ta là Vương thị của Sơn Đông, là tẩu tử của cố nhân này, hôm nay đặc biệt tới thay tiểu thúc của ta xin một kiến giải, trả một công đạo!”

Lý Hưu Dữ đạm nhiên cười, nhưng là trào phúng nói không nên lời.

“Trên lôi đài, quyền cước không có mắt, sinh tử tùy mệnh, tiểu thúc kia của người lên lôi trước, chỉ sợ cũng là ký vào giấy sinh tử rồi, vì sao còn nói tới xin một kiến giải, hoàn một công đạo!”

Lý Hưu Dữ vốn là người cực kỳ xinh đẹp, chính là mang theo cười mỉm hèn mọn, cũng như nhiều hoa anh đào trắng rơi xuống, lộ ra xinh đẹp cùng tà mị, mỹ lệ bất khả phương vật, chỉ nói là dùng từ này trên người nam tử, lại cũng đều có thể dùng trên người y!

Phong hoa tuyết đại, kinh vi thiên nhân.

Phụ nhân kia đã gặp qua nhân vật diễm mỹ khuynh thành thế bao giờ đâu, không chỉ trừng lớn đôi mắt, sững sờ ở đó, triệt để vào cõi mơ.

Tiểu cô bên cạnh nàng bởi vì còn chưa gả, vẫn ở trong khuê phòng, không hảo nhìn chăm chăm Lý Hưu Dữ, cho nên trước vẫn là hồng thấu mặt cúi đầu không nói, nhẹ nhàng ở một bên lau lệ. Nghe tẩu tử hồi lâu chưa lên tiếng lúc này mới ngẩng đầu lên, không có ý tứ nhìn nam tử diễm tuyệt thiên hạ kia, mới xoay đầu nhìn tẩu tử nhà mình, không khỏi xấu hổ vạn phần, một tay véo trên lưng cứng cáp, hung hăng véo.

Phụ nhân kia ngao một tiếng, mới tính là phục hồi lại tinh thần...

131. Chương 131

“Nhưng, nhưng tiểu thúc kia của ta vì người mà chết, nên người tới phụ trách!”

Lý Hưu Dữ thấy nàng một bộ dáng đánh đá, nhượng mảy, sinh ra vài phần chán ghét.

“Người nếu có đạo lý như vậy, vậy các thiếu hiệp bị tiểu thúc nhà người đánh cho tàn phế, chẳng phải là cũng có thể tới nhà người xin một kiến giải, nói công đạo sao!”

Phụ nhân kia tự biết mình đuối lý, lại oa một tiếng gào khan ra, thoảng cái đã gục ở trên thi thể của Vương Hiến.

“Tiểu thúc, người chết oan a!”

Giống như một loại hiệu lệnh, tất cả những người còn lại trong nhà vội vàng trợ giúp, lớn tiếng khóc nỉ non. Vậy là phải nhờ vào Lý đại giáo chủ rồi.

Trong lúc nhất thời chợt nghe tiếng khóc rung trời, như sấm oanh đỉnh.

“Tiểu thúc a! Người chết thật là hảo hảng a, để lại mẹ già tám mươi tuổi, cháu thơ ba tuổi, người muốn bọn họ phải trải qua cuộc sống thế nào đây a!”

Phụ nhân kia ghé vào trên thi thể sớm đã không có tri giác, kêu trời trách đất. Giống như liều hết sức mạnh để lay động Vương Hiến đã chết, rất có thể chết sống cũng phải lay cho hắn đứng lên.

Thực sự là rất bi thảm.

Khóc đến Lý Hưu Dữ thái dương gân xanh nổi lên, không khỏi giận lên tới đầu, tâm tình khóc chịu càng thêm phiền muộn.

“Được rồi!”

Vốn trông ngóng một tiếng quát chói tai có thể ngừng tiếng khóc hô của mọi người, nhưng phụ nhân kia lại dẫn đầu, kêu to tiểu thúc, sống chết lay động thi thể, ngược lại càng diễn càng ác.

Quản sự kia thấy thế nhanh chóng phủ lên huyết Thái Dương của giáo chủ đại nhân, tiến đến gần bên, bịt lỗ tai mà nói:

“Giáo chủ, vẫn là cầm chút tiền đuổi họ đi!”

Lý Hưu Dữ buông tay ra, nhìn mấy vị danh đá đang gào khóc rống lên kia.

Những người này rõ ràng là tới đòi tiền.

Người tới nếu là người biết võ còn giải quyết tốt, cùng lắm thì lại so với hắn một hồi, tự có lòng tin tuyệt đối có thể đem bọn họ toàn bộ sạch sẽ lưu loát giải quyết một thể xong luôn. Nhưng mà vấn đề là một đám phụ nữ và trẻ em không hiểu võ công tới, đánh, trừng phạt không được, mắng, mắng không xong. Vậy phải đối phó như thế nào, khó sao phải so với ai đó khóc cả tiếng chặc?!

Bất đắc dĩ thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng gật đầu.

Quản sự kia nhanh cúi thấp người, đối với phụ nhân khiến người chết rồi cũng không được yên thân kia, móc ra một tấm ngân phiếu năm mươi lượng.

Vương gia tẩu tử người xem, đây là một chút tâm ý nho nhỏ, mau đem người đi đi!”

Năm mươi lượng bạc, tương đương với bổng lộc một năm của quan thất phẩm, đối với gia đình nhà nghèo mà nói, đủ trải qua hai năm, không ít đâu.

Khả phụ nhân kia, nghe vậy ngẩng đầu lên, liếc liếc con số trên ngân phiếu, lòng trắng mắt đảo.

“Ta còn có bà bà tám mươi và nhi tử ba tuổi, người nói bọn họ sống thế nào a!”

Nhất thời phía sau tiếng khóc la lại vang lên, quản sự minh bạch thì ra là tiền ít, vừa muốn mở miệng nói, lại bị Lý Hưu Dữ cắt ngang.

“Một trăm lượng!”

Mọi người nhất thời thu tiếng lại, nhìn về phía phụ nhân kia, phụ nhân kia lần thứ hai nâng người lên, mê luyến trước đó hoàn toàn không gặp, trừng đôi mắt, vươn hai cái ngón tay.

“Hai trăm lượng!”

Lý Hưu Dữ khước miệng nhếch lên, quạt cường phun ra ba chữ.

“Một trăm lượng!”

Phụ nhân kia thấy y kiên quyết vậy, suy nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng nắm chặt nắm tay, hô:

“Một trăm chín mươi lượng!”

Lý Hưu Dữ lộ ra dáng tươi cười, ở nơi phụ nhân kia nhìn thấy cơ khí tàn nhẫn mà nói rằng:

“Một trăm lượng!”

Phụ nhân kia, suy trước nghĩ sau, cắn răng một cái, giậm chân, phi thường không cam lòng nghiêng rằng nói:

“Một trăm tám mươi lượng!”

Lý Hưu Dữ càng thêm khí định thần nhàn, hoàn toàn không có bối rối trước đó nữa.

“Một trăm lượng!”

Phụ nhân kia cúi thấp người, cùng người khác đầu tiên một chỗ, nói thầm nói thì, ngẩng đầu lên.

“Một trăm năm mươi lượng, chia ra không thể thiếu!”

Lý Hưu Dữ quay đầu nhìn quần sự kia, thấy hần một bộ dáng sắp hôn mê rồi, không khỏi buồn cười. Đang nhìn đám người khoác áo để tang kia, tất cả đều đang chờ câu nói, càng thêm tức cười.

Cổ ý ngừng hồi lâu, mới chậm rãi nói ra:

“Thành giao!”

Trái tim mọi người vẫn nâng lên giờ mới tính thả xuống, quần sự nhanh chóng móc ra ngân phiếu, rồi tính toán việc.

Chính là, bọn họ một mực ở đây cò kè mặc cả, làm sao biết được, hậu viện Kham Dư giáo lại nổi lửa lên, Triệu nhị công tử kia mới vừa buột nút xong đó không ngờ sinh ra tai nạn.

132. Chương 132

Sau khi Lý Hưu Dữ đi xong, Triệu Trường Hữu giống như kỳ tích thoát được một kiếp, cuối cùng đem trái tim để tới chỗ bụng. Đối với chỗ thân ảnh mảnh khảnh kia tiêu thất, cảm giận mắng một câu sắc lang, mới quên đi một khẩu ác khí.

Từ trên tháp xuống đi hải vào, chợt nghe cửa phi một tiếng nhẹ nhàng vang lên, một người từ ngoài cửa vọt vào trong phòng.

“Là người!”

Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Triệu Trường Hữu trên khuôn mặt tuần tú hé ra đầy nghi hoặc.

Chỉ dựa vào chút dung tích đầu óc này, chính là nghĩ hổng đầu cũng nghĩ không ra vì cái gì gặp phải người này ở chỗ này.

Người tới mỉm cười, giống như thanh mai xuất trần, trên mặt thanh lệ mang theo trắng nõn thanh tú, dương mi cười nói:

“Triệu công tử vậy mà còn nhớ ta, tại hạ thực sự là thụ sủng nhược kinh!”

Triệu Trường Hữu nhìn khuôn mặt tú lệ của nam tử, càng xem càng thấy khả nghi, nhất là cặp con người tiểu ý dụ dàng kia, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên, thăm dò hỏi:

“Người tới đây làm cái gì?”

Người nọ cười thanh tú, khiến cho người ta từ đáy lòng sinh ra một loại yêu thương quý trọng.

“Tại hạ được người nhờ vả, tới đón công tử trở lại!”

Triệu Trường Hữu nổi lên mơ hồ, mình và hần cũng không có quan hệ, cứng rắn mà nói, cũng chính là Tả gia trang gặp qua một lần, hần huyền qua vài câu. Hần tìm mình làm cái gì, Triệu Trường Hữu mạnh ngừng một lát, thăm nghĩ không đúng, không khỏi vẻ mặt cảnh giác.

“Người nào nhờ vả?”

“Người nhờ vả chính là ca ca người Triệu Thanh Khâu!”

“Ca ca ta?!”

Chỉ là nghe hắn nói ra tên ca ca Triệu Thanh Khâu, con mắt Triệu Trường Hữu đã thoáng chớp thì sáng lên, sáng trong suốt tóe ra hào quang lóa mắt, thấy người nọ dần dần thu lại ý cười.

Triệu Trường Hữu một bộ biểu tình hưng phấn, đem hoài nghi trước đó nhét vào sau não, lẩn lướt lên trước, ôm lấy cánh tay người nọ.

“Hắn ở nơi nào?!”

Ánh mắt người nọ có chút cổ quái, lại nói không nên lời quái ở chỗ nào.

“Tức là chịu hắn nhờ vả, hắn tất là không ở chỗ này, huống chi ca ca người còn có thương trong người, lại sao có thể tới đây!”

Nhất thời giống như sương làm hồng cà, vừa rồi Triệu nhị công tử còn rạng rỡ sinh huy, sắc bén nhũn xuống. Cúi đầu, buông lỏng cánh tay đang cầm ra.

Khả ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên quay về đối với người đó, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, thì đã thoát ra.

“Người nói vậy! Người là giận ca ca ta đoạt đi minh chủ vị của người, muốn đem ta lừa tới đổi đi!”

Bị Triệu nhị công tử một lời vạch trần thiên cơ, Tả Tàn Niệm lúc đó sắc mặt liền trầm xuống, vẻ mặt lệ khí, thấp giọng hừ cười nói:

“Triệu công tử đùa cái gì vậy!”

Mình hao tổn tâm cơ, thật vất vả điều Lý Hưu Dữ đi, chính là vì bắt có ngu ngốc này, đầu nghĩ tới, gia hỏa này rốt cuộc còn có chút suy nghĩ, chuyển rất nhanh.

Kỳ thực đừng thấy Triệu Trường Hữu ngày ngày một bộ chẳng chút đầu óc nào mà coi thường, chưa bao giờ làm chính sự thật, đó là bởi vì toàn bộ thông minh đều dùng tới nơi khác rồi. Tuy rằng thực sự là việc hoàn thành thì chẳng bỏ mà việc thất bại thì có thừa, khả năng như luận bàn tính toán chút hành vi xấu xa, người bình thường thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Triệu nhị công tử cũng chỉ sai đúng phân nửa, Tả Tàn Niệm muốn bắt cóc hắn là thật, nhưng nguyên do trong đó cũng chẳng đơn giản như hắn suy nghĩ.

Biết mình không phải đối thủ của hắn, Triệu Trường Hữu một đôi con mắt trộm chuyển chung quanh, trên miệng miễn cưỡng ứng đối nói:

“Người vẫn là chết tâm đi, chỉ ta kêu cái, người khó mà đi ra, vẫn là đi ra sớm đi!”

Chậm rãi lui bước về sau, Triệu nhị công tử ở trong phòng ý đồ tìm kiếm vũ khí gì đó có thể che mình.

Tả Tàn Niệm hai tay khoanh ngực, nhìn Triệu nhị công tử khiếp nhược lo lắng sợ hãi, nổi lên nụ cười tự tin.

“Triệu công tử là đang tìm cách tự cứu, hay là kéo dài thời gian chờ Lý Hưu Dữ tới cứu người!?”

Mãnh đứng thẳng người lên, ưỡn ngực, Triệu Trường Hữu bị người giẫm đến đau nhức một bộ then quá thành giận.

“Ai cần y tới cứu!”

Trong lòng lại nói thầm, lúc không cần người mỗi ngày xuất hiện tìm ta phiền phức, cần tới người thì lại một chút bóng dáng cũng chẳng thấy, ngược lại không biết đã chạy đi đâu rồi, không khỏi âm thầm cảm giận mắng tới ma đầu kia.

Tả Tàn Niệm vẻ mặt tiếu ý, nhìn ra tâm tình kỳ thật là tốt, trên khuôn mặt thanh lệ, tản ra nét tươi cười sung sướng, một đôi con mắt dài nhỏ lóe ra quang mang quái dị.

Thân hình khẽ động, một cái tay nhỏ nhắn liền tới chế trụ mạch môn Triệu nhị công tử.

“Triệu công tử, xin mời đi!”

133. Chương 133

Triệu Trường Hữu bị người chế trụ cổ tay sợ đến thiếu chút nữa ngồi xuống đất, vô thức rút tay lại, nhưng giấy không nổi.

“Ta không muốn đi theo người!”

Trầm hạ mặt xuống, Tả Tàn Niệm bắt chặt cổ tay bị mình chế trụ kia, quanh thân tràn ra khí tức không cho trái lệnh.

“Đây lại không phải do người!”

Triệu Trường Hữu liều chết quăng ra sau, nắm ngón tay nắm lấy cổ tay mình, nhưng càng móc càng chặt. Tả Tàn Niệm kia khí lực lớn kinh dị, mình so với hắn cao hơn nửa cái đầu cũng không lấy được nửa phần tiện nghi, không khỏi há mồm hô lên.

“Người tới a! Cứu...”

Tả Tàn Niệm lóe người cái đã đi tới trước mặt Triệu nhị công tử kêu to người tới cứu mạng, một tay che cái mồm siêu cấp lớn kia, nhưng thanh âm giống như sói tru vẫn xiết ra nửa câu tới.

Nâng tay muốn chế trụ huyết đạo của Triệu Trường Hữu, chợt nghe cửa phòng rần chắc bị người dụng lực tức giận đẩy ra.

Đứng giữa cửa là một người, khinh sa la quần màu nhạt, không có đai lưng, có thể khiến người ta nhìn cái thì thấy ngay bụng nhỏ hơi hở ra.

Minh Thư chắn ở cửa, đem lối đi vững vàng che lại, thấy hai người trong phòng do dự, lại không có biểu hiện nào dư thừa, chỉ là bình thản hỏi:

“Người là người phương nào?”

Tả Tàn Niệm nắm chặt tay lại, Triệu Trường Hữu nghiêng người về trước, một cái lão đảo đã bị hắn tóm tới bên cạnh, Tả Tàn Niệm quay đầu tới hỏi ngược lại:

“Người lại là người phương nào!?”

“Tại hạ Kham Dư giáo tử hộ pháp Minh Thư!”

Tả Tàn Niệm ánh mắt lóe lên, đem nàng tới tới lui lui quan sát, cuối cùng dừng mắt ở nơi bụng dưới, có chút không thập phần tin tưởng hỏi:

“Người là Minh Thư?!”

Minh Thư vẻ mặt đạm mạc, tựa như không có ánh mắt kia của hắn, cả người trông không vắng vẻ, không có trả lời.

Tả Tàn Niệm thấy nàng không có làm ra ý thức giống như muốn trả lời, cũng cho rằng nàng cam chịu. Quay đầu nhìn Triệu Trường Hữu bởi vì Minh Thư xuất hiện mà đen mặt giờ lại tuấn tú rồi, đột nhiên lộ ra một nét tươi cười thấu hiểu.

“Ta nói vì sao phải vội vàng như vậy, thì ra là thế!”

Tiếng nói mới vừa ra, nụ cười nguyên bản lại cấp tốc biến đổi, phạm vi ôn độ lập tức lạnh đi, xuân ý ngang nhiên trong phòng phảng phất đột nhiên mất sạch, trên khuôn mặt thanh lệ kia hàn ý đông lạnh làm người phía sau tê dại.

Khí lạnh từ người Tả Tàn Niệm thấm qua khe răng mà tiến ra ngoài.

“Triệu Trường Hữu, người thực sự là rất được a!”

Tức giận không có căn nguyên ào ạt mà tới, từ trên người Tả Tàn Niệm tản ra, cái tay nhỏ nhắn không lớn tựa như kim nhỏ đinh, lực đạo lớn có thể cắt đứt đầu khớp xương người ta.

Triệu Trường Hữu ăn đau, nhe răng khoe miệng giãy dựa đứng lên, muốn nhanh một chút thoát khỏi bên người nam tử sắc mặt hung ác độc địa đáng sợ này.

Minh Thư khẽ cau mày, lúc này mới có chút nhân khí. Mũi chân điểm cái phi qua, đối với cái tay gắt gao cầm cổ tay Triệu nhị công tử, một con dao liền bổ xuống.

Tả Tàn Niệm lui về sau một bước, kéo cánh tay Triệu Trường Hữu, thân hình vừa chuyển, đã nghĩ xoay vòng mở ra thế tiến công của Minh Thư. Triệu Trường Hữu nơi nào liên quan, hắn chỉ nghĩ Minh Thư nhanh chút, dùng sức túm Minh Thư bên kia, lực đạo trên người vừa lúc hình thành phản lực với Tả Tàn Niệm. Minh Thư thấy thế xoay tay lại ra hai ngón muốn đi điểm đầu vai không hề phòng bị của Tả Tàn Niệm.

Tả Tàn Niệm cắn răng, cổ nén đau nhức, không có kêu ra tiếng, tay lại liều lĩnh kéo, phân tâm, đem Triệu nhị công tử cao hơn mình nửa cái đầu túm qua.

Minh Thư lần thứ hai phi thân tiến lên, chưởng lực mềm như bông chụp về phía đầu vai Tả Tàn Niệm, Tả Tàn Niệm đâm qua, muốn hóa giải, ai biết vậy mà không chú ý cái đã bị Triệu Trường Hữu giãy ra.

Khuôn mặt thanh tú không khỏi nổi giận, có một tia vụn vụn, cả người tản mát ra nhuệ khí rèn luyện nghiêm ngặt kinh người.

Không khỏi phân trần, hồi chưởng trả lại Minh Thư.

Minh Thư nâng tay đi cản, liền cùng Tả Tàn Niệm đấu ở một chỗ.

Vừa rồi hài tử trong bụng phỏng chừng đã động, lại lo lắng cho Triệu nhị công tử một bên, Minh Thư không khỏi có chút cật lực.

Tả Tàn Niệm thế nhưng càng đấu càng hăng, chiếm không ít tiện nghi.

Hư hoảng một chiêu, nội lực mười phần hướng phía bụng dưới Minh Thư đánh qua, Minh Thư trong lòng mạnh run lên, biết không tốt rồi, cắn chặt môi dưới, thân thể co rút lại trượt xuống, liền đem ngực đưa tới dưới chưởng Tả Tàn Niệm...

134. Chương 134

Ngực Minh Thư bỗng nhiên run lên, gắt gao cắn chặt môi dưới, lúc này Minh Thư chỉ mong có thể bảo vệ thai nhi trong bụng, có thể bảo hộ nó chu toàn.

Thân thể trượt xuống dưới, kê hở toàn thân nhất thời lộ rõ ra, đem vùng ngực đã sớm không thể điều khiển được đưa đến dưới chưởng lực của Tả Tàn Niệm.

Triệu Trường Hữu nhìn mà bật thốt kêu to ra, giống như một quyền kia đánh vào trên người mình vậy, tiếng kêu thốt ra vừa bi vừa liệt. Toàn bộ các đốt ngón tay cùng cơ thể càng cứng rắn đáng sợ, căn bản là không thể động dậy.

Âm thanh đó nghe vào trong tai Tả Tàn Niệm thì khiến hắn nhẹ nhếch khoe miệng hơi mỏng, cổ tay lại chuyển, đem lòng bàn tay lật đến sườn trong, lấy mu bàn tay đánh lên ngực Minh Thư.

Tuy rằng chưởng pháp đảo lại đã mất đi hơn phân nửa nội lực, thế nhưng đối với Minh Thư đang mang thai mà nói thì lại có thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng, thuận theo lực đạo mạnh mẽ, không khỏi lui về sau, thất lực đánh lên bàn ở phía sau, oa một tiếng phun ra một búng máu.

Còn chưa chờ nàng đứng dậy, Tả Tàn Niệm đã tới gần bên, duỗi tay phủ lên mấy đại huyệt, một bàn tay bóp trên cần cổ mảnh khảnh kia.

Khoe miệng tràn ra tơ máu, phối với sắc mặt trắng bệch, Triệu Trường Hữu nhìn thấy mà rút lui hai bước, run run rẩy rẩy chỉ vào chóp mũi Tả Tàn Niệm:

“Người, người, người giết nàng rồi!”

Tả Tàn Niệm quay đầu lại, vung lên lông mi tinh tế.

“Còn chưa!”

Mắt thấy thanh niên có chút ngu dốt rõ ràng không yên lòng, không khỏi mang theo ý xấu.

“Bất quá, chờ một chút thì có thể không giống thế rồi!”

Triệu Trường Hữu nhìn dung nhan tựa kiều tựa hoa kia trở thành xanh xám tái mét, khiếp đảm nhìn về phía Tả Tàn Niệm đang bóp cổ người ta kia, rất sợ hãi dùng sức một cái thì Minh Thư sẽ hương tiêu ngọc nát, không còn sinh mệnh, ngay cả hô gọi mọi người cũng không kịp nữa rồi.

Ra sức hé miệng ra, nhưng phát hiện hàm răng của mình đều run thành một đoàn.

“Người, người muốn như thế nào mới bỏ qua nàng!”

Tả Tàn Niệm mỉm cười, xán lạn tựa như thanh mai đầu xuân.

Trong lòng Triệu Trường Hữu toàn bộ đều nghĩ tới ý định của hắn, có tâm tư đi nhìn, cúi đầu, ngốc cũng rõ ràng hắn là ý tứ gì.

Tận lực ổn định hai tay đang run thành cái sàng của mình, lúc ngẩng đầu thì, khuôn mặt tuần tú biến thành màu tro xám.

“Ta, ta, với người, người đi, người, người thả nàng!”

Nét tươi cười trước đó giống như huyền tường, tiểu ý lạnh lùng không có bất kỳ độ ấm nào. Ngón tay buông lỏng, Minh Thư liền nhẹ nhàng ngã trên mặt đất, cổ sức khụ ra.

Nhướn mắt lên thấy Triệu Trường Hữu vẽ mặt xám tro, Minh Thư trong mắt có chút trống rỗng, cuối cùng thì lại có chút nhân khí.

Tả Tàn Niệm đi ra phía trước, bắt lấy cổ tay Triệu nhị công tử, không thấy hàn ý vừa rồi. Nhắc chân muốn đi, rồi lại dừng lại, quay đầu, nói với Minh Thư:

“Nói với giáo chủ nhà người, nếu muốn lấy con rể này về, đi tới Tả gia trang một lần!”

Mũi chân dùng chút lực, bắt lấy cổ áo sau của Triệu Trường Hữu, phi thân lên nóc nhà, mấy lần lên xuống thì không còn bóng dáng.

Minh Thư mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ dần dần biến mất, ho nhẹ vài tiếng, nhướn mày liền ngắt đi.

Nếu không phải Oanh Ca tới đưa trái cây, còn không biết xảy ra đại sự như vậy! Đương một tiếng, rau quả rơi lả tả trên đất. Oanh Ca xoay người chạy đi.

“Gia, gia...”

Vội vội vàng vàng chạy ào vào chính sảnh, Oanh Ca cả khuôn mặt đều tái rồi.

Lý Hưu Dữ khề cau mày, chỉ biết lại là ở đó xảy ra chuyện gì rồi, không kiên nhẫn thuận miệng hỏi một câu:

“Lại xảy ra chuyện gì?!”

Oanh Ca cố sức nuốt xuống hô hấp thô suyền, phủ lấy ***g ngực bởi vì kịch liệt chạy gấp mà mơ hồ đau đớn, đã có chút không biết phải làm sao đây.

Người khác e rằng không biết, khả Oanh Ca cũng đã từ lúc đầu vẫn đi bên cạnh. Thứ mờ ám giữa hai đương sự, hẳn lại thấy rõ ràng.

Không ai có thể so với hắn rõ ràng hơn, Lý đại giáo chủ xinh đẹp này đối với nhị công tử của Vô Cực sơn trang tuyệt đối có tình, nhưng vẫn không tự biết.

Hôm nay Triệu nhị công tử bị người cướp đi, Lý đại giáo chủ còn không định sẽ làm ra chuyện kinh thế hãi tục gì nữa.

Cổ sức hít vào thở ra một lần, trong ngực hơn run run thành ba phần pháp phòng.

Dùng thanh âm run rẩy, Oanh Ca nỗ lực há miệng:

“Công tử, hắn, không thấy...”

135. Chương 135

Oanh Ca dùng giọng nói run rẩy, nỗ lực mở miệng ra nói:

“Công tử hấn, không thấy...”

Oanh Ca còn chưa nói xong, chỗ ấy nào còn có bóng dáng Lý Hưu Dữ.

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, Oanh Ca ngay cả khí cũng chưa có hồi lại liền cũng đuổi theo.

Lý Hưu Dữ chậm rãi vươn tay ra, cuối cùng hạ quyết tâm đẩy cửa, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn thị nữ hành lễ với mình, đi thẳng tới trước giường.

Đẩy ra hồng y nha hoàn vừa lúc ngăn trở trên giường, hi vọng cuối cùng cũng theo đó mà tan biến.

Sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường cũng không phải người mình tối cần.

Minh Thư ở trên giường miễn cưỡng chống người dậy, thập phần cố sức nói:

“Thuộc, thuộc hạ thất trách!”

Lý Hưu Dữ không biết vì sao, lúc này lại diện vô biểu tình, nhưng đủ cho trên lưng những người xung quanh bỗng nhiên rung mình một trận, không khỏi đáy lòng phát lạnh, tứ chi run rẩy, từ đầu thẳng băng tới gan bàn chân.

“Người đâu?!”

Minh Thư cắn răng nói:

“Hắn nó, nếu muốn người, phải đi Tả gia trang tìm hắn!”

Một thứ gì đó lạnh lùng bò lên trên đáy mắt, ánh nhìn của Lý Hưu Dữ thoáng chốc trở nên lợi hại đáng sợ, lệ khí lạnh liệt lập tức bành trướng, thân hình vừa chuyển, đã tiêu thất không còn.

Lại nói tới Triệu nhị công tử bị thảm, bị người ta giống như xách con gà con.

Bay qua mây mù dày đặc, mơ mơ màng màng không biết trải qua bao lâu rồi, mới tỉnh ngừng lại.

Bước chân vừa mới rơi xuống đất, còn chưa đứng vững, lại thấy cổ áo bị người ta nhấc về phía trước, liền nặng nề rơi xuống trên thứ gì đó mềm mại, thế nhưng bởi vì vấn đề liên quan tới trọng lượng cơ thể lại ngã tới choáng váng, hơn nửa ngày mới phản ứng lại.

Triệu nhị công tử xua đuổi sao Kim trước mắt xong, mở cặp mắt tràn đầy sợ hãi kia, giờ mới nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Trần nhà coi như thanh lịch, dùng sợi tơ hoa văn xinh đẹp màu nhạt thêu lên, chăn và gối đầu cùng sắc màu sạch sẽ nhu hòa, tựa như khí tức trên người thiếu nữ đậu khấu.

Tiếp tục nhìn ra phía ngoài, Tả Tả Niệm đang ở chỗ kia nhìn mình cười hì hì.

Trước đó có Lý Hưu Dữ, giờ đối với loại tươi cười tà ác này, Triệu Trường Hữu đã là quen thuộc cực kỳ rồi.

Cẩn thận một chút bò lên, hướng phía sau sợ hãi rụt rè mở miệng:

“Người, người, người rốt cục muốn làm gì!”

Nhìn Triệu nhị công tử nhát như chuột, Tả Tàn Niệm cười khanh khách chậm rãi thu hồi nét cười lại, có chút bí hiểm hỏi:

“Người, người thực không nhớ ta?!”

Triệu nhị công tử bị hắn hỏi vậy một đầu mù mờ, căn bản không rõ hắn đang nói cái gì, không khỏi vô tội hỏi ngược lại:

“Người đang nói cái gì?!”

Tả Tàn Niệm vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, thở dài một tiếng, cúi đầu, lẩm bẩm:

“Người nhất định là không nhớ rõ rồi!”

Lúc ngừng đầu thì, trong đôi mắt tinh tế lóe lên tia sáng quỷ dị, ngữ khí lại cực kỳ u oán.

“Nếu như không phải, người sao lại cùng Minh Thư ám kết thai châu, ngay cả hài tử cũng có rồi!”

Triệu Trường Hữu ở đó nghe ra, chuyện Minh Thư mang thai đối với gia khóa này dễ tạo thành điểm hỏa, chính là giờ phút này tiểu bá vương lại ngay cả tính tình cũng không dám bạo xuất ra.

“Này, này, cùng người có cái quan hệ gì đâu!”

Tả Tàn Niệm sắc mặt nhất trầm, ánh mắt sắc bén chặt chẽ chăm vào cái cổ Triệu Trường Hữu, nhìn đến Triệu nhị công tử từ chỗ cổ bốc lên khí lạnh, khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi.

“Tốt lắm, người cùng Lý Hưu Dữ là quan hệ gì?”

Triệu nhị công tử mặt thoáng cái đỏ lên, không khỏi nghĩ tới đêm hôm qua, sáng hôm kia, còn có đêm hôm kia, mà đầu kia đối mình đã làm chuyện khiến người ta xấu hổ. Giống như tình sự dày đặc này bị người dò xét mà biết, ngượng ngùng đứng lên. Hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào, ở cũng không được, ngay cả sợ cũng quên mất tiêu rồi. Chỉ chi ngô ngô cực lực làm rõ.

“Ta, ta, ta, cùng y có quan hệ gì!”

Tả Tàn Niệm lạnh lùng cười, nụ cười nhạt như có như không rất quỷ dị, cười đến Triệu Trường Hữu kinh hãi sợ sệt.

“Không có vấn đề gì!”

Oán khí áp ủ lâu ngày giờ giống như núi lửa trào dâng bộc phát ra, tốc độ nhanh đến làm Triệu nhị công tử cũng thấy không rõ lắm, chỉ thấy một đôi bàn tay thon trắng dài đẹp hướng mình, xoẹt một tiếng, cảm bất rung động, áo trong của Triệu nhị công tử bị người ta xé rách ra...

136. Chương 136

Trên ngực một mảnh quang hỏa, vết tích xanh tím tím, từ xương quai xanh vẫn lan tràn đến phần eo, ẩn vào trong thắt lưng khổ tử, làm người ta vô hạn mơ màng. Dọa Triệu Trường Hữu lập tức lấy tay đi che, cũng không che hết được cảnh xuân từ lâu đã lộ ra ngoài.

“Người, người, người...”

Triệu nhị công tử đã triệt để đánh mất công năng của ngôn ngữ, từ người thốt ra không xong.

Trải qua chấn động khiến đầu óc trống rỗng vốn không lớn, những hôn ngân này xuất hiện ra, khiến sắc mặt Tả Tàn Niệm càng thêm âm trầm lên, xanh trắng đều có.

Minh Thư mang thai, nhất định sẽ không phải nàng làm ra. Lại nhìn vẻ mặt nhắc tới Lý Hưu Dữ thì mặt tự nhiên kia, cũng đã hoàn toàn rõ ràng.

Tả Tàn Niệm tức giận nghĩ cũng không nghĩ, cánh tay tinh tế giương lên, ba một tiếng đánh lên mặt Triệu nhị công tử.

“Triệu Trường Hữu, người vô sỉ!”

Vết tích nhanh chóng hiện lên trên khuôn mặt tuần tú suất khí, cùng loại khí lực vừa lúc thành quan hệ trực tiếp.

Che một bên gương mặt, Triệu Trường Hữu ủy khuất liên vành mắt cũng đỏ, thế nhưng nhìn đến cặp tể mâu tàn nhẫn kia, nghĩ tới người bá đạo cùng tùy hứng kia, không khỏi cổ nức nước mắt, đánh chết cũng không chịu ngã xuống.

Tả Tàn Niệm mở mồm còn muốn nói cái gì đó, lại bị tiếng kêu ngoài cửa cắt ngang.

“Thiếu gia, lão gia mời qua!”

Tả Tàn Niệm nhẹ nghiêng đầu qua, nói một tiếng ta đã biết, chậm rãi quay lại đối mặt, nắm chặt tay, cực kỳ không cam lòng mà phải buông tha Triệu Trường Hữu.

Biết rõ ngu ngốc bên trong có chạy đằng trời, vẫn là quay đầu phân phó với thủ vệ:

“Trông coi hẩn cho ta, nếu như để hẩn chạy, cẩn thận cái đầu của các người!”

Đi qua ngã rẽ hành lang gấp khúc, chỉ thấy Tả Thiên Thu một thân hôi sam đứng bên cạnh giả sơn, đang đánh quyền.

Trong lúc giơ tay nhắc chân, tiên phong đạo cốt, tiền nhậm võ lâm minh chủ xoay quanh bốn phía, Tả Tàn Niệm lẳng lặng chờ một bên, đợi hẩn thu công, mới đi ra phía trước.

“Cha, người tìm ta!”

Tả Thiên Thu thu khí đan điền, chậm rãi thở ra, chậm rãi mở mắt.

“Nghe nói người bắt nhị công tử của Vô Cực sơn trang trở lại!”

Tả Tàn Niệm hành lễ xong, ánh mắt lóe lên.

“Không sai!”

Tả Thiên Thu tiếp nhận khăn tay tôi tớ đưa qua phía sau, lau lau một tầng mồ hôi mỏng trên trán, hỏi:

“Giam ở đâu rồi?”

“Gian phòng của ta!”

Đè ép cơn tức giận đang dâng lên, Tả Thiên Thu nghiêm mặt nói:

“Niệm nhi, người tuổi tác cũng không nhỏ nữa, làm việc sao không biết dùng đầu óc như thế, nếu truyền ra lời gì thì sao!”

Tả Tàn Niệm nhìn qua sắc mặt không phải tốt lắm, giống như có lời oán hận gì không thể nói ra.

“Cha, Niệm nhi tuổi tác không còn nhỏ, cũng nên có chủ ý của mình rồi!”

Tả Thiên Thu con mắt trừng.

“Vậy có thể đem một nam tử giam trong phòng mình!”

Tả Tàn Niệm nhẹ giọng hừ cười, giống như nghe thấy một câu chuyện thập phần buồn cười.

“Chúng ta đều là nam tử, còn có kiêng kị gì đây?! Hơn nữa, đem hẩn giam đến phòng ta, có thể tính toán an toàn vạn phần, tổng so với giam ở chỗ khác bị người cướp mất vẫn hơn!”

“Niệm nhi!”

Tả Thiên Thu gầm lên một tiếng, không còn khí khái thần thái trước đó, gương mặt gầy gò nổi lên sắc xanh.

Không biết có liên can tới vừa rồi luyện quyền bị gió thổi đến không, vẫn bị thân sinh nhị tử của mình làm cho giận, mấy sợi tóc hơi dựng thẳng lên, nhìn qua có vài phần khôi hài.

“Cha, nếu như không còn việc gì, ta trước đi về xem Triệu nhị công tử kia!”

Tả Tàn Niệm nhắc chân lên đi, bỏ lại Tả Thiên Thu một người đứng ở đó giậm chân, mặc cho hẩn hô hoán làm sao cũng không quay lại.

Bính một tiếng, đẩy ra cửa phòng của mình, Tả Tàn Niệm dựng mi, vẻ mặt thịnh nộ, xuất hiện ở cửa.

Triệu nhị công tử bị phần sữa sang chính y sam bản thân, vọt co rụt lại, liền lui tới góc tối trên giường.

Nhìn qua Triệu nhị công tử có vài phần thương cảm, giờ này khắc này căn bản là nữ tử trước kia bị hẩn đùa giỡn, chỉ là vai bị đối rồi.

Gắt gao nắm lấy cái áo đã rách tan nát tươm, khiếp đảm chăm chú nhìn hung tàn gia hỏa không thể so với Lý đại giáo chủ tốt hơn.

“Không, không nên qua!”

“Không nên đi qua!”

Tả Tàn Niệm ánh mắt sắc bén, hung hãn hé ra gương mặt thanh tú.

“Hôm nay, ta chính là muốn qua, thế nào!”

137. Chương 137

Triệu Trường Hữu kinh hãi, con mắt thoáng cái biến to, lớn đến trông mắt đủ để rớt ra, đã tới trình độ tuột vành mắt rồi. Rõ là báo ứng. Ngày ngày lời nói từ miệng mình thoát ra, vậy mà giờ lại từ trong miệng người khác nói ra, cảm giác thật đúng là không phải quái dị thông thường. Chuyển chuyển con mắt không sai biệt lắm chỉ thấy tròn mắt, cách ngắt sắp không xa nữa.

Cường đánh tỉnh tỉnh thần, lắp bắp run run nói:

“Nhưng, nhưng, nhưng ngươi là nam nhân a!”

Vất hết óc cuối cùng nghĩ ra một lý do có vẻ chu toàn, ý đồ gây thơ có thể may mắn cự tuyệt.

Vậy mà nam tử hung thần ác sát, lại vung lên khoe miệng, trên khuôn mặt thanh lệ, lại nổi lên mỉm cười hiểu ý.

“Việc nay ngươi hoàn toàn có thể không cần lo lắng!”

Triệu Trường Hữu cầu nhàu một tiếng, nuốt xuống ngụm nước miếng, thái dương và vùng giữa tóc mai và lông mày thấy một tầng mồ hôi mỏng.

Trong lòng âm thầm kêu khổ nói, lại gặp phải biến thái ham mê khẩu vị này, nhất thời hận không thể đem toàn bộ vị trí phơi bày ở ngoài lui vào trong thân thể, để gia khóa này cái gì cũng không thấy.

Nhìn thanh niên tận lực co rúm lại, Tả Tàn Niệm đuổi tay đốt lư hương bên cạnh chiếc bàn nhỏ, rảo bước về phía trước.

Nam tử không chỗ nào không lộ tự tin như ác ma, cười thập phần quý dị.

“Giữa chúng ta, không tồn tại vấn đề này!”

Nam tử yếu ớt cười, như trước mang theo vài phần hung hãn, chân sau quy vào bên giường, nghiêng người qua. Thẳng đến cự ly chỉ kém một ngón tay, hần mới dừng lại.

Huân hương gần ngay trên người nam tử nhàn nhạt tỏa ra thành thập phần nồng nặc, hô hấp hơi nóng đập vào mặt mà tới, ở giữa khoang mũi toàn bộ tỏa khắp chốn.

“Trường Hữu ca ca, chúng ta động phòng đi!” (ôi giờ, khổ em rồi =))

Thế giới phẳng phất trong nháy mắt này ngưng trệ, giống như lời nguyên định thân, Triệu nhị công tử liền giống như bị một câu nói của Tả Tàn Niệm vững vàng cố định ở đó.

Quả thực không thể tin tưởng.

Tả Tàn Niệm không để ý tới Triệu Trường Hữu ở góc giường không nhúc nhích, cả người ngoan cố bắt đầu ức hiếp. Miệng hơi dẩu lên, liền dán lên trên môi người ta.

Xúc cảm ấm áp mềm mại, hô hấp của Tả Tàn Niệm nhất thời biến gấp lên, máu hướng dâng lên, chỉ là kẻ sát như thế, cũng không có tham nhập, gương mặt thanh tú liền xấu hổ đỏ bừng.

Thật vất vả hạ xuống, Tả Tàn Niệm mân khoe miệng, dùng con mắt phiêu tới thanh niên giống như cá chết, đối với Triệu Trường Hữu gây ra như phỗng cực kỳ xấu hổ nói:

“Tiếp theo nên làm thế nào a!”

Mở đầu ngây ngô, nhưng thật ra đánh tỉnh Triệu nhị công tử ngây ngốc, cách một đoạn thời gian, lúc này mới nhớ tới phản kháng.

Liều mạng giấy dựa, giống như giết lợn đứng lên:

“Ai, ai quần người a, buông, buông ra!”

“Không nên!”

Tả Tàn Niệm ngay cả hôn môi cũng là mất một hồi, tuy rằng mặt trướng hồng, nhưng vẫn như cũ không chịu buông tay, hung ba ba trả lời:

Triệu Trường Hữu làm gì chịu tán thành, có một Lý Hưu Dữ thì đủ nói, giờ lại tới một Tả Tàn Niệm hung hãn muốn chết, hôm đó chết còn có thể sống không chứ. (em nhầm à, ngt là con gái đó)

Tuy rằng tứ chi bị dọa bắt đầu mềm yếu vô lực, vẫn xuất ra toàn bộ khí lực, không chịu đơn giản đi vào khuôn khổ.

Tay trái để ở cái cổ mảnh khảnh, tay phải muốn đi bắt lấy áo của người ta, muốn đem cái người này từ trên người mình túm ra.

Trong lúc giây dựa, Tả Tàn Niệm vì uy hiếp cường bức nổi giận cùng lúc xuất hiện, không khỏi tới gần phía trước, vừa lúc Triệu Trường Hữu bắt được xiêm y của hắn, đang hướng phía sau quăng.

Chợt nghe chi lạp một tiếng, Tả Tàn Niệm bởi vì chung quanh tránh động, vốn là xiêm y mặc không phải chỉnh tề lắm, rốt cuộc cũng bị kéo ra.

Kinh hách lớn hơn nữa khiến Triệu nhị công tử a kêu to ra, sự thực càng đáng sợ đả kích hắn liền nói cũng nói không liên tục.

“Người, người, người...”

Y phục lỏng lẻo buông rơi phía sau, lộ ra đầu vai êm dịu, đoạn cánh tay tựa ngó sen trắng ngần. Từ góc độ của Triệu Trường Hữu, có thể rõ ràng thấy trước ngực một mặt gì đó trắng trắng.

Nơm nớp lo sợ vươn tay qua, dán lên cái vị trí kia, quần áo và đồ dùng hàng ngày ở đó quấn chặt, cũng vẫn có thể rõ ràng cảm giác được, thứ mềm như bông kia. Bộ ngực sữa hơi lộ ra, thực phát sơ quân, chỉ ngưng ám hương.

đầy đặn, thơm mùi hoa mai.

“Là nữ nhân...”

138. Chương 138

Triệu Trường Hữu tiếng nói còn chưa có thốt ra, chợt nghe tiếng vang của thanh la ngoài cửa, loạn kêu loạn sáo thành một mảnh.

“Đi lấy nước tới, đi lấy nước tới!”

Triệu Trường Hữu nhất thời thở dài một hơi, đối với nữ nhân hung hãn Tả Tàn Niệm này mở miệng.

“Người còn không mau đi cứu hỏa!”

Tuy nói Tả Tàn Niệm thanh lệ tuyệt tục, thể nhưng cùng với tính cách bá đạo của Lý Hưu Dữ cùng một loại, còn có ức hiếp thể chất mình, đều là đối tượng mình nên tránh xa. Giống như bọn họ loại gia hỏa này tốt nhất là có thể tránh bao xa thì cứ tránh bấy xa, dù đẹp cũng không được, nữ cũng không luôn.

Cho nên đối với trận đại hỏa đúng lúc này, cuối cùng Triệu nhị công tử có thể tránh được một kiếp là đã cảm kích tự đáy lòng rồi.

Khả người ta Tả Tàn Niệm không nghĩ như thế, lộ non nửa đầu vai, một tay đè lấy Triệu Trường Hữu.

“Trường Hữu ca ca, lửa này dù có đốt tới, ta cũng không buông người ra! Hôm nay, không động phòng với người thì không xong!”

Trang phục thân nam tử, Tả tiểu thư ánh mắt vừa liếc, vòng cung tươi sáng lộ ra, trong miệng nói ra lời nói mà nữ nhi gia đánh chết cũng không thể nói ra.

Tả tiểu thư từ nhỏ bị giáo dưỡng làm nam tử, nửa điểm ngược ngùng cũng không có, câu nói đầu tiên đã đem toàn bộ hi vọng của Triệu Trường Hữu hết thấy phá vỡ.

“Huống chi, làm không tốt Kham Dư giáo giáo chủ kia lập tức liền phá cửa mà vào!”

Cửa phòng đáng thương phi thường bất hạnh bị lời của Tả tiểu thư nói trúng vận mệnh, lần thứ ba trong ngày bị nghiêm trọng đả thương, thiếu chút nữa bị người một cước đá bay.

Một người, cảm y ngọc dung, đứng ở cửa.

Nhìn thấy hai người trên giường đều lỏng lẻo y thường, dây dưa ở đó, Lý đại giáo chủ phá cửa mà vào này không khỏi yên lặng hít mắt lại.

Tả Tàn Niệm thi cực kỳ bình ổn từ trên người Triệu Trường Hữu bò lên, chậm rì rì nghĩ đi sửa sang xiêm y rách tan, lại phát hiện đã không còn tác dụng che chắn gì nữa, đơn giản như vậy mặc nó lỏng lẻo đi.

Ánh mắt khiêu khích ý vị thập phần đón nhận Lý Hưu Dữ.

“Lý đại giáo chủ đại giá quang lâm, ta Tả gia trang thật sự là bồng bích sinh huy!”

về vang cho kẻ hèn này

Ánh mắt vừa chuyển, lại nổi lên ý khác.

“Lại chẳng hay Lý giáo chủ có gì muốn làm sao!”

Lý Hưu Dữ phẳng phất như không thấy khiêu khích của người nọ, nhẹ nhàng cười, ý vị hơi có chút khuynh quốc khuynh thành, càng nhìn không ra hần rốt cuộc là tâm tình gì.

“Ta muốn thế nào, Tả công tử lại không biết sao!?”

Không tiếp tục để ý tới Tả Tàn Niệm, mà là đối với người còn đang nằm ở góc giường lạnh lùng nói:

“Người còn muốn nằm đó đến lúc nào!”

Triệu Trường Hữu đành một cái nhảy dựng lên, lăn lông lốc bò xuống giường.

Mặc cái áo phá nát thành một đồng toàn bộ rơi lả tả ra, lộ ra thân trên coi như tinh trắng của Triệu nhị công tử.

Lý Hưu Dữ trước đó nhìn như thập phần bình tĩnh, con mắt nhất thời liền theo đó mà văng hỏa, cứ như núi lửa vẫn ẩn nhẫn, giờ tức giận dâng lên mà bộc phát ra.

Tốc độ nhanh đến mắt thường đều thấy không rõ lắm, liền tới phụ cận Triệu Trường Hữu, cố sức mà túm, Triệu nhị công tử giống như thăng ngọc bị hần túm tới phía sau.

Tả Tàn Niệm kia nào để y như nguyện, duỗi tay muốn đi cản, còn chưa đụng tới góc áo Triệu Trường Hữu, chỉ thấy một đạo hàn quang trước mặt mà tới.

Vội vàng nghiêng người lách qua, lại bị kiếm phong sớm tới mặt rồi, vẫn là vẽ lên mặt thanh tú một đường.

Lý Hưu Dữ cầm kiếm đem Triệu Trường Hữu ở sau người, lạnh lùng nhìn Tả Tàn Niệm che lấy vết máu trên mặt.

Tả Tàn Niệm nhìn vết máu trên mu bàn tay, tiểu ý không lâu vẫn còn tràn đầy tự tin, giờ không sót lại chút gì, băng lãnh thấm vào tâm phế người ta tùy đó mà lên.

“Lý Hưu Dữ, ta cũng mặc kệ, ngươi có phải người bọn họ muốn không, chỉ cần ngươi hôm nay đem hần mang đi, thì đừng trách ta không khách khí!”

Lý Hưu Dữ nhướn lông mi tinh tế, thêm vài phần chẳng đáng quan tâm.

“Chỉ bằng ngươi chút bản lĩnh này, cũng muốn ngăn cản ta!”

Tả Tàn Niệm mũi hừ nhẹ, lại nhìn về Triệu nhị công tử phía sau Lý Hưu Dữ.

“Ta là không có bản lĩnh, bất quá...”

Tận lực ngừng lại, cười khê liếc Triệu Trường Hữu, khiến da mặt hần dày như vậy đều nhìn đến có chút xấu hổ.

“Trường Hữu ca ca, ngươi chưa phát giác ra chân có chút nhuyễn sao?!”

Hỏi xong mà Triệu Trường Hữu một đầu đầy hơi nước, khả Lý Hưu Dữ một song phong mục lại bỗng nhiên mở ra.

“Ngươi hạ độc!”

Tả Tàn Niệm vừa rồi còn ở trong hoàn cảnh xấu thoáng cái chiếm ghé trên rồi.

“Độc này đối hần là không có gì trở ngại, bất quá với người thì không giống rồi! Nội lực càng sâu, di chuyển càng nhanh, vào càng sâu, này tán công tán chính là chuyên dùng đối phó loại cao thủ như ngươi!”

139. Chương 139

Lý Hưu Dữ âm thầm cố sức, lại phát hiện chân đúng như lời hần nói, một điểm nội lực cũng không dậy nổi, khí tức trầm mạnh trong đan điền cũng chậm rãi tán đi.

Không khỏi cắn răng nói:

“Đường đường Tả gia trang, lại dùng thủ đoạn đê tiện hạ lưu như vậy, cũng không sợ truyền ra bị người giang hồ chế nhạo!”

Tả Tàn Niệm cũng không thôi cười ra tiếng.

“Chỉ cần lưu lại Trường Hữu ca ca của ta, bị người chế nhạo lại có ngại gì!”

Đột nhiên thu lại tiểu ý, Tả Tàn Niệm vẻ mặt dữ tợn.

“Còn nói ta là phải gả cho Trường Hữu ca ca, muốn những đồ bỏ khiến người ta buồn rầu này bỏ lại dùng làm cái gì!”

Hóa chương thành trào, tùy theo Lý Hưu Dữ đang nói tập kích lên, Lý Hưu Dữ vội túm Triệu Trường Hữu thối lui về sau.

Thì ra mục tiêu của Tả Tàn Niệm căn bản là không ở trên người mình, mà là ở thanh niên phía sau.

Bắt lấy cánh tay kia của Triệu Trường Hữu, dựng thẳng đôi té mâu, tàn bạo hỏi:

“Trường Hữu ca ca, ngươi vẫn muốn cùng ta một chỗ đi!”

Lý Hưu Dữ sớm đã nổi giận hé ra khuôn mặt yêu diễm, kia còn dung nạng làm càn như thế, càng không thể có cơ hội lo lắng cho Triệu nhị công tử.

Nhuyễn kiếm phiếm hàn quang hướng về Tả Tàn Niệm.

Tả Tàn Niệm áp sát mũi kiếm sắc bén cũng chỉ hảo buông tay.

Lý Hưu Dữ mượn thử lôi kéo Triệu Trường Hữu, phi thân chặn đường, liền lóe lên gian nhà.

Đang cùng người theo tường ngoài phóng qua thì một người ngăn lại.

Người nọ một thân hắc y, vừa lúc thân thủ đỡ lấy Lý Hưu Dữ bởi vì mạnh mẽ vận công mà thân thể trở nên lão đảo.

Lo lắng kêu lên:

“Giáo chủ!”

Thanh âm quen thuộc, chính là hộ vệ vẫn đi theo bên người Lý Hưu Dữ.

Lý Hưu Dữ còn có một tia khí lực trả lời hẳn, cố nén ngậm máu tanh ngọt vọt tới cổ họng, bắt lấy tay Triệu Trường Hữu dùng lực mấy phần, cứng rắn nhả ra một chữ.

“Đi!”

Hộ vệ một tay đỡ lấy Lý Hưu Dữ, một tay nắm Triệu Trường Hữu, ba người nhảy lên, liền lên nóc nhà.

Tả Tàn Niệm khoác áo đuổi tới, đối với võ sư chung quanh vọt tới, tức giận nói:

“Đuổi theo cho ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ta cũng không tin không bắt được!”

Lý Hưu Dữ ba người một đường lặn hơn ba dặm đường, vẫn miễn cưỡng chống đỡ nội lực cuối cùng hao hết, khoe miệng đã đổ tia máu.

Hắc y hộ vệ kia cuống quýt tìm một chỗ bí mật dừng lại.

“Giáo chủ người sao vậy!”

Lý Hưu Dữ lắc đầu, cũng một câu nói không nên lời, một bộ dáng mảnh mai, nhìn ở trong mắt Triệu nhị công tử, không khỏi bất kể nghi ngại trước đó mà thấy đau lòng, mở miệng thay y trả lời:

“Y trúng độc, người mau nghĩ biện pháp a!”

Lý Hưu Dữ bởi vì quan tâm không tự giác trong giọng nói kia, mà nhướn mi mắt lên, vừa lúc nhìn thấy Triệu Trường Hữu vành mắt nổi lên sương mờ, ửng đỏ cả viền mắt.

Cổ sức gơ lên ngón tay bắt lấy cổ tay Triệu Trường Hữu, nhỏ bé không tiếng động nói:

“Trong ngực ta có tuyệt đan!”

Triệu Trường Hữu con mắt nhất thời sáng ngời, giống như vẻ mặt Triệu Trường Hữu khi thấy Triệu Thanh Khâu mới lộ ra vậy. Trong ánh mắt thật lớn yên lặng, chứa đựng vui sướng tràn đầy từ khoe mắt tới đuôi lông mày tràn ra, phóng ra dáng tươi cười chói mắt.

Không để ý còn có người khác ở đây, cả người tất cả đều phủ lên trên thân thể Lý Hưu Dữ trọng thương, duỗi tay sờ tới bộ ngực Lý Hưu Dữ.

Sờ sờ tìm tìm từ trong ngực Lý Hưu Dữ móc ra chiếc bình nhỏ bằng gốm. Cẩn cẩn dục dục đổ ra mấy viên, uy vào trong miệng Lý Hưu Dữ, thẳng chạm trên mặt người ta, cứ vậy mà chờ đan dược bắt đầu có tác dụng.

Hộ vệ kia thấy sắc mặt Lý Hưu Dữ cũng xác thực chuyển biến tốt đẹp, mới yên lòng dặn dò Triệu nhị công tử:

“Ta đi dẫn truy binh đi, người hảo hảo hộ giáo chủ!”

Triệu Trường Hữu vẻ mặt gánh nặng gật đầu, hé ra khuôn mặt tuần tú suất khí mang theo vẻ kiên quyết.

Thấy người nọ bóng dáng không còn, Triệu Trường Hữu gơ tay đỡ Lý Hưu Dữ, lại bị một câu nói của y cứng ở không trung:

“Người vẫn là tự đi thôi!”

140. Chương 140

Uể oải nhắm mắt lại, Lý Hưu Dữ rõ ràng đã không có tinh thần, khí tức chán chường bao lấy nam tử vẫn đều đều hăng hái, nhưng ngoài ý muốn tăng thêm mỹ cảm u sầu.

Ngôn ngữ tuyệt tình, khiến cả không gian đều biến thành u ám, vắng vẻ ngay cả thanh âm lưu động trong không khí cũng hơi bị ngưng trệ, dấu hiệu sinh mệnh không có, cái gì đều nghe không được.

Phảng phất đã qua mấy năm, lúc Lý Hưu Dữ cho rằng thanh niên đã đi xa, mới lần thứ hai mở mắt, gương mặt tài tử của Triệu Trường Hữu lưu luyến vẫn như cũ còn đang trước mắt.

Triệu nhị công tử cố sức khống chế tình tự bản thân, hé ra khuôn mặt ghen đến đỏ bừng. Bởi vì quá ảm đạm mà khiến vùng ngực phập phồng, tức giận thẳng tới ót.

Hồi lâu mới thốt ra một câu hỏi qua.

“Lý Hưu Dữ, người đứng đã đem ta Triệu Trường Hữu thành kẻ ngốc rồi phải không!”

Người vốn là một kẻ ngốc, nếu không thì sao cứ không thể nghe ta nói một hồi.

Than nhẹ ra một tiếng, Lý Hưu Dữ trong lòng cười khổ nói. Đúng là còn có khí lực nói ra, đi ứng đối cái gia hỏa không rõ nỗi khổ tâm của mình này.

Nhưng hiển nhiên Triệu Trường Hữu không cần y trả lời, mà là mờ mịt nói tiếp.

“Ta Triệu Trường Hữu là chơi xấu bất kham, khinh bạc nông cạn, rất sợ chết!”

Không khỏi âm thầm nắm chặt song quyền sỉ nhục bị người ta đặt ở dưới thân muốn làm gì thì làm còn hơn hẳn.

“Chính là ta Triệu Trường Hữu cũng không phải tiểu nhân có thể mặc người khác chết sống không để ý!”

Triệu nhị công tử siêu cấp sĩ diện phần nộ rít gào.

“Thì tính sao, là ta cho người đi!”

Lý Hưu Dữ cố sức hé miệng nói ra lời đả kích.

“Lý Hưu Dữ!”

Thủ chương vung lên rồi xuống, tới giữa không trung, dừng lại ở khoảng cách cách khuôn mặt điểm lệ kia quá gần, đối diện vẻ trắng bệch của nó, làm sao cũng không xuống tay được.

Lý Hưu Dữ hơi tránh qua, cố ý không nhìn cặp mắt phần nộ kia của hắn.

“Đánh xong cũng nhanh chút đi thôi!”

Triệu Trường Hữu cắn răng một cái, ở giữa không trung rất nhanh nắm tay, thế nhưng cuối cùng lại giật rơi xuống, bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Lý Hưu Dữ, cuộn về phía trước, đem Lý Hưu Dữ kéo ngược tới sát mình.

Lý Hưu Dữ thoáng cái mở to hai mắt nhìn, không có bất luận phản kháng gì bị Triệu nhị công tử kéo tới trên lưng.

Chưa từng nghĩ tới, vậy mà một ngày nào đó còn có thể bị gia hỏa không đầu không óc này công trên lưng.

Tuy nói Lý Hưu Dữ thân hình tinh tế hơn so với người bình thường, khả dù sao cũng là nam tử đã thành niên. Không tính thể trọng nhẹ, đối với Triệu Trường Hữu được nuông chiều từ bé tới nói, thực có chút ăn không tiêu, chính là vẫn như cũ rất là kiên định công nam tử muốn mình rời đi này, một bước lại một bước tiến về phía trước bước đi.

Kỳ thực Triệu Trường Hữu tuyệt không bốn, chỉ là có vài chuyện chưa bao giờ suy nghĩ qua mà thôi, huống chi Hữu được Triệu Thanh Khâu bảo hộ vậy, cũng không cần hắn đi cố sức suy nghĩ nhiều.

Tự tỷ như hiện tại, tâm tư nam tử bị mình công trên lưng này, càng chưa từng nghĩ rõ ràng qua.

Mình nếu như vừa rồi đi, nữ nhân biến thái kia còn có thể buông tha y?

Vừa nghĩ tới thủ đoạn của nữ nhân hung hãn kia, Triệu Trường Hữu không khỏi từ trong *** ngực phát lạnh, tay cố định giữ lấy thân thể Lý Hưu Dữ không khỏi chặt thêm vài phần.

Nồng đậm bất an xuyên thấu qua tấm lưng dày, rõ ràng nhấn nhủ đến trên người Lý Hưu Dữ.

Đầu nhẹ ngẩng tựa ở trên cổ người ta, như muốn đem tướng mạo của thanh niên khắc ở trong mắt mình, lại không biết trong mắt mình có bao nhiêu nhu tình, thế nào cũng không thay đổi.

Nghi vấn cho tới nay lại nổi lên trong lòng. Đây là thích phải không?! Bất đồng với mọi loại tình cảm, chính là thích?! Mình là thật thích người ngu ngốc này?! Thích cái người ngu ngốc không biết trời cao đất rộng, không biết nặng nhẹ, không công lãng phí mình khổ tâm này?!

Hắn cũng không biết, mình để nói ra lời ly khai, là hạ bao nhiêu quyết tâm, là dùng khí lực cực lớn mới có thể nói ra.

Mình thực sự thích người này vì sao đều không rõ, hơn nữa còn là gia hỏa háo sắc muốn chết này sao?! Thế nhưng, nếu như không phải...

Vì cái gì ở một giây hắn công mình lên, cổ động tâm kia lại có một loại kích động chết đi sống lại!

Vì cái gì mình chột vật chưa từng có qua, dưới tình huống như vậy, tựa ở trên người hắn không oán không cầu.

Đây là thích sao?

Như vậy Lý đại giáo chủ thông minh tuyệt luân, dĩ nhiên bị sự tình đơn giản như vậy làm mơ hồ, thế nào cũng nghĩ không rõ.

Dần dần khoảng trống trong đầu vùng lên, năng lực tự hồi từ lâu đã đánh mất, sương mù bạch sắc chậm rãi bắt đầu bao phủ, chỉ có lại ý niệm đậm nhạt sắp không còn nữa.

Không cần phải gấp gáp, cả đời, đủ để suy nghĩ mà...

141. Chương 141

Chẳng qua bao lâu, Lý Hưu Dữ lại một lần mở mắt, sắc trời bốn phía đã hơi tối sầm xuống, nhưng còn không đến mức thấy rõ cảnh vật lắm.

Lý Hưu Dữ động động cái cổ cứng ngắc, nhìn không được rên rỉ ra tiếng, không nghĩ người nọ bên cạnh liền ục một cái đứng dậy, ra vẻ cơ cảnh hiểu rõ mạnh nhìn bốn phía, thấy căn bản là không có ai xuất hiện, mới áp lại ngực, yên lòng, nhìn về phía căn nguyên dọa mình, kinh hỉ kêu lên:

“Người tỉnh rồi!”

Lý Hưu Dữ gật đầu, tuy rằng còn là có chút cố sức, thế nhưng thanh âm thoát ra khàn khàn lại kêu gọi muốn chết.

“Hiện tại là canh giờ nào rồi?!”

“Khoảng giờ Mùi rồi.”

Giương mắt nhìn về bốn phía xung quanh một chút, không khỏi có chút mê hoặc.

“Đây là nơi nào?”

Triệu Trường Hữu sắc bén liền thay đổi sắc mặt, đôi mắt chột dạ nhìn loạn khắp nơi, chi chi ô ô phiền muộn.

“Ta cũng không biết, chúng ta lạc đường rồi!”

Ý nghĩa lời nói so với tán công tán còn muốn hung mãnh hơn, khiến Lý Hưu Dữ triệt để thoát lực, muốn ngửa mặt lên trời thở dài lại chỉ có bất lực đảo tròn mắt trắng trợn lên.

Y chỉ biết rằng, đồ ngốc này, tuyệt là không ra được chuyện tốt gì. Như thế tốt rồi, phóng mắt nhìn lại, trong khu rừng to vậy, đừng nói cứu binh, chính là truy binh cũng đừng nghĩ tìm được.

Cầu nhàu kêu một tiếng, âm hưởng từ trong bụng phát ra, không hợp vang lên, cắt đứt bất đắc dĩ của Lý Hưu Dữ. Ở trong rừng vắng vẻ chỉ có thể nghe thấy côn trùng kêu vang, có vẻ dị thường vang dội.

Lý Hưu Dữ theo tiếng vang nhìn lại, chỉ thấy Triệu nhị công tử thẹn thùng hé ra khuôn mặt tuần tú, rất là xấu hổ.

“Nếu đói bụng sao không đi tìm chút gì mà ăn!”

Lý Hưu Dữ vừa tức giận vừa buồn cười, mặc dù không có khí lực gì, vẫn là lên tiếng nói lời vô ích với kẻ ngốc này.

“Ta, ta, ta, ta không phải coi ngươi chặc!”

Triệu nhị công tử càng nói thanh âm càng nhỏ, lý do tìm được hiển nhiên cũng không thành lập, cũng không biết là ai vừa rồi vậy mà so với người bị thương còn trầm hơn.

Thấy Lý Hưu Dữ một bộ căn bản là không tin, Triệu Trường Hữu cũng tự giác cái lý do này là gương ép, căn bản là đứng yên không bước.

Cố ý tránh khỏi trọng tâm câu chuyện mà đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người.

“Ta, ta đi tìm cái ăn!”

Lý Hưu Dữ không để ý tới gia hỏa vô dụng kia, khép lại đường nhìn con mắt đi nghỉ ngơi.

Khả ngu ngốc kia mới đi ra vài bước, thì nhện không được đột nhiên lên tiếng.

“Đừng đi quá xa lại lạc đường!”

Triệu Trường Hữu quay lại nhìn Lý Hưu Dữ nhắm mắt, biến ý không phải đang cười nhạo mình, cũng không còn lời nào, chân liền âm thầm đem lời ký ở trong lòng.

Cũng chẳng quá bao lâu, Triệu Trường Hữu dùng trường sam túm một túi gì đó từ rất xa chạy tới, quỳ gối trước mặt Lý Hưu Dữ, mở vạt áo.

Một gương mặt anh tuấn suất khí, cũng không biết chỗ nào đen một khối vàng một khối, giống y như một con hoa miêu, nhưng thực là hưng phấn không ngớt.

“Ngươi coi, ngươi coi, ta hái đến nhiều trái cây như thế!”

Lý Hưu Dữ cũng hồ nghi, không khỏi giương mắt lên nhìn.

Trong cảm ỷ, trái cây xanh đỏ đỏ đến là không ít.

Triệu Trường Hữu lấy lên một quả đỏ nhất lớn nhất, lấy tay lau lau, giống như hiến vật quý đưa tới, ánh mắt tràn ngập mong muốn chuyên chú nhìn Lý Hưu Dữ.

Lý Hưu Dữ mũi vừa nhú, có chút bối rối, ăn hay không ăn, do dự.

Nhìn vẻ mặt hi vọng của Triệu nhị công tử, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn hé miệng ra, cắn một miếng nho nhỏ. Không đợi toàn bộ hàm ở trong miệng, thì đã hé ra, oa một cái ói ra ngoài.

Vừa đắng vừa chất.

Quả thực không ngoài sở liệu của mình.

Vốn là nói vào mùa này, sao có thể có trái cây ăn được.

Khả nhân gia Triệu nhị công tử không biết thế, vẻ mặt kinh ngạc, oán giận nói:

“Ngươi thể nào ói ra, đây chính là trái cây ta khổ cực hái xuống!”

142. Chương 142

Lý Hưu Dữ đầu lưỡi chất không động được, vùng lông mày sắp nhăn thành đôi núi rồi. Triệu Trường Hữu nhìn đến cũng bắt đầu hoài nghi. Ngó Lý Hưu Dữ, rồi liếc qua trái cây, rồi lại ngó Lý Hưu Dữ, rồi lại đi nhìn trái cây.

“Có thật khó ăn như vậy sao?!”

Bản thân không chịu hết hy vọng, cẩn cẩn dục dục đi cắn một miếng, hần tốt rồi, còn chưa có cắn xuống, tay đã buông lỏng, đã quả hực miệng từ trên tay lăn xuống.

Triệu Trường Hữu miệng đều há không ra, một mạch đem toàn bộ trái cây ném xuống, buồn bực đặt mông ngồi xuống, oa ở bên cạnh Lý Hưu Dữ lên cơn dỗi.

Lý Hưu Dữ mỉm cười, không khỏi than nhẹ một tiếng, cũng không đi quản hấn, mà là nhướn mày lên, nhìn về phía phương xa bắt đầu từ từ đen dần.

Vòm trời khảm đường viền ngân sắc, cùng vụ khí xa xa nảy sinh kết hợp cùng một chỗ, đồng nhất một màu, cần nuốt trời đất.

Màn trường liền giống như một chiếc màn rất nặng, từng chút kéo về phía sau, vì nhân vật chính thức mà thi triển không gian.

Nửa vầng trăng sáng chậm rãi bước vào trời cao, quang mang bốn phía tràn ra màu tối nhợt nhạt dọa người, như yêu dị xoẹt lưỡi dao sắc bén.

Một tia gió lạnh trên không, Lý Hưu Dữ quay đầu, nhẹ giọng nói:

“Người lạnh không?!”

Y phục trên người, vốn đã rách mướp, còn thêm chỗ vừa rồi bị cây cối quét phá qua, phỏng chừng đã không thể coi là y phục.

Hiếm có thành thật gật đầu, Triệu Trường Hữu thực sự là lạnh.

“Có một chút!”

Thành thành thật thật ngồi qua, Lý Hưu Dữ mặc dù có chút hết sức, vẫn gơ lên cánh tay, đem thanh niên ôm vào trong lòng.

Có lẽ là tức giận trong vắng lặng, Triệu nhị công tử bị cảm nhiễm không có giây dựa, giấu hết tâm tư dương nanh múa vuốt vào, dịu ngoan thành một con mèo con mềm mại, ngoan ngoãn mặc nam tử ôm lấy.

Hồi lâu mới từ trong lòng nam tử ngẩng đầu lên.

“Chúng ta sẽ chết sao?!”

Lý Hưu Dữ bình tĩnh nhìn thanh niên khiến mình không yên lòng này, tuy rằng vô lực, cũng rất kiên định.

“Không đâu!”

Vô ý thức bạo tay đáp lại, thanh niên tựa như muốn Lý Hưu Dữ đè vào trong thân thể của mình, chặt đến không thể chặt hơn.

Tiếng bước chân hỗn độn dâng lên bốn phía, bó đuốc đông đảo đem toàn bộ cánh rừng rọi sáng, chậm rãi lui thành một vòng tròn, đem hai người bao ở giữa.

Nữ tử dẫn đầu kia, một đôi mày tinh tế ngả ngón, con ngươi tựa nước hàm phong tình vạn chủng, khuôn mặt mắt ngọc mày ngài đã điểm câu nhân.

Nữ tử uyển uyển động nhân, lại không phải Tả Tàn Niệm.

Một thân trang phục dị tộc, làn váy xiên mở lộ ra mắt cá chân đùi phải mảnh khảnh, một quả chuông bạc rung động tinh tế treo ở trên.

Cái miệng khóe lóe hơi nhướn, hòa hợp với vẻ kiêu diễm nhợt nhạt, hơi hơi câu ra một mặt cười nhạt, đôi mi thanh tú không khỏi giãn ra, lệ chí đậm thêm dường như đậm mặc, càng phát ra quyến rũ, càng tương xứng với Lý Hưu Dữ.

“Lý giáo chủ, chúng ta đến là có duyên!”

Lý Hưu Dữ ôm lấy cánh tay Triệu Trường Hữu có chút cố sức, nhướn mày lên, nhìn về phía người nọ, nhẹ nhàng trả lời:

“Đúng là có vài phần nghiệt duyên, bất quá cũng là Tiêu Tiêu cô nương cố ý an bài đi!”

143. Chương 143

“Lý giáo chủ thực nói truyện giỡn rồi, chẳng qua coi như là ta cố ý an bài, đó cũng là bởi vì ta ngưỡng mộ Lý giáo chủ mới làm ra yêu cầu quá đáng.”

Tiêu Tiêu mỉm cười bước về phía trước, dáng người nhỏ như chập chờn sinh mị, Triệu Trường Hữu lần đầu tiên thấy nàng nhìn đến tâm thần không yên, thêm nhỏ dãi ba thước quên mất bản thân ở đâu rồi.

“Người này Lý giáo chủ nhận thức đi!”

Nữ tử chỉ là cười tựa kiêu tựa hoa, vung tay đẹp lên, thì có người từ ngoài dẫn tới một nam nhân.

Nam nhân hắc y bị đao kiếm hoa đến rách mướp, cùng với thân kia của Triệu Trường Hữu thì đúng là hơn hẳn, chỗ miệng nứt rạn, có máu tươi còn đang chảy ra, đem y vật làm ướt, khiến y vật hắc sắc càng thuần khiết. Lại sớm đã có! Ở trên vết thương, đã có vẩy máu rồi.

Bị người đẩy ngã trên đất, nam nhân cố sức ho khan vài tiếng, ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt Triệu Trường Hữu chưa từng thấy qua, nhưng khiến ánh mắt Lý Hưu Dữ lóe lên một cái.

“Giáo chủ! Thuộc hạ vô năng!”

Khi đó nói phải dẫn hộ vệ dẫn truy binh rời đi, cố sức mở miệng. Lý Hưu Dữ chỉ là nhìn hẩn một cái, bởi vì thương thế nghiêm trọng mà sắc mặt hơi rét lạnh, nhưng không nói gì. Chỉ là thay đổi ánh mắt, lạnh lùng nhìn về phía bọn người Tiêu Tiêu. Xem ra vì mình, bọn họ quả là phí hoài. Nên tới đều tới, không nên tới cũng tới.

Tiền nhiệm vô lâm minh chủ Tả Thiên Thu diện vô biểu tình đi theo phía sau Tiêu Tiêu, vẫn như cũ là bộ dáng tiên phong đạo cốt giả nhân giả nghĩa. Ở bên tay trái hẩn là Tả Tàn Niệm nữ phần nam trang, vẫn một thân trang phục nam tử, vẻ mặt không cam lòng. Thấy Triệu Trường Hữu hai đôi té mâu dán chặt một chỗ, hỏa khí thẳng hướng bên ngoài. Ghen tuông nồng đậm khó chịu ở không trung, sao cũng không hóa giải được.

Còn có một chút gì đó không gọi ra tên được, hơn nữa một vài lâu la có vẻ giáp ắt bính đình, đủ vây quanh thành sáu bảy tầng.

“Ta đã sớm nói qua, việc triều đình, ta cắt đứt không can thiệp, Tiêu Tiêu cô nương hà tất phải tận lực tương bức!”

Lý Hưu Dữ cực kỳ bất đắc dĩ, đến là ứng với một câu châm ngôn, người ở giang hồ thân bất do kỷ.

Tiêu Tiêu yếu ớt doanh tiểu, lời nói:

“Ta cũng chỉ là người trong việc, chủ nhân nhà ta đối với Lý giáo chủ ưu ái có thừa, khả Lý giáo chủ lại chút mặt mũi như thế cũng không cấp, có chút không thể nói nổi đi!”

“Ta từ lâu đã nói qua đây là gia sự dận dò, ta là ở trước mặt lão nhân gia hẩn phát độc thề qua rồi!”

“Lý giáo chủ, tới ngày này rồi, ngươi còn có lão nhân gia qua loa tắc trách với ta!”

“Tiêu Tiêu cô nương nói quá lời!”

Tiêu Tiêu sắc mặt càng ngày càng âm trầm, khóe mắt đuôi mày sát khí ngấm đèm tiểu ý dụ dàng dõ xuống.

“Vậy còn ý tứ của Lý giáo chủ ngươi?!”

Lý Hưu Dữ buông hạ mi mắt, gật đầu, bởi vì ánh sáng soi của cây đuốc, trên mặt đất đầu hạ sắp muốn nhìn không thấy bóng.

“Sự mệnh khó cãi!”

Tuy rằng sắc mặt đã âm trầm, thế nhưng Tiêu Tiêu vẫn là có chút chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ:

“Mấy ngày liên loại nhất trang kém này đều do ta sử dụng, ta không biết Lý giáo chủ còn đang cố chấp cái gì!”

Kỳ thực không phải Tiêu Tiêu quá mức cố chấp, mà là cần nhắc lợi và hại trong đó, khiến Tiêu Tiêu phải làm như vậy.

Kham Dư giáo rõ ràng đông người tuy chỉ là một dạng quy mô, nhưng mà khu đó cùng Tây bộ hoang dã, cách triều đình khá xa, hơn nữa còn là tác phong hành sự quý bí, đối với sự tình bên ngoài không thể biết đến, lại ngoài ý muốn thích hợp. Nếu như âm thầm thao túng thỏa đáng, tuyệt đối vẫn có thể xem là một ván cờ tốt.

Biết đâu, trận đoạt vị tranh vương trong cuộc chiến này, Lý Hưu Dữ chính là then chốt của Thần Tín đăng vị.

144. Chương 144

Kham Dư giáo rõ ràng đông người tuy chỉ là một dạng quy mô, nhưng mà khu đó cùng Tây bộ hoang dã, cách triều đình khá xa, hơn nữa còn là tác phong hành sự quý bí, đối với sự tình bên ngoài không thể biết đến, lại ngoài ý muốn thích hợp. Nếu như âm thầm thao túng thỏa đáng, tuyệt đối vẫn có thể xem là một ván cờ tốt.

Hơn nữa Kham Dư giáo trong võ lâm cũng chiếm khu đất nhỏ bé, ngay cả chính phái nhân sĩ cũng phải kiêng kị ba phần, nếu như thật muốn mượn sức lôi kéo, chính có Tả gia trang, tà có Kham Dư giáo, ngàn dặm sơn hà này còn không ở trong lòng bàn tay!

Không cần thiết nói giúp đỡ thì thành sự, cứ nói vạn nhất ngày nào đó có bại trận, còn có thể gửi thân ở quan ngoại của Kham Dư giáo vì cư, tiền có thể công có thể thủ, cùng lắm thì vị trí trên dưới chia đều thiên hạ.

Người này chính là then chốt giúp Thần Tín đăng vị.

Toàn tâm toàn ý vì có thể để người yêu dấu quang vinh đăng đại bảo, Tiêu Tiêu sao lại cam tâm như vậy, đơn giản dừng tay như vậy.

Có câu Tội thị vô tình để vương gia, Tiêu Tiêu nhất giới thiếu nữ tử, làm được như vậy, cũng là thời thế bức bách, tránh không được có điều buồn vô cớ.

Trần sơ nguyên niên, thái tử Thần Nhân Nhân Trân Phi bất ngờ chết án đó, liên lụy nhiều chư thần bị phế, biếm làm thứ dân. Thái tử vị vẫn treo mà chưa quyết, bởi vậy dẫn phát chúng hoàng tử tranh vị, trong đó hi vọng lớn nhất thuộc về nhị hoàng tử Thần Tín và tứ hoàng tử Thần Nghĩa.

Vốn là thái tử bị phế đương nhiên do nhị hoàng tử Thần Tín tiếp vị, hướng chi mẫu cữu của mình vẫn là tể tướng đương thời. Khả tứ hoàng tử Thần Nghĩa bằng vào quân công vô số, đặc biệt là triều thần trẻ tuổi trong triều tung hô rất cao. Hai phái thế lực ngang nhau vẫn tránh chấp không tha, lại bị sự xuất hiện của một người đánh vỡ.

Bạch Lưỡng Thế lấy thân phận ngự y xuất hiện, được lão hoàng hậu nay bệnh nằm ở giường tin cậy có thừa, lại là tâm phúc của tứ hoàng tử Thần Nghĩa. Tự như hòn đá đưa vào mặt nước yên tĩnh, từng tầng từng tầng kích khởi mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt. Khiến cho nhị hoàng tử Thần Tín phải đi tìm lợi thế lớn hơn, tìm kiếm sự trợ giúp rộng rãi.

Trong võ lâm này nhị hoàng tử Thần Tín còn nhiều thị phi truyền thuyết, phí tài hao lực như vậy, thủ hạ cũng bất quá là mấy gia khóa không có danh hào. Cao thủ chân chính lại có mấy người vì bạc danh tiểu lợi mà hạ mình hàng quý.

Cuối cùng đợi đến một người có thực lực có bản lĩnh, Tiêu Tiêu quận chúa tất nhiên là mặt dày mày dạn không buông tay. Đối với Kham Dư giáo giáo chủ, Tiêu Tiêu là tình thế bắt buộc.

Lý Hưu Dữ bị nàng dây dưa cũng không còn tính nhẫn nại, giống như muốn áp lực gì đó đóng vào mở ra.

“Ta đã nói rồi, sẽ không thay đổi!”

Lời vừa nói ra, Tiêu Tiêu không khỏi mày dậm thẳng lên, hàn khí thấm xương liền bắt đầu xông ra.

“Đã như vậy, Lý giáo chủ đừng trách ta giở mặt vô tình!”

“Người này yêu nữ, còn muốn sát hại tính mệnh hay sao!”

Triệu Trường Hữu ngây ngốc sắp lại, rất có chính khí lớn tiếng gầm lên. Hắn ở đó không rõ lắm lợi hại trong đó.

Lý Hưu Dữ kinh sợ, thâm mắng, ngu ngốc này, sao hết lần này tới lần khác lá gan vào đúng loại thời điểm mà to lên, tỏ cái gì anh hùng.

Mới nghĩ mở miệng, đã có người so với y nhanh hơn, bóng người phi thân tới bên cạnh, nâng tay lên đánh một cái tát, Triệu Trường Hữu bị đánh thoáng cái gục ở trên người Lý Hưu Dữ.

“Cô nương nói nơi nào đến phiên người xen mồm!”

Muốn đem lực chú ý của Tiêu Tiêu từ trên người Triệu nhị công tử dời đi, Tả Tàn Niệm tận lực ngăn cản ở trước, một bạt tai này cũng là dùng hết khí lực.

Triệu Trường Hữu bị hắn cho một bạt tai mà nhân mạo kim tinh, cái lỗ tai ong ong vang lên, nào còn có ý tứ phản bác.

Tả Tàn Niệm cũng thấy xuất thủ quá nặng, khả lại không hảo tiến lên quan tâm, chỉ có thể chuyển mở chủ đề, đem khí đều xuất ở trên người Lý Hưu Dữ.

“Lý giáo chủ, đã cho người mười phần mặt mũi, người nếu cố ý như vậy, chính là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!”

145. Chương 145

Đối với Lý Hưu Dữ kinh địch này, Tả Tàn Niệm chính là một điểm cũng không nương tay, không buông tha bất luận một cơ hội có thể diệt trừ y.

Quay đầu nói với Tiêu Tiêu:

“Cô nương, người này ngoan cố không đổi như vậy, xem ra là lưu lại nguy hiểm, không bằng...”

Hơi ngừng lại, dư quang khóe mắt quét về phía Lý Hưu Dữ, một tia tàn nhẫn nảy lên đáy mắt, lệ khí trên người hiện ra.

“Không bằng ở đây châm dứt, dĩ tuyệt hậu hoạn!”

Triệu Trường Hữu nghe vậy mãnh ngẩng đầu, vừa lúc chống lại cặp mắt dài nhỏ kia của Lý Hưu Dữ.

Không có khiếp đảm, không có khủng hoảng, ngay cả tia tuyệt vọng chưa từng hiện lên, ở trong con người ướm át như thủy tinh hòa tan, ánh mắt một mảng thanh minh nghênh hướng mình, lại có tiểu ý yếu ớt hàm trong đó.

Thấy ***g ngực mình bỗng căng thẳng, dường như bị ai nắm chặt, rõ ràng khắc vào trong huyết nhục. Chỗ ngực cũng sụp đổ xuất thiên địa động, vô pháp chữa trị.

Tiêu Tiêu hoàn toàn trầm hạ mặt xuống, vùng lông mày nhăn nhịn, nhìn có chút bối rối lại cũng có chút động sát tâm.

Nếu thực như y nói, không đi quản việc triều đình, cũng không cho ta sử dụng, đến còn hảo nói, khả vạn nhất đầu nhập bên kia, chẳng phải là mối họa

Nghĩ đến lúc ấy, Tiêu Tiêu vừa muốn mở miệng, liền thấy vòng tròn vây quanh hướng xa ra hai bên, từ đỉnh đầu những người đó kích động tiến lên một người.

Người nọ phi thân mà đến rơi xuống ở giữa, bó đuốc sáng trưng đem người nọ một thân cảm y chiếu đến rõ ràng, nam nhân bước khấn mấy bước tới bên cạnh Tiêu Tiêu.

“Người thế nào tới rồi!”

Tiêu Tiêu trực giác bất hảo, không khỏi mở lời hỏi trước.

Mộc Thiếu Khanh hít sâu một hơi, bình phục nội lực bởi vì suốt đêm kiên trì cuộn cuộn mà hỗn loạn.

“Hoàng Thượng bằng hà!”

Tiêu Tiêu lùi lại một bước, vô ý thức bật lên lời phản vấn.

“Người nói cái gì?!”

Mộc Thiếu Khanh vẻ mặt trầm trọng, tựa đầu khẽ chuyển, tách ra khỏi ánh mắt lợi hại của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu vẻ mặt khiếp sợ, cực kỳ không tin mở miệng lần nữa.

“Người lại nói lần nữa!”

Mộc Thiếu Khanh giãn ra vùng lông mày, đem đầu quay lại, không thể làm gì khác hơn là lại nhắc lần nữa.

“Hoàng Thượng bằng hà!”

Tiêu Tiêu phảng phất như lúc này mới nghe rõ ra, tiến lên chế trụ tay phải Mộc Thiếu Khanh.

“Truyền ngôi...”

Tiêu Tiêu khí tức đã đại loạn, chỉ nói ra hai chữ đã cứng ở yết hầu, cũng nói không ra nữa.

Mộc Thiếu Khanh cắn răng một cái, cúi đầu, bị phản nói:

“Truyền ngôi cho tứ hoàng tử Thần Nghĩa.”

Tay chế trụ Mộc Thiếu Khanh không tự giác dụng sức, gắt gao bóp ra vài đạo hồng ngân.

Vài tia thất bại ẩn ở trong mắt Tiêu Tiêu, nữ tử diễm tuyệt thiên hạ chậm rãi mở miệng:

“Khẩu dụ vẫn là hạ chỉ!”

“Khẩu dụ, khẩu dụ trên giường!”

Mộc Thiếu Khanh nâng đầu, nhìn thẳng vào Tiêu Tiêu.

“Vương gia truyền lời muốn người lập tức về kinh!”

Thoáng dừng lại, đôi mày kiếm thoáng lộ vài tia hung ác độc địa, lòng dạ thâm độc, mang theo quyết tuyệt.

“Tùy thời chuẩn bị...”

Tĩnh lược hai chữ ai cũng đều rõ, chỉ là không nói ra lời mà thôi.

Từ xưa người thắng làm vua người thua làm giặc, đạo lý ai cũng rõ ràng. Có thể một lần thắng được hay không còn phải dựa vào thủ đoạn của bản thân, tứ hoàng tử yên vị sẽ không tha cho chư hoàng tử cùng hấn tranh vị, dù là Thần Tín đẳng vị cũng sẽ như vậy.

Hôm nay mình và Thần Tín đã tới tuyệt lộ, lấy thủ đoạn của tứ hoàng tử mỹ diễm vô song kia, là sẽ không bỏ qua cho mình và Thần Tín rồi, nếu không làm ra dự định như vậy, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng không có khả năng bảo toàn.

Tiêu Tiêu cắn răng, thay đổi ánh mắt, nhìn về phía Lý Hưu Dữ chờ người.

Nghiêm nghị sắc lạnh bò lên đôi mắt, không khỏi nắm chặt song quyền.

“Lý giáo chủ, là người cố ý như vậy, đừng trách ta thủ đoạn độc ác!”

Tả Tàn Niệm bởi vì Tiêu Tiêu nói mà tiểu ý tàn khốc lộ ra, tay đẹp nhỏ dài âm thầm vận chân khí lên, một lòng chỉ chờ Tiêu Tiêu hạ ý, là có thể tùy thời giải quyết họa lớn trong lòng rồi.

146. Chương 146

Nghiêm nghị sắc lạnh bò lên đôi mắt, không khỏi nắm chặt song quyền.

“Lý giáo chủ, là người cố ý như vậy, đừng trách ta thủ đoạn độc ác!”

Tả Tàn Niệm bởi vì Tiêu Tiêu nói mà tiểu ý tàn khốc lộ ra, tay đẹp nhỏ dài âm thầm vận chân khí lên, một lòng chỉ chờ Tiêu Tiêu hạ ý, là có thể tùy thời giải quyết họa lớn trong lòng rồi.

Mộc Thiếu Khanh bước ra phía trước, ngăn trước mặt hai nàng, đối diện với Tiêu Tiêu.

“Người sao hồ đồ như vậy, người nếu lúc này giết y, Kham Dư giáo không thể nghi ngờ tất thành tử địch. Loại thời điểm này, sao có thể gây thù hằn!”

Tiêu Tiêu giương mắt nhìn về phía Mộc Thiếu Khanh, khó chịu cắn chặt môi dưới, trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên nhẹ buông tay.

Ngay đó thần sắc nàng thu liễm lại, vẻ lo lắng đảo qua, phảng phất giống như nhìn thấu, khí tức hỗn loạn chậm rãi bình phục, hơi ngửa đầu, khóa lệ chí dưới khóe mắt rõ ràng có thể thấy được. Trong mắt loại kiên quyết nào đó đem lệ chí hóa thành hư ảo.

Làn môi hơi mỏng nhẹ mở, phun ra một chữ.

“Đi!”

Một đám người ô lạp lạp song song lui bước về sau, tường đồng vách sắt trước đó giống như vòng tròn tứ tán ra, thuận theo một cái phương hướng di động.

Tiêu Tiêu biết rõ trước mắt là một mảnh hắc ám không giới hạn, vì mình dùng toàn bộ tâm lực yêu nam nhân, kiên quyết xoay người, đạp bước lên, thả người đi.

Tả Tàn Niệm vẻ mặt không cam lòng, rồi lại không biết làm thế nào, thật sâu nhìn thoáng qua Triệu Trường Hữu, lấy ánh mắt khiêu chiến ngẩng lên với nam tử bên cạnh, phần hận nói:

“Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!”

Xoay người nhảy về sau, đi theo Tiêu Tiêu mọi người rời đi.

Mắt thấy bọn họ đi xa, Triệu nhị công tử cuối cùng buông đầu vai xuống, ngổn ngang chông chênh thở ra một hơi, một trận u phong mơn trớn, giờ mới phát hiện y phục sau lưng vậy mà đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Khí lực toàn bộ ngửa về sau, Triệu Trường Hữu nằm ngã chổng vó trên mặt đất, thần kinh toàn thân cao độ khẩn trương, giờ uể oải muốn chết.

“Dọa, dọa ta sợ muốn chết!”

Không nói tới sát ý kinh khủng của Tiêu Tiêu kia, chỉ Tả Tàn Niệm bộ dáng kia là có thể dọa chết người rồi. Nữ nhân điên cuồng với cái ý niệm sai lầm trong đầu, nam tử bên cạnh liền không còn tính mệnh.

Vô ý thức nhìn về phía Lý Hưu Dữ, lại phát hiện y ngồi dựa ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, trên trán tóc bay che ở trước mắt, nhìn không thấy vẻ mặt của y.

Không khỏi lo lắng mở miệng nói:

“Người không sao chứ!”

Lý Hưu Dữ dường như không có nghe thấy hắn nói, vẫn như cũ trầm đắm trong thế giới của mình, Triệu Trường Hữu lần thứ hai siết chặt thần kinh ngồi dậy, lại cao giọng hỏi lần nữa:

“Người không sao chứ!”

Lý Hưu Dữ lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mượn ánh trăng lọt từ tán cây xuống, trong cặp phượng mâu dài nhỏ, lóe ra ngân quang.

Triệu Trường Hữu nháy mắt giật mình, hai mắt Lý Hưu Dữ nhẹ nhàng nhắm lại, rất nhanh ngân quang biến mất, nhìn y nhẹ lắc đầu, liền biết không có việc gì, cũng nghĩ mình nhất thời hoa mắt chưa từng lưu tâm.

Nhìn tới hộ vệ kia, cũng cùng mình giống nhau nằm trên mặt đất thở dốc, nghĩ đến cũng là không khăn trương không được.

“Người còn có thể cố gắng trụ không?!”

“Không có vấn đề gì!”

Hộ vệ kia miễn cưỡng rên rỉ ra tiếng, dừng dừng khí lực tích góp từng tí một lần thứ hai mở miệng.

“Thuộc hạ trước lấy ám tín thông tri trong giáo, tin tưởng không lâu sẽ có người ứng phó!”

Cổ sức ho nhẹ vài tiếng, nôn ra vài ngụm máu, dọa Triệu Trường Hữu vội vàng đứng dậy, chỉ kém khoảng vài bước, thì phía sau mãnh phong vừa qua, không khỏi nhìn lại...

147. Chương 147

Chỉ thấy bóng người chợt lóe, từ phía sau mình nhảy qua, thẳng đến Lý Hưu Dữ dựa ngòi ở kia.

Ngay cả khi mắt chớp cũng chưa từng chớp, người nọ liền duỗi tay kìm lấy cái cổ của Lý Hưu Dữ không còn năng lực phản kháng, đưa y túm lên, bỗng nhiên cổ sức, khiến con mắt Lý Hưu Dữ vừa nhắm, suýt nữa chết ngất.

Dưới ánh trăng sáng trong, người nọ vặn vẹo khuôn mặt bình thản vô kỳ, càng bởi vì ánh trăng mà trắng bệch, khiến toàn bộ trên mặt xanh xám không có huyết sắc trở nên đáng sợ.

Cái trán hung ác gân xanh nổi lên, toàn bộ đều có thể rõ ràng nhìn ra rằng đang run rẩy liên tục. Mặt mày cực kỳ bình thường vặn vẹo thành nhúm. Gắt gao trừng hai mắt Triệu Trường Hữu, bởi vì quá độ khăn trương, đôi mắt như chuông đồng, nhợt nhạt khảm trên da mặt. Khóe miệng hơi rủ xuống chăm chú mẩn, tiết lộ nỗi lòng kích động của nam tử.

Nam nhân xuất kỳ bất ý xuất hiện ở trước mặt ba người Lý Hưu Dữ, chính là Dương Trọng Thiên từ Tô Dương bắt đầu một đường Lý Hưu Dữ.

Có lẽ lúc Triệu Trường Hữu ra tay làm rơi khăn che mặt của hắn, thì hắn đã đối thực lực Triệu Trường Hữu hoài nghi. Dương Trọng Thiên thủy chung có kiêng kỵ với Triệu Trường Hữu, cho nên chỉ tìm tới Lý Hưu Dữ tay trái gả không chặt bấy giờ.

“Đưa thứ đó cho ta!”

Dương Trọng Thiên rõ ràng không khống chế được tâm tình, ngay cả lời mở đầu cũng trực tiếp tỉnh lược, liền như thế nói ra mục đích của mình.

Triệu nhị công tử còn chưa có phản ứng lại, chớp chớp con mắt, mơ mơ màng màng hỏi ngược lại:

“Thứ nào?!”

Câu hỏi ngược đường như bí hiểm, ở trong mắt Dương Trọng Thiên, trái lại càng thêm kiên định luận điệu hoang đường trước cho rằng Triệu Trường Hữu vẫn thâm tàng bất lộ, nắm chặt cần cổ ưu mỹ của Lý Hưu Dữ thêm vài phần.

“Thứ đó, ta muốn nó!”

Dương Trọng Thiên lớn tiếng rống lên, không biết có phải là do duyên cớ quá mức cổ sức, đại lượng tơ máu ở trong mắt hắn khuếch tán, đem tròng mắt màu trắng nhuộm đậm màu đen cuồng.

Triệu Trường Hữu cũng bị tư thế dữ tợn dọa co rụt về sau, vừa lúc thấy Lý Hưu Dữ nhếch môi, vùng lông mày phi thường khổ sở thật sâu cau lại, sắc mặt xanh cùng người nọ phía sau y tương xứng, trong lòng trĩu xuống, lo lắng lên, tức giận reo lớn:

“Người không nói rõ ràng, ta nào biết thứ gì!”

“Túi gấm, túi gấm màu đỏ!”

Dương Trọng Thiên bắt đắc dĩ căn rằng chỉ điểm, khả Triệu Trường Hữu thiếu chút thì khóc ra.

Túi gấm của mình nhiều vậy, nếu là bình thường, chỉ là tùy thân phối với y vật không có một trăm thì cũng năm mươi, hần nơi nào nhớ kỹ cái nào là hồng cái nào là xanh, càng đừng nói ở chỗ này, để hần đi tìm!

Triệu nhị công tử gấp chỉ kém kéo y phục của mình xuống mà làm, đứng ở đó không biết nên nói gì cho hảo.

Dương Trọng Thiên chỉ thấy hần cố ý giả bộ, nghiêng rằng nói:

“Đừng nói người nghĩ độc chiếm, không muốn tính mạng của y sao!?”

Triệu Trường Hữu vẻ mặt khóc tang, mang theo âm rung, bắt đắc dĩ trả lời:

“Ta nhiều túi gấm như vậy, chỗ nào biết cái nào người muốn!”

Dương Trọng Thiên mắt bén lên, gân xanh vốn đã nổi lên, mắt thấy là có thể vỡ toang.

“Thứ đó, giấu trong tàng bảo đồ, đừng nói người không biết!”

“Tàng bảo đồ!?”

Triệu nhị công tử chỉ số thông minh vốn không cao, bị hần kêu như vậy càng thêm hồ đồ.

Mình lúc nào thì tới tàng bảo đồ, nếu như biết, mình còn có thể ở chỗ này cho hần uy hiếp, tìm thì mang theo nhân mã đi mà tìm.

“Bạch Viễn giấu năm trăm vạn lượng thuế ruộng ở tàng bảo đồ...”

148. Chương 148

“Năm trăm vạn lượng?!”

Triệu nhị công tử nhất thời nhân mạo kim tinh, trống rỗng ngập đầu. Nguyên bảo tại phi. Năm trăm vạn lượng a! Vô Cực sơn trang rốt cục có tiền rồi, nhưng mà mình lớn như thế, cũng chưa từng nghe qua nhiều ngân lượng như thế a!

Dương Trọng Thiên bị hần quấy nhiễu ngay cả chuyện bí mật như vậy cũng nói ra, kích thích khiến hần cả người nhất thời dồn máu lên! Địch một tiếng, ở trong tai nổ tung, khí lưu cường liệt kích màng nhĩ, đem màng nhĩ hơi mỏng chấn phá, oanh kích vào khoang đầu, đầu óc thoáng cái trống rỗng, toàn bộ tiêu thất không còn.

“Thứ đó, thứ đó của ta! Giao ra đây!”

Dương Trọng Thiên cứ như trở thành tâm thần, không thể dễ dàng tha thứ cho Triệu nhị công tử kéo dài như vậy cả tiếng kêu la lên, thân thể vẫn run rẩy càng thêm kịch liệt.

“Vì nó, ta ở rể Bạch gia, chịu nhục hai mươi mấy năm!”

Bởi vì sai lầm của mình mà sinh ra đã kích, kích thích nghiêm trọng khiến tinh thần nam nhân giống như dung nhập vào cảnh giới huyền tưởng, Dương Trọng Thiên tự cố mục bản thân độc thoại.

“Vì nó, Bạch gia trên dưới một nhà, cũng đều là ta giết!”

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Dương Trọng Thiên co quắp khóe miệng, nứt ra một cái cười làm người ta sợ hãi.

“Máu, tất cả đều là máu! Ngay cả thê tử kết tóc của ta, hài nhi thân sinh của ta, tổng cộng sáu mươi ba khẩu! Tất cả đều là máu!”

“Ha, ha ha...”

Cặp mắt từ lâu không giống người thường tràn đầy điên cuồng, biểu tình méo mó quả thực động tâm truat mục.

“Đều là vì năm trăm vạn lượng!”

Đột nhiên ánh mắt thay đổi, nhìn thẳng vào Triệu Trường Hữu.

“Ta ẩn ở Vô Cực sơn trang nhiều năm như vậy, cũng là vì nó, tìm Triệu Thanh Khâu toàn bộ mới có thể biết nó ở đâu! Nếu ngày đó ma giáo giáo chủ này không tới, ta còn không biết nó giấu ở nơi nào!”

Triệu Trường Hữu chợt nghe tên ca ca mình, cái gì đó nhoáng qua, đột nhiên linh quang hiện lên.

“Là người!”

Trách sao cứ thấy quen mắt, nguyên là quân sự không chớp mắt nhà mình. Hơn nữa đã từng cùng Lý Hưu Dữ đề cập qua việc này, chỉ là Lý đại giáo chủ lúc đó tâm tình bị người truy sát cực kỳ khó chịu, cũng căn bản là không lưu ý qua.

Triệu Trường Hữu nghĩ đến cuối cùng cũng có một lần thông minh lúc hữu dụng như vậy, lại bị người ta coi rẻ, cũng là bị ai của hắn.

“Người sớm đã biết, còn giả hồ đồ làm cái gì!”

Lúc Triệu nhị công tử kéo khăn che mặt xuống, nhất định đã đoán được thân phận cùng mục đích của mình, Dương Trọng Thiên lúc này đã khôi phục bình thường.

“Đưa nhanh cho ta, không thì mạng của y không còn! Đừng cho là ta không biết quan hệ của người và yêu nhân này!”

Hắn thì khôi phục bình thường, còn Triệu nhị công tử thì mây mù che mắt.

Năm trăm vạn lượng ôi chao! Mình biết nó ở nơi nào a!

Cho rằng hãn thủy chung không chịu buông tha phần bảo tàng kia, Dương Trọng Thiên lực đạo tay lại chặt thêm một phần.

“Đưa hay không đưa?”

Triệu Trường Hữu thực sự là không có biện pháp, vô thức quay đầu nhìn hộ vệ kia, nghĩ ý bảo hãn nghĩ biện pháp, khả người ta đến hảo, nói xong có viện binh rồi, liền chết ngất đi, nào còn quân người!”

Cẩn rằng, Triệu nhị công tử cảm giác cực độ tuyệt vọng, nhìn Lý Hưu Dữ trút bỏ khuôn mặt huyết sắc, bất lực bị thương chậm rãi chôn xuống.

Lý Hưu Dữ hơi giật khóe miệng, rõ ràng không có rên rỉ ra tiếng, lại khiến Triệu Trường Hữu chẳng biết vì sao nghe rõ ràng khả biện như vậy.

“Phù, hộ thân phù của người!”

149. Chương 149

Vực sâu mơ hồ trong trí nhớ, cảnh cũ nam tử cười như thế hiện lên, ngón tay thon dài nhẹ khều, túi gấm lụa đỏ lay lay lắc lắc, Triệu nhị công tử nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nói chính là hộ thân phù Lý Hưu Dữ từng cố ý đưa trả lại cho mình kia.

Luống cuống tay chân tìm lên cổ mình, nhanh chóng túm ra.

Nhuễn vật cầm trong lòng bàn tay còn mang theo nhiệt độ cơ thể, đường may đã lâu năm,, Triệu Trường Hữu trong lòng một trận chua xót.

Đây là vật theo mình nhiều năm, cũng là có cảm tình nhất định. Huống chi đã từng một lần vì nó, khiến ca ca mình mất hứng, hôm nay đưa cho người khác, không biết ca ca mình nói thế nào.

Cúi đầu, Triệu nhị công tử cắn chặt môi dưới, lại ngẩng đầu lên.

“Người trước thả y, ta tự đưa cho người!”

Dương Trọng Thiên nhìn gắt gao thứ đó trong tay Triệu nhị công tử, hồng con mắt kêu lên:

“Người trước đưa ta! Ta thả y!”

Triệu Trường Hữu nhân châu xoay động, người thực cho ta là đồ ngốc a, đưa cho người rồi, người còn thả người chắc, làm sao giờ, ta đánh hấn sao!

“Người trước thả y, ta mới đưa cho người!”

Dương Trọng Thiên vừa thấy túi gấm kia thì thần sắc cũng đã bất thường rồi. Tình tự vừa bình phục lại kích động lên, cả người lại giống như bệnh tâm thần không khống chế được.

“Đưa ta, không thì chờ nhật xác y đi!”

Tay chẳng phân biệt được nặng nhẹ dùng lực, nhìn Lý Hưu Dữ mặt xanh xao tím tái, nhìn nhìn lại đôi mắt đỏ điên cuồng, dường như muốn giết mình, Triệu Trường Hữu bị dọa chết nào còn dám gây sự, rõ ràng đã tính toán tốt giờ đều bị dọa mất hết, nhanh chóng nắm túi gấm kia đưa ra, chậm rãi như sợ Dương Trọng Thiên có thể bỏ qua cắn chết mình.

Chỉ là, Triệu nhị công tử giờ quá hoảng, phương hướng đưa nhầm, rõ ràng hấn ở trước mặt, bị hấn dọa thế, đưa trật vị trí.

Dương Trọng Thiên ngáp mắt đều là túi gấm kia, tâm tư toàn thân đều trên nó. Nhìn vệt chết tới tay vậy mà hướng phương khác, nào còn có được, tay giữ lấy cổ Lý Hưu Dữ tự động buông ra, thẳng hướng túi gấm.

Xoay người một cái, túi gấm kia ở trong tay Dương Trọng Thiên.

Nhìn chằm chằm thứ trong mộng tưởng, trong con mắt đỏ ngầu mang theo quang mang kỳ lạ. Từng chút từng chút há miệng, trên mặt bình thần đến nhìn qua thì quên, lộ ra đáng cười vụn vụn kỳ quái.

Dương Trọng Thiên ngửa mặt lên trời cười dài.

“Ha, chiếm được, ha ha...”

Tiếng cười khiến người ta Mao cốt từng nhiên, ở trong cánh rừng bồi hồi quanh quẩn, lộ ra thê lương dọa người.

Giọt lớn giọt lớn nước mắt thuận theo bờ má thấm vào vạt áo, chỉ là nho nhỏ gì đó, thê tử hài nhi, tôn nghiêm kiêu ngạo, toàn bộ mình có khả năng nỗ lực, thừa thụ đau khổ mỗi ngày không phải của mình, đều vì thứ nho nhỏ này.

Trong mắt đã không còn tồn tại bất luận cái gì, điên cuồng cười giơ cao lên thứ mơ ước, Dương Trọng Thiên lão đảo, tập tễnh ly khai, bóng lưng từ từ xa dần có thê lương nói không nên lời.

Lại nói tiếp, dù sao hấn cũng là một người đáng thương.

Cẩn thận ôm lấy Lý Hưu Dữ, bởi vì khí tức yếu ớt của nam tử mà hoảng, giáo chủ hết sức lông bông độc bộ vô lâm này, Triệu Trường Hữu chậm rãi đỏ viền mắt.

Nam tử hơi mở mắt, nhìn thanh niên khẩn trương lo lắng cho mình, nhàn nhạt câu dẫn khéo miệng, lộ ra tiểu ý miễn cưỡng lại không mất ôn nhu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cước bộ vội vã tới, dần dần tiếp cận, viện binh trong miệng hộ vệ cũng đã tới rồi...

150. Chương 150

Ngây ngốc đứng ở nơi đó, Triệu Trường Hữu lẳng lẳng trừng cánh cửa khắc hoa, trong đầu không có bất luận cái gì.

Chỉ là đứng ở chính giữa, vô ý thức nhìn những người đó, như thoi đưa qua lại, lẳng lẳng đứng ở đó mà thôi.

Oanh Ca ra ngoài đổi nước ngắt đầu, vừa lúc đụng phải Triệu nhị công tử gây ra tiếng vang cô linh linh.

“Công tử, không đi vào sao?!”

Triệu Trường Hữu lắc đầu, cúi đầu xuống. Suy rồi lại nghĩ rồi từng chút ngắt đầu lên.

“Y, thế nào rồi...”

Một chữ so với một chữ càng nhỏ hơn, từ trong miệng Triệu nhị công tử cổ sức thốt ra.

Oanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười.

Triệu nhị công tử cứng miệng và Lý đại giáo chủ không chịu đơn giản nói ra lời, tổng khiến cho người ta có loại cảm giác đáng yêu.

“Đại phu còn đang coi mà!”

Duỗi tay vuốt tóc thanh niên vóc dáng so với mình còn cao hơn, giống như là ca ca, dùng ngón tay nhỏ bé lau đi vết bẩn trên khuôn mặt tuần tú kia.

“Người cũng bị khổ không ít!”

Triệu nhị công tử lại không có thanh âm nào vẫn như cũ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng vẫn là rất sợ, cũng ăn không ít khổ sở, nhưng mà hộ vệ kia, còn có người kia chịu khổ so với mình còn muốn nhiều hơn.

“Trước đi nghỉ đi, có việc ta gọi người!”

Cổ chấp lần thứ ba lắc đầu, Triệu Trường Hữu nắm chặt hai tay.

Nam tử nóng vội không nói vẫn một mực bảo vệ mình, toàn bộ nội thương chính là hấn một người thường cũng liếc mắt là có thể nhìn ra nghiêm trọng làm sao.

Chỉ là hộ vệ kia, xương sườn bị bể gãy, da thịt xác xơ, chỗ đau thương tới nội tạng, cũng đã nhìn thấy mà giật mình.

Nếu như là mình, có thể ở trong cánh rừng đứng ra, ở chỗ thủ hạ của kẻ điên kia cứu y ra, e rằng y sẽ không họa vô đơn chí như vậy.

Nếu như là mình, có thể ở Tả gia trang dụng công tự cứu, ở trong tay nữ nhân hung hãn chạy trốn, như vậy y cũng sẽ không bị người ta ám toán.

Nếu như là mình, có thể ở lúc cha dạy mình võ công, dùng chút tâm, vậy thì cũng sẽ không

Nếu như là mình, có một chút tác dụng...

Viễn mắt chậm rãi hồng lên, lần đầu là bởi vì hối hận vô tận.

Triệu Trường Hữu ngờ ngác đứng ở cửa, lần đầu mình bạch sự vô năng của mình.

Oanh Ca bắt đầu dĩ nhiên mà, nhưng nhớ tới lời nói của đại phu bên trong.

“Giáo chủ trúng độc còn mạnh mẽ vận công, dẫn đến nội tức hỗn loạn, bị thương bên trong, nếu không dựa vào viên tuyết đan cầm mệnh, sợ rằng...”

Đại phu bất lực, hiện tại cũng chính là tìm người dùng nội lực vì gia tộc mệnh mà thôi.

Nhưng dù sao cũng không phải kể lâu dài, cứ như vậy mãi...

Oanh Ca đã quen nhìn nhân gian ảm lạnh cũng không nhận được lệ quang.

Hiện tại chỉ trông mong gia có thể phúc thiên mệnh đại, kỳ tích có thể xuất hiện.

Len lén lấy mu bàn tay lau đi khóe mắt, Oanh Ca còn khuyên nhủ nói:

“Đi nghỉ đi! Không thì chờ gia tỉnh nhìn thấy bộ dáng này của người lại cười người nữa!”

Triệu Trường Hữu đỏ con mắt nhìn chăm chú Oanh Ca, thứ chua xót cứng ở trong yết hầu, nhưng vẫn hỏi ra lời.

“Người nói, y còn có thể tỉnh chứ!”

Oanh Ca nhất thời cũng im lặng, cúi đầu.

Công tử còn trẻ đùa dai, chỉ là miệng xấu mà thôi, so với người giả nhân giả nghĩa mình đã gặp qua còn hồn nhiên hơn, thanh niên như vậy, mình sao nhẫn tâm lừa gạt...

Không thể làm gì khác hơn là thuận miệng an ủi vài câu...

151. Chương 151

Không thể làm gì khác hơn là thuận miệng an ủi:

“Giáo chủ thần công cái thể, người lại tốt như vậy, tuyệt đối không có việc gì!”

Thể nhưng lý do thoái thác như vậy ngay cả mình cũng không lừa được, sao có thể lừa Triệu nhị công tử nhìn qua thì ngu dốt rồi lại có chút miễn cảm ngoài ý muốn chứ.

Nói đến cùng sợ rằng ngay cả chính hắn cũng không tin.

“Vậy vì cái gì y còn không tỉnh!”

Than nhẹ một tiếng, Oanh Ca cũng không nói gì.

Lời nói ngay cả mình cũng không thể thuyết phục thì có thể thuyết phục được ai đây.

Nhìn Triệu Trường Hữu kiên định quyết tâm muốn đợi ở ngoài cửa, Oanh Ca đành bưng bồn xuống dưới.

Triệu Trường Hữu vẫn ngơ ngác ngây ngốc, chậm rãi ngẩng đầu lên, gió nhẹ dần dần thổi lên, thổi loạn tóc trên trán thanh niên, con mắt bị tóc loạn ngăn trở, chặn lại cái gì đó quá huyền bí.

Sắc trời chậm chậm thay đổi, sương mù từ từ tăng lên, Triệu Trường Hữu vẫn chờ ở cửa lại bảo trì tư thế bất động.

Ba ngày, nam tử vẫn không có chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

Chỗ cửa, thanh niên vẫn không biết đang cố chấp cái gì cũng không có lý khai.

Minh Thư nhìn thanh niên giống như hải đồng, cố chấp muốn dùng phương pháp này tha thứ cho bản thân, nhúu nhúu mi đầu, đi ra phía trước.

“Trở về đi!”

Thanh niên từng chút từng chút ngẩng đầu lên, nhìn liếc Minh Thư, nhãn thần lóe ra một chút, rồi lại buông xuống.

“Người nghĩ muốn thêm bao nhiêu phiền phức cho người khác nữa!”

Minh Thư nghiêm mặt, lạnh lùng khiển trách, nhưng âm thầm nắm chặt nắm tay.

Minh Thư vẫn đối Triệu Trường Hữu không có hảo cảm gì, hiện tại thì lại có loại ý tứ khác.

Triệu Trường Hữu háo sắc thành tính, đùa xấu quá quắt, nhát gan sợ chết, ở ven hồ đùa giỡn mình, vậy mà lại vì mình động thân.

Minh Thư bị sự thực này chấn động mới quay ra, đuổi thanh niên đã đứng đây ba ngày trở lại.

Trải qua trận đau khổ, chung quy ấn tượng đối với Triệu Trường Hữu có đổi mới, cũng không còn bộ dáng không có cảm giác chân thật, giống như là trống rỗng, tựa như bị cái gì đó thêm vào, có cảm giác tồn tại, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng không đổi mà thôi.

Thanh niên không chịu phát ra tiếng nào, cắn chặt môi dưới.

Chưa từng nghĩ tới, chỉ là đứng như vậy, còn có thể gây phiền phức cho người khác nữa.

Triệu Trường Hữu bị người ta đả kích thân hình nhoáng lên, bắt đầu dao động.

“Người dù có ở đây đứng cả đời, giáo chủ không tỉnh thì vẫn là không tỉnh!”

Minh Thư mặt cứng lòng mềm nói ra mục đích. Giống như là đang răn dạy hài tử, Triệu Trường Hữu xoay qua... Đi, tâm tính dao động trước đó ngược lại kiên định.

Y không tỉnh lại, ta vẫn đứng tiếp.

Tin tức trong ánh mắt lộ ra kiên quyết như vậy. Minh Thư nhân thần chợt lóe, tiếp tục nói:

“Người đứng ở đây sẽ chỉ làm người ta lo lắng, có biết hay không hả, người đứng đây đã bao lâu, Oanh Ca đã lo lắng bao lâu rồi!”

Cổ chấp cúi đầu, Triệu nhị công tử có đôi khi khó lay chuyển, Lý đại giáo chủ bắt hấn cũng bắt lực.

“Người...”

Minh Thư đang muốn tiếp tục lại bị người cắt đứt.

“Tứ hộ pháp, có người cầu kiến!”

Nam nhân phía sau có vẻ như là người gác cổng cúi người nói rằng:

Minh Thư nhần lại vùng lông mày thành hình chữ xuyên.

“Không gặp, hiện giờ là lúc nào mà còn quản chuyện này!”

Nam nhân kia khó xử nói:

“Nhưng mà hấn không muốn gặp giáo chủ, hấn nói, hấn họ Bạch...”

152. Chương 152

Trong giây lát thanh niên ngẩng đầu lên, hé ra chút khổ sở trên gương mặt không chịu tin tưởng.

Cái miệng khô nứt hé ra, mất hết khí lực mới hỏi ra một câu:

“Người nói hấn họ gì?!”

Người gác cổng kia quay đầu lại trả lời:

“Hấn nói hấn họ Bạch, tên Lương Thế, là cố ý tới gặp giáo chủ!”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy Triệu Trường Hữu như bị lửa thiêu đến mông xoay người bỏ chạy.

“Người muốn đi đâu!?”

Nhìn người ba ngày không hề động qua đi đứng ngã trái ngã phải, đi lại tập tễnh thẳng tới tiền đình, Minh Thư không khỏi vô ý thức lo lắng kêu lên.

Khả làm sao hô lại được hấn, không thể làm gì khác hơn là gắt gao theo sau, rất sợ vị đại gia này ngã.

Ở trong tiền đình, một người đứng đó, trường sam lưu ly sắc, đưa lưng lại lẳng lặng chờ ở cửa, nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của Triệu Trường Hữu, lúc này mới quay đầu lại.

Triệu Trường Hữu thấy là có gặp qua một lần, câu ra nụ cười nhàn nhạt bên môi, vừa ảm áp vừa ôn nhu, sưởi ấm tâm phách người ta.

“Quả thật là người!”

Triệu Trường Hữu tiến lên vài bước, không để cho người nọ nói trước, một tay giữ lấy cổ tay người ta.

“Mau, mau!”

Kéo theo người ta đi tới phía ngoài.

Bạch Lương Thế vẻ mặt kinh ngạc nhưng thuận theo Triệu Trường Hữu túm ra tiền đình, nửa đường vừa lúc gặp được Minh Thư đỉnh cái bụng, không đợi nàng mở miệng, hai người do dự liền đi qua.

Bất đắc dĩ Minh Thư không thể làm gì khác hơn là quay lại, lại cùng họ chạy về.

Một khoảng cách không ngắn, khiến hai người đều thở hổn hển hự hự đứng ở trước cánh cửa khắc hoa.

Triệu nhị công tử ngay cả khí cũng chưa ổn định lại, xoa xoa vùng bụng nhói đau, hướng cửa vươn tay ra.

Tay đẩy cửa phòng, hơi rung động, không biết là bởi duyên cớ khí tức không đều hay là vì cái gì khác, dùng vài lần lực mới đẩy ra được cánh cửa cũng không nặng lắm.

Kéo theo Bạch Lưỡng Thế từng bước một đi tới trước giường, rồi không động nữa.

Trong phòng thị nữ tuy rằng cúi đầu không nói nhưng đều lui về phía sau, khả trong phòng bầu không khí ngưng trọng lại khiến Bạch Lưỡng Thế nhướng mày, duỗi tay vén lên màn che, không khỏi hít một ngụm lạnh khí.

Lý Hưu Dữ trên giường, hơi thở mong manh, gương mặt diễm lệ vô song trắng bệch ra.

Vội vàng phủ người qua, đắp lên mạch Lý Hưu Dữ.

Vùng lông mày càng ngày càng nhíu tợn, nhìn Triệu Trường Hữu một lòng cũng càng nâng càng cao, chăm chăm không rời Bạch Lưỡng Thế, khẩn trương tới mức hoảng lên.

Mất thời gian có thể đến một nén hương, Bạch Lưỡng Thế mới đứng dậy đặt lại cổ tay Lý Hưu Dữ. Còn không có lau đi tầng mồ hôi mỏng trên trán, đã bị Triệu Trường Hữu một phát bắt lấy.

“Thế nào rồi, có thể cứu chữa không?!”

Bạch Lưỡng Thế hít sâu một hơi, gật đầu.

Triệu nhị công tử hai tay tản ra, ngược lại lui hai bước. Phốc! Một tiếng lại ngồi xuống trên đất.

Các nữ hầu bị dọa lạng ngắt như tờ chen nhau đỡ lên, rồi đem hần đỡ lên ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Ngồi trên ghế bên song cửa sổ, Triệu Trường Hữu một bộ dáng chết đi sống lại, nước mắt ngay vành mắt lấn lấn, chỉ là không chịu rơi xuống mà thôi.

Minh Thư vẫn theo bọn họ, nghe vậy bước nhanh tiến lên, dẫn mọi người tới trước mặt Bạch Lưỡng Thế, thi hạ đại lễ.

“Mong rằng tiên sinh cứu lấy giáo chủ của ta!”

Bạch Lưỡng Thế vội vàng đỡ lấy Minh Thư đang mang thai, vẻ mặt cấp thiết.

“Phu nhân người đang có thai, ta vô đức vô năng sao có thể chịu đại lễ của người như vậy!”

“Tiên sinh!”

Minh Thư cúi đầu, chính là không chịu đứng lên, âm điệu bi thiết nghe lên khiến mấy nha đầu phía sau len lén rút nước mắt.

“Phu nhân, người mau đứng lên, người ta nhất định sẽ cứu!”

153. Chương 153

Cất bước đi tới bên cạnh bàn, thanh niên ôn nhu chấp bút ở trên giấy Tuyên Thành viết xuống mấy tên thuốc, cẩn thận thổi khô rồi giao cho Minh Thư.

“Đây là mấy vị thảo dược để uống, vẫn xin phu nhân phái người tìm tới!”

Xoay người hỏi Triệu Trường Hữu mới đem tim đặt vào trong ***g ngực:

“Triệu công tử, tuyệt đan ngày trước còn có bao nhiêu!”

Triệu Trường Hữu bởi vì tinh thần toàn bộ đã thả lỏng, tình tự nhiều ngày vẫn ẩn nhẫn đều phát tiết ra, lung lay lắc lắc hóa thành một hơi canh ở đó, chỉ cần mở miệng sợ là có thể khóc ra mắt, làm sao còn có

thể nói được, vẫn là Oanh Ca thận trọng, sẵn sàng thay hần đi tới đầu giường, từ trong áo cách cầm ra cái bình bằng gốm, tinh tế mà đẹp.

Không nhiều không ít, còn có ba viên.

Oanh Ca trông lòng giật mình không khỏi có chút sợ hãi.

Nhờ có người này tới đúng lúc, không thì thuốc này vừa hết, tính mệnh giáo chủ phải làm sao cho phải.

Rồi lại có chút lo lắng, chỉ còn ba viên, nếu là thiếu lại làm thế nào.

Tự tự nhiều lần, Oanh Ca run lên, một tầng mồ hôi lạnh bị kích thích rơi xuống. Miễn cưỡng run rẩy tay, đem tuyết đan đưa qua.

Bạch Lương Thế nhìn một chút, nhẹ nhàng cười, đến là ôn nhu.

“Vẫn phiền phu nhân đem tuyết đan này dùng nước ấm hòa tan, làm như thuốc dẫn cùng lửa nhỏ sắc lên!”

“Uống thuốc này thì có thể tốt lên!”

Minh Thư vội vàng phân phó người xuống dưới, rồi lại có chút không chịu tin tưởng hỏi.

Y sư trong giáo mặc dù không phải nhân vật lợi hại, nhưng ở giang hồ cũng có xưng hào thánh thủ, tất cả đều bó tay, vậy mà mấy vị y được phổ thông là có thể giải quyết ư.

Giống như minh bạch lo lắng của nàng, Bạch Lương Thế cười lắc đầu.

“Đây là thuốc dẫn mà thôi, là sau khi xong việc dùng, để bảo toàn thôi. Ta một hồi còn muốn vì y độ châm, dẫn chân khí xuống, đem khí tức nghịch lưu ngăn lại giải khai, lại đem nội lực một lần nữa dẫn về. Bất quá, huyết vị thì châm đại thể là đại huyết và tử huyết, cho nên vẫn thỉnh các vị đi ra ngoài, để tránh khỏi nhiều người mà phân thần.

Minh Thư tỉnh tỉnh mê mê, làm sao rõ những việc này, khả lúc này chỉ có thể tin tưởng vào thanh niên cực kỳ ôn nhu này mà thôi.

Vung tay lên đem tất cả mọi người xuống dưới, lại nhìn Oanh Ca kéo lôi đem Triệu nhị công tử cứng rắn lôi ra ngoài, rồi mới xoay người đem cánh cửa nhẹ nhàng cài lại, một đám người thành thực chờ ở bên ngoài, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Đợi chờ luôn luôn là một quãng thời gian dài lâu, tổng hội ở trong đó từng chút từng chút biến mất, không ngừng cầu xin, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, mau nữa lên mà. Hành vi lãng phí sinh mệnh như vậy, lại cần nhiều dũng khí mới có thể tiếp tục, chỉ sợ cũng chỉ có mình mới có thể biết được.

Thì là nam nhân kia mở miệng nói có khả năng cứu chữa, vậy mà thần kinh buông lỏng xuống, cũng nhân đó mà căng thẳng đợi lần thứ hai, thời gian từng chút từng chút trôi qua, thân thể Triệu Trường Hữu cũng cứng ngắc theo.

Thứ gì đó không biết tên cùng thân thể tiếp cận theo bản năng cứng ngắc vừa lúc tương phản, đang ở trong ngực bốc lên, chấn ở xoang bụng không thể hô hấp.

Lại thật đáng buồn chính là, chủ nhân của tình cảm này đối với nó lại rất cảm kích.

Chỉ là ngây ngốc đứng ở đó, trong lòng úp úp mở mở không được thoải mái, tiếp tục đợi nữa.

Trong hoảng hốt, dường như xa cách mấy đời, cửa kia chậm rãi mở ra.

154. Chương 154

Sắc mặt không phải quá tốt, Bạch Lương Thế cũng biết nói dễ dàng như vậy chỉ là ngụy trang mà thôi, hung hiểm trong đó chỉ có tự mình biết.

Sở dĩ nói vân đạm phong khinh, chẳng trách là sợ Minh Thư bọn họ biết rồi không dám mạo hiểm phiêu lưu, không chịu để mình cứu chữa mà thôi.

Trong lúc bị tán công tán còn mạnh mẽ vận công, không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, có thể cứu sống cũng đã không tồi lắm rồi. Đổi lại là người khác, e rằng đã buông tha rồi.

Thế nhưng hần không được, bởi vì hần cùng người nọ có cùng tướng mạo, có huyết mạch tương đồng, thân có một nửa như người nọ, mình chết cũng không thể cứ vậy buông tha.

Quản chi dùng mệnh mới tới đổi.

Dù cho cái người này cùng Thần Nghĩa chỉ có một chút liên quan.

Cánh tay đến bây giờ còn khấn trương cứng ngắc ắc ở sau lưng, Bạch Lưỡng Thế đối với mọi người đang nhìn chăm chăm mình miễn cưỡng lộ ra mỉm cười.

“Các người, có thể vào rồi!”

Một đám người vèo một cái kéo nhau nhất tề đi vào, nhất tề nhìn về phía nam tử điểm tuyết thiên hạ kia.

Triệu nhị công tử đi theo phía sau mọi người, đem cả người ắc ở phía sau Oanh Ca, nhưng vẫn cố chấp đuổi cái cổ dài nhìn lên nam tử nằm ở đó.

Không có tái nhợt tĩnh mịch lúc trước, đã có một chút hồng nhuận bình thường, ***g ngực bình tĩnh phập phồng, hô hấp trầm ổn.

Y, còn sống...

Còn sống.

Cuối cùng thở ra một hơi, Triệu nhị công tử vẫn khác thường giờ đã khôi phục thái độ bình thường.

“Y lúc nào mới có thể tỉnh!”

Không để ý đến chuyển biến của Triệu nhị công tử, Oanh Ca vẻ mặt lo lắng, hỏi Bạch Lưỡng Thế sắc mặt ngày càng khó coi.

“Chậm nhất sáng mai, nhanh nhất đêm nay!”

Chúng nhân hiện tại đã đem nam tử này trở thành Hoa Đà tái thế, an lòng đem gánh nặng đặt lên vai hần.

Minh Thư tâm tư một mực ở trên giáo chủ nhà mình, cuối cùng chuyển tới Bạch Lưỡng Thế, mới phát hiện người này sắc mặt xấu xí, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Tiên sinh quá mệt nhọc?!”

Bạch Lưỡng Thế cười phủ định, ngẩng đầu nói.

“Không sao!”

“Như thế có thể, người tới, mau dẫn tiên sinh xuống nghỉ ngơi!”

Hai người có nhãn lực lập tức tản mọi người ra, liền đem Bạch Lưỡng Thế đi.

Từ khi lão hoàng đế băng hà, theo chỗ thái hậu lấy được tin tức kinh thiên đó, liền khoái mã không dừng, Bạch Lưỡng Thế lúc này đã có đoạn thời gian không hảo hảo nghỉ ngơi rồi, mà vừa đến đã lại phí sức lao lực cứu người, chính là người làm bằng sắt cũng không chống đỡ được, huống chi là một người không luyện võ.

Gật đầu, cũng không chậm chạp nữa, Bạch Lưỡng Thế trước khi đi dặn dò nói:

“Các người cũng đều tản đi, tự an tĩnh chút!”

Minh Thư gật đầu, nhìn hần đi mới quay đầu lại, nói với Triệu Trường Hữu:

“Người cũng đi nghỉ đi, giờ biết giáo chủ không có việc gì rồi!”

Triệu Trường Hữu mới muốn mở miệng, lại bị Oanh Ca đoạt lời.

“Gian phòng của công tử vốn là gian này, để công tử ở đây nghỉ đi, có ta nhìn, không xảy ra chuyện gì đâu!”

Oanh Ca giờ khả tính là vì hai người hao hết tâm tư, người khác không rõ, hẩn nhưng nhìn tỉ mỉ, cho nên mới có ý định vì hai người tạo ra cơ hội.

Minh Thư có nhiều thâm ý liếc qua khuôn mặt tuần tú quần thái của Triệu Trường Hữu, nhìn rồi lại nhìn Oanh Ca, cái gì cũng chưa nói đi ra ngoài.

155. Chương 155

Oanh Ca vẫn dựa vào đầu giường mạnh gật đầu một cái, tỉnh rồi.

Ngẩng đầu hướng cửa sổ bên ngoài nhìn lại, một mảnh đen kịt, không biết là canh giờ nào.

Xoay đầu lại, nam tử phong hoa tuyệt đại trên giường vẫn thâm trầm ngủ như cũ, chỉ là gương mặt hơi hờm xuống, lại gây gò vài phần.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Oanh Ca dịch lại góc chăn cho nam tử quay đầu qua.

Trên bàn vuông đối diện, nằm úp sấp một người, là Triệu nhị công tử trước đó đã đứng lâu và giờ thì ngủ như bị bất tỉnh.

Đứng lâu như vậy là vừa mệt vừa cực, Triệu Trường Hữu cho dù dùng tư thế phi thường khó chịu ghé vào trên bàn, cũng ngủ được thập phần mê say, phát sinh ra những giọt mồ hôi nho nhỏ, chỗ khoe miệng hơi nhỏ, rõ ràng còn có một tia ngân quang sang sáng.

Oanh Ca nhìn mà quên mất ưu sầu trước đó, nghĩ con vẹt chết còn mạnh miệng này thế mà đáng yêu quá.

Nhưng sợ hẩn ngủ như thế, thời gian quá dài tắc nghẽn mạch máu, chân tay tê rần, vươn tay qua, đẩy một chút thanh niên đang gất gao ngủ.

“Công tử, tỉnh tỉnh!”

Triệu Trường Hữu bị người đẩy, ục một cái rồi ngồi dậy. Nhảy vọt người lên, lao qua bên Lý Hưu Dữ vẫn đang nằm.

“Tỉnh sao? Tỉnh sao?”

Cúi đầu nhìn lại, nam tử kia giống như tiên tử ngàn năm vẫn nghỉ ngơi yên tĩnh, hô hấp vẫn như cũ bình yên, nhưng mà không chịu tỉnh lại.

Triệu Trường Hữu không khỏi thất vọng lau một chút mồ hôi sau ót vừa chảy ra, bóng lưng đối diện Oanh Ca càng phát ra dáng hiu quạnh.

Oanh Ca nhìn hẩn như vậy, ngực cũng khó chịu theo, tiến lên vài bước, dè lại cánh tay hẩn, khuyên bảo nói:

“Công tử đi lên tháp ngủ đi! Ở trên bàn ngủ, bị phong hàn đó!”

Triệu Trường Hữu nghe lời gật đầu, xoay người hướng cửa sổ đặt bên giường đi qua, đá rớt hài rồi bò lên.

Trên giường chiếu, một tiếng rên rỉ nhỏ bé khó nghe thấy, khiến Oanh Ca vừa lúc đang coi giữ bên giường nghe thấy, nhanh chóng cúi thấp, tỉ mỉ nhìn chăm chú người nọ nhẹ đảo mi mắt trên giường, lẳng lặng mở con mắt vẫn nhắm chặt.

Mặc dù ý thức còn không rõ, khả Lý Hưu Dữ vẫn là nhận ra đồ trang trí trong phòng mình.

Thật sâu hít mạnh một ngụm khí, tần suất đột biến, khiến không khí gấp gáp sắc vào tâm phế, tác động tới màng ngực trong bụng, dẫn ra tiếng rên rỉ tinh tế.

Thấy Lý Hưu Dữ mở con mắt ra, tỉnh táo lại, Oanh Ca không khỏi vui mừng quá đỗi.

“Gia!”

Lý Hưu Dữ nhẹ nhàng gật đầu ý bảo, rồi mới vô thức chuyển động con mắt, nhìn khắp chung quanh, dường như đang tìm cái gì đó.

Oanh Ca là người rõ việc nhất, chỉ cần một ánh mắt, thì biết nam tử vừa tỉnh này muốn cái gì, là đang tìm thân ảnh của ai.

Không đợi xoay người đi gọi, người nọ cũng đã từ trên tháp chạy vội tới, ngay cả hài cũng chưa đi vào.

Thằng tấp đứng ở bên giường, hồng cả vành mắt, nói không ra câu nào.

Lý Hưu Dữ dùng con mắt đem Triệu Trường Hữu từ trên tới dưới, lại từ dưới lên trên nhìn mấy lần, không thấy bất luận cái gì khác thường, mới cố sức câu dẫn ra khoe miệng, rồi cuộc lộ ra một cái mỉm cười nhỏ bé.

Oanh Ca giỏi quan sắc nhất, biết y đây là thấy Triệu nhị công tử không có thụ thương, thả lỏng tâm tình, lau lau đi nước mắt tràn ra khoe mắt, lấy chén thuốc vẫn ấm bên đầu giường, đặt vào trong tay Triệu Trường Hữu.

“Công tử, người trước uy gia uống thuốc, ta giờ đi gọi Bạch đại phu tới!”

Triệu Trường Hữu vẫn là một câu không nói, chỉ là cầm chén thuốc đen thui kia, thẳng đến khi tiếng Oanh Ca đóng cửa vang lên, mới thấy hần có động...

156. Chương 156

Triệu Trường Hữu một câu không nói, chỉ là cầm chén thuốc đen sì kia qua, thẳng đến tiếng Oanh Ca đóng cửa vang lên, mới thấy hần có động, lúc này luống cuống tay chân cúi người đi qua, nâng đầu nam tử, cần cần dục dục nâng y dậy, tựa ở trong lòng mình.

Một cái miệng nhỏ, một chén thuốc ấm áp uy vào một cái miệng nhỏ. Chiếc thìa nhẹ nhàng chạm vào cánh môi, cần thận đến nỗi nổi bất khả tư nghị, phẳng phất như nam tử là thủy tinh dễ vỡ mà thêm phần quý trọng, có chút sợ hãi thương tổn.

Tuyệt sắc nam tử mảnh mai vô lực, vũ trang một thân cứng rắn tan biến, nghiêng dựa vào trong lòng thanh niên, động tác thập phần phối hợp nuốt vào. Triệu nhị công tử chân tay vụng về tuy nói là lần đầu tiên làm loại sự tình hầu hạ người ta này, giữa tràn lại tràn đầy chăm chú quan tâm, dốc hết tâm lực.

Gian phòng lặng yên lộ ra hài hòa kỳ diệu, liền nghĩ cứ theo lẽ thường mà làm.

Bạch Lương Thế bị Oanh Ca vội vàng kêu dậy một bước tiến vào gian phòng, liền bị cảnh tượng trước mắt bắt giữ. Chẳng những dây cung cảm xúc trong ***g ngực nào đó bật một cái, câu dẫn ra thể lương chua xót, ngơ ngác xao lãng, phân tâm đứng đó, không động.

Minh Thư và Oanh Ca đi theo phía sau hần đột nhiên ngừng động tác, cũng là sửng sốt, vô thức xuyên qua kẻ hở không bị Bạch Lương Thế che khuất liếc qua. Cũng bị bầu không khí trong phòng làm cho có chút xấu hổ.

Minh Thư lấy tay che lại một tiếng khe khẽ từ khoe miệng, nhắc nhở sự chú ý của hai người ôn nhu trong đó.

Triệu nhị công tử nghe tiếng tay run lên, mấy giọt nước thuốc bắn ra trên vạt áo trắng của Lý Hưu Dữ, mở ra một đóa hoa màu mực nhạt.

Lúc ngẩng đầu thấy Bạch Lương Thế đang đợi, khuôn mặt tuần tú quần lên đỏ bừng, không biết là bị mọi người thấy cử chỉ hai người thân mật thì xấu hổ, hay là bởi vì mình ngốc nghếch mà vô ý vẩy ra mấy giọt nước thuốc.

Vội vàng giống như muốn đặt xuống rồi đứng dậy.

“Trả, trả lại cho người!”

Ánh mắt nhoáng qua lảng tránh mọi người, rõ ràng là nói với Oanh Ca nhưng lại lấy chén nhét vào trong tay Bạch Lương Thế.

Bạch Lưỡng Thế hoảng hốt nhìn chăm chăm thứ bị nhét vào trong tay, một bộ dáng tâm tư chẳng biết bay tới nơi nào rồi, hơn nửa ngày mới thở ra một hơi, cau mày cầm chén đặt ở một bên, thấp giọng nói:

“Trước xem mạch đi!”

Ngón tay đập lên cổ tay Lý Hưu Dữ có chút lạnh lẽo, thần tình cũng là chuyên chú vốn có của một đại phu cứu người chữa bệnh.

Đại khái là thời gian một nén hương, Bạch Lưỡng Thế mới đứng dậy.

“Chỉ cần an tâm điều dưỡng, không có trở ngại gì!”

Mọi người nghe thấy câu này mới thở ra.

Mắt thấy một chén thuốc đã thấy đầy, xoay người lại nói vài câu, Bạch Lưỡng Thế và Minh Thư cũng đều đi ra.

Chỉ để lại Triệu nhị công tử đứng bên giường, đứng ở đó đi cũng không được đứng cũng chẳng xong.

Một đôi mắt đảo vài vòng, Triệu nhị công tử khó chịu vì bị người thấy trước đó, nhắc chân nghĩ theo mọi người đi, khả khốc mắt rồi lại sớm đảo đến Lý Hưu Dữ đang mở to phượng mau nhìn chăm chăm mình, nhất thời không đành lòng lại dừng chân lại, cắn răng rồi nói:

“Ta, ta là thấy ngươi vì cứu ta mới thụ thương, ta Triệu Trường Hữu là, là người có ân tất báo, cho nên mới lưu lại chiếu cố ngươi, tuyệt đối, tuyệt đối không có ý khác!”

Cũng không ngẫm lại vừa rồi là ai đem chén thuốc vẩy ra một thân, Triệu nhị công tử mở miệng ngậm miệng là vì báo ân mới chiếu cố ngươi ta, cố ý nói cho nam tử nghe một chút mượn cố cho lòng thoải mái chút, nhưng cũng khiến Lý Hưu Dữ trên giường chậm rãi nhắm mắt lại, nhột nhạt câu dẫn ra khóe miệng, lộ ra dáng tươi cười hiểu ý.

Triệu Trường Hữu đối với lý do mình tìm ra thập phần thỏa mãn, đá rớt hài xuống, chưa phát giác ra một điểm không thích hợp bỏ đến trong giường, còn tiếp tục phát sinh ác ý quát nói:

“Tuyệt đối không phải bởi vì ý khác, ngươi biết không!”

157. Chương 157

Suy cho cùng là có ngự y hàng đầu, mới qua vài ngày, Lý Hưu Dữ trước còn nằm ở trên giường yếu ớt mà thở đã có thể hoạt động chung quanh. Nếu như không phải chân khí trong cơ thể còn có chút dấu hiệu hỗn loạn, sợ rằng ngay cả Lý Hưu Dữ cũng không thể tin được mình là từ quỷ môn quan dạo một vòng lại về.

Cảnh sắc yên tĩnh giống như không phải của thế gian, ngoài đình phần hoa tản mát bay rục rịch, gió mát ẩm áp nhẹ phớt qua khuôn mặt, ánh dương quang yếu ớt chiếu lên trên người, thanh niên bạch tử cổ chấp trước mắt, chăm chú tự hỏi bước tiếp theo, càng làm cho Lý Hưu Dữ vượt qua đại kiếp nạn lộ ra miệng cười nhu hòa

“Còn chưa nghĩ ra sao? Ta có thể cho ngươi hỏi một bước!”

Hảo tâm thỏa hiệp, từ trong môi hơi mỏng của nam tử chậm rãi phun ra, cũng rất dễ khiến người ta lầm lẫn với khiêu khích, không khỏi chọc giận Triệu nhị công tử sĩ diện.

Triệu Trường Hữu xuy một phát dựng đứng lông mao lên, trợn mắt với Lý Hưu Dữ:

“Ai muốn đi lại chứ!”

Ba một tiếng, thì quân cờ nhỏ đặt vào góc, rồi mới ngẩng đầu lên, đối với nam tử hừ một cái rõ to với nam tử phong hoa tuyệt đại kia.

Lý Hưu Dữ diễm lệ cười, cũng không bực.

“Ngươi xác định muốn hạ chỗ này?!”

“Đặt rồi không hối, lẽ nào ngươi không biết hả?!”

Triệu nhị công tử nhắc con mắt coi rẻ nói với vẻ hiên ngang lẫm liệt, khiến người nghe xong không khỏi giận vì bị áp đảo.

“Được.”

Ngón tay dài nhỏ vân vê quân cờ màu đen, đứng lên đưa xuống, vùng lớn giang sơn màu trắng toàn bộ rơi vào vòng vây của màu đen, khiến toàn bộ thế cục đều nắm giữ ở trong tay nam tử. Màu trắng còn lại chui vào ngõ cụt, thắng bại từ lâu đã thành kết cục.

“Người!”

Triệu nhị công tử buồn chán thoáng cái từ trên ghế đứng lên, tức giận hé ra khuôn mặt phát xanh.

Lý Hưu Dữ đang muốn mở miệng lại bị thân ảnh ngoài đình cắt ngang.

Người nọ một thân mộc mạc trường sam, tính chất cũng không phải tốt, nhưng sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt lộ vẻ ôn hòa, đem khí chất nội liễm của người nọ biểu lộ từ trong ra.

Người nọ vào đình mỉm cười, hiển nhiên là người quen thuộc.

“Hai vị thật hăng hái!”

Triệu Trường Hữu nơi nào nghĩ đến sự tình mình chơi xấu sẽ bị người này thấy, không khỏi có chút xấu xí, khó có được da mặt đỏ lên, vung tay áo rồi phẩy lên bỏ đi, bỏ lại hai người chạy khỏi đó.

Bạch Lưỡng Thế cùng hẩn ở chung mấy ngày nay, cũng biết bản tính của vị gia này, cũng không khuyên bảo, mặc hẩn chạy ra khỏi đình trong lòng chỉ cười thầm mà thôi.

Lý Hưu Dữ cũng không biểu thị cái gì, đối với Triệu nhị công tử chơi xấu rồi còn sĩ diện, đã sớm tập mãi thành quen, bình tĩnh ngồi ở đó từng chút từng chút đem một viên cờ trắng bị cờ đen nâng ra.

Bạch Lưỡng Thế ngồi xuống đối diện y, yên lặng nhìn Lý Hưu Dữ một lúc, mới mở miệng:

“Thương thế của Lý giáo chủ đã khỏi hẳn!”

Lý Hưu Dữ cũng không tiếp lời, chỉ là thay hẩn rót đầy một ly nước trà.

Bạch Lưỡng Thế nhìn chén trà rót đầy, thẳng đến tầng tầng hơi nước lặng xuống, mới lại chậm rãi mở miệng.

“Kia nghĩ tới Lý giáo chủ cũng biết ta là vì sao mà đến!”

Lý Hưu Dữ đem ánh mắt từ tàn cuộc nâng lên, chống lại cặp mắt mờ mịt ám sáng kia.

“Theo như lời Bạch ngự y nói thì tại hạ không rõ!”

Bạch Lưỡng Thế hai mắt trong như suối nước có thể thấy được đáy, đường nhìn chậm rãi đảo qua nam tử, thật sâu nhìn vào dung nhan diễm lệ giống như đúc người nọ trước mắt. Dùng ánh mắt ôn nhuận nhìn người trước mắt, nhìn khuôn mặt không lộ ra bất luận biểu tình gì, nhẹ nhàng động khóe miệng, nhàn nhạt cười lên, ôn ôn mở miệng kêu một tiếng, thanh âm dịu dàng.

“Lý giáo chủ!”

“Người lừa được người đã qua đời nhưng không lừa được ta...”

158. Chương 158

“Lý giáo chủ vốn là song sinh, sinh mẫu chính là Vân phi nương nương năm đó được sủng ái nhất trong cung, cũng chính là thái hậu hiện nay. Đệ đệ song sinh kia của người...”

Ngự y trong cung tới dừng lại không nói, một đôi con người ôn nhuận chằm chằm nam tử tuyệt đại trước mắt, thật sâu hít vào một hơi, hai vai buông xuống chậm rãi phun ra.

“Đó là tân hoàng vừa đăng đại bảo!”

Thanh niên ôn hòa cuối cùng thay đổi đường nhìn, nhẹ nhàng cúi đầu.

“Thế nhân chỉ nói thái hậu chỉ sinh ra có một con, chính là đương kim hoàng thượng. Ai lại biết Thần Nghĩa vậy mà còn có một ca ca song sinh. Vân Phi năm đó sinh hạ hai người, sợ tranh đấu cung đình một người cũng không bảo toàn được, mới ủy thác huynh trưởng, Đoạn Văn Lâu từng nhậm tam phẩm đối đao, đem một hài tử ra khỏi cung, mà hài tử kia chính là Lý giáo chủ!”

Thanh niên nâng đầu lên, thần sắc thêm phần cảm giác không rõ.

“Việc đã vậy, Lý giáo chủ còn muốn giấu diếm?!”

Lý Hưu Dữ vẫn như cũ thưởng thức quân cờ trong tay, thẳng đến khi Bạch Lưỡng Thế nói xong mới đưa nó vào trong hộp cờ. Chuyển đường nhìn tới người đang ngồi đối diện đã đem mình từ ngoài quỹ môn quan kéo về, lúc này mới vững vàng mở miệng:

“Thì làm sao, hai mươi năm qua, ta chỉ biết sự phụ sự mẫu, không biết người khác. Đệ đệ thì sao, mẫu thân lại như thế nào, đều cùng ta không quan hệ! Bọn họ một người hoàng thượng, một người thái hậu, đều là người triều đình, mà ta Lý Hưu Dữ chính là không muốn cùng triều đình có quan hệ gì.”

“Lý giáo chủ, nếu như ta nói thái hậu hiện giờ, mẫu phi của ngươi muốn trông thấy ngươi thì sao?”

Lý Hưu Dữ mỉm cười rất là sâu xa.

“Bạch ngự y, e rằng không phải muốn gặp ta vấn đề này! Là hoàng đế bệ hạ mới đẳng cơ của ngươi sợ ta quay về hoàng cung tranh vị đi!”

Bạch Lưỡng Thế cắn chặt môi dưới, cả mặt tái xanh.

“Lý giáo chủ vẫn là đi gặp đi!”

Lý Hưu Dữ ánh mắt vừa sắc, mày dài nhỏ lại hơi nhíu lại, không nói gì nhìn Bạch Lưỡng Thế sắc mặt xấu xí.

“Kham Dư giáo của Lý giáo chủ ở quan ngoại thì không sợ, nhưng mà Vô Cực sơn trang cũng không xong!”

Lý Hưu Dữ nháy mắt trộn trùng, tiếp theo thì híp lại cười, cười ra cả tiếng.

“Ta cùng với Vô Cực sơn trang là không có liên quan cũng chẳng giao tình, hần thế nào cùng ta lại có quan hệ gì!”

Bạch Lưỡng Thế buông ra môi dưới, nhìn khuôn mặt không lộ ra bất luận biểu tình gì này, nhẹ nhàng động khóe miệng dưới, câu ra một mặt cười khe khẽ. Lúc bình tĩnh thì lộ ra một tia u buồn không phù hợp trên khuôn mặt ấy, khiến nó vụn vụn.

Rõ ràng hần là ở thế thượng phong, lại không biết vì sao ngược lại khiến người ta cảm thấy một loại bi thương, khởi đầu từ đáy lòng lên.

“Quan hệ tình cảm của ngươi với Triệu công tử, này Vô Cực sơn trang, ngươi vẫn là gìn giữ đi!”

“Ta nếu nói không!”

Lý Hưu Dữ thu lại thần sắc, da thịt tuyết trắng trong suốt dần dần đỏ lên, mắt lộ ra dị quang, thanh âm càng hiện nghiêm khắc.

Bạch Lưỡng Thế nhắm chặt hai mắt lại, lần thứ hai hung hăng mở ra, bình tĩnh ngập mắt khiến cho người ta không thấy được gì, khóe mắt trước sau như một nhu hòa. Nhưng hơn phân nửa là trong suốt và kiên định, biểu tình cực độ chăm chú.

“Lý giáo chủ, vì hần, ngươi vẫn là đi gặp một lần đi!”

Lý Hưu Dữ trầm sắc mặt nhìn thanh niên cười lên thì làm ấm lòng người ta, Bạch Lưỡng Thế ánh mắt phức tạp nhìn nam tử cùng người mình yêu có tướng mạo tương đồng này, cứ lẳng lẳng nhìn như thế, phảng phất như muốn thấu suốt linh hồn, chưa phát giác ra có loại cảm giác ngay cả đối phương cũng nhìn thấu.

“Nếu hần lo lắng như vậy, ngươi vì sao còn phải cứu ta! Là bởi vì nguyên do ta cùng người nọ tương tự?!”

Thanh niên đối diện im lặng không nói cái gì, khả con mắt hạ xuống cùng với ánh mắt tham luyến không buông, đã tiết lộ ra đáp án khẳng định.

Cánh tay đẹp dài nhỏ cầm lên một quân trắng đặt ngoài bàn cờ, đặt xuống, ván cờ toàn bộ chết cứng không ngờ lại có một phen biến hóa kinh thiên khác.

159. Chương 159

Lý Hưu Dữ giờ tay đẩy ra treo thạch anh, âm hưởng giòn vang lên như khe nước chảy, róc rách êm tai. Không cần đi vào, đã thấy oan gia kia ngồi ở bên bàn cầm giận cần non nửa một quả dưa hấu. Cũng không cắt, nước văng khắp nơi khiến cho đầy mặt đầy người đều là nước.

Thấy Lý Hưu Dữ tiến vào, Triệu nhị công tử tiện tay cầm lên một cái khăn lau, lấy lau lên miệng, ngược lại không ăn nữa. Chỉ là liếc nghiêng sang y, đứng dậy nghĩ đi ra ngoài.

Lý Hưu Dữ thân hình nhoáng lên, lắc mình căn lối đi của hắn, lông mi tinh tế nhẹ nhàng nhướn lên, trầm giọng hỏi:

“Người muốn đi đâu?!”

Triệu Trường Hữu cổ sức ưỡn ngực, cổ cứng thẳng lên.

“Người quân không được!”

“Vậy thì không cho đi!”

Bởi vì vừa cùng Bạch Lưỡng Thế nháo mà bụng một cổ tức giận, Lý Hưu Dữ tâm tình hiển nhiên không phải tốt. Nếu như đứng trước mặt là người khác, đến còn có thể có chút thu liễm, khả trước mắt hết lần này tới lần khác là gia khóa đã chọc quen rồi này, đường đường Lý đại giáo chủ, chính là thích chọc người ta, căn bản không có bất luận tâm tình gì mà không đem giận trút lên người Triệu nhị công tử.

Khả Triệu nhị công tử ngu ngốc ngu ngốc cừ khôi thức có phen bản lĩnh như thế, ngốc lẳng không nghe ra ngữ khí có gì đe dọa, căn bản là không cho y mặt mũi, không hề sợ hãi nam tử trước mặt ngăn chặn. Lại bị người ta một phen giữ lấy đầu vai, cổ sức lôi kéo, ngược lại ngã vào trong lòng người nọ, bị vũng vàng khóa chặt.

Lý Hưu Dữ cúi đầu nhìn lại, cái miệng vừa bị nước dưa hấu nhuộm một màu đỏ qua, nét môi có nam tính điển hình, bởi vì liên quan tới chất lỏng ấy, có vẻ tiên diễm không gì sánh được. Khiến cho người ta có loại ảo giác kỳ diệu.

Không hề nghĩ ngợi, Lý Hưu Dữ liền đem miệng áp đến phía trên. Thuận theo khe hở nhẹ ra tiếng mà dò xét đi vào, quấy rối khoang miệng cùng đầu lưỡi có nước dưa hấu, ngay cả một chỗ nhỏ cũng không buông tha, vọng tưởng muốn đem vị ngọt lưu lại ở miệng cướp giật qua.

Thế nhưng càng là như thế, chất lỏng trong veo càng cuộn cuộn không ngừng nảy lên, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, dẫn đến mình càng muốn càng nhiều, tựa như là cưỡng đạo lòng tham mạnh mẽ cướp đoạt.

Thẳng đến cảm giác của thanh niên ngon miệng trong lòng, thân thể toàn bộ nhuyển đi, thực sự kiên trì không được tan ra trong lòng mình, mới miễn cưỡng buông tha hắn.

Thâm trầm nhẹ chạm lên gương mặt đỏ bừng ghen ứ kia, Lý đại giáo chủ khom thắt lưng xuống, đem Triệu nhị công tử ngồi phịch ở đó ôm lấy, đi vào phía gian trong.

Vô thức ôm lấy cổ thon dài của nam tử, không đợi mình thở đều đặn lại, đã bị người ta nặng nề ném ở trên giường, vẫn dây dưa miệng mình, buông ra được một thời gian không bao lâu đã lại hạ xuống, gắt gao khẳng cần, không chịu buông tha.

Bị kỹ năng hôn của Lý Hưu Dữ lại tinh tiến một tầng làm cho choáng váng, cả người vô lực. Đợi tới khi Triệu nhị công tử phục hồi lại tinh thần, thì bản thân đã để phanh y sam, lộ ra tầng lớn tầng lớn cơ ngực bằng phẳng.

Duỗi tay ra từ chối nam tử khẳng cần xung quanh, rồi lại không dám quá mức cổ sức.

Tuyệt sắc nam tử độc nhất vô nhị kia, vốn là tinh xảo như đồ sứ men xanh, sau khi trọng thương, đầu khớp xương càng gãy hơn mình.

Sở dĩ vẫn bận tâm đến thân thể Lý Hưu Dữ, Triệu Trường Hữu từ trước đến nay đối tiền hí vừa mới bắt đầu đều phải cật lực giãy dụa, trước sau như một vô pháp đem nam tử đẩy ra, động tác tránh mạnh cũng nhỏ đi không ít.

“Lý Hưu Dữ, bây giờ còn là ban ngày!”

Triệu nhị công tử không có bất luận biện pháp gì, cố gắng khóc lên...

160. Chương 160

“Lý Hưu Dữ, bây giờ chính là ban ngày!”

Triệu nhị công tử không có bất luận biện pháp gì, đã khóc nức nở lên, cũng không dám ra sức giãy dụa.

“Dưới ban ngày ban mặt, người muốn làm gì chứ!”

Khả nam tử kia ngẩng đầu lên, động tác trên tay cũng không dừng lại theo, vẫn là bộ dáng chung quanh chằm ngòi thổi lửa, bận rộn không thôi.

“Làm gì người chẳng lẽ không biết?! Ai nói ban ngày thì không được làm!”

Triệu nhị công tử vừa tức vừa giận, quả thực là xấu hổ đỏ bừng cả thân thể.

“Lý Hưu Dữ, người thương thể mới tốt, người còn muốn sống không hả! Không thu liễm một chút được sao?!”

“Há?”

Lý Hưu Dữ dưới tay dừng lại, từ trên thân thể Triệu nhị công tử thẳng đứng dậy, chăm chú nhìn vào mắt hắn, nảy lên một tầng phức tạp gì đó, trong thần sắc cũng thấy một chút chính khí.

Ngay khi Triệu nhị công tử ngây thơ cho rằng ma đầu này đơn thuần như thể buông tha mình thì, người nọ đột nhiên lộ ra một cái mỉm cười. Tuyệt sắc miệng cười một cái khuynh nhân thành, cười cái thứ hai khuynh nhân quốc, đáng tiếc nhìn ở trong mắt Triệu Trường Hữu, cũng thay đổi vị đạo, có vẻ dị thường kinh khủng.

“Không thể!”

Trên đời khó có được nam tử tuyệt đẹp vậy, môi mỏng khe động, phun ra hai chữ đòi mạng người ta.

Ngón tay sờ lên khó tử của bản thân, càng thêm vô đoán phán định, Triệu nhị công tử sắp sửa tiếp tục số phận bị thảm.

Giữ lấy khó trong đã bị nam tử trút đến đầu gối, Triệu Trường Hữu cuống quýt muốn đem nó mặc lại lần nữa.

Thế nhưng Lý Hưu Dữ há có thể để hắn đem quần cởi ra, lại một lần nữa mặc lại, y sẽ không phải Lý Hưu Dữ.

Tay đơn bắt lấy hai cánh tay Triệu Trường Hữu, dùng sức bắt lên trên đầu của hắn, còn cánh tay bỏ không kia, tiếp tục thoát khó của người ta.

Khó có thể ẩn nhẫn chỉ cởi một chân, Lý Hưu Dữ đã đem thân thể trầm đi vào. Thoát ra y phục của mình, ngay cả tiền hí cũng lực, nặng nề đã húc vào.

“Ừm!”

Thô bạo tiến nhập, khiến âm điệu bị thương ngâm dài từ trong yết hầu phát ra, Triệu Trường Hữu tức giận mới nghĩ mở miệng, lại bị ánh mắt của nam tử chắn ở đó, động khẽ cũng không được.

Tư thế cơ thể phi thường đơn giản, có thể dễ dàng thấy được biểu tình của đối phương.

So sánh với những tư thế phức tạp trên đông cung đồ mà Oanh Ca lấy ra từ Phù Dung Lâu, tư thế đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nguyên thủy đến không thể nguyên thủy hơn.

Không cần bất luận động tác gì nữa, tư thế có thể thấy cảm tình trong ánh mắt Lý Hưu Dữ.

Có thể khiến Triệu Trường Hữu rõ ràng thấy, trong ánh mắt nam tử phát ra gì đó.

Ánh mắt đó...

Không phải Lý giáo chủ đương hoàng tiêu sái, âm lệ tê sắc...

Lại càng không phải Lý mỹ nhân hồn xiêu phách lạc, thanh tuyệt quyến rũ...

Thâm trầm nhìn đến ánh mắt Triệu Trường Hữu, chăm chú mà lại cố chấp.

Mang theo một chút bi thương trầm trọng.

Hai tròng mắt như nước như là đang tự thuật gì đó, không rõ ràng gắt gao nhìn chăm chăm vào mình, thật giống như có thể xuyên qua ngực mình vậy.

Do dự vươn tay lên, Triệu Trường Hữu cẩn cẩn dục dục vươn tay lên đụng vào gương mặt như ngọc của nam tử, rồi lại yên lặng không nói gì.

Hai chân từng chút từng chút ôm lên phần eo Lý Hưu Dữ, run rẩy không được, hai tay giữ lấy đầu vai nam tử, lực đạo lớn đến đem da thịt trắng nõn nắm đến không có huyết sắc.

Đừng, đừng...

Triệu Trường Hữu ngay cả bản thân cũng không biết đang muốn biểu đạt cái gì, theo bản năng gắt gao nắm lấy nam tử phẳng phát như muốn tan vào không khí này...

161. Chương 161

Phóng túng không rõ nguyên nhân, làm cho tiếng rên rỉ thường ngày ở trong miệng tuyệt đối tràn đầy không ra được trút ra, dùng toàn bộ thân thể không để ý thẹn thùng đi quấy rầy treo ở trên người nam tử. Giống như mỗi một lần đều là lần cuối cùng, toàn bộ thể xác và tinh thần đều đem đi dùng cảm thụ.

Bộ vị bị tiến nhập từ ban đầu nóng bỏng đau nhức, thăng hoa thành sung sướng tê dại, rồi mới lấy địa phương tương liên làm khởi điểm, chậm rãi ngập tràn toàn thân, khiến cho toàn bộ tế bào đều đang kêu gào, gắt gao quẩn lấy.

Giống như đáp lại, Lý Hưu Dữ có vẻ như thống khổ mà cau mày, sung sướng kín đáo lại ở trong người bốc lên, mỗi một lần thâm nhập cùng xỏ xuyên qua, đều có một loại cảm giác tốc hành nhất, gần đến đường như có thể tiếp xúc tới trái tim của thanh niên, cũng khiến mình cảm giác được hưng phấn trước nay chưa từng có.

Một lần so với một lần cường liệt, một lần so với một lần say mê, như là bị xoáy nước cuốn lấy, sóng dữ động trời đem mình chôn vùi.

Không thể hô hấp...

Thâm nhập, rồi đi...

Lại thâm nhập, lại rời đi...

Như sinh mệnh lặp đi lặp lại, sinh sôi không thôi.

Giống như vũ trụ luân hồi, tới lui không ngừng.

Triệu Trường Hữu gắt gao nắm lấy đầu vai nam tử, tình cảm khó nói ra lời, so với một lần đều kịch liệt hơn, so với một lần đều phải xuất thần hơn, khiến hắn quên mất sào nhõ không rõ của nam tử, khiến hắn quên đi tình cảnh khốn quẫn, quên đi thương thế của nam tử, quên đi gia đình của mình.

Chỉ là theo bản năng, gắt gao nắm lấy thứ trong tay, không chịu buông ra.

Mỗi một lần kết thúc đều là một lần bắt đầu khác.

Khi thế gian toàn bộ biến mất trước mắt, bọn họ cùng nhau, thấy được phần hào quang tuyệt đỉnh kia...

Chậm rãi từ trong đó hồi phục lại, Triệu nhị công tử y sam mất trật tự thở dốc một trận, đẩy ra thân thể nam tử, muốn y từ trên người mình đi xuống.

Nhưng mà nam tử đem đầu chôn sâu ở hõm vai mình, lại động khê cũng không có.

Bất đắc dĩ nhìn về phía đỉnh giường, Triệu Trường Hữu nhắc tới một việc chẳng hề liên quan.

“Người nói tàng bảo đồ trong bùa hộ mệnh kia là thật sao?!”

Thở dốc thô thô, nhào vào trên cổ mình, có cảm giác ngứa ngáy, nam tử lẳng lặng ngừng lại huyết dịch gây rối, lại không trả lời.

Triệu nhị công tử không chịu buông tha tiếp tục lăm nhăm:

“Người nói cái nam nhân cướp bùa hộ mệnh kia của ta, nếu như hắn phát hiện ở đó có gì nhằm nhọ, còn tới tìm chúng ta không?!”

Có lẽ là do nhớ tới nam nhân điên cuồng kia, không khỏi lòng còn sợ hãi cọ cọ trong lòng Lý Hưu Dữ, thấy Lý Hưu Dữ không có đáp lại, chưa từ bỏ ý định khê cần môi.

“Ta nếu như nói thứ đó xác định là giả, người tin không?”

Lý Hưu Dữ cuối cùng ngẩng đầu lên, dư vị tình sự còn nhiễm ở trên gương mặt chưa hết. Hồng nhạt lơ mơ ở đó, lộ trên da thịt trắng nõn, vài tia tinh tế buông ở bên trán, khí tức lười biếng nhảy lên.

“Người là ý gì?”

Nuốt nuốt nước bọt, lại đi cọ dưới thân người ta.

“Bùa hộ mệnh kia ở thời điểm ta mười một tuổi, ta bị rơi vào trong nước, đã mở ra phơi nắng qua, sau nó dính vào thành nhúm, ta sợ ca ta tức giận, liền tự vẽ vừa mấy thứ vào đó!”

Lý Hưu Dữ đem mắt trợn thành to đùng, không khí quỷ dị mà đình trệ sau một lát, y mới giống như đau đầu thở ra một hơi, mở miệng hỏi:

“Người sợ?!”

Triệu nhị công tử con mắt sắc bén trừng, một bộ siêu cấp coi thường.

“Ai, ai, ai sợ chứ!”

“Không sợ người trốn cái gì!”

Thấy Triệu nhị công tử vẻ mặt thấp thỏm, Lý Hưu Dữ buồn cười hỏi lại.

“Ta, ta, ta...”

Triệu nhị công tử ta rồi nửa ngày cũng chưa tìm ra cố đảo cặp mắt trắng dã, cuối cùng lại buông mi mắt xuống, yếu ớt mở miệng:

“Ta không phải đang nghĩ, đồ kia nếu như là thực, vậy không phải lỗ vốn chết rồi sao!”

162. Chương 162

Đến giờ này rồi còn vì tấm tàng bảo đồ không biết thật giả mà hối hận, Lý Hưu Dữ cực kỳ bất đắc dĩ, bị người tham tiền dưới thân làm cho triệt để cảm lạnh. Không khỏi buông xuống mi mắt, nhẹ giọng thở dài, mình làm sao lại đối với một thứ như thế này quyến luyến không tha, sao lại vì loại gia hỏa này mà trọng thương.

Nhẹ dờn ánh mắt, lại nhìn tới chỗ vết thương trên ngực mình ba tháng trước.

Vết thương đã khỏi hẳn, chính là trên vị trí chỗ miệng vết thương, chỉ là lưu lại mấy điểm trắng lơ mờ, nhợt nhạt khắc ở đó, nhắc nhở tình hình của mình, rằng ở đây đã từng lưu lại đau đớn kịch liệt.

Thế nhưng, đau xót trước đó sợ rằng từ lâu đã theo vết thương mà biến mất sạch sẽ rồi đi!

Vươn tay ra, nhẹ nhàng đè xuống đó, chậm rãi cảm giác vận động bình ổn.

Chỗ quan trọng nhất của một con người, máu toàn thân đều lưu động tuần hoàn ở chỗ này, ầm ập trải rộng toàn thân, vòng đi vòng lại.

Chỉ cần ở một chỗ này, lưu lại ấn ký, chính là, không chỉ có thân thể này, ngay cả tâm, đều sẽ nhớ kỹ mình.

Chỉ cần ở một chỗ này, lưu lại vết tích thuộc về mình, máu sẽ mang theo phân đau đớn đó, ở trong tế bào lung tung hoạt động, cuộn trào mãnh liệt chảy khắp toàn thân, người này bị cảm giác đau nhức xâm nhập cốt tủy sẽ nhớ kỹ mình.

Từng chút từng chút tiếp cận, nam tử yêu diễm độc nhất vô nhị cúi đầu.

Khởi điểm, giáo chủ đại nhân của Kham Dư giáo nhẹ nhàng hôn lên ngực thanh niên, tinh tế hôn trên vết tích, như giáo đồ thành tín nhất.

Rồi mới, hé miệng ra, dùng hàm răng sắc bén đủ để cắt mở huyết nhục tráng kiện cắn xuống.

“A...”

Thanh niên không hề có bất luận cái gì chuẩn bị trước đau nhức kinh hô, vô thức nhắm chặt hai mắt, ngăn trở nước mắt cuộn trào mãnh liệt chảy xuống.

Khom lưng hướng về phía trước, khiến cho cả người cuộn lại. Triệu Trường Hữu thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng vật cứng cắt đứt da thịt, khiến da từ bên trong mà tách rời ra.

Trên thân thể đau đớn, thần kinh thuận theo đó mà căng cứng ra, truyền vào trong máu, đánh đến trên vách xoang huyết quản, động tĩnh tê tâm liệt phế liền ở trong đó quanh quẩn, đem âm hưởng máu lưu động phóng lớn lên, mới dừng mãnh chạy thẳng vào tim, khiến trái tim kịch liệt nhảy lên.

Đem cảm tình nam tử chưa tinh lọc, vững vàng khắc ấn ở đó, khiến mình cũng quên không được, khiến mỗi một tế bào trên thân thể đều gắt gao nhớ kỹ...

Nam tử diễm tuyệt thiên hạ này, lưu lại....

Vết thương...

Còn có, tên dành cho vết thương này nữa.

Lý Hưu Dữ...

Triệu Trường Hữu mở ra hai mắt, thật sâu hô hấp.

“Lý Hưu Dữ...”

Bởi vì đau đớn mà nước mắt chảy ra, hàm ở trong mắt, chuyển a chuyển a, Triệu nhị công tử bi thiết lên tiếng.

“Người lại phát điên cái gì, hảo hảo cắn ta làm cái gì!”

Cuối cùng đã chịu buông miệng ra, nam tử trên người hấn ngẩng đầu lên, cho mình một nụ cười phức tạp. Trên hàm răng trắng sáng rực rỡ, còn mang theo vài tơ máu đỏ.

Chỗ bị y cắn qua, có hình dạng hàm răng của nam tử, trên da lộ ra giọt lớn máu to, tràn đầy trong miệng. Phổi lên vài món y phục nửa thoát nửa không, đọng ở trên cánh tay.

Sương mù *** mờ ở trong đôi con người hẹp dài dâng lên, cùng sương mù đó cùng dâng lên còn có, dự vọng tràn lan chôn sâu trong cơ thể thanh niên...

163. Chương 163

Mặc dù sau phóng túng đã mệt mỏi rồi, nhưng mà vẫn như cũ không trở ngại được trắng đêm không ngủ điên cuồng không ngưng, Lý Hưu Dữ phảng phất như không biết dừng, không chịu buông tha cho thanh niên dưới thân.

Từ sáng sớm tới đêm khuya, từ khi sao sa đến khi mặt trời mọc, không có khởi điểm cùng giới hạn, mỗi một lần kết thúc đều là một lần bắt đầu.

Cho dù mệt nhọc, cũng muốn đem thanh niên nhào nặn vào trong lòng mình găt gao ôm ngủ cùng chỗ, lần thứ hai tỉnh lại thì đó lại là một lần bắt đầu cuồng hoan. Cho dù đói quá, cũng muốn mắt thấy thanh niên nằm ở đó từng miếng nuốt cơm vào, chỉ cần thanh niên thỏa mãn muốn ăn thì một lần dục vọng lại lên.

Dục vọng cả ngày cả đêm, luân phiên thay nhau nổi lên cao trào đem Triệu nhị công tử làm cho tinh bì lực tẫn, tay chân mềm yếu giống như không phải của mình. Ban đầu yết hầu còn có thể miễn cưỡng phát ra tiếng rên rỉ giờ đã khàn khàn không thể phát ra thanh âm gì nữa. Bộ vị thừa thụ vui thích của nam tử chỉ còn lại lửa nóng chết lặng, tới rồi trừ cảm giác lần đó ra thì không còn bất luận cái gì nữa.

Một lần lại một lần lên đỉnh cũng không biết thân đang ở nơi nào, đầu óc hỗn loạn chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng một lần đặt lên đỉnh cao, lưu lại dung nhan xinh đẹp của nam tử ở sâu trong màng mắt, còn có ánh mắt thâm trầm đó...

Cũng không biết trải qua bao lâu, dường như là bánh xe cuộn tròn đầu đá trên bùn đất, phát sinh âm hưởng sần sật, thuận theo trục xe chế từ gỗ truyền tới, tiến vào trong óc.

Đại não vắng vẻ chỉ có xa mã, từng chút từng chút rõ ràng lên, cuối cùng cảm giác được xa đang bình ổn hoạt động.

Lăng lẳng mở ra con mắt có chút khô khốc, Triệu nhị công tử liếm liếm làn môi dưới, quay đầu.

Chỉ là cửa sổ treo lụa mỏng xanh, nửa che đầy lộ ra màn trời sáng sủa, sạch sẽ không có nửa điểm mây mù, dưới song kia, nam tử ôm ngực, tay phải nắm lại để ở môi dưới, giả bộ tự suy nghĩ cái gì sâu xa, cảm giác được ánh mắt của thanh niên, nhẹ quay đầu lại, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trong ánh dương quang ấm áp, nam tử lông mi dài nhỏ khê nhúc nhích, ở dưới hốc mắt hình thành một đường họa đậm nhiên. Phượng mâu tinh tế hướng về phía trước nhẹ nhướn, tuôn ra tư tự yếu ớt. Mũi cao thẳng, làm cho người ta có cảm giác quật cường. Khóe miệng hơi mỏng khê nhếch, lộ ra toàn bộ cảm tình.

Gió mát thổi thẳng vào, phất qua sợi tóc trước trán nhỏ lẻ vụn vặt.

Nam tử vẫn đẹp phi phàm cũng chưa bao giờ thấy mỹ lệ như vậy.

Nam tử dần dần cúi đầu, mãi cho đến cơ hồ gần như thấy ảnh ngược của mình trong phượng mâu kia, chỉ cần nhẹ nhàng khê động là có thể đụng chạm tới.

Ngay khi cự ly đã quá gần, lại vì dung nhan mỹ nhân mà vô pháp hô hấp, vô pháp di động đường nhìn, đột nhiên thoáng cái nhớ tới gì đó, vài thứ mới hiện lên, đằng một cái, vành tai đỏ mạnh lên, mặt quả thực đỏ đến như quả táo.

“Người... người...”

Triệu nhị công tử không có chỗ lui, quần bách xấu hổ nhìn mặt nam tử.

Nam tử nhàn nhạt lộ ra miệng cười, đều hóa ở khóe miệng, lúc này mới thỏa mãn hưởng sau đứng dậy, cầm lên chén trà nhỏ trên bàn, rót đầy, đưa tới trước mặt Triệu nhị công tử.

Triệu nhị công tử giống như vội vàng che giấu nhận lấy, ba lần hai lượt đem nước trà ấm uống vào. Hình ảnh *** từ trong đầu vọt tới.

Nhìn ngẩng chung quanh, Triệu nhị công tử cố ý làm cho tiếng nói cấp bách, cảm giác không còn khô ách, hư hư thực thực nói sang chuyện khác:

“Chúng ta giờ là muốn đi nơi nào!”

164. Chương 164

Triệu nhị công tử ngây ngốc mở to mắt, nam tử xinh đẹp trong mắt vẫn trông gần, đợi y trả lời.

Bánh xe chạy bằng băng đột nhiên lăn qua trên những viên đá nhỏ nhẵn, thân xe rõ ràng lay động một chút, Triệu Trường Hữu không khỏi nghiêng về trước, vừa lúc đổ về hướng Lý Hưu Dữ.

Lý Hưu Dữ đem cánh tay dài giơ lên, nâng tay chặn lấy thân thể Triệu Trường Hữu đổ về phía trước, Triệu Trường Hữu cả người đều đổ vào trong lòng y.

Thanh niên kinh hồn chưa định ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt nam tử.

Nam tử ôn nhu cười khê, không giống y vị như dĩ vãng mang theo đùa cợt, cảm tình ấm áp kia chính là ngu ngốc cũng nhìn ra.

Yêu thương mà vươn tay qua, nhẹ nhàng phủ lên gương mặt thanh niên, tâm tư cũng trăm thiên ngàn chuyển.

Nếu đã đáp ứng nguyện y tới trong cùng, sẽ cùng hần tiến cung đi gặp người kia trong triều, mặc dù biết rõ người nọ sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng mà người này cũng biết sẽ bị thương tổn gì đây

Cho dù mình rời đi, hần cũng không được bị thương tổn gì.

Hần sẽ hảo hảo ở đó, hạnh phúc sống sót...

Ngón tay dài nhỏ mơn trớn lông mi cương đỉnh của thanh niên, khóe miệng nhìn như kiên nghị, gắt gao giữ lấy hần.

Sắc trời lam đáng sợ, gió nhẹ có chút kinh khủng, bầu không khí càng thoải mái làm cho người ta muốn khóc.

Chẳng có bất luận tia sáng nào chiếu rọi, tựa hồ đã không còn trọng yếu nữa.

Chỉ có một xa phu đi theo, không thấy Oanh Ca, không có lữ đồ của Minh Thư, khiến Triệu Trường Hữu tổng mơ hồ thấy bất an gì đó. Khả vài ngày lộ trình đã qua, đều có loại cảm giác bị nhu hòa vây quanh, cho dù vài câu vui đùa đùa dỡn, cũng khiến người ta như gió xuân cười khê thổi qua, không tự giác đem bất an buông bỏ.

Khả cảnh sắc ngoài xe ngày một quen thuộc, càng ngày càng khiến Triệu Trường Hữu sợ. Cho dù đang hài hòa ở chung cũng không thể đem nỗi sợ này xóa bỏ.

Thẳng đến thấy chữ viết hữu lực quen thuộc trên cửa thành kia, gặp lại ngoài cửa lớn sơn son kia, đối thạch sư tử nhỏ tới lớn bị mình đem làm ngựa cưỡi kia, một cỗ phần nộ và phần bội nồng đậm tập kích trong lòng Triệu Trường Hữu.

Quay đầu nhìn về phía Lý Hưu Dữ, tức giận của Triệu nhị công tử sao cũng không nhẫn nổi.

“Lý Hưu Dữ, ngươi đây là cái ý tứ gì!”

Diễm lệ nam tử như trước cười vẫn là hào hiệp, chỉ là trong giọng nói là tình tự bị quan trọng khiến cho Triệu Trường Hữu có chút hồ đồ.

“Ý tứ gì, không phải là đưa ngươi về nhà sao!”

Triệu Trường Hữu gắt gao cắn môi dưới, gắt gao nhìn thẳng vào Lý Hưu Dữ tuyệt thế vô song đó, dường như muốn đem y ăn tươi nuốt sống.

Lý Hưu Dữ tận lực quay đầu, không nhìn tới cặp mắt bởi vì phần nộ mà sáng trong kia. Lúc quay đầu lại thì, bị thương trên đáy mắt đã bị lãnh khốc quyết tuyệt thay lên.

“Ngươi vẫn là trở về đi!”

Triệu Trường Hữu tức giận cả người run lên, chỉ vào Lý Hưu Dữ lại một chữ đều nói không ra, cuối cùng vẫn là địch không lại tình cảm bốc lên trong lòng, vung tay áo, bước lên một bước, chậm rãi bước về phía cửa kia đi tới.

Duy nhất lưu lại phạm vi nhìn lại chỉ còn cặp mắt dài nhỏ kia, giống như hai viên đá đen sáng trong giữa đêm đen.

Không cần nhìn, mình cũng biết.

Nam nhân kia đang dùng đôi con ngươi nhỏ ôn hòa trầm tĩnh nhìn mình, Triệu Trường Hữu thực phải hạ hơi một chút.

Hắn, đang thương tâm!

Không biết, vì cái gì phải thương tâm...

Hầu như đã không thể tự hỏi, vừa nghĩ đến thì ngay cả tâm đều sẽ phát đau nhức...

Ngực, đau quá a...

Vì cái gì, lại đau nhức như thế a...

Lý, Hưu Dữ...

Lý Hưu Dữ...

Mạnh quay người lại, nhưng chạy về phía nam nhân kia!

“Lý Hưu Dữ, người nghĩ vứt bỏ ta hả? Người nếu như dám làm như thế, ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho người!”

Lý Hưu Dữ sắc mặt âm tình bất định, có chút suy nghĩ, rồi lại rộng mở con mắt, khe khẽ cười nói:

“Ta sao lại vứt bỏ người!”

“Chờ ta đi, ta nhất định trở về...”

Ngón tay dài nhỏ trắng nõn, nhẹ nhàng chạm tới gương mặt thanh niên, đột nhiên đưa tay duỗi về thanh niên, dùng sức một cái, thanh niên đã ở trong ***g ngực mình...

“Chờ ta, ta nhất định sẽ về...”

Cúi đầu, đụng tới môi mềm mại của thanh niên.

“Chờ ta, Trường Hữu, ta nhất định sống trở về...”

165. Chương 165

Duy nhất một lần kêu lên tên mình, nhất định phải chờ nam tử trở về, thời gian đã một năm trôi qua rồi.

Thời gian lâu ấy, cũng đủ để nhị tỷ thủ tiết trong nửa đêm, thu thập bao quần áo, cầm lấy song đao, chạy vào phủ nha bức bộ đầu đã cứu mình một mạng kéo bỏ trốn.

Thời gian lâu ấy, cũng đủ để ca và tứ tỷ thành thân thuộc, để mình đổi giọng gọi tỷ phu, từ nay về sau làm chủ nhân Vô Cực sơn trang.

Thời gian lâu ấy, ngay cả Tả gia trang Tả Thiên Thu lão nhân kia cũng tự tìm tới cửa, cùng cha nắm tay giảng hòa, để ca vững vàng leo lên võ lâm chí tôn bảo tọa.

Thời gian lâu ấy, đối với Triệu Trường Hữu mà nói, dường như đã là chuyện kiếp trước. Mà một đời này, giống như cho tới bây giờ chưa gặp qua nam tử kia, vẫn như cũ ở chân núi dễ dàng vui sướng đùa giỡn dân nữ.

Chỉ là trong thoáng chốc, có lúc lại đột nhiên cảm khái, một đời này cũng phải trải hết...

Sáng sớm mùa đông ảm áp, chân tay co cứng từ trong chăn bị tiểu tư kéo dậy, Triệu nhị công tử ôm nõn lô oa ở trong phòng không có việc gì làm.

Rõ ràng ngày đã sớm hạ tuyết, nhưng còn chưa thấy nửa bông hoa tuyết, chỉ là khô hanh lạnh lẽo.

Khí trời quỳnh quá lạnh chết, cái gì cũng không làm được, trừ phi bắt đắc dĩ sẽ có người đi ra, cho nên ngay cả cơ bản nhất là đùa giỡn dân nữ lạc thú này cũng không có rồi.

Buồn chán thở dài một hơi, để ý một chút tới cầm bào thanh hoa, cổ áo và ống tay một vòng lông thỏ trắng ấm áp run rẩy, Triệu nhị công tử cuối cùng từ trên tháp quý phi kia bò xuống.

Bắt đắc dĩ vô cùn đẩy ra cửa sổ, một trận gió lạnh thổi qua, Triệu Trường Hữu run lên, lại phát hiện khắp trời tuyết rơi.

Tuyết rơi rồi.

Kính ngạc vươn tay ra, thứ gì đó nhẹ lay lay rơi trong lòng bàn tay, chậm rãi hòa tan, biến mất không thấy.

Lúc ngẩng đầu, một người bạch y trắng tuyết đứng ở bên cửa sổ, đối mình cười một cái khuyh quốc khuyh thành.

Cách cửa sổ, người nọ nâng tay lên câu lấy Triệu nhị công tử, nắm lấy thắt lưng người ta, liền dán lên.

Nụ hôn trước cửa, gắt gao ngăn chặn cái miệng kinh hô đến phân nửa kia.

Tinh tế trở về chỗ cũ thì, thanh niên suất khí kia ôm chặt lấy cần cổ duyên dáng của nam tử, thấp giọng nói liên miên:

“Lý Hưu Dữ, ngươi ăn no rồi không có việc gì làm, lại tới tìm ta phiền phức?!”

Ngoài cửa.

Triệu Thanh Khâu vừa lúc đẩy cửa kêu lên.

“Trường Hữu, ngươi xem ai tới nhìn ngươi này!”

Cánh cửa nhẹ mở, khoác áo choàng lưu ly xanh, ngay cả tuyết trên người còn chưa phải xuống, Tả gia tiểu thư được Tả gia lão gia vẫn đem làm nhi tử nuôi lớn, thanh tú tuyết tục, đứng ở giữa cửa.

“Trường Hữu ca ca, ta tới cầu hôn này!”

Hoàn chính văn.

166. Chương 166: Phiên Ngoại : Oanh Ca Phiên Lòng

Bắt đầu tân niên, Triệu Trường Hữu đã bị Lý Hưu Dữ đóng gói mang về Kham Dư giáo, mất coi một ngày một ngày lại một ngày, từ đó có xu hướng tăng lên, phiên nào của Oanh Ca lại cũng càng ngày càng tăng, nếp nhăn không biết nhiều hơn bao nhiêu nếp nữa.

Mà hai cái siêu cấp đại phiên phức kia lại còn đang tùy tiện làm bậy, tiêu dao khoái hoạt nữa chứ...

Kham Dư giáo...

Ánh trăng sáng tỏ soi sáng mặt đất, bốn phía ngoại trừ thỉnh thoảng một hai tiếng chó cắn, vắng vẻ có thể rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn, một cổ trầm trầm của bóng đêm chậm rãi bắt đầu dây dưa, trong phòng giáo chủ lại vẫn như cũ là sáng như ban ngày, hai mươi bốn viên dạ minh châu khảm ở mỗi góc, rõ ràng thấy được giường lớn chạm trổ.

Thân thể trắng nõn của nam tử phiếm ánh sáng nhu hòa, cả người đều phủ lên trên người một thân thể khác, cùng làn da màu vàng rậm nắng tương ứng, ngoài ý muốn thích hợp.

Từ dưới thân nam tử thường thường phát ra vài tiếng nức nở, pha lẫn tiếng nước do kết hợp bộ vị tình sắc, khiến không khí xung quanh cũng càng *** mỹ lên, chăm chú vây quanh toàn bộ gian phòng.

“Ngươi, ngươi nhanh lên một chút!”

Nam tử lật động thổi sát trên lưng mình, tiếng nói của Triệu Trường Hữu vừa khô vừa khàn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Thân hình dừng lại động tác, Lý Hưu Dữ vén tóc che bên má Triệu Trường Hữu lên thấp giọng hỏi.

Hô hấp ngứa ngáy ở bên tai mình, một trong những vùng mẫn cảm, không khỏi khiến Triệu Trường Hữu khẽ run lên.

“Ta chịu, a, không được nữa!”

Muốn từ dưới thân Lý Hưu Dữ rút người ra, Triệu Trường Hữu cố sức bò về phía trước.

“A...”

Mới rút ra hơn phân nửa, đã bị Lý Hưu Dữ bắt được chỗ hiểm, lại vững vàng xoa bóp trở lại!

“Còn không có làm xong mà!”

Nam tử tựa như ác bá, vừa cố ý ma sát chậm rãi rút ra, lại rất nhanh nặng nề đâm vào, lực đạo mạnh mẽ khiến Triệu nhị công tử miễn cưỡng chống đỡ tứ chi thể trọng hai người, cũng chậm rãi không chống được buông lỏng ra, thoảng cái hai người cùng ngã vào trên giường.

“Người sao lại vô dụng như thế.”

Lý Hưu Dữ nâng người dậy, còn không quên đem phần eo bunn runn của thanh niên nhắc lên.

“Dài dòng, người nhanh một chút làm xong đi!”

Đem mình chôn vào trong chăn, Triệu Trường Hữu từ bên trong truyền ra thanh âm rầu rĩ.

Lý Hưu Dữ cuối cùng ngừng lại, đem đà điều chôn trong chăn néo ra.

“Thế nào? Hôm nay thực sự không muốn làm như thế sao?”

“Chuyện mất mặt như thế ai lại muốn làm!”

Nhờ Đông cung đồ Oanh Ca tặng cho, tư thế mất mặt như thế, độc tác đáng thẹn vậy, hai người đều đã làm, cũng không biết nói vì cái gì, đối với loại tư thế dã thú *** này, Triệu nhị công tử thích ứng không được, cho nên chỉ cần gặp phải loại tư thế này, bất luận là bình thường tình sự thoải mái tới trình độ nào, hẳn đều vô thức chống cự, sẽ trở nên siêu cấp khó chơi.

Đừng thấy Triệu Trường Hữu bình thường thái độ làm người vô tâm vô phế, khả có một số việc cực kỳ cố chấp, mẫn cảm ngoài ý muốn vô cùng.

“Mất mặt? Chuyện càng mất mặt lúc đó chẳng phải đều đã làm rồi sao?”

“A, đó, a, đó không giống nhau!”

“Cái phương pháp nào không giống nhau?”

Nam tử ra sức luật động, không biết là cố ý hay vô tình, không làm cho rõ thì không được, ồ ồ thở dốc cùng ngôn ngữ trắng trợn, khiến thanh niên vốn tình cảm mãnh liệt quá độ nhiễm lên đỏ ửng, càng giống như trứng tôm nấu chín, không khỏi thẹn quá thành giận.

“Lý Hưu Dữ, ngươi không thể hàm súc một chút sao?”

Đem e lệ cùng tức giận của mình hóa thành lực lượng, con tôm lớn họ Triệu ở dưới thân người ta liều mạng giãy dụa thân thể. Cũng không nghĩ trái lại cổ vũ đáng vẻ bề vệ của nam tử phía sau, nam tử lực lâu dài có thể nói phi thường kinh khủng, ở trong giây dụa của Triệu Trường Hữu tựa đón y nói hòa, có vẻ hưng phấn dị thường, càng không cố kỵ gì hết, hướng thanh niên không thành thực sắp chết ngắt lẩn qua lẩn lại...

Triệu Trường Hữu bị y đẩy như thế không nói nên bất luận lời gì, chỉ có thể vùi đầu vào trong chăn đệm, chỉ còn lại khí lực thở dốc.

Nam tử phía sau vừa vận cũng không vì đó mà bỏ qua, thân thủ nắm lấy hàm dưới thanh niên, cứng rắn nâng đầu hắn lên, ngón tay dài nhỏ lên vào trong miệng, lật lấy nhuyển lưỡi ướt át.

Tiếng rên rỉ cùng đường bí lối từ sâu trong cổ họng tràn ra, đến khi ra ngoài thì lại lọt vào trở ngại mà trở thành từng hồi ngắt quãng, chỉ bạc không chịu nổi từ ngón tay rơi xuống, trong sáng như thủy tinh thượng đẳng.

Nhưng mà vẫn là không đủ, lại đem môi mình tiến tới, ngón tay thay thế ra sức tàn sát bờ bãi, vật thể mềm mại ẩm ướt xâm nhập đi vào, cùng đầu lưỡi ẩm áp của đối phương truy đuổi dây dưa, từ trên tới dưới, tựa như muốn tham nhập sâu trong yết hầu, gắt gao dây dưa, không thể hô hấp.

Quá độ thiếu dưỡng khí, cứ thế buộc chặt toàn thân, ngay cả bộ vị hàm lấy thứ đó của Lý Hưu Dữ cũng cùng nhau co rút lại.

“A!”

Một tiếng than nhẹ, một cỗ mùi tanh nhàn nhạt dâng lên, thoáng cái đã bám lên Lý Hưu Dữ, tần suất kịch liệt thay đổi, nhẹ nhàng lay động vài cái, nặng nề đặt ở trên người Triệu Trường Hữu, dừng lại động tác.

Đối với Triệu Trường Hữu mà nói sau khi qua cao trào mê người lần thứ hai, cực khổ ma sát người cũng tùy theo đó mà kết thúc, cuối cùng khôi phục tự do, liều mạng hô hấp không khí thể vị Lý Hưu Dữ, lẳng lặng ghé vào dưới thân nam tử thở dốc.

Khí lưu bốn phía di động cũng ngưng trệ xuống, tất cả lại trở về bình tĩnh, chỉ có tiếng tim đập của hai người cùng một chỗ, dùng tỉ suất sống cổ động cùng một giai tần.

Hồi lâu, nam tử phía sau mới nâng người lên, vén mái tóc dài chảy xuống, theo tư thế kết hợp cơ thể, đem thanh niên dưới thân lật qua.

Bộ vị vừa phát tiết qua, còn bảo trì cao độ mãnh cảm, bị y lật như thế, yết hầu khô ách không khỏi tràn ra âm hưởng.

“Người có khỏe không!”

Lý Hưu Dữ lau đi mồ hôi trên trán thanh niên, đẩy ra tóc tản trên mặt, tùy tiện vuốt sợi tóc quăn ướt đẫm, sờn sờn mà hỏi.

“Không, không nên làm nữa!”

Thanh niên hữu khí vô lực cầu xin tha thứ, lửa giận cùng khí não từ lâu đã biến mất sạch.

“Sợ rồi sao?!”

Nam tử câu dẫn ra khoe miệng hơi mỏng, trêu tức hỏi.

“Đúng!”

Bắt đầu vui đùa, nam tử cười khê hôn miệng thanh niên, tinh tế phẩm thường, thanh niên cũng đón ý nói hòa, phối hợp câu lấy cổ nam tử, vây quanh hẳn.

Lý Hưu Dữ cũng không có thâm nhập vào, nhẹ mỗ vài cái thì thả Triệu Trường Hữu.

Sự tình rõ ràng vừa kết thúc so với tình sắc còn hơn, Triệu Trường Hữu hiện giờ lại ngưng ngưng, con mắt mở thẹn thùng liếc nhìn xung quanh, chính là không nhìn tới nam tử trên người.

“Mau ra đi!”

Nhẹ nhàng đẩy đẩy nam tử trên người ra, thanh niên hai mươi bốn tuổi càng lộ ra khả ái.

“Cứ như thế ngủ đi!”

Thế nhưng Triệu Trường Hữu nước miếng ăn nhiều rồi, có vài phần đánh đá, Lý Hưu Dữ là học không quen cũng quen rồi.

“Trên người dính khó chịu, người đi kêu Oanh Ca đun chút nước tới đi!”

Mất thấy Triệu Trường Hữu đen mặt, bắt đầu không vui, khuôn mặt tuần tú nhả lại càng làm cho người ta muốn khi dễ, Lý Hưu Dữ nhìn mà không khỏi nhẹ mỗ hai cái, mới vui vẻ triệt để đi ra ngoài.

Cứ như vậy, vào nửa đêm, Oanh Ca buồn ngủ mông lung bị người ta bắt đứng dậy, dẫn dò gác đêm luân ban, đun nước, bị thứ đó, lăn qua lăn lại nửa ngày, mới yên ổn lại, trở về chính ốc.

Lý Hưu Dữ chỉ khoác một kiện áo đơn, đem đồ vô dụng trên giường kia ôm dựng lên, để vào trong bồn tắm thật lớn, tiếp theo trút y vật ra cũng theo vào.

Triệu Trường Hữu ở trước người hần, tự cố mục đích bản thân tẩy đi mồ hôi trên người, dư quang khoe mắt lại phiêu đến tóc tản ra trên người Lý Hưu Dữ, tà tà dựa vào bên bồn, khẽ nhắm đôi mắt.

Bạc thần tiên diễm ướt át, thở dốc hơi mở phun ra tựa có tựa không, nửa đoạn ngực lộ ra ngoài nước phập phồng, mang theo gợn nước nhộn nhạo, ẩn hơn phân nửa thân thể, câu tâm phé người ta.

Triệu Trường Hữu không khỏi tâm thần rung động, cọ ba cọ ba đem thân thể chuyển qua, dựa vào sát bên, duỗi tay dán lên làn da trơn bóng ướt át.

Tiểu sắc lang chảy nước miếng, vẻ mặt vô sỉ hạ lưu cười, cực kỳ xấu xa mở miệng nói:

“Ta giúp ngươi tẩy!”

Đôi vùng ngực bạch ngọc của Lý Hưu Dữ giở trò, chiếm hết tiện nghi.

Thẳng đến cặp tay trộm trốn kia lưu tới địa phương không nên tới, Lý Hưu Dữ ngay cả mắt cũng không nâng đã đem cặp tay kia bắt lấy.

Nhẹ nhàng giơ lên khoe miệng, tiểu sắc lang cười máu mũi thiếu chút nữa rơi xuống, thực sự nhịn không được, hé miệng nhào tới, cắn lên cổ người ta.

Bên cắn bên còn không thành thật.

“Cười, ta cho ngươi cười, xem bản công tử làm sao thu thập ngươi!”

Tiểu sắc lang trần trụi bạch bạch, không an phận ở trong lòng Lý Hưu Dữ cọ qua cọ lại, cọ đến Lý đại giáo chủ cơn tức dâng lên, mạnh mẽ đôi phượng mâu, thanh âm thấp trầm khô khàn:

“Ngươi còn hồ đồ, chúng tay ngay ở đây tiếp tục!”

Mắt thấy khuôn mặt tươi cười xấu xa chậm rãi trở nên không cam lòng, Lý Hưu Dữ tâm tình đến là tốt, ôm chầm tiểu sắc lang sở sảng, ngón trở dài nhỏ thuận theo xương cùng, dò xét đi vào.

Dị vật đột nhiên tiến vào, khiến Triệu Trường Hữu vận vẹo thân thể không khỏe, cũng rất nhanh thích ứng, ngẩng đầu.

“Ngươi không phải nói không làm rồi sao?”

Tạo ra cái động khẫu, dòng nước cùng nhiệt độ cơ thể không sai biệt lắm đổ vào, vệ sinh gì đó trong cơ thể thanh niên, Lý Hưu Dữ trả lời:

“Không đem thứ đó lấy ra thì mỗi ngày mai lại tiêu chảy!”

Nghe vậy tiểu sắc lang thành thật xuống, ngược lại ngậm miệng đi, duỗi tay ôm lấy cổ nam tử, không động nữa.

Ngón tay từng chút từng chút ở đường ruột nhúc nhích, chậm rãi rút ra, mang theo trọc vật sắc trắng, rồi mới lại cẩn thận tham nhập, lặp đi lặp lại. Cũng không mang ra bất kì cái gì nữa, mới tính thu tay.

Thanh niên vẫn an tĩnh cũng ngẩng đầu lên, hô hấp rõ ràng ồ ồ hơn nhiều, một đôi mắt sáng trong nhìn Lý Hưu Dữ.

“Chúng ta đến trên giường đi, ngươi không dùng tư thế vừa rồi...”

Thanh niên dừng lại, cắn răng.

“Ta để ngươi làm lần nữa!”

Lý Hưu Dữ nhiều ít có chút giật mình nhìn chăm chú hần, tựa như muốn nhận thức lại lần nữa, chăm chú nhìn hần...

Rồi mới, mạnh đứng dậy, ôm lấy tiểu sắc lang đã sớm không nhận được, sải bước ra ngoài, ướm sững đặt ở trên giường, hai chân thon dài cách xa nhau, cứ thế mà đi vào.

Vành mắt đen thui, Oanh Ca không còn sắc mặt hòa nhã gì nữa lại một lần xuất hiện trong phòng, đã là chuyện của một canh giờ sau rồi.

Nhìn đồng giường chiếu hỗn độn, khăn thì ướm sững, đã là lần thứ hai mươi mốt của tháng này rồi.

Thực sự không thể nhận được nữa, run rẩy vai, quay đầu lại.

“Gia, ngài còn có thể để ta ngủ đủ giấc không hả!”

Một trong hai người phiền phức cùng một chỗ trong bồn tắm mở miệng:

“Trước không phải có ngủ rồi sao?”

“Có ngủ?”

Oanh Ca không khỏi nâng âm điệu lên cao, kích động hô ra.

“Này cũng kêu ngủ? Có thể phiền hai vị làm một lần là xong hay không, đừng để ta cứ chạy thế, này đã là lần thứ ba của ngày hôm nay rồi!”

Đại phiền toái họ Lý kia, diện vô biểu tình, nhướn lông mi lên.

“Là người nói không làm vệ sinh đối thân thể không có lợi!”

Lý phiền phức ôm Triệu phiền phức nhà y nói mà không hề hổ thẹn, tiếp tục cúi đầu, làm công tác vệ sinh người của mình.

“Vậy các người cũng không cứ làm một hồi lại tẩy một hồi a!”

Oanh Ca cầm lấy ra giường bắn hết cả, thoáng cái ngồi xuống một chỗ, triệt để khóc không ra nước mắt.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-thi-thinh-nhi-nga-tru-ba>